

e-Babil Kütüphanesi
ePub ebook PDF ekitap indir

Pegasus Yayınları: 848

Gençlik: 135

Labirent: Alev Deneyleri

James Dashner

özgün Adı: The Scorch Trials

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: İlker Sönmez

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alıoalu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bay ra m paşa/Istan bu l

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2014

ISBN: 978-605-343-303-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014

Copyright © James Dashner, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Dystel & Goderich Literary Management'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

1. BÖLÜM

Teresa, her şey altüst olmadan onunla konuşmaya başladı.

Hey, uyuyor musun?

Thomas yatağında kıpırdandı, etrafındaki karanlık sanki hava katılaşmış da üzerinde baskı yapar gibiydi. Önce panikledi, gözlerini açarken kendini yeniden onu Kayran'da, Labirent'e getiren soğuk, metal Kutu'da bulacağım sandı. Ama pencerelerden hafif bir ışık süzülüyordu. Karanlık gölgeler, duvarlara çarpıyordu. Ranzalar. Dolaplar. Derin uykudaki çocukların düzenli nefes alıp verişleri ve horultuları.

Rahatladı. Artık güvendeydi, kurtarılmışlardı ve bu yatakhaneye getirilmişlerdi. Artık endişelenmeyecekti. İzdırap Verenler yoktu. Ölüm yoktu.

Tom?

Kafasının içinde bir ses. Bir kız sesi. Kulaklarıyla duyamıyordu, göremiyordu. Bunun nasıl olduğunu kimseye açıklayamasa da bir şekilde duyuyordu.

Derin bir nefes verip yastığında rahat bir pozisyon aldı, yıpranmış sinirleri bir anlık korkudan sonra yatıştı. Kelimeleri düşüncelerinde birleştirerek ona cevap verdi.

Teresa? Saat kaç?

Hiçbirfikrim yok, diye cevapladı Teresa. Ama uyuyamıyorum. Herhalde bir ya da iki saat uyumuşumdur. Sen de uyanıksan bana eşlik edersin diye düşünmüştüm.

Thomas gülmemeye çalıştı. Teresa onu göremese de bu yine de utanç verici olurdu. *Bana pek bir seçenek bırakmadın, değil mi? Biri kafanın içinde konuştuğunda uyumak pek kolay olmuyor.*

Aaah, uyumaya devam et o zaman.

Hayır, iyiyim. Üstünde, Minho'nun boğazına aşın miktarda balgam tıkanmış gibi nefes alarak uyuduğu, karanlıkta sadece şekilsiz bir gölge olarak gördüğü yatağın tahtasına baktı. Ne düşünüyordun?

Sence? Bir şekilde sözlerine sinizmi yansıtmıştı. Gözümü kapadığımda Izdırap Verenleri görüp duruyorum. İğrenç derilerini ve kubbeli gövdelerini, metal kollarını ve sivri uçlarını. Az kalsın ölecektik, Tom. Böyle bir şeyi aklımızdan nasıl çıkaracağız?

Thomas ne düşündüğünü biliyordu: Olanları asla unutmayacaklardı. Labirentte yaşadıkları, onları hayatlarının geri kalanında hep bir şekilde

huzursuz edecekti. Hepsinin olmasa da çoğunun psikolojik sorunları olacaktı. Hatta belki kafayı yiyeceklerdi.

Thomas'ın akıma kazman bir görüntüyse kızgın demirle işlenen bir damga kadar acı veriyordu. Arkadaşı Chuck'ın göğsünden bıçaklanması, Thomas'ın kollannda ölmesi...

Thomas o sahneyi *hiç* unutmayacağım biliyordu. Fakat Teresa'ya, *Unutacağız. Sadece biraz zamana ihtiyacımız var*, dedi.

Saçmalıyorsun, dedi Teresa.

Biliyorum. Teresa ona böyle bir şey söylediğinde bile bunun hoşuna gitmesine kadar da tuhaftı. İmasının, her şeyin yoluna

gireceği anlamına gelmesi...
.Aptalsın, dedi kendi
kendine ve o anda Teresa'nın
bunu duymamış olmasını
umdu.

*Gece bizi ayırmaları hiç
hoşuma gitmedi,* dedi Teresa.

Thomas bunun nedenini
anlayabiliyordu. İçlerindeki
tek kız oydu, geri kalan
Kayranlılarsa onların
güvenmediği bir grup erkekti.
*Seni korumak istediler
herhalde.*

Evet, sanırım. Teresa'nın
sözleriyle beynine sızan hüüzün
bir şurup gibi onlara yapıştı.
*Ama tüm yaşadıklarımızdan
sonra yalnız kalmak çok kötü.*

Seni nereye götürdüler?
Kızın sesi o kadar üzgün
çıkmıştı ki Thomas neredeyse

kalkıp onu arayacaktı ama bunu yapmayacak kadar akıllıydı.

Dün gece yemek yediğimiz ortak salonun diğer tarafındayım. Birkaç tane ranzanın olduğu küçük bir oda. Çıkarken kapıyı kilitlediklerine eminim.

Seni korumak istediklerini söylemiştim, dedi Thomas ve hemen ekledi, korunmaya ihtiyacın olduğundan değil tabii. Buradaki çocukların yansını alt edebileceğinden eminim.

Sadece yansı mı?

Tamam, dörtte üçü, ben de dâhil

Uzun bir sessizlik oldu ama Thomas bir şekilde Teresa'nın varlığını sezebiliyordu. Onu

hissediordu. Üst yatakta yatan Minho'yu göremediği halde onun orada olduğunu bilmesi gibi bir şeydi. Horlamayla da ilgisi yoktu. Biri yakmmızdayken bunu bilirdiniz.

Son haftalarda yaşadığı korkunç şeylere rağmen Thomas şaşırtıcı bir şekilde sakindi ve çok geçmeden bir kez daha uykuya teslim

oldu. Dünyasına karanlık çöktü fakat Teresa oradaydı, birçok şekilde aslında yanındaydı. Neredeyse... ona dokunuyordu.

O sırada zaman kavramı kalmadı. Uykuyla karışık, Teresa'nın varlığının tadını çıkarıyordu ve o korkunç yerden kurtarıldıklarını, artık güvende olduklarını, Teresa'yla birbirlerini en baştan daha iyi tanıma fırsatları olacağını, hayatın güzel olduğunu düşündü.

Keyifli bir uyku. Puslu karanlık. Sıcaklık. Bedenindeki coşku. Sanki havada süzülüyordu.

Dünya yavaş yavaş yok oluyordu. Her şey uyuşuk ve tatlıydı. Karanlık ise bir

şekilde rahatlatıcıydı. Rüya görmeye başladı.

t Çok küçüktü. Dört ya da beş yaşındaydı. Yatakta yatmış, battaniyeyi çenesine kadar çekmişti.

I Yanında, kollarını önünde birleştirmiş bir kadın oturuyordu, s Uzun, kahverengi saçlıydı; yüzü artık yaşını göstermeye başlamıştı.) Gözlerinde üzgün bir ifade vardı. Kadın bunu gülümsemesiyle sak-
| lamaya çalışsa bile, Thomas onun üzgün olduğunu biliyordu, 1

Thomas bir şey söylemek, soru sormak istiyordu ama yapamadı. Aslında orada değüdi, yalnızca neresi olduğunu anlayamadığı bir

yerden olanları izliyordu. Kadın konuşmaya başladı, sesi aynı anda hem sevecen hem de öfkeliydi. Bu, Thomas'ı rahatsız etti.

“Seni neden seçtiklerini bilmiyorum ama şunu biliyorum ki sen bir şekilde özelsin. Bunu sakın unutma. Ve asla,” sesi titredi ve gözyaşları akmaya başladı, “asla seni ne kadar sevdiğimi unutma.” Çocuk cevap verdi ama o Thomas *olmasına* rağmen aslında o değildi sanki. Hiçbir anlam veremiyordu. “Sen de televizyondaki insanlar gibi delirecek misin, anneciğim? Babam gibi?”

Kadın uzanıp parmaklarını saçlarında gezdirdi. Kadın

mı? Hayır, ondan bu şekilde bahsedemezdi. O, Thomas'ın annesiydi. Anneciği...

“Bunun için endişelenme, tadım,” dedi. “Sen o halimi görmeyeceksin.”

Gülümsemesi kayboldu. Rüyası hızlı bir şekilde karanlığa karıştı ve Thomas’ı düşünceleriyle baş başa bıraktı. Kaybettiği hafızasının derinliklerinden bir anı mı görmüştü? Gerçekten annesini mi görmüştü? Babasının delirmesiyle ilgili bir şey vardı. Acısı o kadar büyük, o kadar derindi ki her şeyi unutmak istedi.

Bir süre sonra -ne kadar olduğunu bilmiyordu- Teresa yeniden konuştu.

Tom, ters giden bir şey var.

2. BÖLÜM

İşte böyle başladı. Thomas, Teresa'yı duydu ama sesi uzaktan, uzun bir tünelden geliyor gibiydi. Uykusu yoğun, yapış yapış, tehlikeli bir sıvı gibi onu ele geçirmişti sanki. Kendine geldi fakat dünyadan soyutlanmış, yorgunluk tarafından esir alındığını fark etti. Uyanamıyordu.

Thomas!

Teresa bu kez çılgılık atmıştı. Beynini delercesine bir sesle. İçine yayılan korkuyu hissetti ama daha çok rüyada gibiydi. Sadece uyuyordu. Ve artık güvendeydiler, endişelenecek bir şey kalmamıştı. Evet, rüya olmalıydı. Teresa iyiydi, hepsi iyiydi. Yeniden rahatlayarak kendini uykusuna bıraktı.

Başka sesler de bilincine sızdı. Güm güm sesler. Birbirine çarpan metaller. Bir şey kırıldı. Çocuklar bağırıyorlardı. Bağınşlan, daha çok uzaktan gelen boğuk yankılar gibiydi. Aniden çılgınlığa dönüştüler. Tüyler ürperten korkunç çılgınlıklar. Ama hâlâ uzaktan geliyordu. Sanki koyu kadifeden kalın bir kozamn içine sarılmıştı.

Sonunda bir şeyler uykusunun rahatlığını bozdu. Bu, doğru değildi. Teresa ona seslenmiş, bir şeylerin yolunda gitmediğini söylemişti! Onu tüketen derin uykuyla ve yatağa yapıştıran ağırlıkla mücadele etti.

Uyan! diye bağırdı kendine.
Uyan!

O sırada içinde bir şey kayboldu. Bir an varken bir anda artık yoktu. Hayati organlarından biri alınmıştı sanki.

Teresa'ydı. Gitmişti.

Teresa! diye bağırdı zihninde.
Teresa! Orada mısın?

Cevap gelmedi. Thomas artık onun rahatlatıcı varlığını hissedemiyordu. Uykunun üzerinde yarattığı baskıya karşı

koymaya çabalarken bir kez daha seslendi, sonra bir kez daha.

Sonunda gerçeklik üzerine akın etti, karardığı sildi. Dehşet içinde gözlerini açıp oturdu, ayaklan yere değene dek aşağı sarkıttı ve aceleyle ayağa kalktı. Etrafına bakındı.

Herkes çüğma dönmüştü.

Kayranldar odanın içinde bağırarak koşturuyorlardı. Perişan haldeki hayvanlara işkence yapılmıymuş gibi korkunç, berbat sesler odayı dolduruyordu. Suratı bembeyaz olan Tava pencereyi gösteriyordu. Newt ve Minho kapıya koştular. Winston sanki insan yiyen zombi görmüş gibi ellerini korkuyla sivilceli suratına götürdü. Diğerleri de

birbirlerine çarparak diğer pencerelere bakıyorlardı ama cama fazla yaklaşıyorlardı. Thomas üzülerek Labirent'ten kurtulan yirmi çocuğun çoğunun ismini bilmediğini fark etti. O kargaşanın içinde bunu düşünmesi de tuhaftı.

Göz ucuyla bir şey görünce duvara doğru döndü. Gördüğü şey karşısında, gece Teresa'yla konuşurken hissettiği güven ve huzur yok oldu. Şu an bulunduğu dünyada öyle duyguların gerçek olup olamayacağından bile şüphe etti.

Yatağının yaklaşık bir metre önündeki renkli perdelerle örtülü pencereden, parlak, kör edici ışık geliyordu. Cam kırılmıştı, kırık parçalar çapraz parmaklıkların önünde duruyordu. Parmaklıkların diğer tarafında ise bir adam demiri sıkıca tutuyordu. Kan çanağına dönmüş gözlerini kocaman açmış, aklım kaçırmış gibi bakıyordu. Güneşten yanmış suratında yara ve çizikler vardı. Hiç saçı yoktu, kafasında sadece yeşilimsi lekeler vardı. Sağ yanağı fena halde yarılmıştı; Thomas kardı yaranın açtığı boşluktan adamın dişlerini görebiliyordu. Çenesinden salyalar akıyordu.

“Ben bir Deliyim!” diye

bağırdı korkunç adam. “Ben lanet bir Deli’yim!”

Ve ardından etrafa
tükürükler saçarak
bağırmaya başladı.

“Öldürün beni! Öldürün
beni! Öldürün beni!”

3. BOLUM

Thomas omzunda bir el hissedince bağırarak arkasını döndü ve Minho'nun camın önündeki adama baktığını gördü.

“Her yerdeler,” dedi Minho. Sesindeki karamsarlık tam da Thomas'ın hissettiklerini yansıtıyordu. Bir önceki gece ummaya cüret ettikleri şeyler hiçliğe karışmıştı sanki. “Ve bizi kurtaranlardan da ses yok,” diye ekledi.

Thomas son haftalarda korku ve dehşet içinde yaşamıştı ama bu artık çok fazlaydı. Güvende hissetmişti ve anında bu umudu da elinden alınmıştı. Kendini de şaşırtarak, yatağa girip avazı çıktığı kadar bağırma isteğini uzaklaştırdı. Annesini, babasını ve insanların delirmesiyle ilgili konunun verdiği bir türlü geçmeyen üzüntüyü bir kenara itti. Birinin kontrolü ele alması gerektiğini büüyordu; bundan da kurtulacaklarsa bir plana ihtiyaçları vardı.

“İçeri giren oldu mu?” diye sordu tuhaf bir şekilde sakın kalarak. “Her pencerede parmaklık var mı?”

Minho başıyla pencerelerin olduğu duvarı gösterip onayladı. “Evet. Dün gece karanlıktan ve şu saçma sapan renkli perdelerden fark edemedik. Ama parmaklıklar olduğuna memnunum.”

Thomas, etraflarındaki Kayranlılara baktı. Bazılan bir pencereden diğerine koşuyor, dışanyı daha iyi görmeye çalışıyordu; diğerleriyse küçük gruplar halinde toplanıyordu. Hepsi de olanlara inanamayarak ve dehşet içinde bakıyordu. “Nevvt nerede?”

“Buradayım.”

Thomas dönüp Nevvt'i görünce onu demin fark edemediğine şaşırdı. “Neler oluyor?”

“Sence bir fikrim var mı?”

Görünüşe bakılırsa bir grup deli bizi sabah kahvaltısı olarak yemek istiyor. Başka bir oda bulup toplantı yapmamız lazım. Tüm bu ses beni deli ediyor.”

Thomas dalgın bir ifadeyle başını onaylamasına salladı; plan iyiydi ama bunu Newt ve Minho'nun halletmesini umuyordu. Teresa'yla yeniden Uetişim kurmak istiyordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair kızın, kendisini uyarmasının derin ve yorgun uykusunda gördüğü bir rüya olmasını umuyordu. Ve annesinin görüntüsü...

Nevvt ve Minho uzaklaşarak Kayranlılan bir araya toplamak için seslenip kollarını salladılar. Thomas gergin bir

şekilde pencerenin önündeki lime lime olmuş deli adama baktı fakat bakışlarını hemen çekti. Onun kanlı yaralarını, yarılmış derisini, çıldırmış gibi bakan gözlerini ve çılgınlığını kendine hatırlattığı için pişman oldu.

Öldürün *beni!* Öldürün *beni!* Öldürün *beni!*

Thomas en uzaktaki duvara doğru geriledi ve yaslandı.

Teresa, diye seslendi zihninde. *Teresa, beni duyabiliyor musun?*

Odaklanmak üzere gözlerini kapayıp bekledi. Görünmez elleriyle uzanıp ona dair bir iz yakalamak istiyordu. Hiçbir şey yoktu. Cevap almak bir yana, ne bir gölge geçti ne de bir şey hissetti.

Teresa, dedi bir kez daha ısrarla, dişlerini iyice sıkarak. *Neredesin? Ne oldu?*

Hiçbir şey olmadı. Kalbi neredeyse duracakmış gibi yavaşladı, boğazında büyük bir yumru oluştuğunu hissetti. Teresa'ya bir şey olmuştu.

Gözlerini açınca Kayranldann, bir gece önce pizza yedikleri salona açılan yeşil kapının önünde toplandıklarını gördü. Minho kapıyı açmaya çalışıyordu ama hiç şansı yoktu; kilitliydi.

Diğer kapıysa duşlara ve soyunma odasına açılıyordu. Bir de parmaklıklı pencereler vardı. Neyse ki. Her birinin önünde bağınıp çağıran deliller vardı.

Endişe, damarlarında asit

dolaşıyormuşçasına canım yakıyordu fakat Thomas bir süreliğine Teresa'yla üetişim kurma çabasını bırakıp diğer çocukların yanma gitti. Bu kez Nevvt kapıyı açmaya çalışıyordu ama boşuna uğraşıyordu.

Kollarını iki yana düşürüp, “Kilitli,” diye homurdandı sonunda.

“Hadi ya? Çok zekisin,” dedi Minho. Önünde birleştirdiği kaslı, gergin kollarının damarları belli oluyordu. Thomas bir anlığına, damarlarında kan pompalandığını gördüğünü sandı. “Adım Isaac Nevvton'dan aldığına şaşmamalı; mükemmel bir düşünce kabiliyetin var.”

Nevvt onunla uğraşacak

halde değildi. Ya da belki Minho'nun sivri laflarını ciddiye almamayı öğrenmişti. “Kapı kolunu kırılım.” Sanki birinin hemen bir balyoz vermesini beklemesine etrafına bakındı.

“Keşke şu sersem... Deliler sussa!” diye bağırdı Minho ve dönüp en yakın pencerenin önündeki korkunç görünümlü kadına baktı ters ters. Yüzündeki kanayan yara başının yan tarafına kadar uzanıyordu.

“Deliler mi?” diye tekrarladı Tava. Aşçı o dakikaya kadar o kadar sessizdi ki varlığı bile fark edilmiyordu. Thomas onun Labirentten kaçmak için Izdırap Verenlerle savaşıacağı zamankinden daha çok

korktuğunu fark etti. Belki bu daha kötüydü. Bir önceki gece yataklarına yattıklarında her şey yolunda ve güvenli gibi görünüyordu. Evet, belki de bunların bir anda ellerinden alınması daha kötüydü.

Minho çığlık çığlığa bağırarak kadını gösterdi. “Kendilerine öyle diyorlar. Duymadın mı?”

“Kendilerine ne derslerse desinler, umurumda değil,” dedi Nevrt. “Kapıyı kıracak bir şey bulun.”

“Al,” dedi kısa boylu bir çocuk. Duvardan çıkardığı silindir şeklindeki yangın söndürücüyü taşıyordu; Thomas onu daha önce gördüğünü hatırlıyordu. Bir kez daha adım bile bilmediği için kendini suçlu hissetti.

Newt söndürücüyü aldı ve kapı kolunu kırmaya hazırlandı. Thomas olabildiğince yakında durdu; her ne kadar içinde kötü bir his olsa da kapının ardında ne olduğunu merak ediyordu.

Nevrt yangın söndürücüyü kaldırdı ve pirinç kaplı kola vurdu. Gürültülü bir çatırtıyla ancak üçüncü denemeden sonra metal kapı kolu parçalara ayrılıp yere düştü. Kapı salonun karanlığını gösterecek şekilde dışa doğru birkaç santim açıldı.

Nevrt sessizce durup sanki yer altından uçan iblisler çıkmasını bekliyormuş gibi boşluktan gözüken karanlığa baktı. Dalgın bir ifadeyle yangın söndürücüyü, onu

bulan çocuğa uzattı. “Hadi gidelim,” dedi. Thomas, sesinin hafifçe titrediğini sandı.

“Bekleyin,” diye seslendi Tava. “Oraya gitmek istediğimize emin miyiz? Belki kapının kilitli olmasının bir nedeni vardır.”

Thomas ona katılıyordu; içinde kötü bir his vardı.

Minho, Nevvt’in yanına gitti; Tava’ya baktı ve sonra bakışlarını Thomas’a çevirdi. “Başka ne yapacağız? Burada oturup o kaçıkların içeri girmelerini mi bekleyeceğiz? Hadi ama.”

“Parmaklıkları taramazlar,” dedi Tava sertçe. “Bir saniye durup düşünelim.”

“Düşünecek zaman kalmadı,” dedi Minho. Kapıyı tekmeleyip açtı ve içerideki karanlık daha da arttı. “Aynca kapıyı kırmadan önce bunu söylemen gerekirdi. Artık çok geç.”

“Haklı olmandan nefret ediyorum,” diye homurdandı Tava.

Thomas gözlerini açık kapının ortaya çıkardığı karanlıktan alamıyordu. O tamdık kaygıyı hissetti, bir şeylerin ters gittiğini biliyordu aksi halde kurtarıcılar onları kurtarmaya gelirdi. Fakat Nevvt ve Minho haklıydı; oraya

çıkıp bazı cevaplar bulmaları gerekiyordu.

“Lanet olsun,” dedi Minho.
“İlk ben giderim.”

Cevap beklemeden açık kapıdan çıktı ve karanlıkta hemen gözden kayboldu. Nevvt, Thomas’a endişeli bir bakış attı ve ardından Minho’yu takip etti. Nedense Thomas bir sonraki gidenin kendisi olması gerektiğini düşündü ve Nevvt’in peşinden üerledi.

Adım adım yataktaneden çıktı ve ellerini önüne doğru uzatarak karanlık salona girdi.

Yataktaneden gelen ışık orayı aydınlatmaya yetmiyordu; sanki gözlerini kapamış, öyle yürüyordu. Ve oda kokuyordu. Hem de berbat kokuyordu.

Minho önlerinde bağırdı ve ardından seslendi: “Hey» dikkat edin. Tavandan sarkan... garip bir şey var.”

Thomas hafif bir gıcırdama sesi duydu. Sanki Minho tavandan sarkan uzun avizeye çarpmıştı ve avize ileri geri sallanıyordu. Sağ tarafta bir yerde olan Nevvt’in homurtusunu yerde sürüklenen metal sesleri takip etti.

“Masalar,” dedi Nevvt. “Masalara dikkat edin.”

Tava, Thomas’m arkasından, “Işık düğmeleri neredeydi hatırlayan var mı?” diye sordu.

“Oraya gidiyorum,” diye cevap verdi Newt. “Buralarda bir yerde gördüğümü hatırlıyorum.”

Thomas hiçbir şey görmeden yürümeye devam etti. Gözleri çok az da olsa karanlığa alışmıştı. Az önce tamamen karanlık olan yerde şimdi gölgeleri görebiliyordu. Fakat garip bir şey vardı. Aklı hâlâ karışıkta ama eğer gözleri onu yanıltmıyorsa, bazı şeyler olması gereken yerde değüdi. Sanki...

Minho iğrenç bir şeye basıp da irkilmişçesine homurdandı. Bir gıcırdama sesi daha geldi.

Thomas ona ne olduğunu soramadan kendisi de bir şeye çarptı. Sert. Tuhaf bir biçimi vardı. Örtülü gibi.

“Buldum!” diye bağırdı Newt.

Birkaç *klik* sesinden sonra oda floresan ışıklarıyla aydınlandı ve parlak ışık bir anda Thomas’ın gözünü aldı. Çarptığı şeyden uzaklaştı, gözlerini ovuşturdu ve başka bir şeye daha çarpıp onun ileriye doğru gitmesine neden oldu.

“Aman Tannm!” diye bağırdı Minho.

Thomas gözlerini kıstı, artık net görebiliyordu ve kendini etrafındaki korkunç manzaraya bakmaya zorladı.

Geniş odanın tavanından en az bir düzine insan asılıydı. Hepsi de boyunlarından asılmıştı, ipler kabarıp moraran derilerine batmıştı. Hareketsiz bedenler hafifçe ileri geri sallanıyor, soluk pembe dilleri bembeyaz olmuş dudaklarından sarkıyordu. Hepsinin de gözleri açıktı ama ölü oldukları belliydi. Görünüşe göre saatlerdir o haldeydiler. Kıyafetleri ve bazılarının suratları tanıdıktı.

Thomas bir anda dizlerinin üzerine düştü.

Onlan tanıyordu.

Daha bir gün önce Kayranlılan kurtaran kişilerdi.

k. BÖLÜM

Thomas ayağa kalkarken ölü bedenlere bakmamaya çalıştı. Düğmelerin yanında durmuş, dehşetle odada asılı cesetlere bakan Newt'in yanına tökezleyerek gitti.

Minho da sessizce küfrederek yanlarına geldi. Yataktan çıkan diğer Kayranlılar karşılaştıkları manzara karşısında bağıyorlardı. Thomas birkaçınm kustuğunu, öğürdüğünü ve tükürdüğünü duydu. Kendisi de aniden gelen kusma dürtüsüne engel oldu. Ne olmuştu? Her şey nasıl olur da böyle hızla ellerinden alınabilirdi? Midesine bir ağn saplandı; umutsuzluğa kapılıyordu.

O sırada akima Teresa geldi.

Teresa! diye seslendi. Gözlerini kapattı, dişlerini sıktı ve tekrar tekrar zihninden, *Teresa!* diye bağırdı. *Neredesin?*

“Tommy,” dedi Nevvt ve uzanıp çocuğun omzunu sıktı. “Senin neyin var?”

Thomas gözlerini açınca kollarım karnına dolamış bir halde iki büklüm durduğunu fark etti. Onu yiyip bitiren endişesini bastırmaya alışarak yavaşça doğruldu. “Sence? Etrafımıza bir baksana.”

“Evet ama sanki acı çekiyor falan gibi görünüyordun.”

“İyiyim, sadece Teresa’ya ulaşmaya çalışıyordum. Ama yapamıyorum.” İyi değildi. Diğerlerine sürekli Teresa’yla telepati yoluyla iletişim kurabildiğini hatırlatmaktan nefret ediyordu. Ve tüm bu insanlar ölmüşse... Birdenbire ne yapacağına karar vererek, “Onu bulmamız lazım,” dedi. Cesetlere bakmamaya çalışarak onu götürdükleri odaya açılacak bir kapı aradı. Teresa ortak salonun karşısındaki odada olduğunu söylemişti.

İşte. Pirinç kulplu, san bir kapı.

“Doğru söylüyor,” dedi Minho diğerlerine. “Dağılın! Bulun

onu!”

“Sanınm buldum.” Thomas harekete geçerken bu kadar çabuk kendine gelmiş obuasına şaşırdı. Masalara ve cesetlere çarpmamaya çalışarak kapıya doğru koştu. Teresa orada, kendileri gibi güvende olmalıydı. Kapı kapahydı; bu da iyiye işaretti. Muhtemelen kilitliydi. Belki o da Thomas gibi derin bir uykuya dalmıştı bu yüzden cevap vermiyordu.

Kapıya ulaşmak üzereyken belki kırmak zorunda kalabileceklerini düşündü. “Biri yangın söndürücüsünü getirsin!” diye bağırdı omzunun üzerinden. Ortak salondaki koku o kadar kötüydü ki derin nefes alınca öğürdü.“Winston, çabuk getir,” dedi Minho

arkasından.

Thomas kapıyı açmayı denedi ama kilitliydi. Ardından kapının sağ tarafındaki duvarda yaklaşık on santimetrekare büyüklüğünde plastik bir tabela dikkatini çekti. Üzerinde birkaç kelime yazıyordu.

Teresa Agnes. A Grubu, Denek
Al.

Hain.

Garip bir şekilde Thomas'ın en çok ilgisini çeken şey, Teresa'nın
so-

yadı oldu. Ya da en azından
soyadı olduğunu sandığı isim.
Agnes.

Nedenini bilmiyordu ama bu onu şaşırtmıştı. Teresa Agnes. Hafıza kaybı yüzünden aklı hâlâ bulanıktı ama o isimde birini hatırlayamıyordu. Kendisinin adı büyük mucit Thomas Edison'dan geliyordu. Fakat Teresa Agnes? Öyle birini hiç duymamıştı.

Bu isimler, Yaratıcılar -İSYAN ya da bunu her kim yaptıysa onlar- tarafından, gerçek ailelerinden uzaklaşmaları için verilmişti. Thomas ona ailesinin verdiği ismi öğreneceği günü sabırsızlıkla bekliyordu. Onların nerede olduğunu...

Değişim'in ardından hatırladığı yanm yamalak anılardan sonra onu seven bir ailesi olmadığım düşünmüştü. Ama annesiyle ilgili o rüyayı

gördükten sonra buna inanmayı reddediyordu.

Minho, Thomas'ın karşısına geçip parmaklarını şıklattı. "Hey! Dünyadan Thomas'a. Hayal kurmak için iyi bir zaman değil. Bir sürü ceset var, içerisi Tava'nın koltuk altı gibi kokuyor. Kendine gel."

Thomas ona döndü. "Üzgünüm. Teresa'mın soyadının Agnes olması garip geldi de."

"*Bunun* ne önemi var? Hain olması konusunda ne diyorsun?" dedi Minho şaşkınlıkla.

"Ayrıca A Grubu, Denek Aı ne demek oluyor?" diye sordu Nevvt, Thomas'a yangın söndürme tüpünü uzatırken. "Her neyse, bu kez kapı kolunu

sen kır.”

fames Dashner

Thomas tüpü alırken, aptal bir tabelayı düşünerek zaman harcadığı için kendine kızdı. Teresa içerideydi ve yardıma ihtiyacı vardı. *Hain* kelimesini kafasına takmamaya çalışarak yangın söndürücüyü kapı koluna çarptı. Metalin metale çarpıp çınlamasıyla kolu titredi. Kolun biraz gevşediğini hissetti, iki kez daha vurduktan sonra kapı kolu düştü ve kapı birkaç santim aralandı.

Thomas yangın söndürücüyü bir kenara atıp kapıyı itti. Korkuyla karışık merak duyuyordu. Aydınlık odaya ilk giren o oldu.

Çocukların kaldığı yatakhane- den daha küçüktü; dört ranza, iki şifonyer ve banyoya açıldığını düşündüğü bir kapı vardı. Yatakların üçü düzenliydi, diğerininse battaniyeleri bir kenara atılmıştı, yastık kenardan düşmek üzereydi ve çarşaf kınışmıştı. Ama Teresa'dan iz yoktu.

Panik içinde, "Teresa!" diye seslendi.

Kapalı kapının ardından sifon sesi gelince Thomas bir an için rahatladı. Bu duygu o kadar güçlüydü ki neredeyse oturması gerekecekti. Teresa buradaydı, güvendeydi. Kendini toparlayıp banyoya doğru yürümeye başladı fakat Nevvt uzanıp onu kolundan

yakaladı.

“Erkeklerle yaşamaya alıştın,” dedi Nevvt. “Pat diye kızlar tuvaletine girmenin kibar bir davranış olduğunu sanmıyorum. Çıkmasını bekle.”

“Sonra da herkesi toplayıp bir toplantı yapmamız lazım,” diye ekledi Minho. “Burası kokmuyor ve camdan bize bağırın Deliler yok.”

Thomas o ana kadar odada ne kadar az pencere olduğunu fark etmemişti. Oysa kendi odalarındaki kaostan sonra bu, ük fark etmesi gereken şey olmalıydı. Delüer. Neredeyse unutmuştu.

“Keşke biraz çabuk olsa,” diye mırıldandı.

“Ben herkesi buraya çağıracağım,” dedi Minho ve

dönüp ortak salona gitti.

Thomas banyonun kapısına bakıyordu. Nevvt, Tava ve birkaç Kayrank odaya grip yataklara oturdular, hepsi de dirseklerini dizlerine koyarak öne doğru eğilmişti ve dalgın bir şekilde ellerini ovuştururlarken gerginlikleri ve endişeleri beden dillerinden anlaşılıyordu.

Teresa? dedi Thomas zihninde. *Beni duyabiliyor musun? Dışarıda seni bekliyoruz.*

Cevap gelmedi. Thomas hâlâ Teresa'nın varlığını hissedemiyordu.

Bir *klik* sesi duyuldu. Kapı kolu döndü ve Thomas'a doğru açıldı. Thomas, Teresa'ya sarılmak için öne atıldı. Diğer

çocukların görmesi fame Dashner

umurunda değildi. Fakat banyodan çıkan kişi Teresa değildi. Thomas aniden durdu, az kalsın düşecekti.

Banyodan bir erkek çıkmıştı.

Üzerinde, bir önceki gece onlara verilen kıyafetlerin aynısı vardı; gömlek ve yumuşak kumaştan açık mavi pijama altı. Esmerdi ve koyu renk saçları oldukça kısa kesilmişti. Gözlerindeki masum şaşkınlık olmasa Thomas onu konuşturmak için yakasından yakalayıp sarsardı.

“Kimsin sen?” diye sordu, sesinin sert çıkmasına aldırmadan.

“Kim miyim?” diye karşılık verdi çocuk alay eder gibi bir ifadeyle. “Asıl sen kimsin?”

Newt ^{fames Dashner} ayaa kalkip yeni
çocuğun yanma gitti. “Dalga
geçme. Sayıca senden fazlayız.
Bize kim olduğunu söyle.”

Çocuk, ona karşı koyar gibi
kollarını önünde birleştirdi.
“Pekâlâ. Adım Aris. Başka ne
bilmek istiyorsunuz?”

Thomas çocuğu
yumruklamak istedi. Teresa
kayıpken o geçmiş, karşısında
kibirli bir ifadeyle
konuşuyordu. “Buraya nasıl
geldin? Dün gece burada
uyuyan kız nerede?”

“Kız mı? Hangi kız? Dün
gece beni buraya
getirdiklerinden beri burada
sadece ben varım.”

Thomas ortak salona açılan
kapıyı işaret etti. “Kapıdaki
tabelada buranın onun odası
olduğu yazıyor. Teresa...

Agnes. *Aris* değil.”

Aris, Thomas’ın ses tonundan şaka yapmadığını fark etti. Onu sakinleştirmek ister gibi elini kaldırdı. “Bak dostum, neden bahsettiğini bilmiyorum. Beni dün gece buraya getirdiler ve o yatakta uyudum,” çarşafı kırıışmış ve battaniyeleri dağılmış yatağı gösterdi “ve yaklaşık beş dakika önce uyanıp tuvalete gittim. Teresa Agnes ismini hiç duymadım. Üzgünüm.”

Thomas’ın sifon sesini duyunca hissettiği o rahatlama geçmişti. Ne sorması gerektiğini bilemeyerek Newt’le bakiştılar.

Nevvt hafifçe omuz silkti ve Aris e döndü. “Dün gece seni buraya *kim* getirdi?”

Aris kollarını iki yana açtı ve sonra yanlarına düşürdü. “Bilmiyorum bile, dostum. Silahlı bilileri bizi kurtardı ve artık her şeyin yolunda olduğunu söylediler.”

“Nereden kurtardılar?” diye sordu Thomas. Durum gitgide tuhaflaşıyordu.

Aris yere baktı, omuzlan düştü. Sanki korkunç bir şey hatırlamış gibiydi. İç geçirdi ve sonunda yeniden Thomas’a baktı.

“Labirent’ten, dostum. Labirent ten.”

5. BÖLÜM

Thomas'ın siniri geçti. Çocuğun yalan söylemediği her halinden belliydi. Aris'in yaşadığı korkuyu çok iyi biliyordu. Kendisi de aym şeyi hissetmişti ve diğerlerinin yüzünde aym korkuyu görmüştü. Neler hatırladığını da biliyordu; ancak o korkunç anılar, yüzünün o hale gelmesine sebep olabilirdi. Ve Aris'in, Teresa'ya ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını da biliyordu.

“Belki de oturmalısın,” dedi Thomas. “Konuşmamız gereken bir sürü şey var.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Aris. “Kimsiniz siz? Ve nereden geldiniz?”

Thomas yavaşça güldü.

“Labirent. Izdırap Verenler. İSYAN. Adım sen koy.” O kadar çok şey olmuştu ki nereden başlayacağım bilmiyordu. Üstüne bir de Teresa için duyduğu endişe başını döndürüyordu ve odadan çıkıp onu aramamak için kendini zor tutuyordu.

“Yalan söylüyorsun,” dedi Aris kısık sesle. Rengi atmıştı.

“Hayır, yalan söylemiyoruz,” diye karşılık verdi Newt. “Tommy haklı. Konuşmamız lazım. Benzer yerlerden gelmişiz gibi gözüküyor.”

“Bu çocuk da kim?”

Thomas arkasını dönünce Minho'nun, arkasında birkaç Kayran- lıyla birlikte kapının önünde durduğunu gördü. Salondaki kokudan yüzlerini buruşturmuşlardı ve gözlerinde hâlâ cesetleri görmenin verdiği dehşet ifadesi vardı.

“Minho, Arisle tanış,” dedi Thomas ayağa kalkıp çocuğu gösterirken. “Aris, bu Minho.”

Minho nereden başlayacağım bilemiyormuş gibi bir şeyler geveledi.

“Balon,” dedi Nevvt. “Üstteki yatakları da indirip odanın etrafına yerleştirelim ve oturup neler olduğunu anlamaya çalışalım.”

Thomas başım iki yana salladı. “Hayır. Önce Teresa'yı bulmamız lazım. Başka bir

odada olmalı.”

“Başka oda yok,” dedi Minho.

“Nasıl yani?”

“Her yeri kontrol ettim. Ortak alan, bu oda, bizim kaldığımız yatakhane ve dün gece girdiğimiz, dışarı açılan kapılar var; zincirli ve içeriden kilitlenmişler. Çok saçma. Başka bir kapı ya da çıkış yok.”

Thomas kafası karışmış bir halde başını salladı. Sanki kafası durmuştu. “Ama... peki ya dün gece? Yemekler nereden geldi? Kimse başka bir oda veya mutfak görmedi mi?” Cevap alma umuduyla etrafına bakındı ama kimseden ses çıkmadı.

“Belki gizli bir kapı vardır,” dedi Nevt sonunda. “Bak, her şeyi sırayla yapacağız. Öncelikle...”

“Hayır!” diye bağırdı Thomas. “Arisle konuşmak için önümüzde koca bir gün var. Kapıdaki tabelaya göre Teresa’nın burada olması gerekiyor. Onu bulmalıyız!”

Cevap vermelerini beklemeden birkaç çocuğun arasından geçip ortak alana çıktı. Salondaki iğrenç kokuyu alınca sanki başından aşağı lagün suyu dökülmüş gibi hissetti. Şişmiş ve morarmış cesetler, avcılar tarafından kurumaya bırakılmış hayvan leşlerini andırıyordu. Cansız gözleri ThomasT izliyordu.

Midesinde o tanıdık tikslenme duygusunu hissedince öğürdü ve kusmak istedi. Gözlerini kapayıp bulantının geçmesini bekledi. Sonunda

toparlandığında tüm iradesini kullanarak ölü insanlara bakmamaya çalışarak Teresa'dan bir iz aramaya koyuldu.

Fakat o sırada aklına korkunç bir düşünce geldi. Ya o...

Odada koşturup tek tek cesetlerin yüzlerine baldı. Teresa aralarında yoktu. Bir anlık paniğinin yerini rahatlama duygusu aldı ve yeniden odaya bakınmaya başladı.

Ortak salonun duvarları oldukça soluk renkteydi; beyaza boyanmıştı ve odada hiç dekorasyon ögesi yoktu. Ve nedense hiç pencere de yoktu. Sol elini duvardan ayırmadan hızhca odanın etrafında tur atmaya başladı. Kaldıkları yatakhaneinin kapısının önünden geçti ve bir önceki gece

içeri girdikleri büyük girişe geldi. Deli adamın arkasında parlayan güneşi düşününce dün geceki sağanak yağmura inanamıyordu.

Girişte -ya da çıkışta- yüzeyleri parlayan iki büyük, çelik kapı vardı. Minho'nun söylediği gibi halkaları üç santim kakıdığına olan devasa zincir, kapı kollarına sıkıca bağlanmıştı ve iki büyük kilitle kilitlenmişti. Thomas

sağlamlığına bakmak için uzanıp zincirlere asıldı. Elinin altındaki soğuk metal kıpırdamadı bile.

Dışarıdan sesler duyacağını, Deliler'in yatakhaneinin penceresinden yaptıkları gibi içeri girmeye çalışacağını düşünmüştü. Ama odaya

sessizlik hâkimdi. Yalnızca Deliler'in uzaktan gelen bağırışları ve Kayranlıların fısıltıları duyuluyordu.

Thomas hayal kırıklığıyla, elini duvardan çekmeden yeniden Teresa'nın *olması gereken* odanın önüne geldi. Duvarlarda, onları çıkışa yönlendirebilecek bir çatlak, hiçbir şey yoktu. Geniş oda kare bile değildi; büyük, oval şekildeydi, köşeleri yoktu.

Kafası karmakarışık olmuştu. Bir önceki geceyi düşündü; açlıktan ölmek üzerelerdi ve hep beraber orada oturup pizza yemişlerdi.

Mutlaka başka odalar ya da bir mutfak görmüş olmalıydı ama üzerinde düşündükçe görüntüler daha da

bulanıklaşıyordu. O an aklına bir şey geldi; daha önce de beyinleriyle oynanmıştı. Yine mi aynı şey olmuştu? Hafızaları mı silinmişti?

Ve Teresa'ya ne olmuştu?

Umutsuzluğa kapılıp yerde sürünmeyi düşündü, belki yerde bir gizli kapak ya da neler olduğuna dair bir ipucu bulabilirdi. Ama bir dakika daha bu çürümeye bırakılmış cesetlerle aynı odada kalmaya dayanamayacaktı. Geriye tek kalan yeni çocuktu. İç geçirdi ve onu buldukları odaya girdi. Aris onlara yardımı dokunacak bir şeyler biliyor olmalıydı.

Nevvt'in söylediği gibi yukarıdaki yataklar indirilmiş, duvarların kenarına dizilmişti ve on dokuz Kayranlı ile Aris daire

oluşturmuş oturuyorlardı.

Minho, Thomas'ı görünce yanındaki boş yeri gösterdi. "Söylemiştim sana, dostum. Hadi otur da konuşalım. Yalnız önce şu kapıyı kapat, Gally'nin ayaklarından bile kötü kokuyor."

Thomas cevap vermeden kapıyı kapadı ve gidip Minho'nun yanına oturdu. Başım ellerinin arasına alıp saklanmak istiyordu ama yapmadı. Teresa'nın tehlikede olduğuna dair herhangi bir belirti yoktu. Tuhaf bir şeyler dönüyordu fakat bunun milyonlarca açıklaması olabilirdi ve bu açıklamaların çoğunda Teresa'nın iyi olduğunu varsayıyordu.

Newt, Thomas'ın sağındaki

yatağın o kadar ucunda oturuyordu ki poposunun yansı dışandaydı. “Pekâlâ, şu hikâyeye anlatma olayına bir an önce başlayalım ki sonra asıl sorunumuza odaklanabilelim: Yiyecek bir şeyler bulmak.”

Tam o sırada Thomas acıktığını hissetti ve karnı guruldadı. Yemek sorununu o ana kadar fark etmemişti bile. Su sıkıntılan olmazdı -banyolar vardı- ama yiyecek hiçbir şey yoktu.

“Tamam,” dedi Minho. “Konuş, Aris. Bize her şeyi anlat.”

Yeni çocuk, Thomas'ın hemen karşısında oturuyordu ve onun yanındaki Kayranlılar ondan olabildiğince uzaklaşıp yatağın ucuna oturmuşlardı. Aris başım iki yana salladı. "Olmaz. Önce siz başlayın." "Öyle mi?" diye karşılık verdi Minho. "Hepimiz sırayla seni dövsek nasıl olur? Sonra tekrar konuşmanı isteriz."

"Minho," dedi Nevvt sertçe. "Böyle davranmana..."

Minho, Aris'i gösterdi. "Lütfen, belki bu çocuk Yaratıcılardan biri, nereden biliyorsun? Ya da İSYAN tarafından bizi gözetlemesi için gönderilmiş olabilir. Dışarıdaki insanları o öldürmüştü olabilir; burada tanımadığımız tek kişi o ve kapılar ve pencereler kilitli! Yirmiye karşı tek kişi olmasına rağmen böyle kibirli

davranmasından sıkıldım! Önce o konuşmalı.”

Thomas içinden homurdandı. Tek bildiği, eğer Minho, Aris’i korkutursa çocuğun onlara bir şey anlatmayacağıydı.

Nevvt iç geçirdi ve Aris’e baktı. “Minho haklı. Labirent’ten geldim derken neyi kastediyordun? Çünkü biz de oradan geldik ve seni daha önce hiç görmedik.”

Aris gözlerini ovuşturup Nevvt’e baktı. “Pekâlâ, dinleyin. Kocaman taş duvarları olan devasa büyüklükte bir labirente gönderildim ama ondan önce hafızam silinmişti. Hayatımla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordum. Sadece adımlı biliyordum. Orada bir grup kızla yaşadım. Yaklaşık elli kız vardı

ve tek erkek bendim. Birkaç gün önce kaçtık ve bizi kurtaran insanlar bizi birkaç gün bir spor salonunda tuttular, sonra da dün gece beni buraya getirdiler ama hiçbir açıklama yapmadılar. Siz de mi bir labirentteydiniz?”

Kayranlılann şaşkınlıkla konuşmaya başlamaları yüzünden Thomas, Aris’in son sözlerini doğru düzgün duyamadı. Kafası karışmıştı. Aris yaşadıklarını o kadar basit bir şekilde anlatmıştı ki sanki deniz kıyısına gezi yaptığından bahsediyordu. Çok ilginçti. Hatta inanılmazdı. Neyse İd biri Thomas’m düşüncelerini dile döktü.

“Bir dakika,” dedi Nevvt. “Büyük bir labirentte,

duvarların her gece kapandığı bir çiftlikte mi yaşadın? Sen ve elli kız? Izdırap Veren adında yaratıklar var mıydı? En son sen mi geldin? Ve her şey sen geldikten sonra mı çığırından çıktı? Geldiğinde komada miydin? Elinde, senin sonuncu olduğuna dair bir not var mıydı?”

“Hey, hey, hey,” dedi Aris, Nevvt daha konuşmasını bitirmeden. “Tüm bunları nereden biliyorsun? Nasıl...”

“Aynı deney,” dedi Minho, bu kez agresif değildi. “Ya da aynı... artık her neyse. Onlarda herkes kızmış, bir erkek varmış, bizdeyse tam temi. İSYAN iki labirent inşa edip iki farklı deney yürütmüş olmalı!”

Thomas bu gerçeği çoktan

kabul etmişti. Sonunda kendinde konuşacak gücü buldu. Aris'e baktı. "Sana tetikleyici mi diyorlardı?"

Herkes kadar şaşırmış olan Aris başıyla onayladı.

"Ve sen..." diye başladı Thomas fakat tereddüt etti. Bundan her bahsedişinde sanki deli olduğunu itiraf ediyormuş gibi hissediyordu. "Sen o kızlardan biriyle zihninden konuşabiliyor muydun? Telepati gibi?"

Aris'in gözleri büyüdü. Sanki karanlık bir sırrı paylaşıyormuşçasına dikkatle Thomas'a baktı.

Beni duyabiliyor musun?

Thomas cümleyi o kadar net duymuştu ki başta Aris'in sesli konuştuğunu sandı. Ama hayır, dudakları oynamamıştı.

Beni duyabiliyor musun?
diye tekrarladı çocuk.

Thomas tereddütle yutkundu.
Evet.

Onu öldürdüler, dedi Aris. En yakın arkadaşımı öldürdüler.

6. BÖLÜM

“Neler oluyor?” diye sordu Nevvt, Thomas’la Aris’e bakıp. “Neden birbirinize âşık olmuş gibi bakıyorsunuz?”

“O da yapabiliyor,” diye cevap verdi Thomas gözlerini yeni çocuktan ayırmadan. Aris’in son cümlesi onu dehşete düşürmüştü; eğer telepati yapabildiği kızı öldürmüşlerse...

“Ne yapabiliyor?” diye sordu Tava.

“Sence?” diye sordu Minho. “O da Thomas gibi bir ucube.

Zihinlerinden
konuşabiliyorlar.”

Nevvt, Thomas’a dik dik bakıyordu. “Öyle ini?”

Thomas başını salladı ve tam Arisle yine telepati yoluyla konuşacaktı ki son anda kendini durdurdu. “*Kim öldürdü onu? Ne oldu?*” “Kim kimi öldürdü?” diye sordu Minho. “Bizim yammızdayken şu vudu saçmalığını yapmayın.”

Gözleri dolmaya başlayan Thomas sonunda bakışlarını Aris’ten Minho’ya çevirdi. “Onun da benim gibi, bu şekilde üetişim kurabüdiği bir arkadaşı varmış. Ama onu öldürdüklerini söyledi. Ben de *onların* kim olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Aris başını eğdi; Thomas'ın

oturduğu yerden gözleri kapalı gibi görünüyordu. “Kim olduklarını tam olarak bilmiyorum. Çok karışık iyiler ile kötülerini ayırt edemiyordum. Ama bir şekilde Beth adındaki kızı, arkadaşımı... bıçaklamaya zorladılar. Adı Rachel'dı. Öldü, dostum. Öldü.” Başını ellerinin arasına aldı.

Thomas sarsıcı bir şaşkınlık yaşadı. Görünüşe bakılırsa Aris de aynı şekilde başka bir Labirent'ten gelmişti; yalnızca erkekler yerine kızlar vardı. Aris, onlarınkinde Teresa'ydı ve Beth de Chuck'ı öldüren Gally oluyordu. Bıçakla. Bu durumda Gally'nin aslında Thomas'ı mı öldürmesi gerekiyordu?

Peki, Aris neden şimdi oradaydı? Teresa neredeydi?

Kafasında bir şeyleri toparladığını sanırken her şey yeniden altüst olmuştu.

“Neden burada birimlesin?” diye sordu Nevvt. “Bahsettiğin kızlar nerede? Seninle birlikte kaç kişi kurtuldu? Buraya hepinizi mi getirdiler yoksa sadece seni mi?”

Thomas, Aris'e acımdan kendini alamadı. Böyle bir şey yaşadktan sonra soru yağmuruna tutulmak... Roller değişseydi ve Thomas, Teresa'mn öldürüldüğünü görseydi... Chuck'ın ölümünü izlemek bue yeterince kötüydü.

Yeterince kötü mü? diye düşündü. *Yoksa Chuck'm öldüğünü görmek daha mı kötüydü?* Bağırmak istedi. Her şey berbattı.

Aris başım kaldırıp yanaklarındaki yaşları sildi. Bunu yaparken hiç utanmamıştı ve Thomas birden ondan hoşlandığına karar verdi.

“Bakın,” dedi çocuk. “Benim kafam da sizinki gibi karışık. Yaklaşık otuz kişi kurtulduk, biri bir spor salonuna götürdüler, yemek verdiler, banyo yaptık. Sonra da dün gece benim erkek olduğum için onlardan ayrı kalmam gerektiğini söyleyerek buraya getirdiler. Bu kadar. Sonra da siz saplar ortaya çıktınız.”

“*Saplar mıT* diye tekrarladı Minho.

Aris başını iki yana salladı. “Boş ver. Ne anlama geldiğini bilmiyorum bile. Geldiğimde kullandıkları bir kelimeydi.”

Minho hafifçe gülümseyerek Thomas'a baktı. Görünüşe bakılırsa iki grup da kendilerine özgü kelimeler kullanıyordu.

“Hey,” diye seslendi Thomas'm adını bümediği bir Kayranlı. Aris'in arkasındaki duvara yaslanmış, onu işaret ediyordu. “Boynunun kenarında ne var? Siyah bir şey, yakanın hemen altında.”

Aris bakmaya çalıştı ama çocuğun bahsettiği bölgeyi göremiyordu. “Ne?”

Thomas, Aris dönünce boyun hizasında siyah lekeye benzer bir şey gördü. Köprücük kemiğinden sırtına doğru uzanan kaim bir çizgiydi. Ama aralıklıydı; yazı olabilirdi.

“Bakayım,” dedi Newt. Ayağa kalkıp çocuğun yanına gitti, topallaması -neden topalladığımı Thomas’a hiç anlatmamıştı- normale göre daha belirgindi. Daha iyi görebilmek için uzanıp Aris’in gömleğini indirdi.

Gördüğü şeye inanamıyormuş gibi gözlerini kısarak, “Bu bir dövme,” dedi.

“Ne yazıyor?” diye sordu Minho ama çoktan ayağa kalkmış, yakından bakmak için yaklaşmıştı.

Newt cevap vermeyince Thomas dayanamayıp kalktı ve dövmeyi görebilmek için Minho’nun arkasından eğildi. Kaim harflerle yazılmış kelimeleri görünce kalbi tekledi.

İSYAN'a Aittir. B Grubu, Denek
B1. İşbirlikçi.

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordu Minho.

“Ne yazıyor?” diye sordu Aris, gömleğinin yakasını indirip boynuna ve omuzlarına dokunurken. ‘Temin ederim dün gece yoktu.’

Nevvt yazılan okudu.
“İSYAN’a Aittir mi? Onlardan kurtulduğumuzu sanıyordum. Sizin de öyle. Her neyse.” Sinirli bir şekilde etrafında döndü ve yeniden yatağa oturdu.

“Ve sana neden *İşbirlikçi* diyorlar?” dedi Minho, hâlâ dövme bakıyordu.

Aris başını iki yana salladı.
“Hiçbir fikrim yok. Yemin ederim. Ve bunun daha önce olmadığına eminim. Dün gece duş aldım, aynaya baktım. Kesin görürdüm. Ya da Labirent’te biri mutlaka fark ederdi.”

“Gecenin bir yarısı sana dövme yaptıklarını mı söylüyorsun?” dedi Minho.
“Hem de sen farkında olmadan? Hadi ama, dostum.”

“Yemin ederim!” diye ısrar

etti Aris. Ardından kalkıp banyoya gitti, muhtemelen kelimeleri kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Minho yerine oturmaya giderken, “Söylediği hiçbir şeye inanmıyorum,” diye fısıldadı, Thomas’a. Oturmak için eğildiğinde gömleği kaydı ve *kendi* boynundaki siyah, kalın çizgi göründü.

“Hey!” diye bağırdı Thomas. O kadar afallamıştı ki bir an kıpırdayamadı.

Thomas’m alnından üçüncü bir kulak çıkmış gibi bakan Minho, “Ne?” diye sordu.

“Boynun,” dedi Thomas. “Senin boynunda da var!”

“Sen neden bahsediyorsun?” dedi Minho gömleğini çekiştirip dövmeyle görmeye çalışırken.

Thomas, Minho'nun yanma gidip çocuğun ellerini itti ve gömleğinin yaka kısmını çekti. "Tanrım... İşte! Aynı şey fakat..."

Thomas sessizce yazanları okudu.

İSYAN'a Aittir. A Grubu, Denek
A7. Lider.

»Ne yazıyorT diye bağırdı
Minho.

Kayranlılar Thomas'm arkasında toplanmış, dövmeyle bakmaya çalışıyorlardı. Thomas onlara hızlıca ne yazdığını söyledi, kelimeleri okurken kekeleyemediğine kendisi bile şaşırdı.

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedi Minho ayağa kalkıp. Çocukların arasından geçip banyoya gitti.

Ve sonra karmaşa başladı. Thomas başkalarının gömleklerini aşağı çekerken birinin de kendi gömleğini çektiğini hissetti. Herkes konuşuyordu.

“Hepsinde A Grubu yazıyor.”

“Ve ondaki gibi ‘İSYAN’a Aittir.”

“Sen Denek A-13'sün.”

“Denek A-19.”

“A-3.”

“A-10.”

Kayranlıların birbirlerinin dövmelelerini okumasını izleyen Thomas sersemlemiş bir halde yavaşça etrafında döndü. Birçoğunda Aris ve Minho’da olduğu gibi fazladan bir satır yoktu, yalnızca İSYAN’a ait oldukları yazıyordu. Newt tek tek çocukların dövmelelerine bakıp isim ve sayılan ezberlemeye çalışıyordu. Birden Thomas’la karşı karşıya geldiler.

“Benimkinde ne yazıyor?” diye sordu Newt.

Thomas gömleğinin yakasını çekip kelimeleri okuyabilmek için eğildi. “Sen Denek A-5’sin ve sana Yapışkan diyorlar.”

Newt şaşkınlıkla Thomas’a

baktı. “*Yapışkan rtu?*’

Thomas gömleği bırakıp geri çekildi. “Evet. Muhtemelen sen bir yapışkan gibi hepimizi bir arada tuttuğın içindir. Bilmiyorum. Benimkini okusana.”

“Okudum bile.”

Thomas, Newt’in yüzündeki tuhaf ifadeyi fark etti. Tereddüt ya da dehşetti. Dövmesinde yazanları söylemek istemiyor gibi duruyordu. “Ee?”

“Sen Denek A-2’sin,” dedi Newt ve bakışlarını kaçırdı.

“Ve?” diye üsteledi Thomas.

Newt tereddüt etti ve ardından ona bakmadan cevap verdi. “Sana verilmiş bir isim yok. Sadece... ‘B Grubu tarafından öldürülecek’ yazıyor.”

7. BÖLÜM

Thomas, Nevvt'in söylediklerini düşünecek vakit bulamadı. Bir anda odada çalmaya başlayan alarm karşısında şaşırdı mı yoksa kafası mı kanşb karar vermeye çalışıyordu. İçgüdüsel olarak ellerini kulaklarına götürdü ve etrafına bakındı.

Çocukların suratındaki şaşkınlık dolu ifadeyi görünce ne olduğunu anladı. Labirent'te Teresa Kutu'dan gelmeden önce de aym alarm çalmıştı. Thomas bu sesi sadece bir kere duymuştu; küçük odada daha şiddetliydi ve sürekli olarak yankı yapıyordu ama o gün duyduğu alarmla aynı olduğunu biliyordu. Kayran'da yeni biri

geldiğinde de o alarm çalardı.

Ve durmak bilmiyordu; Thomas'm başı ağrımaya başlamıştı bile.

Kayranlılar sesin kaynağım bulmak ister gibi duvarlara bakıyorlardı. Bazılan elleriyle kulaklarını kapayıp yataklara oturmuştu. Duvarlarda ne bir hoparlör ne de havalandırma vardı. Ses, her yerden aynı şekilde duyuluyordu.

Nevvt, Thomas'ı kolundan tutup, "Bu lanet Çaylak alarmı!" diye bağırdı.

“Biliyorum!”

“Neden alıyor?”

Thomas omuz silkti, yüz ifadesinden sinirlendiğinin belli olmasını umuyordu. Neler olduğunu o nasıl bilebilirdi ki?

Minho ve Aris banyodan çıktılar. İkisi de dalgın bir şekilde boyunlarına dokunurken, bir cevap ararcasma odaya bakınıyorlardı. Diğerlerinde de benzer dövmelemler olduğunu anlamaları fazla uzun sürmedi. Tava, ortak salona çıkmak için kink kapı koluna uzandı.

“Dur!” diye bağırdı Thomas aniden. Koşarak Tava’nın yanına giderken Newt’in de hemen arkasında olduğunu hissetti.

“Neden?” diye sordu Tava, eli kapının birkaç santim önünde duruyordu.

“Bilmiyorum,” diye cevap verdi Thomas, alarm yüzünden sesini duyup duyamayacaklarından emin olamayarak. “Bu bir *alarm*. Belki çok kötü bir şey oluyordur.”

“Evet!” diye bağırdı Tava. “Belki de buradan çıkmamız gerekiyor!”

Thomas’ın cevap vermesini beklemeden kapıyı itti. Kapı açılınca daha güçlü itti. Yine bir şey olmayınca omzuyla tüm ağırlığını vererek açmaya çalıştı.

Hiçbir şey olmadı. Sanki önüne tuğla döşenmiş gibiydi.

“Kapı kolunu kırdın!” diye bağırdı Tava ve avcuyla kapıya vurdu.

Thomas daha fazla bağırmak istemiyordu. Yorulmuştu ve boğazı ağrıyordu. Duvara yaslanıp kollarım önünde birleştirdi. Kayranlıların çoğu tıpkı Thomas gibi, bir açıklama ya da çıkış yolu aramayı bırakmıştı. Yüzlerinde boş bir ifadeyle ya yataklarda oturuyorlar ya da ayakta duruyorlardı.

Thomas çaresizlikten ne yapacağını bilemeyip Teresa’ya seslendi- Birkaç kez denedi fakat Teresa’dan cevap gelmedi. Zaten o gürültünü¹¹

ortasında Thomas onu duyabileceğinden emin değildi. Hâlâ onun yokluğunu hissediyordu; bu sanki bir sabah uyandığında dişlerinin olmaması gibi bir şeydi. Olmadıklarını anlamamız için aynaya bakmanıza gerek yoktu.

Alarm durdu.

Daha önce hiç sessizliğin sesi varmış gibi hissetmemişti. Kovadaki anların vızıltısına benzer bir uğultu kulaklarında çınliyordu ve Thomas parmaklarını kulağına sokup hızlıca hareket ettirerek sesin geçmesi için uğraştı. Her nefes ve iç çekiş odadaki tuhaf sessizlikte âdeta bir patlama gibi duyuluyordu.

İlk konuşan Newt oldu. “Buraya da lanet olası Çaylaklar geleceğini söylemeyin sakın bana.”

“Bu lanet yerde Kutu nerede ki?” diye homurdandı Minhó.

Thomas hafif bir gıcırta duyunca hemen ortak alana açılan kapıya baktı. Kapı birkaç santim aralanmıştı ve içerinin karanlık olduğu gözüküyordu. Biri oradaki ışıkları söndürmüştü. Tava bir adım geriledi.

“Sanırım artık çıkmamızı istiyorlar,” dedi Minhó.

“O zaman neden önce sen çıkmıyorsun?” diye önerdi Tava.

Minho çoktan harekete geçmişti. “Sorun değil. Belki yapacak başka bir şey olmadığı zamanlarda öne atmak için yeni bir çaylağımız olur.” Kapının önüne gelince durup göz ucuyla Thomas’a baktı. “Bir tane daha Chuck iyi olabüirdi.”

Thomas kızmaması gerektiğini büüyordu. Minhó kendince, diğer herkes gibi Chuck’ı özlediğini göstermeye çalışıyordu. Ama olmadık bir zamanda arkadaşının hatırlatılması ThomasT öfkelenmişti, içgüdüleri bunu umursamamasını söylüyordu; zaten etrafında olup bitenler yüzünden yeterince zor zamanlar geçiriyordu. Bir süreliğine

duygularından annip önüne bakmalıydı. Her şey sırayla. Hepsini çözecekti.

“Evet,” dedi sonunda. “Çıkacak mısın yoksa önden ben mi gideyim?”

Thomas'ın sorusunu duymazdan gelerek, “Dövmende ne yazıyor?” diye sordu Minh sessizce.

“Önemli değil. Hadi çıkalım buradan.”

Minho başıyla onayladı. Hâlâ Thomas'a bakmıyordu. Ardından gülümsedi ve canım sıkıran her neyse geçmiş gibi görünüyordu, yerini her zamanki rahat tavrına bırakmıştı. “Peki. Eğer bir zombi bacağımı yemeye başlarsa beni kurtar.”

“Tamam.” Thomas ona acele

etmesini söylemek istiyordu. Bu saçma sapan maceralarında yeni bir değişiklik yaşamak üzereydiler ve bunu daha fazla bekletmek istemiyordu.

Minho kapıyı iterek açtı. Ortak alan, yatakhanedен ilk çıktıkları zamanki gibi kapkaranlıktı. Minho dışarı adımını attı, Thomas da hemen arkasındaydı.

“Burada bekle,” diye fısıldadı Minho. “Ölülerle çarpışan arabalara binmiş gibi oyun oynamayalım. Önce ışığı açayım.”

“Neden kapamışlar ki?” diye sordu Thomas. “Yani demek istediğim, onları *kim* kapadı?”

Minho arkasını dönünce Aris’in odasından gelen ışıkla sırtın suratı aydınlandı.

“Neden soru soruyorsun ki, dostum? Şimdiye kadar hiçbir şeyin mantıklı bir açıklaması olmadı, bundan sonra da olacağım sanmıyorum. O yüzden buna bir son ver.”

Minho karanlıkta kayboldu. O yürürken Thomas halıdaki ayak seslerini ve elini duvarın üzerinde gezdirişini duyabüüyordu.

“İşte burada!” diye bağırdı. Ses Thomas’ın sağ tarafından geliyor gibiydi.

Birkaç *klik* sesinden sonra oda aydınlandı. Çok kısa bir anlığına Thomas odadaki değişikliğin ne olduğunu anlamadı. Fakat sonra durumun farkına vardı ve sanki diğer duyulan da uyanılmış gibi, odadaki ceset kokusunun gittiğini fark etti.

Nedenini biliyordu.

Cesetler yoktu, sanki hiç oraya asılmamışlardı.

8. BÖLÜM

Birkaç saniye sonra Thomas nefes almadığını fark etti. Derin bir nefes alıp artık boş olan odaya baktı. Şişmiş, morarmış bedenler yoktu. Kokmuyordu.

Newt hafifçe topallayarak yanından geçip odanın ortasında durdu. “Bu imkânsız,” dedi kendi etrafında dönüp kısa bir süre önce cesetlerin asılı olduğu tavana bakarak. “Onları buradan çıkarmalarına yetecek kadar zaman geçmedi. Ve buraya kimse gelmedi büe. Onları duyardık!”

Aris ve diğer Kayranlılar küçük odadan çıkarken Thomas kenara çekilip duvara yaslandı. Çocukların hepsi teker teker ölümlerin olmadığını fark ediyordu. Thomas ise bir kez daha kendini uyuşmuş gibi hissediyordu, artık onu hiçbir şey şaşırtamazmış gibiydi.

“Haklısın,” dedi Minho, Newt’e. “İçeride ne kadar kaldık? Yirmi dakika mı? Cesetleri bu kadar hızlı almış olamazlar. Ayrıca burası *içeriden* kilitlenmişti.”

“Üstelik koku da gitmiş,” diye ekledi Thomas.
Minho başını salladı.

“Çok akıllısınız,” dedi Tava burnundan soluyarak. “Ama etrafınıza bir bakın. Cesetler yok. Siz ne düşünürseniz düşünün, bir şekilde onları götürmüşler.”

Thomas bu konu hakkında tartışmak, hatta konuşmak bile istemiyordu. Ölü bedenler gitmişti işte. Daha tuhaf şeyler de görmüşlerdi.

“Hey,” dedi VVinston. “Deliler artık bağırıyor.”

Thomas ağırlığını bir ayağına verdi ve dışarıyı dinledi. Sessizlik. “Onları Aris’in odasından duyamadığınızı sanmıştım. Ama haklısın, artık bağırıyorlar.”

Herkes ortak alanın diğer tarafındaki daha büyük

yatakhaneye koştu. Thomas da onların peşinden giderken pencereden dışarıdaki dünyaya bakmak için fazlasıyla meraklanıyordu. Önceden dışarıdaki ¹ bağıran ve parmaklıklara yapışan Deliler yüzünden dikkatlice bakmaya korkmuştu.

“Yok artık!” diye bağırdı Minho ve bir açıklama yapmadan odanın içinde kayboldu.

f Thomas yatakhaneye doğıru ilerlerken çocukların odaya girmeden

önce bir anlık tereddüt yaşadıklarını fark etti. Bütün Kayranhlann ve Aris’in girmesini bekledi, ardından onları takip etti.

Diğıer çocuklarda sezdiğı

şaşkınlığı kendisi de yaşadı. Odadaki her şey bıraktıkları gibiydi; bir şey dışında: Pencerelele, demir parmaklıkların hemen önüne kırmızı tuğla duvar çekilmişti, dışarıyı göremiyorlardı. Odadaki tek ışık tavandaki panellerden geliyordu.

“Cesetleri hızlıca kaldırmış olsalar bile,” dedi Nevvt, “buraya bu tuğlaları örece kadar zamanlan olmadığına eminim. Burada neler oluyor?”

Thomas, Minho’nun pencerelerden birini açıp parmaklıklann arasından duvara dokunmasını izledi. “Sert,” dedi Minho ve duvara vurdu.

“Yeni gibi görünmüyor bile,” diye mırıldandı Thomas, duvara dokunurken. Sert ve soğuktu. “Harç kurumuş. Bizi bir şekilde kandırdılar işte, hepsi bu.”

“Kandırdılar mı?” diye sordu Tava. “Nasıl?”

Thomas omuz silkti, bir kez daha kendini uyuşmuş gibi hissediyordu. Hâlâ Teresa’yla konuşabilmeyi diliyordu. “Bümiyorum. Uçurum’u hatırlasana. Boşluğa atladık ve bir deliğin içinden geçtik. Bu insanlar daha kimbilir neler yapabiliyorlar.”

Sonraki yarım saatin nasıl geçtiğini bilmiyordu. Thomas da diğer herkes

gibi bir ipucu bulma umuduyla duvarı inceledi, odada değişen başka bir şey olup olmadığına baktı. Her biri birbirinden tuhaf birkaç değişiklik vardı. Tüm yataklar toplanmıştı ve Kayranlıların pijamalar verilmeden önce, oraya geldiklerinde üzerlerinde olan kıyafetler gitmişti. Şifonyerlerin yeri değişmişti ama bariz bir değişiklik olmadığı için bazı çocuklar bunun aksini iddia ediyorlardı. İçlerinde temiz kıyafetler, ayakkabılar ve çocukların hepsi için dijital saat vardı.

Fakat en büyük değişikliği Minho fark etti; Aris'i buldukları odanın

tabelasındaki *Teresa Agnes, A Grubu, Denek Al, Hain* yazısı değişmişti:

Aris Jones, B Grubu, Denek B1

Ortak

Herkes tabelaya kısa bir göz attı fakat Thomas orada durmuş, gözlerini yazıdan ayıramıyordu. Thomas'a göre yeni tabela işe resmiyet kazandırıyordu: Teresa ondan alınmıştı ve yerine Aris gelmişti. Olanlara hiçbir anlam veremiyordu ve artık bir önemi de yoktu. Yatakhaneye geri döndü ve gece uyuduğu ranzayı buldu -o yatak olduğunu *saniyordu* -uzanıp sanki etrafındaki herkesi

uzaklaştırabüecekmiş gibi
yastığı başına koydu.

Teresa'ya ne olmuştu?
Onlara ne olmuştu?
Neredelerdi? Ne yapmaları
gerekiyordu? Ve dövmele...

Yana döndü, gözlerini
sımsıkı kapadı ve
bacaklarını yukarı çekip
kollarım önünde
birleştirerek cenin
pozisyonu aldı. Ondan
cevap gelene kadar
denemeye karar verdi ve
zihninde bir kez daha
seslendi.

Teresa? Bekledi. *Teresa?*
Daha uzun süre bekledi.
Teresa! diye bağırdı, tüm
vücudu sarf ettiği güçle
gerilmişti. *Teresa!*
Neredesin? Lütfen bana
cevap ver! Neden benimle
iletişime geçmiyorsun?

Ter...

Kafamın içinden çık!

Kelimeleri o kadar net duymuştu ki gözlerinin arkasında ve kulaklarında ağn hissetti. Oturdu ve sonra ayağa kalktı. Bu oydu. Kesinlikle oydu.

Teresa? İki elinin iki parmağını şakaklarına bastırdı. *Teresa?*

Her kimsen, kafamın içinden çık artık!

Thomas geriye doğru sendeledi ve yeniden yatağa oturdu. Odaklanmaya çalışırken gözlerini kapadı. *Teresa, sen neden bahsediyorsun? Benim, Thomas. Neredesin?*

Kes sesini! Konuşanın Teresa olduğuna hiç şüphe

yoktu ama sesi korku ve öfke doluydu. *Sus! Kim olduğunu bilmiyorum! Beni rahat bırak!*

Ama, diye başladı Thomas ne söyleyeceğini bilemeden. *Teresa, sorun ne?*

Teresa cevap vermeden önce düşüncelerini toparlamaya çalışmasına duraksadı ve yeniden konuşmaya başladığında Thomas sesindeki neredeyse rahatsız edici sakinliği hissetti.

Beni rahat bırak yoksa yemin ederim seni buhup boğazımı keserim-

Ve konuşmaları bitti. Kızın uyarısına rağmen Thomas bir kez daha ona

seslenmeyi denedi fakat
sabahtan beri hissettiği
boşluk hissi geri dönmüştü,
Teresa'nın varlığı
kaybolmuştu.

Thomas yatağa yattı, tüm vücudu yanıyordu âdeta. Başım yastığa gömdü ve Chuck öldüğünden beri ilk kez ağladı. Kapısındaki tabelada yazan kelime -Hain- sürekli akıma geliyordu ve her defasında bunu düşünmemeye çalışıyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde kimse onu rahatsız etmedi ya da iyi olup olmadığını sormadı. Sessiz hıçkırıkları yavaşladı, kesik kesik nefes almaya başladı ve sonunda uykuya daldı. Bir rüya daha gördü. Bu kez daha küçüktü, yedi ya da sekiz yaşındaydı. Başının üzerinde sanki sihirliymiş gibi parlak bir

ışık dönüyordu.

Tuhaf, yeşil giysiler giymiş ve komik gözlükler takmış insanlar ona bakıyordu. Kafaları bazen ışığı kapatıyordu. Thomas onlann gözlerinden başka bir yerlerini göremiyordu. Ağız ve burunlarının üzerinde maske vardı. Thomas garip bir şekilde hem o yaştaki halindeydi hem de bir yandan olayları dışarıdan izliyordu. Ama çocuğun korkusunu hissedebiliyordu.

İnsanlar kısık sesle ve donuk bir tonda konuşuyorlardı. Bazılan erkek, bazıları kadındı ama onlan birbirinden ayırt edemiyordu.

Zaten pek bir şey de anlamıyordu.

Yalnızca parça parça. Fakat hepsi de korkunçtu.

“Onun ve kızın beyinlerini daha derinden kesmeliyiz.”

“Sence bunu kaldırabilirler mi?”

“Bu inanılmaz bir şey. Işıl, içine işlemiş.”

“Ölebilir.”

“Ya da daha kötüsü, yaşayabilir.”

Thomas’m en son duyduğu cümle onu ilk defa iğrendirmedi ya da korkutmadı.

“Veya o ve diğerleri bizi kurtanr. Hepimizi.”

9. BÖLÜM

Uyandığında sanki kulaklarından beynine birkaç buz kütlesi sokulmuş gibi hissediyordu. Gözlerini ovuştururken midesi bulandı ve başı döndü. Teresa'nın sözlerini ve gördüğü kısa rüyayı hatırlayınca kendini kötü hissetti. O insanlar kimdi? Gördüğü rüya gerçek miydi? Beyniyle ilgili söyledikleri korkunç şeyler ne anlama geliyordu?

“Hâlâ kestirebiliyor olman güzel.”

Thomas gözlerini kısıp bakınca Nevvt'in yatağın kenarında durmuş, ona baktığını gördü.

“Kaç saattir uyuyorum?” diye sordu Thomas, Teresa ve rüyasını -ya da anısını?- daha sonra düşünmek üzere beyninin karanlık bir köşesine iterken.

Nevvt saatine baktı. “Birkaç saattir. Kayranlılar senin yattığını görünce biraz rahatladılar. Yeni bir şey olana kadar oturup beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Buradan çıkış yok.”

Thomas oturup sırtını yatağın başlığına dayarken homurdanmasını bastırdı. “Yiyecek bir şey var mı?”

“Hayır. Ama eminim bu insanlar sırf açlıktan ölmemiz için bizi kandırıp buraya getirme zahmetine girmemişlerdir. Mutlaka bir şey olacak. Bu bana bizi Kayran a gönderdikleri zamanı hatırlatıyor. İlk grupta ben, Alby, Minho ve başkaları da vardı. Gerçek Kayranlılar.” Son cümlesini şakayla karışık imalı bir şekilde söylemişti.

Bu konu Thomas’ın ilgisini çekti ve daha önce Kayrana ilk geldikleri zamanla ilgili hiç soru sormadığına şaşırdı. “Nesi hatırlatıyor?” Nevvt’in bakışları en yakındaki pencerenin dışındaki duvara odaklandı. “Bir gün

uyandığımızda kendimizi Kutu'nun etrafında yatarken bulduk. Kutu kapalıydı. Tıpkı senin gibi, bizim de hafızamız silinmişti. O kadar hızlı bir şekilde kendimizi toparlayıp panik haline bir son verdik ki inanamazsın. Yaklaşık otuz kişiydik. Tabii ki ne olduğuyla, oraya nasıl geldiğimizle ve ne yapmamız gerektiğiyle ilgili hiçbir fikrimiz yoktu. Kafamız karışmıştı ve korkuyorduk. Ama sonuçta hepimiz aynı durumdaydık, bu yüzden organize olup orayı keşfettik. Birkaç gün içinde tarlayı ektik, herkesin bir işi vardı.” Thomas, başındaki ağn azalınca rahatladı. Kayran’a

ilk geldiklerinde neler yaşadıklarını duymak ilgisini çekmişti. Değişim sırasında hatırladığı anılar yeterli değildi. “Yaratıcılar her şeyi hazırlamışlar mıydı? Ekinleri, hayvanları falan?”

Nevvt pencerenin önündeki tuğla duvara bakarak başıyla onayladı. “Evet ama her şeyin düzgün işleyebilmesi için çok çalışmamız gerekti. Birçok şeyi deneme yanılma yöntemiyle yapıp doğru yolu bulduk.” “Ee... peki burası sana nasıl o günleri hatırlatıyor?” diye sordu Thomas yeniden.

Nevvt sonunda ona baktı. “O zaman hepimiz bizi oraya

göndermelerinin bir *amacı* olduğunu düşünüyorduk. Biri bizi öldürmek istiyorsa bunu hemen yapardı. Neden bir evin, çiftliğin ve hayvanların olduğu oldukça büyük bir yere göndersinlerdi ki? Başka seçeneğimiz olmadığı için durumu kabullenerek çalışmaya ve etrafı keşfetmeye başladık.”

“Fakat burayı zaten araştırdık,” diye karşı çıktı Thomas. “Hayvanlar, yiyecek ya da Labirent yok.”

“Evet ama bir düşünsene. Bu da benzer bir durum. Belli bir amaç için burada olduğumuz ortada. Mutlaka ne olduğunu bulacağız.”

“Açlıktan ölmezsek.”

Nevvt banyoyu gösterdi. “Yeterince suyumuz var, ölmenden önce birkaç gün bizi idare eder. Bir şey olacak.”

İçinde bir yerde Thomas da buna inanıyordu ama sadece kafasında netleştirmek için tartışmaya devam etti. “Peki ya gördüğümüz o ölüler? Belki bizi gerçekten de kurtarmışlardı ve bu yüzden öldürüldüler, şimdi yine mahvolmuş olabüiriz. Belki de bir şey yapmamız gerekiyordu ama işler bozulunca burada ölüme terk edildik.”

Nevvt kahkaha attı. “Ne kadar da depresifsin. Hayır, cesetlerin sihirli bir şekilde

kaybolması ve camın önüne duvar örülmesinden yola çıkarak söylüyorum, bu, Labirent'e benzer bir şey. Tuhaf ve açıklanması imkânsız. Son büyük sır. Belki de bir sonraki smavımızdır, İdmbilir. Burada her ne dönüyorsa, bir şansımız olacak, tıpkı o lanet Labirent'te olduğu gibi. Buna eminim.”

“Evet,” diye mırıldandı Thomas, rüyasını onunla paylaşp paylaşmaması gerektiğini düşünüyordu. Daha sonra anlatmaya karar verdi. “Umarım hakhsındır. Izdırap Verenler ortaya çıkmadığı sürece iyi olacağız.”

Thomas daha cümlesini bitirmeden Nevvt başını iki yana sallamaya başlamıştı. “Lütfen, dostum. Ne dilediğine dikkat et. Belki daha kötüsünü gönderirler.”

Thomas’ın akıma Teresa geldi ve birden tüm konuşma isteği kayboldu. “Hangimiz depresif düşünüyorduk?”

dedi kendini zorlayarak.

“Haklısın,” diye cevap verdi Newt ve ayağa kalktı. “Heyecan başlayana kadar gidip başkasını rahatsız edeyim. Bir an önce bir şeyler olsa iyi olur, acıktım.”

“Ne dilediğine dikkat et.”

“Pekâlâ.”

Nevvt yanından uzaklaşınca Thomas arkasına

yaslanıp üstündeki ranzanın tahtasına baktı. Gözlerini kapadı ama düşüncelerinin karanlığında Teresa'mn yüzü belirince hemen açtı. Bu durumun üstesinden gelecekse onu şimdilik unutmaması gerekiyordu.

Açlık.

Sanki içimde bir hayvan tuzağa düşmüş gibi, diye düşündü Thomas. Üç gündür hiçbir şey yememişlerdi ve pençeli bir hayvan midesini kazıyarak dışarı çıkmaya çalışıyor gibi hissediyordu. Bunu her saat, her dakika, her saniye hissediyordu. Mümkün olduğunca sık banyoya gidip su içiyordu ama bu, içindeki yarattığı

göndermeye yetmiyordu.
Hatta onu daha da
güçlendiriyor gibiydi.

Diğer çocuklar şikâyetlerini
dışa vurmuyorlardı ama
onlar da böyle hissediyordu.
Thomas onların başlan eğik,
ağızlan açık bir şekilde her
bir adımda bin kalori
yakıyormuş gibi
yürüyüşlerini izledi.
Dudaklarını çok sık
yalıyorlardı. İçlerindeki
yaratığı sakinleştirmeye
çalışırcasma ellerini
kannlarına bastıyorlardı.
Tuvalete ya da su içmeye
gitmedikleri sürece
kıpırdamıyorlardı. Onlar da
Thomas gibi yataklannda
yatıyorlardı. Gözleri çökmüş,

renkleri solmuştı.

Thomas bunu öldürücü bir hastalık gibi düşünüyordu ve diğerlerinin de kendisiyle aynı durumda olduğunu görmek, bunun göz ardı edemeyeceği bir şey olduğunu hatırlatıyordu. Gerçektir. Ölüm kapıdaydı.

Huzursuz bir uyku. Banyo. Su. Güçlkle yeniden yatağa yürümek. Geçmişini hatırlatan rüyalar görmediği huzursuz bir uyku. Bu korkunç döngüyü yalnızca Teresa'nın söylediği sert cümleleri hatırlamasıyla bozuluyordu. Labirent'ten ve Chuck'ın Ölümünden sonra ona umut veren tek şey Teresa'ydı. Ama artık o da

yoktu ve yemek yemeden üç gün geçirmişlerdi.

Açlık. Perişanlık.

Saatine bakmaya bir son vermişti, bu ona sadece ne zamandır yemek yemediğini hatırlatıyordu fakat üçüncü gün Öğleden sonra ortak alandan bir uğultu duyuldu.

Kapıya doğru baktı, kalkıp ne olduğuna bakması gerektiğini biliyordu ama zihni çoktan yan uyur bir haldeydi.

Belki de hayal etmişti. Fakat sonra tekrar duydu.

Kendine kalkmasını söyledi.

Ama uykuya daldı.

“Thomas.”

Bu, Minho'nun sesiydi.

Zayıf fakat en son duyduğu zamankine göre daha güçlü.

“Thomas, dostum, uyan.”

Thomas gözlerini açınca bir kez daha uykusunda ölmediğine şaşırdı. Başta her şey bulanıktı ve gördüğünü sandığı şeyin gerçek olduğuna inanamadı. Ama sonra görüntü netleşti, karşısındaki kırmızı yuvarlak sanki cennete bakıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Bir elma.

“Nereden...” Cümlesini tamamlayamadı, bir tek kelime tüm gücünü tüketmişti.

“Ye hadi,” dedi Minho elmasından bir ısınk alıp.

Thomas başını kaldırınca

arkadaşının kendi elmasını
yediğini gördü. Ardından
güçlükle dirseğinin üzerinde
doğruldu ve önünde duran
meyveye uzanıp ufak bir ısınk
aldı. Ağına yayılan tadı, suyu
m thişt .

İnleyerek, elmanın geri kalanını Minho'dan önce bitirdi.

“Sakin ol,” dedi Minho. “Bu şekilde yersen hemen kusarsın. Bir tane daha var, bu kez yavaş olmaya çalış.”

İkinci elmayı uzattı ve Thomas teşekkür etmeden büyük bir ısırık aldı. Çiğnerken gücünü yavaş yavaş geri kazandığını hissediyordu.

“Çok güzel,” diye mırıldandı. “Mükemmel. Nereden geldi bunlar?”

Minho bir an için tereddüt etti, ardından konuşmaya başladı. “Ortak salonda buldum. Bir de... bir şey daha var. Bunları bulanlar birkaç dakika önce baktıklarında orada hiçbir şey görmemiş olduklarını söylüyorlar ama neyse ne, umurumda değil.”

Thomas bacaklarını yataktan sarkıtarak oturdu. “Başka ne bulmuşlar?”

Minho elmasından bir ısırık alıp başıyla kapıyı gösterdi. “Gidip kendin bak.”

Thomas gözlerini devirdi ve yavaşça yağa kalktı. Kendini hâlâ güçsüz hissediyordu, tüm iç organları içine çekilmiş gibiydi ve dik durmasını sağlayan tek şey kemikleriydi. Fakat en son banyoya gittiği zamankinden çok daha iyi hissediyordu.

Dengesini sağladığında kapıya doğru yürüyüp ortak alana çıktı. Daha üç gün önce odada cesetler vardı, şimdiyse Kayranlılar büyük bir yığından yiyecek bir şeyler alıyorlardı. Meyveler, sebzeler, küçük paketler.

Fakat odanın karşısındaki tuhaf görüntüyü algılaması zaman aldı. Duvara tutunup ayakta durabilmek için destek aldı.

Diğer odanın kapısının karşısına ahşap bir masa konmuştu.

Masanın arkasındaysa beyaz takım elbiseli, zayıf bir adam, ayaklarını masaya uzatmış, sandalyede oturuyordu.

Ve kitap okuyordu.

10. BÖLÜM

Thomas bir dakika boyunca orda durup kitap okuyan adama baktı. Adam sanki hayatı boyunca her gün orada kitap okuyormuş gibi rahattı. Kel sayılırdı, bir tutam siyah saçı geriye taranmıştı, uzun burnu hafifçe sağa eğimliydi ve kahverengi gözleri kitabı okurken hareket ediyordu. Adam tuhaf bir şekilde hem sakin hem de gergin görünüyordu.

Ve bir de beyaz takım elbise. Pantolon, gömlek, kravat, çoraplar, ayakkabı. Hepsisi beyazdı.

Bu da neydi böyle?

Thomas, torbadan yiyecek alan Kayranlılara baktı. Masada oturan adamdan bihaber görünüyorlardı.

“Bu adam kim?” diye seslendi ortaya.

Çocuklardan biri bir saniyeliğine ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bırakıp Thomas'a baktı. Ardından hemen lokmasını yuttu. “Hazır olana kadar beklememiz dışında bir şey söylemiyor.” Çocuk bu o^dar da önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkip soyduğu porta-

^ldan bir lokma daha aldı.

Thomas dikkatini yeniden yabancıya çevirdi. Hâlâ oturuyor ve kitap okuyordu. Hafif bir sesle sayfayı çevirdi ve okumaya devam etti.

Thomas şaşkına dönmüştü; midesi daha fazla yemek için gu- rulduyordu fakat yine de kendine engel olamayarak adamın yanına doğru ilerledi. Gördüğü o kadar şeyin içinde bu en tuhafıydı.

“Dikkat et,” dedi Kayranlılardan biri ama çok geçti.

Masanın on adım önünde Thomas görünmez bir duvara tosladı. Önce burnu çarptı; sanki soğuk cama değmiş gibiydi. Hemen arkasından vücudunun geri kalanı görünmez duvara çarparak geriye doğru tökezlemesine neden oldu. İçgüdüsel olarak

elini burnuna götürdü ve gözlerini kısıp camı görmeye çalıştı.

Fakat ne kadar dikkatli baksa da hiçbir şey göremedi. Ne bir parlama ne yansıma ne de leke vardı. Tek gördüğü havaydı. Tüm bu süre boyunca adam yerinden kıpırdamadı bile, sanki o yokmuş gibi davranıyordu.

Thomas bu kez yavaşça ellerini uzattı ve görünmez bir... ne? Cam gibiydi; pürüzsüz, sert ve soğuk. Ama orada olduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

Afallamış bir halde, elini kaldırmadan önce sola, sonra sağa ilerledi. Tüm oda boyunca devam ediyordu; masadaki yabancıya ulaşmalarının imkânı yoktu. Thomas sonunda cama vurmaya

başladı ama hiçbir şey olmadı. Arkasındaki Kayranlılardan bazıları ve Aris bunu daha önce denediklerini söylediler.

Yaklaşık on adım ilerisindeki tuhaf kıyafetli adam bıkkın bir şekilde iç geçirdi ve ayaklarını masadan indirdi. Kaldığı yeri kaybetmemek için parmağını kitabın arasına koydu, sinirlendiğim gizlemek gibi bir çabası yoktu.

“Kaç kere söylemem gerekiyor?” dedi adam, genizden gelen sesi soluk yüzü ve sıska vücuduyla uyum içindeydi. Ve üzerindeki takımla. O aptal beyaz takım. Garip bir şekilde, aralarındaki bariyer sesinin

J

boğuk gelmesine neden olmamıştı. “Deneyler’in İkinci Aşaması’m uygulamam için daha kırk yedi dakika var. Lütfen sabırlı olun ve beni rahat bırakın. Bu sırada yemek yiyin ve kendinize gelin. Bu fırsatı değerlendirmenizi şiddetle tavsiye ederim, gençler. Şimdi izin verirsiniz...”

Cevap beklemeden sandalyesine yaslandı ve ayaklarını yeniden masanın üzerine koydu. Ardından okumaya kaldığı yerden devam etti.

Thomas’ın nutku tutulmuştu. Adama ve masaya arkasını dönerek görünmez, sert duvara yaslandı. Ne olmuştu öyle? Rüya görüyor olamazdı. Nedense bu düşünce üzerine açlığı daha da arttı ve yiyeceklere baktı. O

sırada Minho'nun kollarım önünde kavuşturup yataktan kapısına yaslanmış, durduğunu gördü.

Thomas merakla kaşlarını kaldırarak başparmağıyla arkasını gösterdi.

“Yeni arkadaşımızla tanıştın mı?” diye karşılık verdi Minho pis pis sırıtarak. “Çok iyi, değil mi? Benim de o takımdan bir tane almam lazım. Çok hoş.”

“Ben uyanık mıyım?” diye sordu Thomas.

“Evet. Şimdi yemek ye; berbat görünüyorsun. Neredeyse kitap okuyan Fare Adam kadar kötü.”

Thomas, görünmez duvarın arkasındaki, nereden geldiği belli olmayan beyaz takım elbiseli adamın varlığına bu kadar çabuk alışmasını hayretle karşıladı. Bir kez daha kendini uyuşmuş hissetti. İlk şoktan sonra hiçbir

şey garip gelmiyordu. Her şey normaldi. B düşünceleri bir kenara bırakıp yiyeceklerin yanına gitti. Bir elm daha. Bir portakal. Bir avuç fındık ve kuru meyve. Vücudunun su ihtiyacı vardı ama henüz yiyeceklerin başından kalkmak istemiyordu “Durmalsın,” dedi Minho arkasından. “Bir sürü kişi çok yediği için kustu. Muhtemelen bu kadarı yeterli olmuştur, dostum.”

Thomas, dolu bir mideyle
ayağa kalkarken halinden
memnundu. İçinde yaşayan,
midesini kemiren o yaratığı
hiç özlemiyordu. Minho'nun
haklı olduğunu biliyordu;
artık durması gerekiyordu.
Başıyla onu onaylayarak su
içmeye gitti. Bir yandan da
beyaz takım elbiseli adamın,
“Deneylerin İkinci
Aşaması'nı” uygulamaktan
kastının ne olduğunu merak
ediyordu

Yanm saat sonra Thomas,
Kayranlılarla birlikte yerde
oturuyordu. Sağ tarafında
Minho, solunda da Newt
vardı ve çocukların hepsi
görünmez duvarın
arkasında kitap okuyan
adama bakıyordu. Ayaklan
hâlâ masanın üzerindeydi,
gözleri kitabın sayfalarda

geziniyordu. Thomas gücünü tekrar kazandığını hissetti.

Yeni çocuk Aris, banyoda ona tuhaf bir bakış atmıştı; sanki onunla telepati yoluyla konuşmak istiyor ama bunu yapmaya korkuyor gibiydi. Thomas onu görmezden gelip hızlıca tok kamını suyla iyice doldurmak için lavaboya doğru ilerlemişti. Su içip gömleğinin koluyla ağzını silerken Aris çoktan gitmişti. Duvann önünde oturmuş, yere bakıyordu. Thomas kendini kötü hissetti; Kayranlılann içinde en kötüsünü Aris yaşamıştı. Thomas ile Teresa'nın olduğu gibi, o da o öldürülen kızla çok yakındı.

Sessizliği bozan Minho

oldu. “Sanırım biz de pencerenin önündeki Deliler gibi psikopatlaştık. Çok normal bir şeymiş gibi oturup Fare Adam’ın konuşmasını bekliyoruz. Sanki bir tür okuldaymışız gibi. Şunu söyleyebilirim ki eğer bize iyi bir şey söyleyecek olsaydı o görünmez duvann korumasına ihtiyacı olmazdı, öyle değil mi?” “Kes sesini ve dinle,” dedi Newt. “Belki de her şey bitecek.” “Ya, tabii,” dedi Minho. “Ve Tava’nın küçük bebekleri olacak, Winston o devasa sivücesinden kurtulacak, Thomas da bir kez olsun gerçekten gülümseyecek ”

Thomas, abartılı bir gülümsemeyle Minho'ya baktı. "İşte, mutlu oldun mu?"

"Dostum, çok çirkinsin," diye karşılık verdi Minho.

"Sen öyle diyorsan."

"Kapayın çenenizi," diye fısıldadı Nevrt. "Sanırım zaman geldi." Thomas, Minho'nun Fare Adam olarak adlandırdığı yabancıya baktı, adam ayaklarını yere indirmiş, kitabını masanın üzerine koymuştu. Çekmeceleri daha iyi görebilmek için sandalyesini biraz geriye itti ve birini çekip içinde bir şey aramaya başladı. Sonunda içi kâğıt dolu, kalın bir karton dosya çıkardı.

"Ah, işte burada," dedi yine

genzinden konuşarak;
dosyayı masanın üzerine
koyup açtı ve önünde duran
çocuklara baktı. “Burada
toplandığınız için teşekkür
ederim, böylece ben de sizlere
söylemem gereken şeylerden
bahsedebileceğim. Lütfen
dikkatli dinleyin.”

“O duvar neden var!” diye
bağırdı Minho.

Nevrt, Thomas’m yanından
Minho’ya uzandı ve koluna
bir yum- ■ ruk attı. “Sus!”

Fare Adam onları hiç
duymamış gibi konuşmasına
devam etti. “Hepiniz her şeye
rağmen gösterdiğiniz
olağanüstü yaşama arzusu
sayesinde buradasınız.
Kayran’a yaklaşık altmış kişi
gönderildi. Yani sizin
Kayranınıza. B Grubu’nda da

altmış kişi vardı ama şimdilik onları boş verelim.”

Adamın gözleri önce Aris’in üzerinde odaklandı, ardından yavaşça kalabalığı taradı. Thomas diğerklerinin bunu fark edip etmediğini bilmiyordu ama adamın gözlerinde onu tanıdığına dair bir parıltı olmuştu. Bu ne demek oluyordu?

“Onların içinden yalnızca küçük bir bölümü hayatta kalmayı başardı. Yaşadıklarınızın çoğı sizin *tepkilerinizi* ölçmek ve incelemek içindi; ama zaten bunu şimdiye kadar anladığınızı sanıyorum.

Bu aslında bir deney ya da... bir plan değil. Beyninizi uyanp bunun sonucunda elde ettiğimiz verileri topluyoruz. Bilim ve tıp tarihinin en büyük buluşu için hepsini bir araya getiriyoruz.

“Sizi etkileyen bu durumlara Değişken deniyor; hepsi de çok titiz bir şekilde tasarlandı. Birazdan daha iyi açıklayacağım. Size her şeyi söyleyemesem de şunu büün ki bu deneyler çok önemli bir nedenden dolayı yapılıyor. Değişkenlere doğru tepkiler vermeye devam edip hayatta kalırsanız insanlığı kurtarmamızda çok önemli bir rol oynayacaksınız. Ve

kendinizi de tabii ki.”

Fare Adam söylediklerinin etkisini artırmak istercesine bir süre sessiz kaldı. Thomas kaşlarını kaldırıp Minho’ya baktı.

“Bu adam kafadan çatlak,” diye fısıldadı Minho. “Labirentten kaçmakla insanlığı kurtarmanın ne ilgisi olabilir ki?”

“Ben İSYAN adlı bir grubu temsil ediyorum,” diye devam etti Fare Adam. “Tehlikeli bir şey gibi algılandığını biliyorum ama aslında açılımı: İnsanlığın Sonu, Yok Etme Araştırma Merkezi. Sizin düşündüğünüzün aksine, hiç de tehlikeli değü. Bizim yalnızca tek bir amacımız var: dünyayı felaketten kurtarmak. Siz, planımızda

hayati önem taşıyorsunuz. İnsanlık tarihinde hiç görülmemiş kaynaklarımız var. Neredeyse sınırsız paraya, sınırsız insan gücüne ve en akıllı insanın büe hayal edemeyeceği gelişmiş bir teknolojiye sahibiz.

“Deneyler’de ilerleme kaydederken bu teknoloji ve kaynaklarla ilgili birçok şey gördünüz, görmeye de devam edeceksiniz. Size şu kadarını söyleyebilirim: Ne olursa olsun gözlerinize ve zihninize asla inanmayın. Tavana astığımız cesetler ya da pencerenin önündeki duvann nedeni de buydu. Bazen gördükleriniz gerçek değildir ve bazen *görmedikleriniz* gerçektir. Gerektiğinde ⁸³ beyinlerinizi

ve sinir uçlarınızı idare edebüiriz. Bütün bunlann kulağa kafa kanştıncı ve biraz da korkunç geldiğinin farkındayım.”

Thomas ^{jurat Levenson} son cümlesinin,
neler hissettiklerini
anlatmakta oldukça
yetersiz kaldığını düşündü.
Yok etme kelimesini
düşünüp duruyordu. Tam
hatırlayamıyordu ama onu
Uk olarak Labirentteki,
İSYAN'ın açılımının yazdığı
tabelanın üzerinde
görmüştü.

Adam gözlerini yavaşça
Kayranlılann üzerinde
gezdirirdi. Dudağının üstü
terden parlıyordu.
“Labirent, Deneylerim bir
bölümüydü. Değişkenlerin
hepsi bizim beyinlerinizle
ilgili bilgi edinmemiz için
yapıldı. Kaçışınız da
Deneylerim bir parçasıydı.
Izdırap Verenlerle
savaşınız, Chuck'ın
öldürülmesi, ⁸⁵ sözde

kurtarılmanız ve otobüs yolculuğu da. Hepsi Deneylerim bir parçasıydı.”

Chuck’tan bahsedilince Thomas sinirlendi. Tam ayağa kalkıyordu ki Nevvt onu çekti.

Thomas’ın bu hareketi üzerine Fare Adam hızla ayağa kalktı ve sandalyesini arkasındaki duvara doğru itti. Ardından ellerini masanın üzerine koydu ve Kayranlılara doğru eğüdi.”

“*Her şey* Deneylerim bir parçasıydı, anladınız mı? Daha doğrusu Birinci Aşama’nın. Ve hâlâ ihtiyacımız olan şeye ulaşamadık. Bu nedenle bahsi artırıyoruz, sıra İkinci Aşama’da. İşler zorlaşacak.”

11. BÖLÜM

Odaya sessizlik hâkim oldu. Thomas, adamın şimdiye kadar her şeyin çok kolay olduğunu ima etmesine sinirlenmesi gerektiğini biliyordu. Beyinlerini yönlendirmekle ilgili söylediklerini saymıyordu bile. Fakat neler söyleyeceğini o kadar merak ediyordu ki bunların üzerinde durmadı.

Fare Adam sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bekledi, ardından yavaşça eğilerek yeniden sandalyesine oturdu. “Sizin yalnızca hayatta kalma becerilerinizi değerlendirdiğimizi düşünüyor olabilirsiniz. Temelde bakıldığında Labirent Deneyi bu şekilde yorumlanabilir. Ama sizi temin ederim, bunun hayatta kalmak ya da yaşama arzunuzla hiçbir ilgisi yok. Bu, sadece testlerin bir parçası. Asıl amacımızı son aşamaya gelene kadar anlayamayacaksınız.

“Güneş ışıktan dünyanın büyük kısmım tahrip etti. Aynca tarihte eşi görülmemiş, Işıl denüen bir hastalık insanlığa zarar verdi. Tarihte ilk kez hükümetler -hayatta kalmayı başarabilenler tabii- bir arada Çalışıyor. Bu sorunlarla savaşılan İSYAN’ın kurulması için güçlerini birleştirdüler. Siz de bu savaşta önemli bir rol oynuyorsunuz. Ve bizimle işbirliği yapacaksınız çünkü üzgünüm ama çoktan virüsü kaptınız.”

Odada yükselen gürültüyü bastırmak için hemen elini kaldırdı. “Durun! Endişelenmenize gerek yok; Işığın vücuda yerleşip belirtilerini göstermesi zaman alıyor. Fakat bu deneylerin sonucunda *tedaviyle* ödüllendirileceksiniz ve sizi... güçsüz düşürecek etkilerini görmeyeceksiniz. Herkesin tedavi imkânı yok.”

Thomas sanki hastalığın ilk belirtisi boğaz ağrısıymış gibi içgüdüsel olarak elini boğazına götürdü. Otobüsteki kadının söylediklerini çok net hatırlıyordu. Virüsün beyni nasıl mahvettiğini ve yavaşça insanı delirtip şefkat ve empati gibi insani duygularını yok ettiğini; insanları bir hayvandan farksız kıldığını...

Yata Khanenin penceresinden gördüğü Delileri hatırladı ve aniden banyoya koşup elini ağzını yıkamak istedi. Adam haklıydı; bir sonraki aşamada onlarla işbirliği yapacaklardı.

“Tarih dersiyle yeterince vakit kaybettik,” diye devam etti Fare. Adam. “Sizi tanıyoruz. Hepinizi. Benim söylediklerimin ya da İSYANTn amacının bir önemi yok; ne gerekiyorsa yapacaksınız. Bundan hiç şüphemiz yok. Ve isteklerimizi yerine getirirken birçok kişinin istediği tedaviyle kendinizi de kurtaracaksınız.”

Thomas, yanında oturan Minho’nun homurdandığını duyunca çocuğun bir kez daha ukala bir tavırla karşılık vermesinden endişelendi ve onu hemen susturdu.

Fare Adam önündeki dosyadan bir kâğıt çıkardı ve üzerinde yazılı olanlara şöyle bir baktı. Boğazım temizledi. “İkinci Aşama. Alev Deneyleri. Yarın sabah altıda başlayacak. Yann arkamdaki duvarda Düz Geçiş olacak. Siz onu titrek, gri bir duvar olarak göreceksiniz. Saat altıdan sonra beş dakika içinde hepiniz oradan geçmelisiniz. Beş dakika sonra kapanacak. Anladınız mı?”

Thomas, büyülenmiş gibi Fare Adam’a bakıyordu. Bir an için sanki adam orada değilmiş de bir kaydı izliyormuş gibi hissetti. Diğer

Kaytanlılar da aym şekilde hissetmiş olacak ki kimse bu basit soruya cevap veremedi. Ayrıca Düz Geçiş de neyin nesiydi?

“Hepinizin *duyabildiğinden* eminim,” dedi Fare Adam. “Anladınız mı?”

Thomas başıyla onayladı; etrafındaki birkaç kişi de sessizce, “Evet,” dedi.

“Güzel.” Fare Adam dalgın bir ifadeyle bir kâğıt daha alıp çevirdi. “O andan itibaren Alev Deneyleri başlamış olacak. Kurallar çok basit. Sizi açık havaya götürecek yolu bulun ve yüz altmış kilometre boyunca kuzeye doğru ilerleyin. İki hafta içinde güvenli sığınağa ulaştığınızda İkinci Aşama’yı tamamlamış olacaksınız. Ancak o zaman tedavi edilebilirsiniz.

Tam olarak iki haftanız var; Geçiş'ten geçtiğiniz anda süreniz başlayacak. Başaramazsanız ölürsünüz.”

Çocukların tartışmaları, soru sormaları, paniklemeleri gerekiyordu fakat kimse tek kelime etmedi. Thomas dilinin kuruduğunu hissetti.

Fare Adam kâğıtları hızla bükerek dosyayı sıkıca kapadı ve aldığı çekmeceye koydu. Ayağa kalkıp sandalyeyi masanın altına itti. Sonunda I kollarını önünde birleştirip dikkatini yeniden Kaytanlılara verdi, j

“Çok basit aslında,” dedi sanki banyoyu nasıl kullanmaları gerektiğini anlatmış gibi sakin bir tonda. “Kural yok. Biraz erzakınız var ve yol boyunca size yardım edecek hiçbir şey yok. Düz

Geçiş'ten geçin, açık havaya çıkın, yüz altmış kilometre kuzeye gidip güvenli sıgınağa ulaşın. Yoksa lrsnz."

Son cümlesi herkesi kendine getirmiş gibi görünüyordu çünkü çocuklar bir anda konuşmaya başladılar.

"Düz Geçiş nedir?"

"Işd'a nasıl yakalandık?"

"Hastahęın belirtilerini ne zaman görmeye başlayacağız?"

"Yüz altmış kilometrenin sonunda ne var?"

"Cesetlere ne oldu?"

Tüm bu sorular odada uğultuya neden oldu. Thomas'ın ise umurunda değildi. Zaten adam onlara cevap vermeyecekti. Bunu anlayamıyorlar mıydı?

Fare Adam sabırla, kahverengi gözlerini Kayranlılann üzerinde gezdiriyor ve sorularını duymazdan geliyordu. Bakışları Thomas'ın üzerinde sabidendi. Thomas sessizce oturuyor, bakışlarına karşılık veriyordu; ondan nefret ediyordu. İSYAN'dan nefret ediyordu. Dünyadan nefret ediyordu.

“Kesin sesinizi!” diye bağırdı Minho. Çocuklar anında sustu. “Adam cevap

vermeyecek o yüzden
zamanınızı boşa
harcamayın.”

Fare Adam teşekkür edercesine Minho’ya başını salladı. Belki de zekâsından dolayı onu küüuyordu. “Yüz altmış kilometre. Kuzey. Umarım başarılırsınız. Unutmayın, hepiniz hastalığa yakalandınız. Motive olmanız için özellikle virüsü almanızı sağladık. Güvenli sığınağa ulaşmak demek tedavi olmak demek.” Arkasına dönüp sanki duvardan geçecekmiş gibi bir adım attı fakat sonra durup yeniden onlara baktı.

“Ah, son bir şey,” dedi. “Yann saat altı ve altıyı beş

geçe arası Düz Geçiş'ten
geçmeyererek Alev

Deneyleri'nden

kurtulacağınızı düşünmeyin
sakın. Geride kalanlar... en
kötü şekilde öldürülecekler.
Dışanda şansını denemenizi
tavsiye ederim. Hepinize iyi
şanslar.”

Bununla birlikte arkasına
döndü ve bir kez daha
duvara doğru yürümeye
başladı.

Thomas neler olduğunu
anlayamadan onlan ayıran
görünmez duvar buharlaşır
gibi oldu, saniyeler içinde
mat bir bulanıklık.halini
aldı ve her şey kayboldu. Bir
kez daha odanın diğer tarafı
görünüyordu.

Masadan, sandalyeden ve

Fare Adam'dan hiçbir iz
yoktu.

“Hadi be,” diye fısıldadı
Minho.

12. BÖLÜM

Bir kez daha Kayra nlılar soru sormaya ve tartışmaya başlayınca Thomas odadan çıktı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı ve bunun için en iyi yerin banyo olduğunu biliyordu. Yatakhanedeki banyoya gitmek yerine Teresa ve Aris'in odasındakine gitti. Kollarım önünde birleştirip lavaboya yaslandı. Neyse ki kimse peşinden gelmemiştir.

Tüm bu bilgiyi nasıl değerlendireceğini bilmiyordu. Tavandan sarkan, çürümekte olan cesetler dakikalar içinde ortadan kaybolmuştu. Bir yabancı -ve masası!- bir anda odada belirmişti ve

açıklaması imkânsız olan görünmez bir duvar taralından korunuyordu. Ve sonra kaybolmuşlardı.

Endişelendiği şeyler bunlar değildi. Labirent'ten kurtarılmalarının oyun olduğu ortadaydı. Peki İSYAN'ın onları Yaraticıların laboratuvarından çıkarıp otobüse bindirmesi için kullandığı insanlar kimdi? *Gerçekten* öldürülmüşler miydi? Fare Adam gözlerine ve zihinlerine inanmamalarını söylemişti. Bundan sonra neye nasıl inanacaklardı?

En kötüsü de Işıl hastalığına yakalanmaları ve ancak deneylerin sonunda tedavi olabilecekleriydi.

Thomas gözlerini sımsıkı kapadı ve alnını ovdu. Teresa'yı ondan almışlardı. Hiçbirinin ailesi yoktu. Yann sabah İkinci Aşama denen bir şeye başlayacaklardı ve anladığı kadanyla Labirent'ten daha kötü olacaktı. Dışanda o Deliler vardı. Onlarla nasıl baş edeceklerdi? Birden aklına Chuck geldi ve orada olsa ne diyeceğini düşündü.

Muhtemelen basit bir şey söylerdi, *Bu çok kötü*, gibi.

Hakısm, Chuck, diye düşündü Thomas. *Tüm dünya çok kötü*.

Arkadaşı kalbinden bıçaklanalı daha birkaç gün olmuştu; zavallı Chuck, Thomas'ın kollarında ölmüştü. Thomas bunun

belki de Chuck için en iyisi olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Belki ölüm, yaşayacaklarından daha iyiydi. Aldı boynundaki dövmeğe gitti.

"Dostum, tuvaletini yapman ne kadar sürüyor?" Konuşan Minho'ydu.

Thomas başını kaldırınca onun kapının önünde durduğunu gördü. "Orada duramıyorum. Herkes bebek gibi konuşup duruyor. Konuşmalarının bir önemi yok, ne yapacağımız belli."

Minho onun yanma gidip omzunu duvara yasladı. "Merhaba Bay Mutlu. Bak dostum, o çocuklar da en az senin kadar cesur. Yann sabah hepimiz aym şeyleri yaşayacağız. Boş boş

konuşmaktan sesleri de
kısüabüir ama kimin
umurunda?”

Thomas gözünü devirdi.
“Kimseden daha cesur
olduğumu söylemedim.
Sadece insanlann sesini
duymaktan bıktım. Senin
sesin dedâhü.”

Minho sınttı. “Seni
sersem, kötü biri olmaya
çalıştığında çok komik
oluyorsun.”

“Teşekkürler.” Thomas
duraksadı. “Düz Geçiş.”

“Ne?”

“Beyaz takım elbiseli
adam oradan geçmemiz
gerektiğini söyledi. Düz
Geçiş’ten.”

“Ah, evet. Kapı gibi bir şey
olmalı.”

Thomas ona baktı. “Ben de öyle düşünüyordum. Uçurum gibi bir şey olmalı. Düz ve bir yere *geçmeni* sağlıyor. Düz Geçiş.”

“Çok zekisin.”

O sırada Newt geldi. “Siz ikiniz neden saklanıyorsunuz?”

Minho uzanıp Thomas’m omzuna vurdu.

“Saklanmıyoruz. Thomas hayatından şikâyetçi ve annesinin yanma gitmek istiyor.”

“Tommy,” dedi Newt, eğlenmiş görünüyordu. “Sen Değişim geçirip hafızanın bir kısmım geri kazandın. Onların ne kadarım hatırlıyorsun?” Thomas bunu çok düşünmüştü. Izdırap Veren onu soktukten sonra hatırladıklarının

çoğunu artık çok net hatırlayamıyordu. “Bilmiyorum. Dışarıdaki dünyanın nasıl olduğunu ya da Labirent’in tasarlanmasına yardım etmenin nasıl bir şey olduğunu tam olarak kafamda canlandıramıyorum.

Hatırladıklarımın çoğu aklımdan çıktı. Birkaç tuhaf rüya gördüm ama onların da bir yardımı dokunmuyor.”

Garip ziyaretçilerinden duydukları şeyler üzerine konuşmaya başladılar. Güneş ışınlarından, hastalıktan ve artık test edildiklerini *bildikleri* için her şeyin farklı olabileceğinden. Cevabı olmayan bir sürü şeyden; hepsinde de kendilerine kasten

verilen virüsün yarattığı korku vardı. Sonunda sessizliğe büründüler.

“Halletmemiz gereken şeyler var,” dedi Nevvt. “Ayrıca yiyeceklerin bitmemesini sağlamalıyım. İçimden bir ses onlara ihtiyacımız olacağım söylüyor.”

Thomas bunu düşünmemiştii bile. “Haklısın, hâlâ yiyenler var mı?” Nevvt başını iki yana salladı. “Hayır. Tava kontrolü eline aldı. Yemek onun için din gibi. Sanırım bir kez daha bu konuda lider olmak hoşuna gitti. Ama çocukların paniğe kapılıp düşünmeden kalan yiyecekleri yemeye başlayacaklarından korkuyorum.”

“Ah, hadi ama,” dedi Minho.

“Buraya kadar gelmeyi
başardılarsa bunun bir nedeni
var. Bütün aptallar öldü.” Göz
ucuyla Thomas’a

baktı, bu sözüyle Chuck'ı, hatta Teresa'yı kastettiğini düşünmesinden endişelenmişti.

“Olabilir,” diye karşılık verdi Nevrt. “Öyle olduğunu umuyorum. Her neyse, tıpkı Kayran'daki gibi organize olmalıyız. Son birkaç gün oldukça kötü geçti, herkes homurdanıp şikâyet ediyordu; ne bir düzen vardı ne de plan. Bu beni deli ediyor.”

“Ne yapmamızı bekliyordun?” diye sordu Minho. “Sıraya dizilip sınav çekmemizi mi? Üç odalı lanet bir hapishaneye ükılı kaldık.” Nevrt, sivrisinek kovalar gibi elini salladı. “Her neyse. Benim tek söylediğim, yann işlerin

değişeceği ve buna hazırlıklı olmalıyız.” Thomas, Nevvt’in asıl söylemek istediği şeyi söyleyemediğini düşünüyordu.

“Ne demeye çalışıyorsun?”

Nevvt duraksadı ve Thomas ile Minho'ya baktı. “Yann gerçek bir liderimiz olduğundan emin olmalıyız. Liderin kim olduğuyla ilgili en ufak bir şüphe olmamalı.”

“Bu, şimdiye kadar söylediğin en saçma şeydi,” dedi Minho. “Lider sensin. Bunu hepimiz biliyoruz.”

Nevvt sert bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Açlıktan dövmeleri unuttun galiba. Onlann süs için yapıldığını mı düşünüyorsun?” “Ah, hadi ama,” diye karşı çıktı Minho. “Onlann gerçekten bir anlamı

olduğunu düşünüyor
olamazsın. Sadece bizimle
oynuyorlar!” Nevvt cevap
vermek yerine Minho’ya
yaklaşıp dövmesini görmek için
gömleğini çekti. Thomas’m
bakmasına gerek yoktu; ne
yazdığım hatırlıyordu.
Minho’nun Lider olduğu
yazıyordu.

Minho omuz silkip her
zamanki alaya tavıyla
konuşmaya başladı ama
Thomas onu dinlemiyordu.
Kalbi o kadar hızlı atmaya
başlamıştı ki neredeyse cam
yanıyordu. Tek düşünebildiği
kendi dövmesiydi.
Öldürülecekti.

13. BÖLÜM

Thomas zamanın azaldığını ve sabaha hazır olmaları için uyumaları gerektiğinin farkındaydı. Kayranhlarla birlikte yiyecekleri ve dolaptaki fazla kıyafetleri taşımak için yatak çarşaflarından bohçalar yaptılar. Yiyeceklerin bazılan naylon poşetlerin içindeydi; onları boşaltıp içine su doldurdular ve perdelerden kopardıkları kumaş parçalarıyla ağızlarını bağladılar. Herkes kısa bir süre içinde döküleceklerini biliyordu ama o an için akıllarına daha iyi bir fikir gelmemişti.

Newt sonunda Minho'yu lider olmaya ikna etmişti.

Thomas da birinin lider olması gerektiğinin farkındaydı ve Minho istemeyerek de olsa görevi kabul edince rahatladı.

Saat dokuzda Thomas yatağına yatmış, bir kez daha üstündeki ranzanın tahtasına bakıyordu. Kimse uyuma mıışb ama oda çok sessizdi. Diğer çocuklar da onun kadar korkuyor olmalıydılar. Labirent'i ve onun dehşetini yaşamışlardı. İSYAN'ın neler yapabileceğine tanık olmuşlardı. Eğer Fare Adam doğru söylüyorsa ve tüm bunlar büyük bir planın parçasıysa bu insanlar Gally'yi Chuck'ı öldürmeye zorlamışlardı, yakın mesafeden bir kadını

vurmuşlardı ve işleri
bittiğinde öldürmek üzere
onları kurtarmaları için
insanlar tutmuşlardı. Ve
daha bir sürü şey...

labirent: Alev Deneyleri

Bunlar yetmezmiş gibi bir de onlara ölümcül bir hastalık bulaştırmışlardı ve devam etmelerini sağlamak için tedavi vaadinde bulunmuşlardı. Neyin yalan neyin gerçek olduğunu nereden bileceklerdi? Ve tüm belirtiler Thomas'ı bir nedenden dolayı gözden çıkardıklarını gösteriyordu. Bu düşünce moralini bozdu; onun yerine Chuck ölmüştü. Teresa kayıptı. Onlan Thomas'tan almışlardı.

Hayatının kara delik gibi olduğunu düşündü. Sabah uyandığında devam etmeye, İSYAN'ın onlar için hazırladığı yeni şeylerle karşılaşmaya istekli olup

olmayacağından emin değildi. Ama bunu yapacaktı; yalnızca tedavi için de değil üstelik. Asla durmayacaktı, sırası değildi. Ona ve arkadaşlarına yaptıklarından sonra olmazdı. İntikam almak için tüm testlerini geçip *hayatta kalması* gerekiyorsa öyle yapacaktı.

İntikam düşüncesi onu tuhaf bir şekilde rahatlattı ve sonunda uykuya daldı.

Bütün Kayranhlar saatlerini sabah beşe kurmuşlardı. Thomas daha erken uyanmıştı ve tekrar uyuyamadı. Alarmlar ötmeye başladığında bacaklarını yataktan sarkıttı ve gözlerini ovuşturdu. Biri ışığı yakınca bir an için hiçbir şey göremedi. Gözlerini kırparak

kalkıp banyoya gitti. Kimb  ir bir daha ne zaman banyo yapabilecekti.

Altıya on kala Kayranhlar gergin bir halde ellerinde su dolu naylonlar ve  ar aftan yaptıkları boh alarla bekliyorlardı. Thomas da diğerleri gibi suyun d   lmemesi için elinde taşımaya karar vermişti. Gece görünmez duvar bir kez daha ortak salonda ortaya çıkmıştı; onu a maları imkânsız olduğundan Kayranhlar duvann diğer tarafında oturup beyaz takım elbiseli adamın bahsettiği Düz Geçiş'in ortaya çıkmasını beklediler.

Thomasın yanında oturan Aris uzun bir aradan sonra -Thomas  ocu un sesini en

son ne zaman duyduğunu hatırlamıyordu- konuştu.

“Kafanın içinde birinin sesini duyduğunda deli olduğunu düşünmüş müydün?” diye sordu yeni çocuk.

James Dashner

Thomas cevap vermeden önce duraksayıp ona baktı. Nedense o ana kadar Aris'le konuşmak istememişti. Ama bir anda bu duygu yok oldu. Teresa'nın ortadan kaybolması Aris'in suçu değildi. "Evet. Bir süre sonra alıştım ama bu kez de *diğerlerinin* benim deli olduğumu düşünmelerinden endişe ettim. Bu yüzden bir süre bundan kimseye bahsetmedik."

"Benim için çok tuhaftı," diye karşılık verdi Aris. Yere bakarken düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. "Birkaç gün komadaydım ve uyandığımda Rachella

konuşmak çok normal bir şey gibi geliyordu. Eğer bu durumu hemen kabullenip benimle konuşmasaydı kafayı yerdim. Gruptaki diğer kızlar benden nefret ediyordu, hatta bazıları beni öldürmek istiyordu. Yalnızca Rachel...”

Aris cümlesini bitiremeden Minho ayağa kalkıp herkese seslendi. Thomas bundan memnundu çünkü yaşadıklarının başka bir versiyonunu dinlemek ona Teresa’yı hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyordu ve bu ona acı veriyordu. Artık onu düşünmek istemiyordu. Hayatta kalmaya odaklanmalıydı.

“Üç dakikamız var,” dedi

Minho, ilk defa gerçekten ciddi görünüyordu. “Hâlâ gitmekte kararlı mısınız?”

Thomas başıyla onayladı ve diğerlerinin de aynı şekilde karşılık verdiğini gördü.

“Gece fikrini değiştiren oldu mu?” diye sordu Minho. “Varsa söylesin ya da sonsuza kadar sussun. Yola çıktığımızda bir korkak olduğunu fark edip geri dönmek isteyen olursa onu mahvedip öyle gönderirim.” Thomas, başını ellerinin arasına almış homurdanan Nevvt’e baktı.

“Newt, bir sorunun mu var?” dedi Minho şaşırtıcı derecede ciddi bir ses tonuyla. Thomas afallamış bir halde Nevvt’in cevap

vermesini bekledi.

Newt de Thomas kadar şaşırmış görünüyordu. “Ee... hayır. Yalnızca mükemmel liderlik yeteneklerine hayranlık duyuyordum.”

Minho gömleğini boynundan aşağı çekip herkese dövmesini gösterdi. “Ne yazıyor burada, sersem?”

Nevvt kızarak sağa sola bakındı. “Patron sensin, Minho, bunu biliyoruz. Kes şunu.”

“Hayır, sen kes,” diye öfkeyle karşılık verdi Minho, parmağıyla Nevvt’i göstererek. “Bu saçmalıklara ayıracak vaktimiz yok, o yüzden kapa çeneni.”

Thomas, Minho’nun liderliği kabul ettiğini belli etmek için oyun oynadığını umuyordu. Gerçi oyun oynuyor olsa bile kesinlikle iyi bir . iş çıkarıyordu.

“Saat altı oldu!” diye bağırdı

Kayranlılardan biri.

Sanki bu uyarıyı bekliyormuşçasına görünmez duvar matlaşıp beyaza dönüştü ve bir saniye sonra yok oldu. Thomas duvardaki değişikliği hemen fark etti; büyük bir bölümünde düz, koyu gri bir parlaklık vardı.

“Hadi!” diye bağırdı Minho bohçasını omzuna atarken. Bir elinde de su kabı vardı. “Oyalanmayın, sadece beş dakikamız var. İlk ben gideceğim.” Thomas’a baktı. “En son sen çık; herkesin beni takip ettiğinden emin ol.”

Thomas gerginliğini bastırmaya çalışarak başıyla onayladı ve alnındaki teri sildi.

Minho duvann önünde durdu. Düz Geçiş hareket ediyordu ve Thomas ona

odaklanamıyordu. Yüzeyinde karanlık gölgeler hareket ediyordu; her an yok olacakmış gibi titreyip bulanıklaşıyordu.

Minho dönüp tekrar onlara baktı. “Diğer tarafta görüşürüz.”

Ardından gri duvardan karanlığa adımını attı.

U. BÖLÜM

Thomas, Minho’nun arkasından diğerlerini yönlendirirken kimse şikâyet etmedi. Düz Geçiş’e yaklaşıp içinden geçerken kimse bir şey söylemedi; yalnızca birbirlerine endişeyle baktılar. Gri duvardan geçmeden önce istisnasız hepsi duraksadı. Thomas onları izleyip, çocuklar diğer tarafa geçmeden önce onların sırtını sıvazladı.

İki dakika sonra Thomas’ın

yanında Aris ve Nevrt kalmıştı.

Bundan emin misin? diye sordu Aris, Thomas'a zihninden.

Thomas, Aris'in sesini duyunca şaşkınlıkla öksürmeye başladı. Oldukça net işitebildiği ama aslında kulaklarıyla duymadığı bu sese şaşırmıştı. Aris'in, onunla bu şekilde konuşmaktan hoşlanmadığını anlamasını ummuştu. Bu, Teresa için kullandığı bir şeydi ve başkalarıyla bu şekilde konuşmayacaktı.

"Çabuk," diye homurdandı telepati yoluyla cevap vermeyi reddederek, yüksek sesle. "Acele etmeliyiz."

Aris kırılgan bir ifadeyle Thomas'a bakıp duvardan geçti. Hemen ikasından Nevvt

geçti ve Thomas ortak salonda yalnız kaldı.

Labirent: Alev Deneyleri

Son bir kez etrafına bakındı; daha birkaç gün önce odada asılı olan cesetleri hatırladı. Labirent'i ve yaşadıkları zorlukları düşündü. Bililerinin bir yerde onu duymasını umarak olabildiğince sesli bir şekilde iç geçirdi, su poşetini ve yiyeceklerin olduğu çarşıftan yaptıkları bohçayı aldı ve Düz Geçiş'e adımını attı.

Bir anda bir soğukluk hissetti; sanki gri duvar buzmuş gibi geldi. Son saniyede gözlerini kapamıştı ve yeniden açtığında karanlıktan başka bir şey göremedi. Ama sesler duyuyordu.

“Hey!” diye seslendi,
sesindeki paniği yok sayarak.
“Siz...”

Cümlesini
tamamlayamadan bir şeye
takılıp birinin üzerine düştü.

“Ah!” diye bağırdı üzerine
düştüğü kişi, Thomas’ı
iterken. Thomas su poşetini
sıkıca tuttu.

“Herkes dikkatli olsun ve
sussun!” Bağıran
Minho’ydu. Thomas
rahatlayarak sevinçle
bağırmak istedi. “Thomas,
sen misin? Geldin mi?”

“Evet!” Thomas yeniden
dengesini kazandı ve
karanlıkta yeniden birine
çarpmamak için önünü
yoklayarak ilerledi.
Havadan başka bir şey
hissetmiyor, karanlıktan

başka bir şey görmüyordu.
“En son ben geçtim. Herkes
burada mı?”

“Sen sarhoş gibi gelip
düşene kadar kaç kişi
olduğumuzu sayıyorduk,”
diye cevapladı Minho.
“Baştan sayalım. Bir!”

Kimseden ses çıkmayınca
Thomas, “İki!” diye bağırdı.

Böylece Kayranhlar, Aris en
son, “Yirmi!” deyinceye kadar
saydılar.

“Güzel,” dedi Minho.
“Herkes burada, artık her
neredeysek. Hiçbir şey
görmüyorum.”

Thomas, korkudan
kıpırdayamayan diğer
çocukların nefes alıp
verişlerini duyabüüyordu.
“Fenerimiz olsaydı iyi
olurdu.”

“Haürlatmasan olmazdı,
Bay Thomas,” diye karşılık
verdi Minho. “Pekâlâ,
dinleyin. Bir tür
koridordayız. İki taraftaki
duvan da hissedebiliyorum
ve sanırım siz benim sağ
tarafımdasınız. Thomas,
senin

tumes uasnner

durduğun yerden girdik. Dikkat edelim de yeniden o Düz Geçiş denen şeyden geçmeyelim. Herkes sesimi takip edip bana doğru gelsin. Bu tarafa doğru ilerleyip bizi neyin beklediğini görmekten başka şansımız yok.”

Bununla birlikte ilerlemeye başladı. Ayak sesleri ve poşetlerin hışırdaması, çocukların onu takip ettiğini gösteriyordu. Thomas en son kendisinin kaldığından ve kimseye çarpmayacağından emin olduğunda sol eliyle soğuk duvara uzandı. Yönünü şaşırmamak için elini

duvardan çekmeden,
grubun arkasından yürüdü.

Kimse konuşmuyordu.
Thomas gözlerinin bir türlü
karanlığa alışamamasından
nefret ediyordu; azıcık bile
olsa ışık yoktu. Hava serindi
fakat eskimiş deri ve toz
kokuyordu. Birkaç defa
önündeki çocuğa çarptı
fakat kim olduğunu
bilmiyordu çünkü
çarpıştıkları sırada çocuktan
hiç ses çıkmamıştı.

Tünel sağa ya da sola
dönmeden dümdüz
üerlemeye devam etti.
Thomas'ın duvardaki eli ve
zemine değen ayakları onu
gerçekliğe bağlı tutan ve
hareket hissi veren tek
şeydi. Aksi takdirde
boşlukta sürüklendiği ve

hiçbir ilerleme
kaydetmediği hissine
kapılabüirdi.

Tek ses, ayakkabıların sert
betonda çıkardığı gıcırtı ve
Kayran- lıların ara sıra
duyulan fısıltılandı. Bitmek
bilmeyen karanlık tünelde
yürürken Thomas kalp
atışlarını duyabiliyordu.
Onu Kayran'a getiren,
havasız, karanlık Kutuyu
düşünmeden edemedi; o da
tıpkı bu tünel gibiydi. Ama
en azından bu kez az da olsa
hatırlayabüdiği anılan ve
kim olduğunu bildiği
arkadaşları vardı. En
azından bu kez amaçlarını
biliyordu; tedaviye
ihtiyaçları vardı ve
muhtemelen onu elde
edebilmek için korkunç

şeyler yaşayacaklardı.

Aniden yukandan geldiğini sandığı yoğun bir fısıltı sardı tüneli. Thomas olduğu yerde durdu. Sesin Kayranlılardan birinden gelmediğine emindi.

En öndeki Minho dumıalan için bağırdı. Ardından, "Duydunuz mu?" diye sordu.

Birkaç çocuk, evet, diye mırıldanıp soru sormaya başladı ve Thomas onlann gürültüsünün arasında kulağını duvara dayayıp bir şeyler duymaya çalıştı. Ani fısıltı sanki çok yaşlı ve çok hasta birinden gelmiş gibiydi. Fakat ne dediği anlaşılmamıştı.

Minho herkesi susturup dinlemelerini söyledi.

Etraf kapkaranlık olmasına rağmen Thomas yine de odaklanmak için gözlerini kapadı. Fısıltı tekrarlanırsa söylenenlerin hepsini duymak istiyordu.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra aynı ses, tavanda büyük

hoparlörler varmışçasına tünelde yankılandı. Thomas birkaç kişinin bu kez ne söylendiğini anlamış gibi şaşkınlıkla soluğunun kesildiğini duydu. Gözlerini açtı fakat önünde bir değişiklik olmamıştı. Her yer kapkaranlıktı.

“Ne söylediğini anlayan oldu mu?” diye bağırdı Newt.

“Birkaç kelime,” diye cevap verdi YVinston. “Cümlelerin ortasında ‘geri dönün’ gibi bir şey söyledi.”

“Evet,” diye katıldı biri.

Thomas tekrar düşününce gerçekten de o ila kelimeyi duyduğunu fark etti. Geri dönün.

“Hepiniz susun ve bu kez daha dikkatli dinleyin,” dedi Minho ve tünel sessizliğe

büründü.

Ses yeniden duyulduğunda Thomas her hecesine kadar anladı.

“Tek şansınız var. Geri dönerseniz doğranmazsınız.”

Onündekülerin tepkilerine bakılırsa bu kez onlar da anlamıştı.

“Doğranmak mı?”

“Bu da ne demek oluyor?”

ames Dashner

"Geri dönebileceğimizi
söyledi!"

"Karanlıkta fısıldayan
tanımadığımız birine
güvenenleyiz." Thomas son üç
kelimenin kulağa ne kadar
kötü geldiğini düşün- memeye
çalıştı. *Geri dönerseniz
doğranmazsınız.* Bu hiç iyi
değildi. Üstüne üstlük bir de
hiçbir şey görememek durumu
daha da kötü hale getiriyor,
onu deli ediyordu.

"Yürümeye devam edin!"
diye bağırdı Minho. "Buna
daha fazla dayanamayacağım.
Yürüyün!"

"Bir dakika," dedi Tava. "Tek
bir şansımız olduğunu söyledi.
Bunu bir düşünelim en
azından."

Thomas kimsenin göremeyeceğini bile bile başını iki yana salladı. “Olmaz. Fare Adam’ın ne dediğini unuttun mu? Geri dönersek korkunç bir şekilde öldürüleceğiz.”

Tava üsteledi. “Onun bu fısıldayan adamdan daha yetkili olduğunu nereden biliyoruz? Kimi dinleyip kimi dinlemeyeceğimize I nasıl karar vereceğiz?”

Thomas bunun oldukça iyi bir soru olduğunu biliyordu ama i geri dönmemeleri gerektiğini düşünüyordu. “Sesin yalnızca bir test’ olduğuna eminim. Devam etmemiz gerekiyor.”

“Doğru söylüyor.” Konuşan Minho’ydu. “Hadi, gidelim.”

Daha sözünü bitirmemişti ki

ses bu kez nefret dolu bir
tondan yeniden yankılandı.
“Hepiniz öleceksiniz.
Parçalara ayrılacaksınız.
Öleceksiniz.”

Thomas’ın tüyleri diken
diken oldu. Çocukların geri
dönmek isteyeceklerini sandı
ama Kayranhlar onu bir kez
daha şaşırttı. Kimseden ses
çıkmadı ve çok geçmeden
yürümeye koyuldular. Minho
tüm korkakların öldüğünü
söylemekte haklıydı.

Karanlığın derinliklerine
doğru ilerlediler. Hava ısınır
gibi oldu; tozdan ağırlaştı.
Thomas birkaç defa öksürdü,
su içmek istiyordu

Labirent: Alev Deneyleri

ama karanlıkta su poşetini
açma riskini almak
istemiyordu. Bir de suyu dökse
tam olurdu.

İlerledi.

Hava ısındı.

Susadı.

Karanlık.

Yürümeye devam ettiler.
Zaman oldukça yavaş
geçiyordu.

Thomas böyle bir tünelin
nasıl mümkün olabildiğini de
anlamıyordu. O tuhaf fısıltıyı
duyduklarından beri yaklaşık
beş kilometre yürümüş
olmalıydılar. *Neredeydiler?*
Yer altında mı? Devasa bir
binanın içinde mi? Fare
Adam açık havayı bulmaları
gerektiğini söylemişti.

Nasıl...

Birkaç metre ileride bir çocuk bağırdı.

Sesi başta şaşkınlıkla bağırmış gibi çıktı fakat sonra korkunç bir çığlığa dönüştü. Thomas onun kim olduğunu bürmüyordu ama çocuk, Kayranda Kan Evindeki hayvanlar gibi boğazını yırtarcasına feryat ediyordu. Thomas çocuğun yere düşüp sarsılmaya başladığını duydu.

İçgüdüsel olarak üeri atılıp korkudan donakalmış birkaç çocuğu iterek korkunç sesin geldiği yere doğru ilerledi. Neden diğerlerinden daha fazla yardımı dokunacağını düşündüğünü bilmüyordu ama hiç tereddüt etmeden, adımlarına dikkat bür

etmeden karanlıkta üerledi. O kadar uzun süre karanlıkta yürüdükten sonra vücudu harekete geçmek istiyordu.

Çocuğun önünde olduğunu fark etti; kollan ve bacakları sarsılıyor, kimbilir neye karşı mücadele veriyordu. Thomas su poşetini ve yiyeceklerin olduğu bohçayı dikkatlice kenara koydu ve korkarak çocuğun kolunu ya da bacağını bulmak için elini uzattı.

Arkasında, Kayranlıların toplandığını hissetti; onların korku dolu bağışlarını ve sorularım yok saymaya çalıştı.

“Hey!” ^{James Dashner} diye bağırdı
Thomas yerde debelenen
çocuğa. “Neyin var?”
parmakları çocuğun
kotundan gömleğine doğru
çıktı fakat vücudu o kadar
şiddetli sarsılıyordu ki onu
tutmak imkânsızdı.
Haykışları tünelde
yankılanıyordu.

Thomas sonunda kendini
çocuğun üzerine attı.
Aniden nefesi kesildi;
Kayranlının sarsılan
gövdesini hissetti, dirseği
kaburgalarına çarptı
ardından yüzüne vurdu. Bir
dizi neredeyse kasıklarına
çarparıyordu.

“Kes şunu!” diye bağırdı
Thomas. “Neyin var!”

Çığlıklar, çocuk sanki suya
batmış gibi kesildi fakat

sarsılmaya devam ediyordu.

Thomas bir kolunu onun göğsüne bastırdı ve diğer eliyle saçmı ya da yüzünü tutmak için uzandı. Fakat eli oraya temas ettiğinde kafa karışıklığıyla donakaldı.

Kafası yoktu. Saçı ya da yüzü yoktu. Boynu bile. Orada *olması gereken* hiçbir şey yoktu.

Onun yerine Thomas pürüzsüz, yuvarlak soğuk bir metal hissetti.

15. BOLUM

Sonraki birkaç saniye fazlasıyla tuhaftı. Thomas metal topa değer değmez çocuk hareket etmeyi bıraktı. Kol ve bacakları sabit kaldı, gövdesindeki sertlik anında geçti. Thomas sert yuvarlakta yoğun bir ıslaklık hissetti; çocuğun boynunun olması gereken yerden sızıyordu. Thomas onun kan olduğunu biliyordu, kanın bakır gibi kokusunu alabiliyordu.

Ardından metal top Thomas'm parmaklarından kayıp kulak tırmalayıcı bir sesle yuvarlandı ve en yakındaki duvara çarpıp durdu. Yerde yatan çocuk ne hareket ediyor ne de ses çıkarıyordu. Karanlıkta Kayranlıların sorulan yankılanmaya devam ediyordu fakat Thomas onları duymuyordu bile.

Çocuğun o an nasıl görüldüğünü düşününce içini korku kapladı. Bu hiç mantıklı gelmiyordu ama belli ki ölmüştü ve bir şekilde kafası kopmuştu. Ya da... metale mi dönüşmüştü? Neler olmuştu böyle? ^ndan bir sürü şey geçiyordu ve top yuvarlandığında yere bastırıldığı "Benden akan sıcaklığı hissetmesi bir saniyesini aldı. Dehşete düştü.

Cesetten uzaklaşıp elini pantolonuna sürerken bağırdı fakat "umle kuramıyordu. Birkaç Kayranlı onu arkasından tutup ayağa

kalkmasına yardım etti. Thomas onlan itti ve duvara yaslandı. Biri onu gömleğinden yakalayıp kendine doğru çekti.

"Thomas!" Konuşan
Minho'ydu. "Thomas! Ne oldu?"

Thomas sakinleşip kendine gelmeye çalıştı. Midesi altüst oldu; göğsü sılaştı. "Bilmiyorum. Kimdi o? Yerde çılgılık çılgılığa bağırان kimdi?"

YVinston titrek bir sesle cevap verdi. "Frankie, sanınm. Hemen yanımdaydı, bir şeyle dalga geçiyordu ve sonra sanki bir şey onu aniden çekti. Evet, oydu. Kesinlikle oydu."

"Ne oldu!" diye tekrarladı Minho.

Thomas elini hâlâ pantolonuna silmekte olduğunu fark etti. "Bak," dedi derin bir

nefes almadan önce. Tüm bunları karanlıkta yapmak oldukça can sıkıcıydı. “Bağırdığımı duydum ve yardım etmek için yanma koştum. Üzerine çıkıp kol ve bacaklarını sabit tutmaya, sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Ardından, neden bilmiyorum ama yanaklarından tutmak için elimi başma götürdüm ve tek hissettiğim...”

“Ne?” diye bağırdı Minho.

Thomas homurdandı ve sonunda söyledi. “Kafası kafa gibi değildi. Sanki... büyük... metal bir *top* gibiydi. Bilmiyorum dostum, ama öyle hissettim. Sanki lanet kafası büyük metal bir top tarafından yutulmuş gibiydi.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Minho.

Thomas onu ya da diğerlerini

nasıl ikna edebileceğini bilmiyordu. “Bağırmayı kestikten sonra yuvarlanma sesini duymadın mı? Biliyorum...”

“Burada!” diye bağırdı biri. Nevrt. Thomas bir kez daha sürtünme sesi, ardından Newt’in çaba sarf ederek homurdandığını duydu. “Buraya doğru yuvarlandığımı duydum. Islak ve yapış yapış... sanki kan gibi.”

“Neler oluyor böyle?” diye fısıldadı Minho. “Ne kadar büyük?” Diğer çocuklar da soru sormaya başladılar.

“Herkes sussun!” diye bağırdı Newt. Çocuklar sessizleştğinde ifadesiz bir tonda, “Bilmiyorum,” dedi. Thomas onun daha iyi anlayabilmek için dikkatlice topu kavradığını duydu. “Bir kafadan daha büyük olduğu kesin. Yusuvarlak.”

Thomas afallamıştı, iğrenmişti fakat tek düşünebildiği oradan bir an önce çıkmaktı. Karanlıktan kurtulmak. “Koşmalıyız,” dedi. “Gitmeliyiz. Hemen.”

“Belki de geri dönmeliyiz,” dedi Thomas’ın tanıyamadığı bir ses. “Bu top her neyse Frankie’nin kafasını kopardı, tıpkı yaşlı adamın bizi uyardığı gibi.”

“Olmaz,” dedi Minho sinirle.

“Olmaz. Thomas haklı. Daha fazla zaman kaybetmemeliyiz. Birbirimizden birkaç adım uzaklaşalım ve koşmaya başlayalım. Eğilin ve eğer başınıza doğru bir şey yaklaşırsa ona vurun.”

Kimse tartışmadı. Thomas hemen yemeğini ve suyunu buldu; ardından grup sessiz bir iletişimle, aralarından birbirlerine çarpmayacak kadar mesafe bırakarak koşmaya başladı. Thomas bu kez en arkada değildi, yeniden sıraya girerek zaman kaybetmek istememişti. Tıpkı Labirent'teki gibi elinden geldiğince hızlı koştu.

Ter kokusu alıyordu. Sıcak hava tozluysa. Elleri kan yüzünden ıslak ve yapış yapıştı. Her yer karanlıktı.

Hiç durmadan koştu. Ölüm topu bir kişiyi daha aldı. Bu kez olay Thomas'ın çok yakınında gerçekleşti; daha önce hiç konuşmadığı bir çocuğu öldürdü. Thomas metalin metale sürtünme sesini ve birkaç çıtırtı duydu. Ardından Çığlıklar diğer sesleri bastırdı.

Kimse durmadı. Yaptıkları korkunç bir şeydi muhtemelen. Ama hiçbirini durmadı.

Çıglıklar kesildiğinde Thomas metal topun yere düşme sesini duydu. Yuvarlanarak bir duvara çarptı ve biraz daha yuvarlandı. Yavaşlamadan, koşmaya devam etti.

Kalbi deli gibi çarpıyordu; tozlu havayı içine çekerken düzensiz ve derin nefes almaktan göğsü acıyordu. Zaman kavramını yitirdi, ne kadar ilerledikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Fakat Minho durmalarını söylediğinde rahatladı. Sonunda yorgunluğu, iki kişiyi öldüren şeyin yarattığı korkuya üstün gelmişti.

Etraf, çocukların kesik kesik nefes alma sesleri ve kötü ağız kokusuyla dolmuştu. İlk kendine gelen Tava oldu. “Neden durduk?” “Çünkü az kalsın burada bir şeye çarpıp bacağımı

kırıyordum!” diye bağırdı Minho.
"Sanırım bu bir merdiven."

Thomas bir an
umutlandığını hissetti fakat
hemen bu histen sıyrıldı. Bir
daha umutlanmamaya yemin
etmişti. Her şey bitene kadar
hiçbir şekilde
umutlanmayacaktı.

"Ee, gidelim o halde!" dedi
Tava fazla neşeli bir tonda.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye
karşılık verdi Minho. "Sen
olmasan ne yapardık biz Tava,
gerçekten?"

Thomas, Minho'nun
merdivenlerden çıkarken ayak
seslerini duydu. Basamaklar
ince metalden yapılmış gibi tiz
bir ses yankılanıyordu. Birkaç
saniye sonra diğer çocukların
ayak sesleri duyuldu ve çok

geçmeden hepsi Minho'yu takip ediyordu.

Thomas ilk basamağa çıktığında takılıp düştü ve dizini ikinci basamağa çarptı. Dengesini korumak için elini yere koyduğunda neredeyse suyunu dökecekti. Yeniden ayağa kalktı ve arada bir tökezleyerek merdiveni tırmanmaya başladı. Metal topun bir kez daha saldırıp saldırmayacağını bilmiyorlardı ve umutlu olsun olmasın Thomas kapkaranlık olmayan bir yere çıkmak için sabırsızlanıyordu.

Yukarıdan bir çarpma sesi geldi, ayak seslerinden daha güçlüydü fakat metal sesini andırıyordu.

“Ah!” diye bağırdı Minho. Ardından Kayranhlar durup birbirlerine çarpınca homurtular duyuldu.

“İyi misin?” diye sordu Newt.

“Neye... çarptın?” diye seslendi Thomas, nefes nefese kalmış bir halde.

Minho'nun sesi tedirgindi. “Tavana çarptım. Çatıya ulaştık ve gidecek başka...” Sesi gitgide alçaldı ve Thomas onun bir şey ararca- sına elini tavanda ve duvarlarda gezdirdiğini duyabiliyordu. “Durun! Sanınm buldum...”

Ufak bir çatırtı sözünü kesti

ve hemen sonra Thomas'm etrafı sanki alev almış gibi parladı. Yukarıdan gelen kör edici ışık nedeniyle elleriyle gözlerini kapadı. Su torbasının düşmesine engel olamadı. Karanlıkta geçen o kadar zamanın sonunda güneş ışığı, ellerinin korumasına rağmen, onu etkisiz bırakmıştı. Parlak turuncu ışık parmaklarının arasından göz kapaklarına vuruyordu ve sıcak bir rüzgâr esmiş gibi ortamı sıcak hava dalgası kapladı.

Thomas bir gıcırta duydu ve ardından büyük bir gümbürtüyle karanlık geri döndü. Dikkatlice ellerini indirip gözlerini kırıştırdı; gözünün önünde parlak

noktalar uçuşuyordu.

“Sanırım çıkışı bulduk ama galiba güneşin üzerine çıkacağız! Çok parlaktı. Ve sıcak,” dedi Minho.

“Biraz açıp gözlerimizin alışmasını bekleyelim,” dedi Newt ve Thomas onun Minho’nun yanma çıktığını duydu. “Şu gömleği araya sıkıştır. Herkes gözlerini kapasın!”

Thomas denileni yaptı ve bir kez daha elleriyle gözlerini kapadı. Parlak turuncu ışık geri döndü ve süreç başladı. Birkaç dakika sonra ellerini indirip yavaşça gözlerini açtı. Gözlerini kırpma zorunda kaldı;

hâlâ sanki üzerlerine
milyonlarca fener
tutuluyormuş gibi geliyordu
fakat biraz daha dayanılır bir
hâl almıştı. Biraz daha zaman
geçince parlaklığa alıştı.

Tavandaki kapının hemen
altında duran Minho ve
Nevvt'in yaklaşık yirmi
basamak aşağısında olduğunu
fark etti. Tavandan yayılan üç
çizgi halindeki parlak ışıklar
kapının yerini belli ediyordu.
Etraflarındaki her şey;
duvarlar, merdiven ve kapı gri
metalden yapılmıştı. Thomas
geldikleri yöne doğru bakınca
merdivenlerin aşağıdaki ka-
ranlıkta kaybolduğunu gördü.
Tahmin ettiğinden de fazla
çıkılmışlardı.

“Hâlâ kör olan var mı?” diye
sordu Minho. “Göz bebeklerim

kömüre döndü.”^{tuirci Lsuyrnr}

Thomas da aynı şeyi hissetmişti. Gözleri yanıyor, kaşınıyor ve sulanıyordu. Etrafındaki çocuklar da gözlerini ovuşturuyorlardı.

“Dışarıda ne var?” diye sordu biri.

Minho bir elini gözlerine siper edip kapının açık kısmından dışarı göz atarken omuz silkti. “Bilmiyorum. Tek görebildiğim parlak ışık, belki *gerçekten* de güneşe çıkmışsızdır. Ama orada başkaları olduğunu sanmıyorum.” Duraksadı. “Ya da Deliler’in.”

“Buradan çıkalım öyleyse,” dedi Winston; Thomas’m iki basamak aşağısındaydı. “Metal bir topun saldırısına uğramaktansa güneş yanığı

olmayı tercih ederim. Hadi gidelim!”

“Tamam, Winston,” diye karşılık verdi Minho. “Acele etme hemen. Gözlerimizin ışığa alışması için beklemek istedim. Kapıyı tamamen açacağım, hazır olun.” Bir basamak daha çıktı, böylece sağ omzuyla metal levhaya bastırdı. “Bir. İki. Üç!”

Homurtuyla bacaklarını dikleştirerek yukan kalktı. Berbat bir gıcırtyla kapı açılınca içeri ışık ve sıcaklık doldu. Thomas hemen başım aşağıya eğip gözlerini kıstı. Saatlerdir zifirî karanlıkta olmalarına rağmen yine de böyle bir parlaklık imkânsızmış gibi görünüyordu.

Yukarıdan ayak sesleri ve

itişmeler duyunca başım kaldırdı ne Newt ve Minho'nun kare şeklinde, tamamen açılmış kapıdan parlak gün ışığına çıktıklarım gördü. Tüm merdiven finn gibi ısınmaya başladı.

“Ah, dostum!” dedi Minho yüzünü buruşturarak. “Ters giden bir şeyler var. Şimdiden tüm vücudum yanıyor!”

“Doğru söylüyor,” dedi Nevvt ensesini ovarken. “Dışan çıkmalı mıyız bilmiyorum. Belki de güneşin batmasını beklemeliyiz.”

Kayranlılann şikâyetlerini YVinston'ın ani çılgılığı bastırdı. “Hey! Dikkat edin! Dikkat edin!”

Thomas dönüp Winston'a baktı. Birkaç basamak aşağı inerek tam üzerindeki bir şeyi gösteriyordu. Tavanda, hemen

üstlerinde bir ^{tuıgei Lsuıyrınr} damla gümüş
rengi sıvı eriyerek âdeta büyük
bir gözyaşı damlası
oluşturuyordu. Gitgide daha da
büyüyerek birkaç saniye içinde
erimiş yapışkandan bir topa
dönüştü. Ardından, kimse bir
tepki veremedi. Tavandan
kopup düştü.

Fakat basamaklarda
ayaklarının dibine düşmek
yerine yerçekimine karşı koyup
yatay bir biçimde hareket
ederek doğrudan Winston'ın
yüzüne yapıştı. Çocuk korkunç
çığlıklar atarak merdivenden
düşmeye başladı.

16. BÖLÜM

Thomas, Winston'm peşinden aşağı inerken aklına korkunç bir düşünce geldi. Ona yardım etmek için mi yoksa metal topun nasıl bir şey olduğunu merak ettiği için mi onun yanma gittiğini bilmiyordu.

Winston sonunda bir basamakta durdu fakat hâlâ oldukça yüksektydiler. Tavandaki kapıdan gelen parlak ışık her şeyi net bir şekilde görmelerini sağlıyordu. Winston'm iki eli de yüzündeydi; gümüşü sıvıyı tutuyordu. Erimiş metal top çoktan başının üstüyle bir olmuş, yoğun kıvamlı bir şurup gibi kulaklarına ve kaşlarına doğru akıyordu.

Thomas çocuğun üzerinden atlayıp bir basamak altında dizlerinin üzerine çöktü. Winston, sıvının gözlerine gelmesini itip çekerek engellemeye çalışıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde bu yöntem işe yarıyor &üi görünüyordu. Fakat çocuk avazı çıktığı kadar bağırıyor, sarsılıp üüvan tekmeliyordu.

'Alın şunu üstümden!' diye bağırdı. Sesi o kadar boğuk çıkmıştı ^ Thomas neredeyse pes edip kaçacaktı. Eğer bu şey bu kadar can yakıyorsa...

Oldukça yoğun gümüş renkli bir jele benziyordu. Sanki canlıymış gibi inatçı ve ısrarcıydı. Winston sıvıyı itip gözlerine gelmesini engelleyince parmaklarından akan bir kısmı yeniden gözlerine doğru girmeye çalışıyordu. Thomas çocuğun suratını az da olsa görebildi ve gördüğü şey hiç hoş değildi. Kızarmıştı ve kabarıyordu.

Winston anlaşılmas bir şeyler söyledi; dehşet verici çığlıkları âdeta başka bir dildi. Thomas bir şeyler yapması gerektiğim biliyordu. Zaman azalıyordu.

Çantasını omzundan çıkarıp içini boşalttı; meyveler ve paketler merdivenden aşağı yuvarlandı. Çarşafı, ellerine

sardı ve işe koyuldu. Winston erimiş metali gözünün üzerinden bir kez daha sildiğinde Thomas çocuğun kulaklarına inen sıvıyı iki tarafından tuttu. Çarşafa rağmen sıcaklığı hissedebiliyordu ve kumaşın tutuşacağını sandı. Ayaklarını sertçe yere bastı, topu sıkıca tuttu ve çekti.

Ona saldıran metal rahatsız edici bir emiş sesi çıkararak çocuğun başından birkaç santim yukarı çıktı fakat Thomas'm elleri kaydı ve top yeniden Winston'ın kulaklarına indi. Çocuk daha da yüksek sesle bağırdı. Birkaç Kayranlı yardım etmek için yaklaştılar ama Thomas bir işe yaramayacağım düşünerek

onlan geri çevirdi.

Bu kez daha sıkı tutmaya kararlı olan Thomas, “Birlikte yapmalıyız!” diye bağırdı Winstoria. “Beni dinle, VVinston! Birlikte yapmamız gerekiyor. Metal topu tutup başından itmeye çalış!”

Çocuk anladığını belli eden bir tepki vermedi; tüm vücudu şiddetle sarsılıyordu. Eğer Thomas onun bir basamak altında olmasaydı şimdiye kadar çoktan aşağı yuvarlanırdı.

“Üçe kadar sayacağım!” diye bağırdı Thomas. “VVinston! ÜÇ deyince!”

Hâlâ duyduğuna dair bir belirti yoktu. Çığlık atıyor, sarsılıyor, tekmeler savuruyor, metale vuruyordu.

Thomas'ın gözleri doldu ya da belki de alnından akan ter gözlerine giriyordu. Ama gözleri yanıyordu. Hava sanki bir milyon derece olmuş gibiydi. Kasları gerildi; bacakları ağrımaya başladı. Kramp giriyordu.

“Yap şunu!” diye bağırdı her şeyi yok sayıp bir kez daha denemek için eğilirken. “Bir! İki! Şimdi!”

Yayılan metali iki yanından sıkıca tutup tuhaf yoğunluğunu bir kez daha hissetti ve çekerek VVinston'm başından çıkarmaya çalıştı. VVinston onu duymuştu ya da yalnızca şans eseriymiş fakat aynı anda o da sanki alnını kafasından ayırmak ister gibi yapışkan maddeyi itmeye başladı.

Gevşek, kalın ve ağır gümüşün tamamı çıktı. Thomas hiç tereddüt etmeden onu başının üzerinden merdivenlerden aşağı attı ve ne olduğunu görmek için arkasına döndü.

Gümüş, havada uçarken hızla küre şeklini aldı, yüzeyi hafifçe dalgalandıktan sonra katılaştı.

Çocukların birkaç basamak altında, sanki kurbanına son kez bakıp neyi yanlış yaptığını düşünürcesine durdu.

Ardından karanlıkta kaybolana dek aşağı yuvarlandı.

Gitmişti. Ve nedense bir daha saldırmadı.

Thomas derin bir nefes aldı; vücudunun her yeri terden sıırılsıklam olmuştu. Omzunu duvara yasladı, arkasında ağlayan VVinston'a bakmaya

korkuyordu. En azından
çıglıkları kesilmişti.

Thomas sonunda dönüp ona
baktı.

Çocuk berbat bir haldeydi.
Yerde kıvrılmış titriyordu.
Saçları artık yoktu ve derisi yer
yer kanıyordu. Kulakları
kesilmişti, yara olmuştu ama
kopmamıştı. Acıdan ve
muhtemelen yaşadığı
travmanın etkisiyle
hıçkırıyordu. Başındaki
kanayan yaralan düşününce
sivilceli suratı oldukça temiz
görünüyordu.

“İyi misin, dostum?” diye
sordu Thomas, dünyanın en
saçm sorusunu sorduğunu bile
bile.

Winston başını hızlıca iki yana salladı; vücudu sarsılmaya devam ediyordu.

Thomas başını kaldırınca Minho, Nevvt, Aris ve diğerlerinin birkaç basamak yukarıdan şok içinde onlara baktığını gördü. Yukarıdan gelen parlak ışık yüzlerine gölge düşürüyordu fakat Thomas yine de tıpkı gözlerine ışık tutulmuş kediler gibi gözlerinin kocaman açıldığını görebiliyordu.

“Bu da neydi böyle?” diye mırıldandı Minho.

Thomas’ın konuşacak gücü yoktu, yalnızca bitkin bir şekilde başını iki yana salladı.

Cevap veren Nevvt oldu. “İnsanların kafasını yiyen sihirli bir küre, işte bu.”

“Son teknoloji ürünü bir şey olmalı,” dedi Aris ilk defa bir konuşmaya katılarak. Çocuk ona dönen şaşkın bakışları fark ederek etrafına baktı, ardından utanmış gibi omuz silkti ve devam etti: “Bazı şeyler hatırlamaya başladım. Teknolojinin oldukça ilerlediğini biliyorum ama tabii insan vücudundan parçalar koparan, uçan erimiş metallerle ilgili bir şey hatırlamıyorum.”

Thomas kendi yanm yamalak anılarını düşündü. O da böyle bir şey hatırlamıyordu.

Minho dalgın bir şekilde merdiveni işaret etti. “O şey yüzüne yayılıp boynunu koparana kadar derini yiyor. Çok hoş.”

“Gördün mü? Tavandan

geldi!” dedi Tava. “Bir an önce buradan çıksak iyi olur.”

“Daha fazla katılamazdım,” diye ekledi Nevvt.

Minho iğrenerek VVinston’a bakınca Thomas onun bakışlarını takip etti. Çocuk artık titremiyordu ve hıçkırıkları yerini hafif inlemelere bırakmıştı. Çok kötü görünüyordu ve muhtemelen hayatı

boyunca yara izleri taşıyacaktı. Thomas yanmış kafasında bir daha saç çıkabileceğini sanmıyordu.

“Tava, Jack!” diye seslendi Minho. “Winston’ın kalkmasına yar- djm edin. Aris, sen de düşürdüğü eşyaları topla, birkaç kişi de onları taşımaya yardım etsin. Gidiyoruz. Dışandaki ışığın ne kadar parlak ya da tehlikeli olduğu umurumda değil. Kafamın bowling topuna dönüşmesini istemiyorum.”

Çocukların söylediklerini yapıp yapmayacaklarını görmek için beklemeden arkasını döndü. Thomas bu hareketiyle onun başarılı bir lider olduğunu düşündü. “Thomas ve Nevvt, gelin!” diye seslendi omzunun

üzerinden. “Önce üçümüz çıkacağız.”

Thomas, korkmuş ama daha çok meraklı görünen Nevvtle bakıştı. Devam etmek istiyordu. Thomas da aynı şeyi hissediyordu ve her ne kadar bu düşüncesinden hoşlanmasa da o an her şey, Winston’a olanlardan sonra onunla ilgilenmekten daha iyi geliyordu.

“Hadi gidelim,” dedi Nevvt, sesi ikinci kelimeyi söylerken biraz daha yükselmişti; kendilerine söyleneni yapmaktan başka çareleri yok gibiydi. Fakat yüz ifadesi ne düşündüğünü ele veriyordu: o da Thomas gibi zavallı Winston’dan uzaklaşmak istiyordu.

Thomas başıyla onayladı ve Winston'ın varalı başına bakmamaya çalışarak dikkatlice onun üzerinden geçti. Derisinin o görüntüsü midesini bulandırıyordu. Kenara çekilip Tava, Jack ve Aris'in işlerini yapmak üzere yanından geçmesine izin verdi ve ardından merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladı. Nevvt ve Minh'o'nun peşinden, güneşin onlan âdeta kapının hemen dışında beklediği yere çıkmaya koyuldu.

17. BÖLÜM

Diğer Kayranhlar önlerinden çekilip dışarı çıkmanın onlar olmasına memnunnlardı. Thomas yukarı yaklaştıkça gözlerini taşıp ellerini gözlerine siper etti. Gerçekten de o korkunç parlaklığa çıkıp hayatta kalabileceklerine inanmakta zorlanıyordu.

Minho son basamakta, güneş ışığına doğrudan maruz kalmadan önce durdu. Ardından yavaşça kolunu aydınlığa çıkardı. Çocuk esmer olmasına rağmen Thomas'a teni bembeyaz parlıyor gibi göründü.

Yalnızca birkaç saniye sonra Minho parmağına çekiçle vurulmuş gibi elini geri çekip salladı. "Sıcak. Çok sıcak." Thomas ve Newt'e döndü. "Eğer bunu yapacaksa bir şeye sarınmamız gerekiyor yoksa beş dakika içinde ikinci dereceden güneş yanığı oluruz."

"Bohçaları boşaltalım," dedi Newt kendisinininkini omzundan indirerek. "Bu çarşafılara sarınıp duruma bir bakalım. İşe yararsa yiyecekler ve su için çarşafların yansını kullanınız, kalanlarla da korunuruz."

Thomas, Winston'a yardım etmek için çoktan kendi çarşafını almıştı. "Hayalet gibi görüneceğiz; dışındaki kötü adamları korkabiliriz."

Minho, Nevvt kadar ihtiyatlı davranmadı; bohçayı ters çevirip içindekileri yere boşalttı. Yakındaki Kayranhlar içgüdüsel olarak merdivenden yuvarlanan yiyecekleri tutmaya çalıştılar. ‘Ne kadar esprili çocuk şu Thomas. Umalım da bizi karşılamaya Deliler gelmesin,’ dedi çarşafın düğümlerini çözerken. “Bir insan o sıcakta nasıl dışarıda durabilir anlamıyorum. Umarım ağaçlar ya da gölge yapacak başka bir şey vardır.”

“Bilemiyorum,” dedi Nevvt. “O zaman da bize saldırmak için falan saklanabilirler.”

Thomas dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu. Tahminde bulunmak yerine neyle karşı karşıya olduklarını kendi görmek istiyordu.

“Araştırmadan bilemeyeceğiz. Hadi gidelim.” Çarşafını çekip yaşlı kadın gibi sıkıca başına sardı. “Nasıl görünüyorum?”

“Şimdiye kadar gördüğüm en çirkin kız gibi,” diye cevap verdi Minhó. “Erkek olarak doğduğun için tanrılara şükretmeksın.”

“Teşekkürler.”

Minho ve Nevvt de Thomas gibi çarşafa sarındılar ama onlar elleriyle çarşafın altından tutup tamamen korunmaya özen gösterdiler. Ve kumaşı başlarından öne çekerek yüzlerini gölgelediler. Thomas da aynı şeyi yaptı.

“Hazır mısınız?” diye sordu Minhó, önce Nevvt’e ardından Thomas’a bakıp.

“Aslına bakarsan biraz heyecanlıyım,” diye yanıtladı Nevvt.

Thomas bunun doğru kelime olup olmadığını bilmiyordu ama o da harekete geçmek konusunda aynı şeyi hissediyordu. “Ben de. Hadi gidelim.”

Önlerindeki basamaklar eski bir mahzenden çıkan basamaklar gibi görünüyordu; merdivenin sonu güneş ışığıyla parlıyordu. Minho

başta tereddüt etti fakat hemen sonra ışıktaki kaybolana dek koşarak yukarı çıktı.

“Git!” diye bağırdı Nevvt, Thomas’ı arkasından iterek.

Thomas adrenalini patlaması hissetti. Derin bir nefes alıp Minho’nun peşinden gitti; Nevvt’in de hemen arkasından geldiğini duyabiliyordu.

Thomas dışarı çıkar çıkmaz şeffaf bir plastiğin içindelermiş gibi hissetti. Çarşaf, kör edici ışığı engellemekte ve yakıcı sıcaklığı hissetmelerini azaltmakta hiçbir işe yaramıyordu. Konuşmak için ağzını açtı fakat sıcaklık boğazını kurutup içeri hava girmesini engelliyor gibiydi. Umutsuzca nefes almaya çalıştı

ama sanki ciğerleri alev almıştı.

Thomas'ın geçmişe dair hatırladıkları çok az olsa da dünyanın bu halde olacağını hiç düşünmemişti.

Parlak ışıktan dolayı gözlerini kapalı olduğu için Minho'ya çarptı ve neredeyse düşüyordu. Dengesini yeniden sağlayıp çömeldi ve nefes almaya çalışırken bir yandan da çarşafı tüm vücudunu kapatacak şekilde üzerine sardı. Dışarı çıktığı ilk anda oldukça endişelenmişti. Diğer iki çocuk da güçlükle nefes alıyordu.

“İyi misiniz?” diye sordu Minho sonunda.

Thomas homurdanarak evet dedi ve Nevvt, “Cehennemde olduğumuza eminim. Buraya

hep senin geleceğini
düşünmüştüm, Minho, benim
değil," diye karşılık verdi.

"Güzel," dedi Minho.

"Gözlerim acıyor ama galiba
sonunda ışığa alışmaya
başladım."

Thomas gözlerini kısarak yere
baktı. Pis ve tozluydu. Grimsi
kahverengi birkaç taş vardı.
Çarşaf üzerini tamamen
kaplamıştı am beyaz renk o
kadar parlıyordu ki sanki tuhaf,
teknolojik bir ışık gibiydi

"Kimden saklanıyorsun?"
diye sordu Minho. "Ayağa kalk
seni sersem, kimseyi
görmüyorum."

Thomas orada bililerinden saklandığının sanılmasından utanmıştı; muhtemelen görünmemek için battaniyesinin altına gizlenip tir tir titreyen küçük bir çocuk gibi duruyordu. Yavaşça ayağa kalktı ve çarşafı biraz indirip etrafına bakındı.

Bomboş ve çorak bir araziydi.

Kuru ve cansız toprak, önünde uçsuz bucaksız uzanıyordu. Ne bir ağaç ne de çalılık vardı. Vadi ya da tepe yoktu. Sadece turuncu-sarı renkte kaya ve toz denizi... Sıcak hava akımı yaşayan her şeyi eritip buharlaştırarak bulutsuz, soluk mavi gökyüzüne çıkarıyordu sanki.

Thomas kendi etrafında dönerek çevreyi inceledi, karşı tarafta da değişik bir şey yoktu.

Uzakta bir sıra dağ
görünüyordu. Dağların önünde,
belki durdukları yer ile
arlarındaki uzaklığın yarısı
kadar uzaklıkta öylece yere
atılmış kutular gibi binalar
vardı. Bir kasaba t olmalıydı ama
bulundukları yerden, ne kadar
büyük olduğunu anla- 1
yamıyordu. Sıcak hava
kasabanın hemen önünde
parlayıp yere yakın [her şeyi
bulanıklaştırıyordu.

Yakıcı güneş Thomas'ın
solundaydı ve ufukta batıyor gibi
görüünü-

1 yordu, bu da o tarafın batı
olduğunu gösteriyordu; demek
la ilerideki *I* '

kasaba ve kasabanın arkasındaki
siyah ve kırmızı kayalar tam
kuzey yönünde olmalıydı. Oraya

gitmeleri gerekiyordu. Yön duyusu onu şaşırttı, sanki geçmişinden küçük bir kısım küllerinden doğmuştu.

“Sence o binalar ne kadar uzakta?” diye sordu Nevrt. Uzun, karanlık tünelde yankılanan sesleri dışarıda sanki fısıltı gibi geliyordu.

“Yüz elli kilometre olabilir mi?” diye sordu Thomas. “Kuzey kesinlikle o taraf. Oraya mı gitmemiz gerekiyor?”

Minho çarşafının altından başını iki yana salladı. “Hayır. Yani evet oraya gitmemiz gerekiyor ama yüz elli kilometre yoktur. En fazla elli kilometredir. Dağlar da yaklaşık yüz kilometre uzaklıkta.”

“Sadece gözlerinle mesafeleri bu kadar iyi ölçebüdüğirri bilmi-

yordum,” dedi Nevrt.

“Ben bir Koşucuyum, sersem. Labirent daha küçük olsa da orada böyle şeylere alışıyorsun.”

Thomas moralini fazla bozmamaya çalışarak, “Fare Adam güneş ışıkları konusunda haklıymış,” dedi. “Nükleer bomba atılmış gibi. Acaba bütün dünya böyle mi?”

“Umarım öyle değildir,” diye yanıt verdi Minho. “Bir ağaç ya da belki bir dere görmek hoşuma giderdi.”

“Ben bir parça çimenliğe de razıyım,” dedi Nevrt iç geçirerek. Thomas baktıkça kasaba daha yalanda gibi görünmeye başladı. Elli kilometre bile olmayabilirdi. Diğer çocuklara döndü.

“Labirent’te yaşadıklarımızdan daha farklı olabilir mi? Orada duvarların arasına hapsedilmiştik ve hayatta kalabilmemiz için her şey vardı. Burada ise hiçbir şey yok ama söyledikleri yere gitmezsek hayatta kalmamız mümkün değil. Buna ironi denmiyor mu?”

“Öyle bir şey,” diye katıldı Minho. “Sen bir felsefe dâhisisin.” Başıyla merdivenin çıkışını işaret etti. “Hadi. Herkesi çıkaralım da yürümeye başlayalım. Bu güneşin altında oyalanmayahm.”

“Belki de güneşin batmasını beklemeliyiz,” diye önerdi Nevvt. “O metal toplanla mı uğraşalım? Hayatta olmaz.”

Thomas da bir an önce yola

koyulmaları gerektiğini düşünüyordu. “Çok kötü durumda değiliz sanırım. Güneş birkaç saat sonra batacak gibi görünüyor. Bir süre dayanabiliriz, sonra mola veririz, sonra da gece elimizden geldiğince ilerleriz. Aşağıda bir dakika daha duramam.” Minho ciddi bir ifadeyle başıyla onayladı.

“Bir planımız var gibi,” dedi Nevvt. “Şehre ulaşalım ve Delilerle dolu olmamasını umalım.” Bu yorum üzerine Thomas’ın göğsü sıkıştı.

Minho kapının önüne gidip eğildi. “Hey! Sizi korkak, işe yaramazlar! Bütün yiyecekleri alıp buraya gelin!”

Kayranlılann hiçbir i plandan şikâyetçi olmadı.

Thomas onlann dışarı çıkar çıkmaz kendisiyle aynı tepkiyi vermelerini izledi. Nefes almakta güçlük çekiyorlar, gözlerini kısıp umutsuzca bakıyorlardı. Hepsinin de Fare Adam'ın söylediklerinin doğru olmamasını, kötü günlerin Labirent'te sona ermesini umduğuna bahse girebilirdi. Fakat kafa yiyen metal toplan ve bu çölü gördükten sonra bir daha hiçbirinin böyle şeyler umut etmeyeceğine emindi.

Yola çıkmadan önce bazı düzenlemeler yapmaları gerekiyordu. Yiyecekler ve su poşetleriyle başta yaptıkları

bohalann yansından fazlasını
doldurmuşlardı; kalan
arşafarla da güneşten
korunacaklardı. Sonuçta her şey,
Jack ve VVinston için bile,
şasırtıcı bir şekilde ¹ yolundaydı
ve sert, toprak zeminde
yürümeye başladılar. Thomas
nasıl oldu bilmiyordu ama
arşafını Aris'le paylaşıyordu.
Belki de onunla birlikte olmak
istediğini, Aris'in, Teresa'ya ne
olduğunu çözebileceği ' tek kişi
olabüceğini kabullenmek
istemiyordu.

Thomas sol eliyle çarşafın
ucunu tutuyordu, sağ
omzuna da bir bohça atmıştı.
Aris sağındaydı; ağır bohçayı
her yarım saatte bir değış-
tirmeye karar vermişlerdi.
Şehre doğru adım adım

ilerlerken sıcaklık her yüz metrede bir hayatlarından bir gün alıyor gibi hissediyorlardı.

Uzun süre konuşmadılar fakat Thomas sonunda sessizliği bozdu. “Demek daha önce Teresa adım hiç duymadın?”

Aris ona sert bir bakış atınca Thomas ses tonunda hafif bir suçlama olduğunu fark etti. Ama geri adım atmadı.

“Duydun mu?” Aris bakışlarını önüne çevirdi ama şüpheli bir şeyler vardı. “Hayır. Hiç duymadım. Onun kim olduğunu ya da nereye gittiğini bilmiyorum. Ama en azından onun gözünün önünde öldürülüşüne tanık olmadın.” Bu çok sert olmuştu fakat

nedense Thomas'm Aris'i daha fazla sevmesini sağladı.

“Biliyorum, üzgünüm.” Diğer sorularını sormadan önce bir süre bekledi. “Siz ne kadar yakındınız? Adı ne demiştin?”

“Rachel.” Aris duraksayınca Thomas bir an için konuşmanın bittiğini sandı ama çocuk devam etti. “Yakından öteydik. Bir şeyler oldu. Bir şeyler hatırladık. Yeni anılar yarattık.”

Thomas, Minho’nun bu son söze kahkahayla güleceğini düşündü ama kendisi için, o güne kadar duyduğu en acılı üç kelimeydi. Bir şeyler söylemesi, önermesi gerektiğini hissetti. “Ben de çok iyi bir arkadaşımın ölümüne tanık oldum. Chuck’ı her düşündüğümde öfkeleniyorum. Teresa’ya da aynı şeyi yaptılarsa beni asla durduramazlar. Hiçbir

şey beni durduramaz.
Hepsini öldürürüm.”

Thomas durunca Aris de durmak zorunda kaldı, ağzından çıkan kelimeler karşısında şok olmuştu. Sanki bir şey onu ele geçirip o cümleleri söyletmişti. Ama bunu hissetmişti. Hem de çok güçlü bir şekilde. “Sence...”

Daha cümlesini bitiremeden Tava bir yeri göstererek bağırmaya başladı.

Aşçıyı bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu anlaması Thomas’ın yalnızca birkaç saniyesini aldı.

İleride, kasaba yönünden iki kişi onlara doğru

koşuyordu; parlak ışığın altından vücutları hayalet gibi görünüyor, ayaklarının altından toz çıkıyordu.

18. BÖLÜM

Thomas koşarak kendilerine doğru gelenleri izledi. Etrafindakilerin de sanki sessiz bir emir almışlarcasına durduklarını sezdi. O sıcakta imkânsız olmasına rağmen ürperdi. Sırtından yayılan soğuk korkunun nedenini bilmiyordu; Kayranlılar onlardan sayıca fazlaydı fakat yine de korkusu çok güçlüydü.

“Herkes bir araya toplansın,” dedi Minho. “En ufak bir sorun çıkarsa savaşmaya hazır olun.”

Sıcak hava akımının oluşturduğu bulanıklık nedeniyle, gelen kişileri aralarında ancak yüz metre kaldığında seçebildiler. Görüntü netleştğinde Thomas’ın kasları gerildi. Daha birkaç sabah önce parmaklıkları pencerenin ardından gördüklerini çok net hatırlıyordu. Dehşet. Ama bu insanlar onu başka bir şekilde korkutmuştu.

Kayranlıların birkaç metre ilerisinde durdular. Biri erkekti, Thomas Eğin’in hafif kıvrımlı vücudundan kadın olduğunu düşündü. İkisi birbirine benziyordu; uzun boylu ve zayıf.

Başlarını ve yüzlerini eski püskü, bej rengi bir kumaşla örtmüşler, nefes alabilmeleri ve örebilmeleri için ufak kesikler açmışlardı. Üzerlerindeki gömlek ve Pantolonlar farklı kumaşlardan dikilmişti ve belli yerlerinden kot par-

alarıyla tutturulmuştı. Elleri dışında vücutlarının hiçbir yeri güneşe maruz kalmıyordu ve elleri de kızarmış, çatlamış ve kabuk tutmuştu.

Orada durmuş hızlı hızlı nefes alıp verirken çıkardıkları sesler hasta bir köpeğin sesini andırıyordu.

"Kimsiniz siz?" diye seslendi Minhó.

Yabancılar ne cevap verdiler ne de hareket ettiler. Göğüsleri hızla inip kalkıyordu. Thomas arşıftan korumasının altında onları incelerken o kadar yolu koşup da güneş çarpmasından nasıl ölmediklerini merak ediyordu.

"*KimsinizT*" diye tekrarladı Minhó.

İki yabana cevap vermek

yerine birbirlerinden uzaklaşıp bir araya toplanmış Kayranlıların etrafında geniş bir daire çizerek yürümeye başladılar. Mumya gibi sandıkları bezin arasından görünen gözleri, çocukları öldürmek istiyorlarmış gibi onların üzerine odaklanmıştı. Thomas gitgide gerildiğini hissediyordu, yabancıların ikisini aym anda görememek hiç hoşuna gitmemişti. Dönerek, grubun arkasında yeniden yan yana gelen ve sonunda duran yabancıları baktı.

“Sizden sayıca fazlayız,” dedi Minho, ses tonu hayal kırıklığını ele veriyordu. Onları bu kadar erken tehdit etmek boşa bir çaba gibi görünüyordu. “Konuşun. Bize kim olduğunuzu söyleyin.”

“Biz Delileriz.”

Gırtlaktan gelen öfkeli ses kadına aitti. Kayranlılann arkasında kalan, koşarak geldikleri kasabayı işaret etti.

“Deliler mi?” dedi Minho; kalabalığın arasından geçerek yabancılara yaklaştı. “Birkaç gün önce kaldığımız yere girmeye çalışanlar gibi mi?”

Thomas korkuyla geri çeküdi; bu insanların Minho’nun neden bahsettiğiyle ilgili hiçbir fikirleri yoktu. Kayranhlar, Düz Geçiş aracılığıyla o kaldıkları yerden çıkıp uzun bir yol kat etmişlerdi.

“Biz Delileriz.” Bu kez adam konuşmuştu. Ses tonu şaşırtın bir şekilde yumuşaktı ve kadın gibi gırtlaktan konuşmuyordu. Ama kibar değildi. O da arkadaşları gibi Kayranlıların arkasını işaret etti. “Sizin de peli olup olmadığınızı görmek için geldik. Işıl hastalığına yakalanıp yakalanmadığınızı görmek için.”

Minho kollarını kaldırıp Thomas’a ve birkaç kişiye daha baktı. Kimse bir şey söylemeyince yeniden yabancılara döndü. “Evet bir adam bize Işıl’a yakalandığımızı söyledi. Bize bununla ilgili söyleyebileceğin bir şey var mı?”

“Artık fark etmez,” diye cevap verdi adam; yüzüne doladığı

kumaş söylediği her kelimeyle hareket ediyordu. “Yakalanmışsınız. Yakında nasıl olduğunu anlayacaksınız.”

“Peki ne istiyorsunuz?” diye sordu Nevvt bir adım öne çıkıp Minho’nun yanında durarak. “Bizim Deli olup olmamamız sizi neden ilgilendiriyor?”

Bu kez kadın, onun sorularını duymamış gibi karşılık verdi. “Alev’e nasıl geldiniz? Nereden geldiniz? Buraya nasıl geldiniz?”

Thomas kadının sözlerindeki zekâ belirtilerine şaşırmıştı. Yatakhane’nin penceresinden gördükleri Deliler tamamen delirmiş gibi görünüyordular, âdeta hayvanlara benziyorlardı. Bu insanlarsa çocukların bir anda ortaya çıktıklarının farkındaydılar. Kasabanın

karşısında hiçbir yaşam alanı yoktu.

Minho eğilip Nevvt'e danıştı, ardından dönüp Thomas'm yanma gitti. "Onlara ne diyeceğiz?"

Thomas'm hiçbir fikri yoktu. "Bilmiyorum. Gerçeği söylemeye ne dersin? Bir zaran olmaz."

"Gerçeği mi?" dedi Minho alaya bir tavırla. "Ne kadar mükemmel

fikir, Thomas. Her zamanki gibi çok akıllısın." Yeniden Delilere baktı. "Bizi buraya İSYAN gönderdi. Şu tarafta, biraz ileride bir tünelden çıktık. Yüz altmış kilometre kuzeye ilerleyip Alevi geçmemiz gerekiyor. Bunlar sizin için bir şey ifade ediyor mu?"

Bir kez daha sanki

söylediklerini duymamış gibiydiler.

“Tüm Deliler çıldırmadı. Hepsi deliliğin ötesine geçmedi.” Son cümleyi sanki bir yerden bahsediyor gibi söylemişti. “Hepsi farklı aşamadalar. Kiminle dost olup kiminle olmayacağınızı bilerseniz iyi olur. Ya da kimi öldüreceğinizi. Bizim yolumuzda gelecekseniz bunu bir an önce öğrenseniz iyi olur.”

“Sizin yolunuz nedir?” diye sordu Minho. “O kasabadan geldiniz, değil mi? Bütün Deliler orada mı yaşıyor? Yiyecek ve su var mı?” Thomas da Minho gibi milyonlarca soru sormak istiyordu. İki Deli’yi de yakalayıp onları cevap vermeye zorlamak istiyordu. Fakat o an için ikilinin onlara yardımcı olmaya hiç

niyeti yoktu, yeniden birbirlerinden ayrılıp Kayranlılann iki yamndan geçerek kasabanın olduğu tarafa derlediler.

İlk konuştuklan yerde durdular, arkalanndaki kasaba uzaktan, havada süzölüyor gibi göründüğü sırada, “Hastalığa yakalanmadıysanız da yakalanacaksınız. Tıpkı diğerk grup gibi. Sizi öldürmesi gereken grup,” dedi kadın.

İki yabancı arkalanın dönüp bir sürü binanın olduğu kasabaya doğru koşmaya başladı. Thomas ve diğerk Kayranhlar ise şaşkınlıkla hiçbir şey diyemeden arkalarından bakakaldılar. Çok geçmeden koşan Delüer toz sıcaklık dalgası ve tozlann arasında gözden

kayboldular.

“Diğer grup mu?” dedi birisi. Tava olabüirdi. Thomas uzaklaşan Delüer’i izlemek ve hastalıkla ilgili endişelenmekle o kadar meşguldü ki kimin konuştuğuyla ügilenmedi.

“Acaba benim grubumdan mı bahsediyorlardı?” Bunu söyleyen kesinlikle Aris’ti. Thomas sonunda güçlücke de olsa kendine geldi.

“B Grubu mu?” diye sordu Aris’e. “Sence kasabaya ulaşmışlar mıdır?”

“Hey!” diye bağırdı Minho. “Bunun ne önemi var? Sence onlann bizi öldürmeleri mi asıl önemli konu? Peki ya Işıl?”

Thomas ensesindeki dövme­yi düşündü. “Belki de öldüreceklerini söylerken hepimizi kast etmiyordu.” Parmağıyla tehditkâr dövmesini işaret etti. “Belki özellikle beni kast ediyordu. Nereye baktığı belli değildi.”

“Senin kim olduğunu nereden bilecek ki?” diye sert bir şekilde karşılık verdi Minho. “Aynca fark etmez. Eğer biri seni, beni ya da bir başkasını öldürecekse hepimizi de öldürmeye çalışabilir. Öyle

değil mi?”

“Çok tatlısın,” diye homurdandı Tava. “O halde sen Thomas’la birlikte öl. Sanırım ben kaçıp suçluluk duygusuyla yaşayacağım.” Şaka yaptığını belirten o klasik bakışını attı ama Thomas sözlerinin altında gerçeklik olup olmadığını merak etti.

“Ee, şimdi ne yapacağız?” diye sordu Jack. Winston’ın kolunu bir omzuna atmıştı fakat Kan Evi’nin lideri az da olsa gücünü toplamış gibi görünüyordu. Neyse ki çarşaf, çocuğun başındaki korkunç yaralan gizliyordu.

“Sence?” diye sordu Newt ve ardından başıyla Minho’yu gösterdi.

Minho gözlerini devirdi.

“Yürümeye devam edeceğiz. Başka seçeneğimiz yok. O kasabaya gitmezsek güneş çarpmasından ya da açlıktan öleceğiz. *Gidersek* bir süreliğine sığınabileceğimiz bir yer ve hatta belki yiyecek bir şeyler bulabüiriz. Delüer olsun ya da olmasın, oraya gideceğiz.”

“Peki ya B Grubu?” diye sordu Thomas, Aris’e bakış atarak. "Veya kimden bahsediyorlarsa onlar. Ya gerçekten bizi öldürme itiyorlarsa? Onlarla savaşacak silahımız yok.”

Minho sağ kolunu bükerek kaslarım gösterdi. “Bahsettikleri, Aris’in takıldığı kızlarsa onlara bendeki silahlan gösteririm ve hemen kaçarlar.”

Thomas üsteledi. “Peki ya silahlan varsa? Ya da dövüşebiliyor- larsa? Ya o grup iki metre boyunda, insanları yiyen yaratıklarsa? Ya da binlerce Deliyse?”

“Thomas... hayır. Pekâlâ.” Minho bıkkın bir ifadeyle iç geçirdi. “Herkes kessin artık. Daha fazla soru yok. Kesin ölüm içermeyen bir fikriniz yoksa sızlanmayı bırakın ve elimizdeki tek şansı kullanalım. Tamam mı?”

Thomas nedenini bilmiyordu ama gülümsedi. Minho söylediği birkaç cümleyle bir şekilde keyfini yerine getirmişti veya en azından ona az da olsa umut vermişti. Gitmeliydiler, ilerlemeliydiler. Yapacak başka bir şey yoktu.

“Böylesi daha iyi,” dedi Minho

kendinden memnun bir gülümsemeyle. “Altını ıslatıp, anne diye ağlamak isteyen var mı?”

Birkaç gülüşme duyuldu fakat kimse bir şey söylemedi.

“Güzel. Nevvt, bu kez başta sen ol, topallıyor olsan da. Thomas, sen arkaya geç. Jack, VVinston’a yardım etmesi için başkasını bul, sen de biraz dinlenirsin. Hadi gidelim.”

Böylece yeniden yola koyuldular. Çantayı bu kez Aris taşıyordu ve Thomas havada süzülüyor gibi hissediyordu; oldukça iyi gelmişti. Zor olan tek şey çarşafı sürekli yukarıda tutmaktı; kolu gittikçe güç- süzleşiyor ve uyuşuyordu. Fakat her şeye rağmen yürüyerek ve ara sıra koşarak ilerlemeye devam ettiler.

Neyse ki güneş ufka yaklaştıkça daha hızlı batıyor gibiydi. Thomas’u kol saatine göre Deliler gideli bir saat olmuştu, gökyüzünde morumsu turuncu bir renk

oluşmuştu, güneşin yoğun ışığı azalıp daha hoş bir parlaklık yayıyordu. Kısa süre sonraysa güneş tamamen batarak yerini gökyüzünü perde gibi saran yıldızlara bıraktı.

Kayranhlar şehirden gelen hafif ışıklara doğru ilerlemeye devam ettiler. Thomas çantayı taşımadığı ve çarşafı artık üzerlerinde tutması gerekmediği için manzaranın tadını çıkarıyordu.

Sonunda hava tamamen karardığında araziye siyah bir sis çökmüş gibi etraf kapkaranlık oldu.

19. BÖLÜM

Karanlık çöktükten hemen sonra Thomas bir kızın çığlığını duydu.

Başta ne duyduğunu anlayamadı, sesi hayal etmiş olabileceğini düşündü. Ayak sesleri, çarşafaların hışırtısı, nefes nefese kalmış çocukların fısıltılarının arasında sesi algılaması zordu. Fakat beyinde çınlayan sesin hayal ürünü olmadığını fark etti. Uzakta bir yerde, belki de şehirde bir kızın çığlığı gecenin sessizliğini delip geçiyordu.

Diğerleri de sesi duymuş olacaktı ki çok geçmeden koşmayı bıraktılar. Hepsi durup soluklandığında rahatsız edici çığlıkları daha net duymaya başladılar.

A

Adeta yaralı, inleyen bir kedi gibiydi. Tüyler ürperten, insanın Anlaklarını kapatıp bitmesi için dua edeceği türde bir ses. Thomas'ın tanının donmasına neden olan tuhaf bir sestti. Karanlık, durumu taba da korkunç hale getiriyordu. Sesin kaynağı her kimse, hâlâ ona Anlaşmamışlardı ama kızın tiz çığlıkları, yankılan canlıymışçasına Çarpıyor, âdeta dünyadan çıkmanın bir yolunu anyordu.

Bu bana neyi hatırlattı biliyor musun?" diye sordu Minho koryayla fısıldayarak.

Thomas biliyordu. “Ben’i, Alby yi ve beni, sanınm. Izdırıp Verenler tarafından sokulduktan sonraki halimizi.”

“Kesinlikle.”

“Hayır, hayır, hayır,” diye inledi Tava. “O asalaklardan burada da olduğunu söylemeyin sakın. Bunu kaldıramam!”

Thomas ve Aris'in hemen yanında duran Newt cevap verdi. “Sanmam. Derilerinin ne kadar ıslak ve yapış yapış olduğunu hatırlamıyor musun? Burada olsalardı tozdan büyük bir top halini alırlardı.” “Fakat,” dedi Thomas, “eğer İSYAN Izdırıp Verenler’i yarattıysa çok daha korkunç şeyler de yapabilir. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama o fareye benzeyen adam işlerin zorlaşacağını söylemişti.” “Ve bir

kez daha Thomas keyifli bir moral konuşması yaptı,” dedi | Tava; ses tonunun neşeli olması için çabalamıştı fakat sesi suçlayıcı | çıkmıştı.

[“Sadece ne olduğunu söylüyorum.”

Tava homurdandı. “Ve ne kadar kötü olduğunu.”

1 “Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Thomas.

“Bence mola vermeliyiz,” dedi Minho. “Küçük midelerimizi doldurup su içelim. Sonra da güneş batmışken dayanabüdiğimiz kadar yürüyelim. Belki şafak sökmeden birkaç saat uyuyabiliriz.”

“Peki ya deli gibi bağırان kız?” diye sordu Tava.

“Kendi sorunlarıyla oldukça meşgul gibi geldi bana.”

Nedense bu yonım Thomas'ı korkuttu. Muhtemelen diğer çocuklar da aynı şeyi hissetmişti çünkü hepsi de tek kelime etmeden omuzlarındaki çantaları çıkarıp oturdular ve yemeklerini yemeye koyuldular.

“Dostum, keşke sussa.” Kapkaranlık gecede koşarlarken Aris aynı cümleyi beşinci defa söylüyordu. Zavallı kıza gitgide yaklaşırlarken kızın acı verici çığlıkları devam ediyordu.

Yemek vakti sessiz ve kasvetli geçmişti. Konuşmaları, Fare Adam ın pegişkenler ve onlara verecekleri tepkilerin ne kadar önemli olduğuyla ilgili söylediklerine kayıyordu. “Taslak” yaratmaya ve yok etme modellerini bulmaya... Tabii hiçbirinin verecek bir cevabı

yoktu, yalnızca boş yorumlar yapıyorlardı. Tuhaf, diye düşündü Thomas. Test edildiklerini, İSYAN'ın deneylerine tabi tutulduklarını biliyorlardı. Bazı açılardan, sırf bu yüzden farklı davranmaları gerekiyormuş gibi geliyordu ama yine de ilerlemeye, savaşmaya, hayatta kalmaya devam ediyorlardı; söz verilen tedaviyi elde etmek için... Thomas bunu yapmaya devam edeceklerinden de emindi.

Minho yeniden yola çıkacaklarını söylediğine Thomasın bacaklarını ve eklemlerini açması zaman almıştı. Gökyüzünde yükselen gümüş rengi ince ay etrafı aydınlatmakta ancak yıldızlar kadar etkiliydi. Fakat zaten boş ve kurak arazide

koşmak için ışığa ihtiyaçları yoktu. Eğer yanılmıyorsa, kasabanın ışıklarına yaklaştırmaya başlamışlardı. Işıkların titreştiğini görebiliyordu; muhtemelen ateş yanıyordu ki bu | mantıklıydı çünkü çölün ortasında elektrik olması ihtimali çok azdı. | Tam olarak ne zaman oldu bilmiyordu ama birden binalar çok daha yakında gibi göründü. Düşündüklerinden daha fazla bina vardı. Daha yüksek ve genişlerdi. Belirli aralıklarla, bir düzen içinde yayılmışlardı. Tek bildikleri buranın bir zamanlar büyük bir şehir olabileceğiydi. Fakat mahvolmuştu. Güneş ısınan bu kadar zarara neden olabilir miydi? Yoksa sonrasında başka şeyler mi olmuştu?

Thomas sonraki gün ilk binaya

ulaşabileceklerini düşünmeye başlamıştı.

Artık çarşıların korumasına ihtiyaçlan olmasa da Aris hâlâ yarımda koşuyordu ve Thomas onunla konuşmak istedi. “Senin Labirentle Ugüi daha fazla şey anlat bana.”

Aris’in nefes alıp verışı düzenliydi; o da Thomas gibi formda görünüyordu. “Benim Labirent mi? Bu da ne demek oluyor?”

“Bize hiç ayrıntılı bahsetmedin. Senin için nasıl bir deneyimdi? Orada ne kadar kaldın? Nasıl çıktın?”

Çölün zeminine vuran ayaklarının çıkardığı sesler arasında Aris cevap verdi: “Arkadaşlarından biriyle konuştum ve birçok şeyin sizle aynı olduğunu fark ettim. Sadece bizde erkekler yerine kızlar vardı. Bazılan iki senedir oradaydı; daha sonra her ay bir kişi gelmeye başlamış. En son Rachel gelmiş ve ondan sonraki gün de ben geldim. Komadaydım. Uyandıktan sonra geçen deli gibi birkaç günün dışında pek bir şey hatırlamıyorum.”

Anlatmaya devam etti; tuhaf bir şekilde, söylediklerinin çoğu Thomas ve diğer Kayranlılann

yaşadıklarıyla aynıydı. Buna inanmak neredeyse imkânsızdı. Aris'in komadan çıkıp Son'la ilgili bir şeyler söylemesi, duvarların gece kapanmamaya başlaması, Kutu'nun gelmemesi, Labirent'in bir kod olduğunu anlamaları ve kaçışlarına kadar yaşadıkları diğer her şey... Hepsi de Kayranlıların yaşadığı korkunç tecrübelerin neredeyse aynısıydı; kızlardan daha az kişinin ölmesi dışında. Eğer hepsi Teresa gibi güçlüyse Thomas bunun çok normal olduğunu düşündü.

Aris ve arkadaşları sonuncu odaya girdiklerinde Beth adında bir kız -o da Gally gibi daha önceden ortadan kaybolmuştu- kurtancılar gelip onları Aris'in daha önce bahsettiği spor salonuna götürmeden önce

Rachel'ı öldürmüştü. Ardından kurtancılar Aris'i, Kayranlılann onu bulduğu Teresa'nın odasına getirmişlerdi.

Eğer anlattıkları doğruysa. Uçurum'u ve onları tünele çıkaran Düz Geçiş'i gördükten sonra neyin doğru neyin yanlış olduğunu kim bilebilirdi la? Pencerenin önüne örülen duvarları ve Aris'in odasının kapısında yazılı ismin değişmesini hiç saymıyordu bile.

Tüm bunları düşünmek Thomas'm başını ağrıttı.

B Gıbu'nu ve onların rollerini düşündükçe aklı karman çorman oluyordu. Aris ile yer değiştirmelerinin ve Aris'in aslında Teresa'nın

erkek versiyonu olması kafasını karıştırıyordu. Kendisinin yerine Chuck'ın ölmesi, gruplardaki tek öne çıkan farktı. Yapılan kurgu, bazı çatışmaları körüklemek ya da İSYAN'ın çalışmalarında gerekli tepkileri ateşlemek için miydi?

“Çok tuhaf, değil mi?” diye sordu Aris, anlattıklarını Thomas'ın hazmetmesi için ona biraz zaman tanıdıktan sonra.

“Bunun için doğru kelime ne, bilmiyorum. Ama iki grubun da bu garip deneylerden geçişi çok ilginç. Ya da test, deneme, her neyse. Yani eğer bizim tepkilerimizi değerlendiriyorlarsa aynı şeyleri yaşamamız mantıklı. Ama yine de çok tuhaf.”

Thomas tam konuşmasını bitirmişti İd kız, çok daha yüksek sesle haykırdı ve Thomas aniden

korkuyla doldu.

Aris o kadar kısık sesle, “Sanırım ben biliyorum,” dedi ki Thomas onu doğru duyduğundan emin olamadı.

“Hı?”

“Sanınm biliyorum. Neden iki grup olduğunu.”

Thomas ona bakınca çocuğun şaşırtıcı derecede sakın yüz ifadesini az da olsa görebildi. “Öyle mi? Nedenmiş peki?”

Aris hâlâ nefes nefese kalmış gibi görünmüyordu. “Aslında iki düşüncem var. Birincisi, bence bu insanlar -İSYAN, ya da her kimse- iki grubun da en iyilerim ayırıp onları bir şekilde kullanmak istiyorlar. Hatta belki de soyumuzun devam etmesini istiyorlardır.”

“Ne?” Thomas o kadar

şaşırmıştı ki neredeyse kızın bağmşla- nını unutmuştu. Kim bu kadar hasta ruhlu olabilirdi ki? “*Soyumuzu devam ettirmek mi?* Hadi ama.”

“Labirent’te yaşadıklarımızdan ve tünelde gördüklerimizden sonra sence bu çok mu imkânsız? Lütfen.”

“Tamam.” Thomas, çocuğun haklı olduğunu kabul ediyordu. Peki diğer düşüncen nedir?” Thomas bunu sorduğu sırada artık

koşmaktan yorulmaya başladığını hissetti; sanki biri boğazından bir bardak kum dökmüştü.

‘Tam tersi denilebilir,’ diye yanıtladı Aris. “İld grubun da hayatta kalmasını istemek yerine belki yalnızca bir grubun sonuna kadar gitmesini istiyorlardır. Yani hem kızlardan ve erkeklerden birilerini eliyorlar ya da hepimizi birden değerlendiriyorlar. Aklıma başka bir şey gelmiyor.”

Thomas cevap vermeden önce onun söylediklerini biraz düşündü. “Peki ya Fare Adam’ın söyledikleri? Tepkilerimizi değerlendirdikleri ve bir çeşit taslak hazırlamaları? Belki bu bir deneydir. Belki hayatta kalmamızı planlamıyorlardır.

Belki de beyinlerimizi, tepkilerimizi ve genlerimizi inceliyorlardır. Her şey bittiğinde öleceğiz ve onlar da bir sürü rapor okuyacaklar.”

“Hımm,” diye homurdandı Aris düşünceli bir ifadeyle. “Olabilir.

Ben gruplarda neden bir tane karşı cinsten biri olduğunu düşünüyorum.”

“Belki bunun ne tür sorunlara yol açacağını görmek istemişlerdir. Tepkileri ölçmek istemişlerdir; değişik bir durum ne de olsa.” Thomas neredeyse gülecekti. “Bundan bu şekilde bahsediyor oluşumuz çok hoşuma gidiyor; sanki ne zaman tuvalete gideceğimize karar veriyormuşuz gibi.”

Aris kuru bir kahkaha attı ve bu, Thomas’m kendini daha iyi

hissetmesine hatta yeni çocuğu daha çok sevmesine neden oldu. “Dostum, onu hiç söyleme, neredeyse bir saattir tutuyorum.”

Bu kez gülen Thomas oldu ve tam o anda sanki Aris’i duymuş gibi Minho durmaları için bağırdı.

“Tuvalet molası,” dedi soluklanmak için ellerini kalçalarının üzerine koyarak. “Herkes pisliğini gömsün ve çok yakma yapmayın. On beş dakika dinlenip yeniden yürüyeceğiz. Sizin Thomas ve benim gibi Koşucular kadar formda olmadığınızı biliyorum.”

•Thomas dinlemeyi kesmişti -tuvalet konusunda talimata ihtiyacı yoktu- dönüp durdukları yere baktı. Derin bir nefes alarak rahat- la<W sırada 8^{0z'er'} k¹ Şeye takıldı. Tam olarak onların ilerlediği yönde değildi ama birkaç yüz metre ileride karanlık bir gölge vardı. Önlerindeki kasabanın soluk ışığında bir karanlık. O kadar bariz bir biçimde oradaydı İd daha önce fark etmediğine şaşırdı.

“Hey!” diye bağırdı onu işaret ederek. “Birkaç dakika uzaklıkta sağ tarafa doğru küçük bir bina var sanırım. Siz de görüyor musunuz?”

“Evet, gördüm,” diye karşılık verdi Minho ve gidip Thomas’m yanında durdu. “Sence ne?”

Thomas cevap veremeden neredeyse aynı anda üd şey oldu.

İlk olarak kızın rahatsız edici çığlığı, sanki kızın üzerine kapı kapatılmış gibi aniden kesüdi. Ardından binanın arkasından bir kız çıktı, karanlıkta kalan başından dökülen uzun saçları siyah ipeği andırıyordu.

20. BÖLÜM

Thomas kendine engel olamadı. İçinden ilk gelen şey onun Teresa olduğunu ummak ve seslenmek oldu. Her şeye rağmen orada, yalnızca birkaç yüz metre ileride, kendisini beklediğini umdu.

Teresa?

Sessizlik.

Teresa? Teresa!

Cevap gelmedi. Teresa kaybolduğunda kafasının içinde hissettiği boşluk hâlâ duruyordu; sanki boş bir havuz gibi. Ama... o *olabilirdi*. Belki de zihinden iletişim kurma yeteneklerine bir şey olmuştu.

Kız, binanın arkasından, yani *içinden* çıktıktan sonra orada öylece durdu. Gölgelelerin arasında olmasına rağmen yüzünün onlara dönük olduğu ve kollarım önünde birleştirdiği belli oluyordu.

“Sence o Teresa mı?” diye sordu Newt, Thomas’ın aklını okumuş gibi.

Thomas farkında olmadan başıyla onayladı ardından bunu fark eden biri olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. Kimse fark etmemiş gibi görünüyordu. “Hiçbir fikrim yok,” dedi sonunda.

â

“Sence ılık atan o muyduT diye sordu Tava. “Dışan çıktığı anda ses kesildi.”

Minho homurdandı. “Daha büyük ihtimalle birine işkence yapıyordu. Muhtemelen kız bizim geldiğimizi gördüğünde onu öldürüp acısına bir son verdi.” Arından elini bir kez ırttı. “Pekâlâ, kim gidip bu hoş hanımla tanışmak ister?”

Minho’nun böyle zamanlarda bu kadar kaygısız olması Thomas’ı hayrete düşürüyordu. “Ben giderim,” dedi gereğinden fazla yüksek sesle. Kızın, Teresa olmasını umduğunu belli etmek istemiyordu.

“Sadece şaka yapıyordum, seni sersem,” dedi Minho. “Hep beraber gidelim. Küçük barakasında saklanan psikopat

ninja kızlar olabilir.”

“Psikopat ninja kızlar mı?” diye tekrarladı Nevrt, Minho’nun tavıma kızmaktan çok şaşırmış bir ifadeyle.

“Evet. Hadi gidelim.” Minho yürümeye başladı.

Thomas aniden beklenmedik bir içgüdüyle öne atıldı. “Hayır!” Sesini alçalttı. “Hayır. Siz burada kahn; ben gidip onunla konuşurum. Belki bir tuzak falandır. Hepimiz birden aptal gibi oyuna gelmeyelim.”

“Sen tek başına gidince aptal olmuyor musun yani?” diye sordu Minho.

“Ne olduğunu kontrol etmeden hepimiz gidemeyiz. Ben giderim. Şüpheli bir şey görürsem ya da bir şey olursa yardım isterim.”

Minho bir süre tepki vermedi. “Peki. Git. Küçük cesur çocuğumuz.” Thomas’ın sırtına vurunca canı yandı.

“Bu çok saçma,” diye araya girdi Nevvt öne çıkıp. “Ben de onunla gideceğim.”

“Hayır!” diye bağırdı Thomas. “Bırak ben yapayım. İçimden bir ses dikkatli olmamız gerektiğini söylüyor. Bebek gibi ağlarsam gelip beni kurtarırsınız.” Ve kimsenin karşı çıkmasına fırsat vermeden hızla kıza doğru yürümeye başladı.

Aradaki mesafeyi kısa sürede kapadı. Çakıllı zeminde ayakka-bısından çıkan sesler sessizliği bozuyordu. Çölün nemli kokusunu ve uzaklardan gelen yanık kokusunu içine çekti ve binanın yanında duran kıza bakarken artık emindi. Belki vücudunun ya da başının şeklindendi. Belki duruşu, kollarını önünde birleştirmesi ve bir yana doğru hafifçe eğilerek kalçasının diğer yana doğru çıkmasıydı. Fakat biliyordu.

Bu, oydu.

Teresa'ydı.

Thomas onun birkaç adım önünde durduğunda loş ışık kızın yüzünü aydınlattı ve kız bir kapıdan içeri girip küçük yapmın içinde gözden kayboldu. Uzun,

dikdörtgen yapının ortasında hafifçe kalkık çatı vardı. Thomas'ın gördüğü kadarıyla hiç pencere yoktu. Köşelerde büyük, siyah küpler asılıydı; hoparlör olabilirlerdi. Belki de çığlık sesi bunlardan geliyordu, gerçek değildi. Bu, sesi o kadar uzaktan duymalarını açıklardı.

Ahşap bir plaka olan kapı sonuna kadar açılmış, duvara dayanmıştı. İçerisi dışarıdan daha karanlıktı.

Thomas ilerledi. Kapıdan geçerken bu yaptığığın ne kadar tehlikeli ve aptalca olduğunu düşündü. Fakat o, Teresa'ydı. Her ne olduysa, kaybolmasının sebebi her neyse ve Thomas la zihinden iletişim kurmayı reddetse de kızın, ona zarar vermeyeceğini biliyordu. Asla.

İçerinin havası belirgin bir şekilde daha soğuktu, hatta biraz nemliydi. Harika bir histi. Üç adım attıktan sonra durup karanlığı dinledi. Kızın nefes alıp verişini duyabiliyordu.

“Teresa?” diye seslendi, onunla zihninde konuşma isteğim bir kenara iterek. “Teresa, neler oluyor?”

Teresa cevap vermedi fakat Thomas nefes aldığını ve burnunu Çektiğini duydu; sanki ağlıyordu ve bunu Thomas’tan saklamak istiyordu.

“Teresa, *lütfe*n. Neler oldu ya da sana ne yaptılar bilmiyorum ama ben buradayım. Bu çok saçma. Konuş benimle...”

Aniden bir ışık parlayıp ufak bir aleve dönüşünce sustu. Gözleri doğal olarak onun

kibriti tutan eline kaydı. Küçük bir masanın üzerinde duran mumu dikkatlice, yavaşça yakmasını izledi. Mum yanıp da kız kibritin sönmesi için ellerini salladığında Thomas sonunda bakışlarını kaldırdı ve onu gördü. Başından beri haklıydı. Fakat Teresa'yı görmenin verdiği güçlü heyecanın yerini hemen şaşkınlık ve acı aldı.

Her yeri temizdi. Thomas çölde geçirdikleri o kadar zamandan sonra onun da kendisi gibi pis olmasını beklemişti. Kıyafetlerinin kirli ve yırtık pırtık olacağını düşünmüştü. Saçlarının yağlı, yüzünün lekeli ve güneşten yanmış olacağım... Fakat aksine, Teresa'nın üzerinde yeni i kıyafetler vardı; temiz saçları omuzlarından dökülüyordu.

Bembeyaz yüzünü ya da kollarım
kirleten hiçbir şey yoktu.

Thomas'ın onu [Labirent'te ya da
Değişim'den sonra hatırladığı
bulanık anılarında ?>

gördüğünden çok daha güzeldi.

Ama gözleri yaşlarla
parlıyordu; alt dudağı korkuyla
titriyordu; r yanlarına düşürdüğü
elleri titriyordu. Teresa'mn
bakışlarından, ken- dişini
tanıdığını fark etti, bir kez daha
unutmadığım... ama bu bakışın
altında gerçek bir dehşet vardı.

“Teresa,” diye fısıldadı, içi
düğüm düğüm olmuştu. “Sorun
ne?”

Kız cevap vermedi fakat
gözleri yan tarafa doğru kayıp
yeniden Thomas'a çevrildi.
Birkaç damla yaş
yanaklarından akıp yere düştü.

Dudakları daha da titremeye başladı ve bastırmaya çalıştığı hıçkırığıyla göğsü inip kalktı.

Thomas ellerini ona doğru uzatarak öne bir adım attı.

“Hayır!” diye bağırdı Teresa.
“Uzak dur benden!”

Thomas durdu. Kendini âdeta boğazma güçlü bir darbe almış gibi hissediyordu. Ellerini kaldırdı. “Tamam, tamam. Teresa, ne...” Ne diyeceğini, ne soracağını ya da ne yapacağını bilmiyordu. Ama

içinden bir şeylerin koptuğu hissi yaratan korkunç duygu gitgide artıyor» boğazında toplandıkça onu boğmakla tehdit ediyordu.

Teresa'nın yeniden ani bir tepki vermesinden korktuğundan hiç kıpırdamadı. Tek yapabildiği gözlerini ona kilitlemek, bakışlarıyla hislerini bir şekilde ona anlatmaya çalışmak, kendisine bir şey söylemesi için yalvarmaktı. Herhangi bir şey.

Uzun bir sessizlik oldu. Kızın vücudu, sanki görünmez bir şeye karşı koymaya çalışıyormuş gibi sarsılıyordu... bu ona başka bir şeyi hatırlattı...

Kayran'dan kaçıp beyaz gömlekli kadının olduğu odaya girdiklerinde Gally'nin nasıl

davrandığımı hatırladı.
Delirmeden önceki halini.
Chuck'ı öldürmeden önceki
halini.

Thomas'ın bir şeyler
söylemesi gerekiyordu yoksa
patlayacaktı. "Teresa,
gittiğinden beri sürekli seni
düşünüyorum. Sen..."

Teresa cümlesini
tamamlamasına izin vermedi.
Öne atılıp iki uzun adımda
Thomas'm karşısına geçti, onu
omuzlarından tutup kendine
doğru çekti. Thomas afallamış
bir halde kollarını ona doladı ve
kıza o kadar sıkı sarıldı ki bir an
nefes alamayacağından endişe-
lendi. Teresa'nın elleri
Thomas'm başımın arkasından
yanaklarına kaydı ve onun
kendisine bakmasını sağladı.

Ve öpüşmeye başladılar. Thomas'm göğsünde bir şey patlayıp gerginliğini, şaşkınlığım ve korkusunu yakıp yok etti. Daha birkaç saniye öncesine kadar hissettiği acıyı alıp götürdü. Bir an için hiçbir şey umurunda değildi. Bir daha da umurunda olmayacak gibiydi.

Fakat sonra Teresa geri çekildi. Duvara çarpana dek geriye doğru ilerledi. Korku, yüz ifadesine geri dönmüştü, ruhuna şeytan girmiş gibiydi. Aceleyle fısıldadı.

"Benden uzak dur, Tom," dedi. "Hepinizin bendem., uzak durması gerekiyor. Tartışma. Sadece gidin. Koşun." Son kelimeleri söylemek 'Çin sarf ettiği çabayla boynu gerilmişti.

Thomas'm hiç bu kadar canı yanmamıştı. Fakat yaptığı şeyle kendini şaşırttı.

Artık Teresa'yı tanıyordu, onu *hatırlıyordu*. Ve doğruyu söylediğini biliyordu; burada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Sandığından daha da kötü bir şey oluyordu. Kalıp onunla tartışmak, onu kendileriyle gelmesi için ikna etmeye çalışmak Teresa'nm ondan uzaklaşıp onu uyarmak için harcadığı güce saygısızlık olurdu. Söylediğini yapmak zorundaydı.

'Teresa,' dedi. 'Seni bulacağım.' Gözyaşları gözlerini doldururken arkasını dönüp koşarak oradan çıktı.

www.webcanavavi.net

Orppersephone

21. BÖLÜM

Thomas artık karanlık binadan tökezleyerek uzaklaşırken gözyaşla-nyla dolu gözlerini kıstı. Kayranlıların yanma döndü fakat sorulanın cevapsız bıraktı. Onlara ilerlemelerini, koşmalannı, oradan bir an önce uzaklaşmaları gerektiğini, daha sonra açıklama yapacağını ve hayatlarının tehlikede olduğunu söyledi.

Onları beklemedi. Aris'ten çantayı almayı teklif etmedi. Hızla kasabaya doğru koşmaya başladı, ta ki diğerlerim göremeyeceği, kimsenin olmadığı bir yere gelip yavaşlayana kadar. Teresa'nın yarandan ayrılmanın o güne kadar yaptığı en zor şey olduğundan emindi. Hafızası silinmiş bir halde kendim Kayran'da bulması, oradaki

hayata alışması, Labirent'te tutsak kalması, Izdırap Verenlerle savaşıması, Chuck'ın ölümünü görmesi... hiçbiri şimdi hissettikleriyle kıyaslanamazdı bile.

Teresa oradaydı. Kollanndaydı. Yeniden bir araya gelmişlerdi.

Öpüşmüşlerdi ve Thomas daha önce imkânsız olduğunu düşündüğü şeyler hissetmişti.

Ve şimdi de kaçıyordu. Onu geride bırakmıştı.

Hıçkırıklara boğuldu. Homurdanınca çatallaşan berbat sesini duydu. Kalbinde hissettiği acıyla neredeyse yere yığılıp her şeyden vazgeçecekti. Keder onu yiyip bitiriyordu ve birçok defa geri dönmeyi düşündü. Fakat bir şekilde, Teresa'nın emrine uydu ve onu bulacağına dair verdiği sözüne tutundu.

En azından kız hayattaydı. Yaşıyordu.

Kendine bunu söyleyip duruyordu. Onu koşturmaya devam ettiren tek şey buydu.

Yaşıyordu. Fakat vücudu bu tempoyu bir yere kadar kaldıracaktı. Bir süre sonra, Teresa'dan ayrıldıktan belki iki ya da üç saat sonra durduğunda birkaç adım daha atarsa kalbinin patlayacağını

hissetmeye başlamıştı. Dönüp arkasına bakınca uzakta hareket eden gölgeleri gördü; Kayranhlar geliyordu. Derin bir nefes alarak kuru havayı içine çekti, dizlerinin üzerine çöktü, kollarım bir dizinin üzerine koydu ve diğerleri gelene kadar gözlerini kapatıp dinlenmeye koyuldu.

Yamna ilk ulaşan Minho oldu; liderleri hiç de mutlu görünmüyordu. Hiçbir şey söylemeden Thomas'ın etrafında üç defa döndü ve soluk ışıktaki bile -şafak sökmeye başlamıştı- burnundan soluduğu görülüyordu.

“Ne... Neden... Sen nasıl bir embesilsin, Thomas?”

Thomas bu konuda konuşmak istemiyordu. Hiçbir şey konuşmak istemiyordu.

Cevap vermeyince Minho

yanına çömeldi. “Böyle bir şeyi nasıl yaparsın? Oradan çıkıp sonra hemen nasıl koşarak uzaklaşırsın? Hem de hiçbir şey açıklamadan? Ne zamandan beri işleri bu şekilde hallediyoruz? Seni aptal.” Derin bir iç geçirdi ve başını sallayıp oturdu.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Thomas. “Biraz sarsümüştüm.”

Diğer Kayranhlar da onlann yanına gelmiş, yansı soluklanırken diğer yansı da Thomas ve Minho'nun konuşmasını duymaya çalışıyordu. Nevvt de oradaydı fakat olan biteni öğrenme işini Minho'ya bırakmaktan memnun görünüyordu.

“Sarsılmış mıydın?” diye sordu Minho. “Kim vardı orada? Ne söylediler?”

Thomas başka şansının olmadığını biliyordu; bu, onlardan saklayabileceği ya da saklaması gereken bir konu değildi. “O... o, Teresa'ydı.”

Thomas şaşkınlık ifadeleri ve onu yalancı olmakla suçlamalarını bekliyordu. Fakat sessizlikte tek duyulan, sabah rüzgârının etraflarını saran tozlu

arazide esişiydi.

“Ne?” dedi Minho sonunda.
“Ciddi misin?”

Thomas yerdeki üçgen taşa bakarak başıyla onayladı. Son birkaç dakikada hava belirgin bir şekilde aydınlanmıştı.

Minho’nun şaşkınlığı normaldi. “Ve sen onu orada bıraktın, öyle | mi? Dostum, bir an önce her şeyi anlatman lazım.”

Acı vermesine ve hatıra kalbini parça parça etmesine rağmen Thomas olanları anlattı. Onu gördüğünü, Teresa’nın nasıl titreyip ağladığını, Gally’nin Chuck’ı öldürmeden önceki hali gibi -sanki biri tarafından kontrol ediliyormuş gibi- olduğunu ve yaptığı uyarıyı. Öpüşmeleri dışında her şeyi anlattı.

“Vay be,” dedi Minho bitkin bir ses tonuyla, her şeyi iki kelimeyle özetleyerek.

Birkaç dakika geçti. Güneş ufukta yükselip yeni günün başladığını haber verirken rüzgâr, tozlan havalandınıyordu. Kimse konuşmadı. Thomas bililerinin bununlanm çekip öksürdüğünü duydu. Poşetlerinden su içme seslerini. Bulutsuz, mavi-mor gökyüzüne uzanan binalanyla kasaba, gece boyunca büyümüştü sanki. Bir ya da iki gün içinde ulaşacaklardı.

“Bir tür tuzaktı,” dedi Thomas sonunda. Ne olurdu ya da kaçımız ölürdük bilmiyorum. Belki de hepimiz. Fakat onu tutan her neyse ondan koptuğunda gözlerinde hiç şüphe yoktu. Bizi kurtardı ve eminim ki bunu ona...” Yutkundu. “Bunu ona ödetiyorlar.”

Minho uzanıp Thomas'ın omzunu sıktı. “Dostum, eğer İSYAN onu öldürmek isteseydi şimdiye cesedi kayaların altında çürüyor olurdu. O da hepimiz gibi güçlü, hatta belki daha güçlü. Hayatta kalacaktır.”

Thomas derin bir nefes alıp verdi. Kendini daha iyi hissediyordu. Buna inanamıyordu ama daha iyi

hissediordu. Minho haklıydı. “Biliyorum. Bir şekilde biliyorum.”

Minho ayağa kalktı. “Birkaç saat önce biraz uyumak için durmamız gerekiyordu. Fakat bu Çöl Koşucusu sayesinde,” Thomas’m başına hafifçe vurdu, “güneş doğana kadar koşmak zorunda kaldık. Yine de biraz dinlenmemiz gerektiğini düşünüyorum. Çarşafları üzerinize örtün, bir deneyelim.”

Bu, Thomas için oldukça kolay olmuştu. Parlak güneş göz kapaklarının ardındaki karanlıkta kırmızı noktalar oluşturuyordu. Hemen uykuya daldı. Güneşten -ve sonunlanndan- korunmak için çarşafı başına kadar çekmişti.

22. BÖLÜM

Minho yaklaşık dört saat uyumalarına izin verdi. Gerçi onları uyandırmasına gerek kalmamıştı. Yükselen güneşin sıcaklığı üzerlerine vuruyordu ve dayanılmaz bir hal almıştı; yoksaymalan imkânsızdı. Thomas kalkıp kahvaltıdan sonra yemekleri yeniden paketlediğinde terden sınıslıkam olmuştu. Etrafı pis bir ter kokusu kaplamıştı ve Thomas bunun tek suçlusunun kendisi olmadığını umuyordu. Kal- dıklan yatakhanedeki duşlar şimdi büyük bir lüks gibi geliyordu.

Kayranhlar yeniden yola çıkmaya hazırlandıkları şuada sessizdiler ve suratlan asıktı. Thomas düşündükçe mutlu olmalannı gerektiren bir şey

olmadığını fark etti. Yine de ila şey onun devam etmesini sağlıyordu ve bunun diğerleri için de geçerli olmasını umdu, ilk olarak o saçma kasabada ne olduğunu fazlasıyla merak ediyordu; yaklaştıkça bir şehre benzemeye başlamıştı. İkincisiyse Teresa'nın hayatta ve iyi olması ümidiydi. Belki o da Düz Geçiş'ten geçmişti. Belki onlardan öndeydi. Şehre ulaşmış bile olabilirdi. Thomas cesaretlendiğini hissetti.

Herkes hazırlanınca Minho, “Hadi gidelim,” dedi. Ve yola koyuldular.

Kuru ve tozlu çölde yürüdüler. Kimse dile getirmiyordu fakat Thomas herkesin ne düşündüğünü biliyordu: Güneş tepedeyken koşacak enejileri kalmamıştı

artık. Koşsalar bile o tempoda onlan hayatta tutacak kadar sulan yoktu.

Bu nedenle çarşafın başlannın üzerinde tutarak yürüdüler. Su ve yiyecekler azaldıkça daha çok çarşafı güneşten korunmak için kullanılabiliyordu ve daha az Kayranlı çift halinde yürüyordu. Thomas yalnız kalan ilk kişilerden biri olmuştu çünkü muhtemelen Teresa'yla ilgili olanları anlattıktan sonra kimse onunla konuşmak istemiyordu. Bu durumdan kesinlikle şikâyetçi değildi; yalnızlık o an onun için bir lütuftu.

Yürüyorlardı. Su ve yemek için mola veriyorlardı. Yürüyorlardı. Sıcaklık, sanki

yüzerek aşmaları gereken kuru bir okyanus gibiydi. Rüzgâr artık daha sert esiyor, sıcaklığı biraz olsun azaltmaktan çok toz ve çakıl savuruyordu. Çarşafılara çarpıp onları sabit tutmalannı zorlaştınıyordu. Thomas sürekli olarak öksürüyor ve göz kenarlarında biriken kum parçacıklarını temizliyordu. İçtiği her yudum suyla daha fazlasını istiyordu fakat sulan ciddi miktarda azalmıştı. Eğer gittikleri şehirde su yoksa...

Düşüncesini iyi bir olasılıkla tamamlamasının hiç yolu yoktu.

Devam ettiler; her adım daha da işkence veriyordu, sessizlik hâkimdi. Kimse

konuşmuyordu. Thomas birkaç kelime söylemenin büe gücünü

fazlasıyla tüketeceğini hissediyordu. Tükenmiş bir halde önlerindeki hiç yaklaşmayan şehre bakıp hiç durmadan bir ayağını diğerinin önüne atmak, yapabildiği tek şeydi.

Sanki binalar canlıydılar da çocuklar yaklaştıkça gözlerinin önünde büyüyorlardı. Çok geçmeden Thomas güneş ışığında parlayan pencereleri gördü. Bazıları kırılmıştı ama yansından fazlası sağlamdı. Thomas'ın bulunduğu yerden sokaklar boş görünüyordu. Gün içinde yanan ateş yoktu. Gördüğü kadanyla tek bir ağaç ya da bitki bile yoktu. Zaten böyle bir iklimde nasıl olacaktı ki? Burada insanlar nasıl yaşayabiliyorlardı?

Yiyeceklerini nasıl
yetiştiriyorlardı?

Ya da nereden buluyorlardı?

Yann. Sandığından daha
uzun sürmüştü ama yann oraya
ulaşacaklarından hiç şüphesi
yoktu. Aslında şehrin
etrafından dolanmanın daha
iyi olduğunu düşünse de
içinden geçmekten başka
çareleri yoktu. Erzak almalan
gerekiyordu.

Yürümek. Molalar. Sıcak.

Sonunda akşam olup da
güneş ufukta sinir bozucu
derecede yavaş bir şekilde
batarken rüzgâr hızını artırdı ve
hafif bir serinlik oldu. Bu,
Thomas'm hoşuna gitmişti,
sıcaklıktan sonra gelen rahat-
lamaya minnettardı.

Gece olduğunda Minho durup

büaz daha uyumalarını söylediğindeyse şehre ve orada yanan ateşlere çok daha yakınlaşmışlardı. Rüzgâr iyice hızlanmıştı; gittikçe artan bir şiddetle fırtınaya dönüşmüştü.

Mola verir vermez Thomas yere yatıp çarşafı çenesine kadar çekerek gökyüzüne baktı. Rüzgâr neredeyse huzur veriyor, ona ninni söylüyordu. Zihni, yorgunluğuna yenik düşünce yıldızlar yavaşça gözden kayboldu ve uyku onu bir başka rüyaya sürükledi.

Bir sandalyede oturuyordu; on ya da on bir yaşındaydı. Teresa -çok farklı görünüyordu, çok daha küçüktü fakat o olduğundan emindi- karşısında oturuyordu, aralarında masa vardı. Hemen hemen aynı yaşıydılar. Odada

başka kimse yoktu. Tepelerinden sarkan loş, san ışıık dışında etraf karanlıktı.

“Tom, daha fazla uğraşmalısın,” dedi Teresa. Kollanm önünde birleştirmişti ve o yaşta bile Thomas bunu şaşırtıcı bulmuyordu. Oldukça tanıdıktı. Sanki onu uzun süredir tanıyor gibiydi.

“*Uğraşıyorum* zaten.” Bir kez daha konuşan kendisiydi ama sanki o değil gibiydi. Buna anlam veremiyordu.

“Bunu başaramazsak muhtemelen bizi öldürürler.”

“Biliyorum.”

“Dene o zaman.”

“Deniyorum!”

“Pekâlâ,” dedi Teresa. “Bundan sonra seninle yüksek sesle konuşmayacağım. Sen bunu yapana kadar asla.”

“Ama...”

Zihinden de konuşmayacağım. Thomas bunu zihninde duymuştu. Bugün bile onu endişelendiren bir yetenektir bu ve hâlâ karşılık veremiyordu. *Şu andan itibaren başlıyorum.*

“Teresa, bana birkaç gün ver. Başaracağım.”

Kız cevap vermedi.

“Tamam, sadece bir gün.”

Hiçbir tepki vermeden Thomas’a bakıyordu. Hatta Thomas’a da bakmıyordu, başını eğmiş ahşap masanın bir yerini tırnağıyla çiziyordu.

“Benimle konuşmamana imkân yok.”

Kızdan bir tepki gelmedi. Thomas az önce söylediği şeye rağmen onu tanıyordu. Hem de çok iyi tanıyordu.

“İyi,” dedi. Gözlerini kapatıp öğretmenin dediğini uyguladı. Simsiyah bir hiçlik hayal etti, karanbği bozan tek şey Teresa’nın yüzüydü. Ardından iradesinin tüm gücünü kullanarak kelimeleri oluşturup kıza *attı*.

İğrenç kokuyorsun.

Teresa gülümsedi ve

zihninden yanıtladı.

Sen de.

23. BÖLÜM

Thomas uyandığında rüzgâr sert bir şekilde suratına, saçlarına ve kıyafetlerine çarpıyordu. Sanki görünmez eller üzerindeki çıkarıp atmaya çalışıyordu. Hâlâ karanlıktı ve soğuktan tüm vücudu titriyordu. Dirseklerinin üzerinde doğrulunca etrafındaki, çarşaflara sarınmış uyuyan çocukları zar zor görebildi.

Çalışan.

Sinirle bağırarak ayağa kalktı; gece kendi çalışması bir şekilde üzerinden uçmuş olmalıydı. Bu kuvvetli rüzgârda şimdi on kilometre uzakta olabüirdi.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı. Rüzgârın uğultusu, ağzından çıkanlar daha o duyamadan

bastırdı. Rüyasını hatırladı; yoksa geçmişten bir anı mıydı? Öyle olmalıydı. Teresa ve kendisinin küçükken telepati yapmayı öğrendikleri küçük bir anıydı. Üzüldüğünü hissetti, onu özlüyordu, Labirent'e gitmeden önce İSYAN'ın bir parçası olduğu için kendini suçlu hissediyordu, aynı zamanda bu gerçek artık iyice kesinleşmişti. Şimdi bunu düşünmek istemiyordu. Yeterince zorlarsa bu düşünceyi akimdan çıkarabüirdi.

Karanlık gökyüzüne baktı, Kayran'dayken güneşin ortadan kaybolduğunu hatırlayınca soluğu kesildi. O, sonun başlangıcı olmuştu. Dehşetin başlangıcı.

Fakat hemen sonra mantığı, duygularına ağır bastı. Rüzgâr.

Serin hava. Fırtına. Bu bir fırtına olmalıydı.

Bulutlar.

Utanarak uzanıp yan döndü ve kollannı vücuduna doladı. Dayanamayacağı türden bir soğuk değildi, son birkaç günkü sıcaklığın ardından büyük bir değişiklik olmuştu sadece. Zihninin derinliklerine dalıp son zamanlarda hatırladığı anılarım düşündü. Değişim'in etkileri hâlâ sürüyor olabilir miydi? Hafızası geri mi geliyordu?

Bu düşünce ona birçok şey hissettirdi. Hafıza kaybının artık tamamen geçmesini istiyordu; kim olduğunu, nereden geldiğini bilmek istiyordu. Fakat bu arzu, kendisiyle ilgili öğrenebileceklerinin verdiği korkuyla gölgeleniyordu. Onu bu

duruma getiren ve arkadaşlarının başına gelenlerde ne kadar rol oynadığım öğrenmenin verdiği korku...

Uykuya ihtiyacı vardı. Kulaklarında rüzgârın sürekli uğultusuyla sonunda uykuya aldı ve bu kez rüya görmedi.

Işık onu uyandırdı. Etraf aydınlanmıştı ve sonunda gökyüzünü kaplayan kalın bulut tabakasını görebiliyordu. Aynı zamanda etraflarını saran uçsuz bucaksız çölün daha da kasvetli görünmesine neden oluyordu. Şehre iyice yaklaşmışlardı, yalnızca birkaç saat uzaklıktaydı. Binalar gerçekten de yüksekti; hatta bir tanesi o kadar yüksekti ki sisin içinde kayboluyordu. Kırık pencerelerin camları sanki rüzgârla havaya savrulan

yiyecekleri yakalamak isteyen bir ağzın içindeki sivri dişleri andınıyordu.

Yüzüne çarpan sert rüzgâr, hiç geçmeyecek kaim bir tabaka halinde toz toprağı suratına yapıştınyor gibiydi. Başını ovdu, saçları rüzgânn getirdiğı kirle sertleşmişti.

Kayranlılann çoğu uyanmıştı ve havadaki bu beklenmedik değişimin nedenini merak ederek derin bir tartışmaya girmişlerdi ama Thomas onları duyamıyordu. Kulağında sadece rüzgânın uğultusu vardı.

Minho, onun uyandığını fark edince yanına gitti; rüzgârda yürümeye çalışırken öne doğru eğilmişti, kıyafetleri yanlarına çarpıyordu. “Sonunda uyandın!” Son ses bağınyordu.

Thomas gözlerindeki çapakları temizledi ve ayağa kalktı. “Bu da nereden çıktı?” diye bağırdı. “Çöldeyiz sanıyordum.”

Minho gökyüzünde toplanan gri bulutlara, sonra da Thomas’a baktı. Yaklaşıp kulağının dibinde konuştu. “Herhalde çölde de *bazen* yağmur yağıyor. Hemen

bir şeyler ye, yola çıkmamız lazım. Fırtınada sınılsıklam olmadan oraya ulaşip saklanacak bir yer buluruz belki.” ‘Ya orada bizi öldürmeyi bekleyen Deliler varsa?’”

“O zaman onlarla savaşınız!”
Minho, Thomas’ın böyle saçma bir soru sorması onu hayal kırıklığına uğratmış gibi kaşlarını çattı. “Başka ne yapmak istiyorsun İd? Su ve yiyeceğimiz bitmek üzere.” Thomas, Minho’nun haklı olduğunu biliyordu. Ayrıca bir düzine Izdırap Verenle savaşabildiklerine göre yan deli, hastalıklı insanlar çok sorun olmamalıydı. “Pekâlâ, gidelim. Yürürken tahıl gevreği ve kuru meyvelerden yerim.”

Birkaç dakika sonra yeniden

şehre doğru yola koyulmuşlardı. Gri gökyüzü her an patlayıp yağmur yağdıracak gibi görünüyordu.

En yakındaki binadan birkaç kilometre uzaklıktaydılar ki yerde sırtüstü yatmış, battaniyelere sanlı yaşlı bir adam gördüler. Onu ilk gören Jack olmuştu ve çok geçmeden hepsi adamın etrafında daire oluşturup ona baktılar.

Thomas adamı yalandan inceleyince midesi kalktı fakat bakışlarını ondan ayıramıyordu. Adam yüz yaşında olmalıydı, gerçi tahmin yürütmek zordu; yorgunluk ve güneş ışığının etkisi sebebiyle de öyle görünüyor olabilirdi. Cildi kırış kırıştı, kösele gibiydi. Saçlarının olması gereken yerde kabuk tutmuş ya

da açık yaralar vardı. Ten rengi oldukça koyuydu.

Yaşıyordu, derin nefes alıyordu fakat gökyüzüne boş bir ifadeyle bakıyordu. Sanki bir tanrının gelip onu almasını, bu sefil hayatına son vermesini bekliyordu. Kayranlıların kendisine yaklaşıkları faik ettiğini gösteren hiçbir harekette bulunmamıştı.

“Hey! İhtiyar!” diye bağırdı Minho her zamanki tavnıyla. “Burada ne yapıyorsun?”

Thomas, kendi bile rüzgânın sesinden Minho’yu duymakta bu kadar zorlanmışken yaşlı adamın onu duyabildiğinden şüpheliydi. Fakat adam aynı zamanda kör müydü? Belki.

Thomas, Minho’yu itip adamın başının hemen yanında diz çöktü.

Yüzündeki hüznün içler acısıydı. Elini uzatıp adamın gözlerinin hemen üzerinde salladı.

Hiçbir şey olmadı. Ne bir göz kırpma, ne bir hareket. Thomas elini çektikten sonra adamın gözleri kapanıp açıldı. Yalnızca bir kere.

“Efendim?” dedi Thomas. “Bayım?” Sözcükler kulağına tuhaf gelmişti, sanki geçmiş anılarından hatırlamış gibiydi. Bu kelimeleri Kayran’a gönderildiğinden beri hiç kullanmamıştı. “Beni duyabiliyor musunuz? Konuşabiliyor musunuz?”

Adam bir kez daha yavaşça gözünü kırptı ancak hiçbir şey söylemedi.

Newt, Thomas’m yanında diz çöktü ve rüzgârda sesini

duyurmak için bağırarak konuştu. “Bu adamı şehir hakkında konuşturabilirsek bizim için harika olur. Zararsız görünüyor, muhtemelen orada bizi neyin beklediğini biliyordur.”

Thomas iç geçirdi. “Evet ama duyabiliyor gibi görünmüyor ki bizle sohbet etsin.”

“Denemeye devam et,” dedi Minho arkalarından. “Sen resmî olarak bizim dışışleri elçimizsin, Thomas. Adamın eski, güzel günlerden konuşmasını sağla.”

Thomas nedense esprili bir yanıt vermek istedi ama söyleyecek bir şey bulamadı. Eski hayatında komikse bile, hafıza kaybıyla bu yönü de kesinlikle silinmişti. “Tamam,” dedi.

Adamın suratına iyice yaklaştı, gözlerinin birkaç santim önünde durdu. “Bayım? Yardımaınıza çok ihtiyacımız var!” Bağırıldığı için kendini kötü hissetti, adam bunu yanlış anlayabilirdi fakat başka şansı yoktu. Rüzgâr gittikçe şiddetleniyordu. “Şehre gitmenin tehlikeli olup olmadığını söylemeniz gerek! Yardıma ihtiyacınız varsa sizi oraya

taşıyabiliriz. Bayım? Bayım!”

Adamın koyu renk gözleri gökyüzüne odaklanmıştı fakat yavaşça bakışlarını Thomas'ın gözlerine kaydırıldı. Bir bardağa koyu bir sıvı boşaltılmışçasına, bakıştan farkındabkla kaplandı. Dudaklan aralardı ı fakat hafif bir öksürük dışında bir ses çıkarmadı.

Thomas umutlandı. “Benim adım Thomas. Bunlar da arkadaşlarım. Birkaç gündür çölde yürüyoruz ve suya ve yiyeceğe ihtiyacımız var. Siz...”

Adamın gözleri panikle sağa sola kayınca Thomas sözünü yanda kesti.

“Sorun yok, size zarar vermeyeceğiz,” dedi hemen. “Biz... biz iyi çocuklarız. Bize yardım ederseniz size

minnettar...”

Adam, sarındığı battaniyelerin altından elini hızla çıkanp ThomasT bileğinden yakaladı. Kendinden beklenmeyecek derecede güçlüydü. Thomas şaşkınlıkla bağırdı ve içgüdüsel olarak elini çekmeye çalıştı ama başaramadı. Adamın gücüne hayret etmişti. Demirden kelepçe gibi yumruğu nedeniyle elini hareket büe ettiremiyordu.

“Hey!” diye bağırdı. “Bırak beni!”

Adam başını iki yana salladı, gözlerinde saldırganlıktan çok korku vardı. Dudakları yeniden aralandı ve anlaşılmaz bir şeyler fısıldadı. Thomas’ı tutan eli gevşememişti.

Thomas ondan kurtulmaya çalışmaktan vazgeçti; bunun

yerine rahatlayarak kulağım adamın ağzına yaklaştırdı. “Ne dediniz?” diye bağırdı.

Adam yeniden konuştu. Kulak tırmalayan, rahatsız edici, korkutucu bir sesi vardı. Thomas *fırtına, dehşet ve kötü adamlar* sözlerini anlayabildi. Hiçbiri de iç açıcı değildi.

“Bir kez daha!” diye bağırdı Thomas, başı hâlâ adamın ağzından birkaç santim uzaklıktaydı.

Bu kez daha fazlasını anlayabildi, yalnızca birkaç kelime kaçırmıştı. “Fırtına geliyor... dehşet dolu... uzak durun... kötü adamlar.”

Adam bir anda oturur pozisyona geçti. Gözleri kocaman açılmıştı. “Fırtına! Fırtına! Fırtına!” Hiç durmadan kelimeyi

tekrar ederken alt dudağından salya akmaya ve hipnotize edilmiş gibi ileri geri sallanmaya başladı.

Thomas'm kolunu bıraktı ve Thomas uzaklaşmak için kalçasının üzerinde geriledi. O sırada rüzgâr adamın dediğini doğrularcasına hızını artırdı ve âdeta kasırgaya döndü. Tüm dünya uğuldayan havada kaybolmuştu sanki. Thomas kıyafetlerinin her an yırtılabileceğini hissetti. Tüm Kayranlılann çarşafı uçuyor, bir hayalet ordusu gibi sert bir şekilde dalgalanıyorlardı. Yiyecekler dört bir yana saçıldı.

Rüzgâr onu devirmeye çalışırken Thomas güçlkle ayağa kalktı. Birkaç adım tökezledikten sonra rüzgâra karşı eğildi; sanki

görünmez eller onu ayakta tutuyordu.

Hemen yanında duran Minho herkesin dikkatini çekmek için deli gibi kollannı sallıyordu. İçinde büyüyen paniği bastırmaya çalışan Thomas da dâhil birçoğu onu görüp etrafında toplandı. Bu yalnızca bir fırtınaydı. Izdırıp Verenler'den, Deliler'den ya da bıçaklardan çok daha iyiydi. Ya da halatlardan.

Yaşlı adamın battaniyeleri uçmuştu ve adam cenin pozisyonunda yatıyordu, zayıf bacaklarını göğsüne çekmiş, gözlerini kapamıştı. Thomas, onlan en azından fırtınanın yaklaştığını söyleyerek uyarmaya çalıştığı için onu güvenli bir yere taşınılan gerektiğini düşünüyordu. Fakat içinden bir

ses ona dokunmaya ya da kaldırmaya çalışırlarsa adamın onlara karşı koyacağını söylüyordu.

Kayranlıların hepsi bir araya toplanmışta. Minho şehri işaret etti. Hızlı koşarlarsa, en yakın bina yanm saatlik uzaklıktaydı. Rüzgâr onları parçalarcasına eserken, bulutlar koyu mor, neredeyse siyah bir ton alarak toplanırken ve havada toz ve çer çöp uçuşurken oraya ulaşmak en mantıklı seçenek gibi görünüyordu.

Minho koşmaya başladı. Diğerleri de peşinden gitti. Thomas en arkadan geliyordu, Minho'nun böyle isteyeceğini biliyordu. Sonunda hızla koşmaya başladı, rüzgâra doğru ilerlemediklerine memnundu. 0

sırada yaşlı adamın sözleri aklına geldi. Ve o sözler yüzünden bir anda terledi fakat ter anında buharlaşarak tenini kurutup geride sadece tuz bıraktı.

Uzak durun. Kötü adamlar.

24. BÖLÜM

Şehre yaklaştıkça Thomas'ın onu görmesi zorlaşıyordu. Havadaki toz kahverengi sise dönüşmüştü ve bunu her nefes alışında hissediyordu. Gözlerini acıtıyor, sürekli temizlemek zorunda kaldığı çapaklar oluşmasına neden oluyordu. Ulaşmaya çalıştıkları büyük bina, toz bulutunun ardında bir gölge olarak görünüyordu, gittikçe uzayan bir dev gibiydi.

Sert rüzgâr onu kum ile toz yağmuruna tutmuştu âdeta ve canım yakıyordu. Arada sırada daha büyük bir şey uçarak ödünü patlatıyordu. Bir dal parçası. Küçük fareye benzer bir şey. Kiremit. Ve bir sürü kâğıt. Hepsi, kar tanesi gibi havada savruluyordu.

Ardından şimşek çakmaya başladı.

Binaya olan yolun yansım -belki daha da fazlasını- kat etmişlerdi ki yıldırım düşmeye başladı ve bir anda etraf ışık ve şimşekle doldu.

Gökyüzünden, sivri uçlu çubuklar yağıyordu âdeta, beyaz ışık hıtaımlan gibiydi ve yere düştükleri anda yanmış toprak parçalan havaya saçılıyordu. Patlama sesleri o kadar yüksekti ki bir süre sonra

Thomas'ın kulakları uyuşmaya başladı ve sesi artık uzaktan gelen bir uğultu gibi duyuyordu.

Önünü görmeden koşmaya devam etti, ne duyabiliyor ne de binayı görebiliyordu. İnsanlar yere düşüp ayağa kalkıyorlardı.

Thomas tökezledi ancak hemen dengesini sağladı. Önce Newt'e ayağa kalkması için yardım etti, ardından Tava'ya. İlerlerken onları da itiyordu. Yıldınmlardan birinin çocuklardan birinin üzerine denk gelip onu kızartarak kömüre çevirmesi an meselesiydi. Saçları, rüzgâra rağmen dik dik oldu, havadaki statik oldukça yoğun ve uçan

iğneler gibi batıyordu.

Thomas çığlık atıp kendi sesini duymak istiyordu; sesini yalnızca cansız titreşimler olarak hissedecek olsa bile. Fakat tozla dolu havanın onu boğacağını biliyordu; burnundan kısa nefesler almak bile yeterince zordu. Özellikle de düşen yıldırımlar toprağı yakıp her şeyin bakır ve kül gibi kokmasına neden olurken.

Hava karardı, toz bulutu kalınlaşmıştı; Thomas artık herkesi göremediğini fark etti. Yalnızca hemen önündeki birkaç kişiyi görebiliyordu. Şimşek çaktıkça sadece bir anlığına her yer aydınlanıyordu. Bu da ThomasT daha da körleştiriyordu. O binaya

ulaşmaları gerekiyordu. Aksi takdirde fazla yaşayamayacaklardı.

Neden yağmur yağmadığını merak etti. Neden yağmur yağmıyordu? Bu nasıl bir fırtınaydı böyle?

Beyaz ışık gökyüzünde zikzak çizerek Thomas'm tam önüne düştü. Bağırdı fakat sesini duyamadı, bir şey -enerji ya da hava dalgası- onu yana savururken gözlerini kapadı. Sırtüstü düştü, nefesi kesildi, üzerine toz ve çakıl yağdı. Tükürüp yüzünü sildi, ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğrulup ayağa kalkarken nefes alamıyordu. Sonunda derin bir nefes alabildi.

Bir çınlama duyuyordu, tiz

bir vızıltı. Sanki biri kulak
zarlanna tırnaklarım
sürtüyordu. Rüzgâr
kıyafetlerini üzerinden
çıkarmaya

çalışıyordu, cildine çarpan toz
canını yakıyordu, etrafında
girdap gibi dönen karanlığı,
şimşeklerin ışıklan bozuyordu.
Ardından onu gördü, sürekli
yanıp sönen ışıpta daha da
korkunç görünüyordu.

Jack'ti. Yerde açılan küçük
bir oyukta yatmış, dizine
uzanıp kıvranıyordu. Dizinin
altında hiçbir şey yoktu; kaval
kemiği, bileği ve ayağı düşen
yıldırım tarafından yok
edilmişti. Berbat yarısından
akan kan, siyah katranı
andırıyordu. Kıyafetleri

yanmıştı, çıplaktı, tüm
vücudunda yaralar vardı.
Saçları yoktu. Ve göz
bebekleri...

Thomas arkasına dönüp yere
çöktü, midesindeki her şeyi çıkar-
ırken öksürüyordu. Jack için
yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.
Hiçbir şey. Ama hâlâ
hayattaydı. Bunu düşündüğü
için kendinden utansa da,
çığlıklarını duyamadığına
memnundu. Ona bir daha
bakmaya katlanabileceğinden
emin değildi.

O şuada biri onu yakalayıp
ayağa kaldırdı. Minho. Bir şey
söyledi; Thomas onun
dudaklarını okumaya odaklandı.
Gitmemiz gerekiyor.
Yapabileceğimiz bir şey yok.

Jack, diye düşündü. *Ah, Jack.*

Tökezleyerek, kusmanın etkisiyle ağrıyan kaim kaslarıyla, cınlayan kulaklarıyla, Jack'in yıldırımından parçalara ayrılmasını görmenin verdiği dehşetle Minho'nun peşinden koştu. Sağında ve solunda bir grup gölge gibi diğer Kayranlıları gördü, fakat sadece birkaçım. Uzağı göremeyeceği kadar karanlıktı, şimşeklerin ışığı da o kadar anlıktı ki bir şey belli olmuyordu. Yalnızca toz ve çer çöp ve neredeyse üzerlerinde gibi duran bina. Düzen ve bir arada kalma umudunu yitirmişlerdi. Artık yalnızdılar ve diğerlerinin de başarmalarını umuyorlardı.

Rüzgâr. Işık patlamaları.

Rüzgâr. Boğucu toz. Rüzgâr.
Kulaklarında çınlıyor,
ağrıyordu. Thomas gözlerini
birkaç adım ilerisindeki
Minho'dan ayırmadan
ilerlemeye devam etti. Jack için
bir şey hissetmiyordu. Kalıcı
olarak sağır olsa da umurunda
değildi. Artık diğerlerini
düşünmüyordu. Etrafındaki
kaos insanlığını yok edip onu

bir hayvana çevirmişti. Tek istediği hayatta kalmak, o binaya ulaşmak, içeri girmekti. *Yaşamak*. Bir gün daha kazanmak.

Yakıcı ışık hemen önünde parlayıp onu yerinden zıplattı. Thomas geriye doğru uçarken bağıırıyor, yere basmaya çalışıyordu; patlama Minho'nun olduğu yerde meydana gelmişti. Minho! Thomas şiddetli bir şekilde yere düştüğünde hiçbir eklemine tutmadığını hissetti. Acıyı yok sayarak ayağa kalktı, koştu, önündeki karanlık, şimşeklerden sonra bir anlığına aydınlanıyordu. Hemen sonra ateşi gördü.

Gördüklerini idrak etmesi birkaç saniyesini aldı. Alevler

âdeta büyüğü gibi dans ediyor, rüzgârıa sağı tarafa doğru dalgalanıyordu. Ardından alev topu yere düştü. Thomas yaklaşıncı ne olduğunu anladı.

O, Minho ydu. Kıyafetleri tutuşmuştu.

Başını ağntan bir haykırıyla arkadaşının hemen yanında yere çöktü. Toprağı kazıp -yıldırımın etkisiyle yumuşamıştı- çılgına dönmüş bir halde elleriyle Minho'nun üzerine attı. Alevlerin en yoğun olduğu yerleri hedef alarak, Minho'nun da sağa sola dönüp elleriyle ateşi söndürmek için vücudunun üst kısmına vurmasıyla ilerleme kaydetmişti.

Birkaç saniye içinde alevler

söndü ve geride yanmış kıyafetler ve kızgın yaralar bıraktı. Thomas, Minho'dan gelen ızdırap dolu çığlıkları duymadığına memnundu. Duracak zamanlan olmadığını biliyordu bu yüzden Minho'yu omuzlarından tutup ayağa kaldırdı.

“Hadi!” diye bağırdı Thomas fakat kelimeleri beyninde sessiz titreşimler gibi hissetti.

Minho öksürdü, acıyla yüzünü buruşturdu fakat başını sallayıp kollarını Thomas'ın boynuna doladı. Birlikte, olabildiğince hızlı olmaya çalışarak binaya doğru ilerlediler.

Etraflarında yıldırımlar,

beyaz ateşten oklar gibi
düşmeye devam ediyorlardı.
Thomas patlamalann sessiz
etkisini hissedebiliyordu; her
biri tüm vücudunu ürpertiyor,
iliklerine kadar titretiyordu.
Her yerde

şimşekler çakıyordu.
Hedeflerindeki binanın
ilerisinde daha fazla ateş
görünüyordu; iki ya da üç defa
yıldırımın bir binanın üst
katlarına düşerek sokakları
cam ve kiremit yağmuruna
tuttuğunu gördü.

Karanlığın rengi
kahverengiden griye dönüştü
ve Thomas fırtına bulutlarının
iyice yoğunlaşarak alçaldığını,
sis ve tozu dağıttığını fark etti.
Rüzgâr az da olsa yavaşlamıştı
fakat yüdümler her
zamankinden daha güçlü
gibiydi.

Sağında ve solundaki
Kayranlılann hepsi aynı yöne
doğru ilerliyordu. Sayıca daha
az görünüyorlardı fakat

Thomas emin değüdi çünkü hâlâ çok net göremiyordu. Nevvt ve Tava'yı gördü. Ve Aris'i. Hepsi de kendi gibi dehşete düşmüştü, koşarken gözleri, artık iyice yaklaştıkları hedeflerine kilitlenmişti.

Minho tökezleyerek Thomas'ın ellerinden kayıp düştü. Thomas durup arkasına döndü, yanmış çocuğu yeniden ayağa kaldırdı ve kolunu yeniden omzuna attı. Bu kez iki elini gövdesine sararak, onu yan taşıyıp yan sürükleyerek ilerledi. Kör edici bir yıldırım başlan- mn üzerinden hemen arkalanna düşüp etrafa toprak parçalan saçtı. Thomas arkasına bakmadan yürümeye devam etti. Sol tarafında bir

Kayranlı yere düştü; onun kim olduğunu bñmiyordu, çocuk bağırmış olmalıydı fakat duymamıştı. Sağ tarafında bir çocuk daha düştü fakat ayağa kalktı. Ani bir yıldırım dalgası ileriye ve sağ tarafa düştü. Sonra sola. Bir tanesi hemen önlerine. Thomas durup yeniden gÖrebüene kadar gözlerini kırptırdı. Ardından Minho'yu sürükleyerek ilerlemeye devam etti.

Sonunda şehrin ilk binasına ulaşmışlardı.

Fırtınanın kasvetli karanlığında yapı tamamen gri görünüyordu. Devasa taş bloklar, daha küçük tuğlalar ve kırık pencereler. Kapiya ilk ulaşan Aris oldu ve açmaya

çalışmakla uğraşmadı.
Camdan yapılmıştı ve
neredeyse tamamı kırılmıştı
bu nedenle dikkatlice, kalan
parçalan

da dirseğiyle kırdı. Birkaç Kayranlıya eliyle işaret edip onlar içeri girdikten sonra kendisi de içeri girip karanlıkta gözden kayboldu.

Thomas, Newt'le aynı anda kapının önüne geldi ve yardım istedi. Newt ve başka bir çocuk daha Minho'yu ondan alıp dikkatle açık kapı eşiğinden geçirerek içeri girdiler. Çocuklar onu çekerken ayağı kapı eşiğine çarpmıştı.

Ardından, şimşek yağmurundan hâlâ şokta olan Thomas arka* daşlarını takip ederek karanlığa adımını attı.

Arkasına döndüğünde, sanki fırtına onlara yaptıklarından dolayı utançla ağlıyormuşçasma yağmurun

başladığını gördü.

www.webcanavari.net

/

Orppersephone

25. BÖLÜM

Sağanak yağmur, Tanrı tüm okyanusu içine çekmiş de şimdi üzerlerine tükürüyormuş gibi öfkeyle yağıyordu.

Thomas son iki saattir aynı yerde oturmuş, dışarıyı izliyordu. Yorgun ve bitkin bir halde, duyma yetisinin geri gelmesini bekleyerek duvara yaslanmıştı. Düzelmeye başlamış gibi görünüyordu. Sessizliğin yaptığı baskı etkisini azaltmış, çınlama geçmişti. Öksürdüğünde, titreşimden daha fazlasını hissetti. Az da olsa *duymuştu*. Ve uzaktan, sanki bir rüya gibi, yağmurun bitmek bilmeyen sesi geliyordu. Belki de sağır olmamıştı.

Pencerelerden giren loş, gri ışık içerinin soğuk karanlığını aydınlatmaya yetmiyordu. Diğer Kayranhlar da oturmuşlar ya da yere uzanmışlardı. Minho, Thomas'm ayakucunda kıvrılmış, kıpırdamadan yatıyordu; her hareketi tüm sinir uçlarına ağrı yayıyor gibi görünüyordu. Newt ve Tava da yakırundaydılar. Fakat kimse ne konuşmaya ne de bir plan yapmaya çabalıyordu. Hiçbiri kaç kişi olduklarını saymadı, kimin eksik olduğunu anlamaya çalışmadı. Hepsi de Thomas gibi cansız bir şekilde yatıyordu ve muhtemelen onunla aynı şeyi düşünüyorlardı; dünya nasıl

bir yer olmuştu ki böyle bir
fırtına oluşturabiliyordu?

Yağmurun hafif sesi gitgide arttı, Thomas artık duyabildiğinden emindi. Her şeye rağmen yatıştırıcı bir sestti ve sonunda uyuyakaldı. Uyandığında vücudu o kadar kasılmıştı ki sanki tüm kas ve damarları yapıştırılmış gibiydi, kulakları ve başı tüm fonksiyonlarını yerine getirebiliyordu. Derin uykudaki Kayranlıların nefes seslerini, Minhó'nun inlemelerini, kaldınma vuran yağmurun sesini duyuyordu.

Karanlıktı. Kapkaranlık. O uyurken gece çökmüş olmalıydı.

Rahatsızlığını düşünmemeye çalışarak yorgunluğun onu ele geçirmesine izin verdi, yere uzandı, başını birinin bacağına koydu ve yeniden uykuya daldı.

Aynı anda iki şey onu uyandırmıştı: parlak güneş ışığı ve ani sessizlik. Fırtına dinmişti ve Thomas bütün gece uyumuştı. Her yerinin tutulmasının ve bitkinliğin ötesinde çok daha güçlü bir şey hissediyordu.

Açlık.

Kırık pencerelerden giren ışık yerde parlak benekler oluştuyordu. Thomas etrafa bakınca harap olmuş binayı gördü. Çatıya kadar her katta devasa delikler oluşmuştu; binayı ayakta tutan tek şey çelik yapısı gibi görünüyordu. Tüm bunlara neyin sebep olduğunu hayal bile edemiyordu. Masmavi gökyüzünden yayılan ışığa baktı; en son dışarıda olduğunda bu imkânsız gelmişti. Korkunç fırtına ve dünyanın ikliminde böylesine bir olaya sebep olacak tuhaflık artık tamamen sona ermiş gibi görünüyordu.

Bir şeyler yemek isteyen, guruldayan kamına acı darbeler saplanıyordu. Etrafına bakıp Kayranlıların çoğunun uyuduğunu gördü fakat Nevvt sırtım duvara yaslanmış, üzgün bir ifadeyle odanın ortasına bakıyordu.

“İyi misin?” diye sordu Thomas. Çenesi bile kasılmıştı.

Newt yavaşça ona döndü, düşüncelerinden ayılıp Thomas'a odaklandı- "İyi miyim? Evet, sanırım iyiyim. Yaşıyoruz; artık önemli olan tek şey bu gibi görünüyor." Sesindeki karamsarlık daha güçlü olamazdı.

"Bazen merak ediyorum," diye mırıldandı Thomas.

"Neyi merak ediyorsun?"

"Yaşamının önemli olup olmadığını. Ölümün daha kolay olup olmayacağını."

"Lütfen. Senin bunu düşündüğüne hayatta inanmam."

Thomas bu karamsar cümleyi kurarken bakışları aşağı kaymıştı ve Nevvt'in tepkisi üzerine hızla ona baktı. Ardından gülümsedi; bu, iyi gelmişti. "Haklısın. Sadece senin kadar umutsuz olmaya çalışıyordum." Bunun doğru olduğuna kendini neredeyse ikna edecekti. Ölümün çözüm olduğunu *düşünmediğine*.

Nevvt bitkin bir şekilde Minho'yu işaret etti. "Ona ne oldu?"

"Düşen yıldırımlardan biri kıyafetlerini tutuşturdu. Nasıl oldu da beyni yanmadı hiçbir fikrim yok. Ama fazla zarar vermeden söndürmeyi başardık, sanırım."

"Fazla zarar vermeden mi? Senin *gerçek* zarar anlayışını görmek istemezdim."

Thomas gözlerini kapayıp başını duvara yasladı. "Dediğin gibi; sonuçta hayatta, öyle değil mi? Kıyafetleri de üzerinde, bu da demek oluyor ki vücudunda fazla yanık olamaz. İyi olacak."

"Pekâlâ," diye yanıtladı Nevvt imalı bir kıkırdamayla. "Seni doktorum olarak tutmamamı hatırlat bir ara bana."

"Ahhh." Bu uzun, bitkin homurtu Minho'dan gelmişti. Gözlerini kırpıştırarak açtı ve Thomas'm bakışlarını yakalayınca kıstı. "Ah, dostum, berbat bir haldeyim."

"Ne kadar kötüsün?" diye sordu Nevvt.

Minho cevap vermek yerine oturmak için yavaşça kalktı, her harekette yüzünü buruşturup inliyordu. Sonunda bağdaş kurup oturdu. Giysileri kararmış ve yırtılmıştı. Derisinin görüldüğü yerlerdeki kırmızı kabarcıklar tehditkâr uzaylı gözlerini andırıyordu. Thomas doktor olmamasına ve bu konulardan hiç anlamamasına rağmen içgüdüleri ona yanıkların çok da kötü olmadığını ve kısa sürede iyileşeceğini söylüyordu. Minho'nun yüzünün büyük kısmı zarar görmemişti, saçlarıysa hâlâ oldukça pisti.

“Bunu yapabildiğine göre çok kötü olmamalı,” dedi Thomas muzip bir sırıtmayla.

“Kes sesini,” diye karşılık verdi Minho. “Ben hepinizden daha güçlüyüm. Canım bundan daha

fazla acısaydı bile senin ciğerini sö- kebilirdim.”

Thomas omuz silkti. “Ciğer severim. Keşke olsaydı da yeseydik.” Midesi guruldadı.

“Bu bir şaka mıydı?” diye sordu Minho. “Sıkıcı Thomas gerçekten de şaka mı yaptı?”

“Sanınm,” diye cevapladı Nevvt.

“Komik biriyim,” dedi Thomas omuz silkerek.

“Evet, öylesin.” Fakat Minho’nun konuşmaya olan ilgisi bitmişti. Başını çevirip uyuyan ya da boş bir ifadeyle kıpırdamadan yatan Kayranlılara baktı. “Kaç tane?”

Thomas çocukları saydı. On bir. Tüm yaşananların sonunda on bir kişi kalmışlardı. Yeni çocuk Aris de buna dâhildi. Daha birkaç hafta önce Thomas Kayran’a ilk

geldiğinde kırk ya da elli kişilerdi. Şimdiyse on bir kişi kalmışlardı.

On bir.

Bu farkındalığın verdiği etkiyle konuşamadı ve birkaç saniye önce kendini iyi hissetmesine rağmen bir anda çöktü.

Ben nasıl olur da ISYAN'm bir parçası olurum? diye düşündü. *Nasıl olur da bunların bir parçası olabilirim?* Onlara rüyalarında geçmişinden bazı anılan hatırladığım anlatması gerektiğini biliyordu ama yapamadı.

“On bir kişi kaldık,” dedi Nevrt. Sonunda o, bu gerçeği dile getirebildi.

“Yani, ne, fırtınada altı kişi mi öldü? Yedi mi?” Minho'nun ses tonu o kadar rahattı la sanla bohçalan uçuğunda kaç tane

elma kaybettiklerini sayıyordu.

“Yedi,” diye tersledi Nevrt onun bu düşüncesiz tavnna tepki göstererek. Ardından daha yumuşak bir tonda, “Yedi. Tabii başka bir binaya giren yoksa,” dedi.

“Dostum,” dedi Minho. “Sadece on bir kişiyle bu şehirden çıkmayı nasıl başaracağız?” Burada yüzlerce Deli olabilir. Binlerce. Ve onlann nasıl olacakları hakkında hiçbir fikrimiz yok!”

Nevrt derin bir nefes verdi. “Ve senin tek düşündüğün bu mu? Peki ya ölenler, Minho? Jack kayıp. VVinston da; zaten hiç şansı yoktu. Ve...” etrafına bakındı, “Stan ve Tim’i de görmüyorum. Peki ya onlar?”

“Hey, hey, hey.” Minho ellerini kaldırdı. “Abartma. Lider

olmayı ben istemedim. Sen olanlar yüzünden ağlamak istiyorsan, tamam. Fakat bir lider böyle davranmaz. Lider, ne olursa olsun sonunda nereye gidilmesini ve ne yapılması gerektiğini bilir.”

“Bu işi neden sana verdiklerini anlıyorum o halde,” dedi Nevrt. Ama hemen sonra suçlu bir yüz ifadesi takındı. “Neyse. Üzgünüm, gerçekten. Ben sadece...”

“Evet, ben de üzgünüm,” dedi Minho fakat gözlerini devirdi ve Thomas başını eğen Nevrt’in bunu görmemiş olmasını umdu.

Neyse ki o sırada Aris yanlanna geldi. Thomas konuyu değiştirmek istedi.

“Daha önce bu yıldırım fırtınası gibi bir şey görmüş müydünüz?” diye sordu yeni çocuk.

Thomas başını iki yana salladı çünkü çocuk kendisine bakıyordu. “Hiç normal görünmüyordu. Yarım yamalak hafızama rağmen normalde böyle bir şey olmadığına eminim.”

“Ama Fare Adam’ın ve otobüsteki kadının ne dediklerini hatırla,” dedi Minho. “Güneş ışıktan ve tüm dünyanın tıpkı cehennem gibi yanması. Bu, iklimi mahvedip böyle manyak fırtınaların olmasına sebep olmuş olabilir. Daha kötüsü olmadığı için şanslı olduğumuzu düşünüyorum.”

“Şanslı kelimesinin aklıma ilk gelen kelime olduğundan pek emin değilim,” dedi Aris.

“Evet, her neyse.”

Newt güneşin, son birkaç gündür artık alıştıkları beyaz parlaklıkla aydınlattığı camı kırılmış kapıyı işaret etti. “En azından bitti. Şimdi ne yapacağımızı düşünsek iyi olur.”

“Gördün mü?” dedi Minho. “Sen de benim kadar kalpsizsin. Ve haklısın.”

Thomas kaldıkları yatakhanenin Deliler penceresindeki Deliler'i hatırladı. Gerçek bir kâbus gibiydiler, zombi olduklarını kanıtlamak için ölüm sertifikası yeterliydi. "Evet, birkaç çatlak bizi bulmadan ne yapacağımıza karar versek iyi olur. Ama size söylüyorum, önce bir şeyler yememiz lazım. Yemek bulmalıyız." Son cümlesi resmen canım acıtmıştı, o kadar açtı İd...

"Yemek mi?"

Thomas'ın şaşkınlıkla nefesi kesildi; ses yukarıdan gelmişti. O da diğerleri gibi başını kaldırdı. Üçüncü katın parçalanmış zemininden bir Hispanik onlara bakıyordu. Gözlerinde az da olsa bir vahşilik vardı ve Thomas onun gergin olduğunu hissetti.

“Sen de kimsin?” diye sordu Minho.

Adam tavandaki delikten atlayıp önlerine inince Thomas buna inanamadı. Son saniyede âdeta top haline gelerek üç kere yuvarlanıp ayaklarının üzerine indi.

“Adım Jorge,” dedi adam kollarım ıla yana açıp akrobatik hareketi için alkış beklercesine. “Ben, burayı yöneten Deli’yim.”

26. BÖLÜM

Thomas bir anlığına, aniden ortalarına düşen bu adamın gerçek olduğuna inanamadı. Böyle bir şey beklemiyorlardı ve adamın cümlesinde ve onu söyleyiş tarzında bir tuhaflık vardı. Ama oradaydı. Diğerleri gibi tamamen delirmiş görünmese de Deli olduğunu itiraf etmişti.

“Konuşmayı mı unuttunuz?” diye sordu Jorge, ortama hiç uymayan bir gülümsemeyle. “Yoksa Deliler’den korkuyor musunuz? Sizi toprağa gömüp gözlerinizi yememizden mi korkuyorsunuz? Mmm, leziz. Yiyecek bir şey bulamadığımda göz yemeye bayılırım. Tadı, az pişmiş yumurta gibidir.”

Minho, kendisinin cevap vermesi gerektiğini düşündü. Acısını gizlemeyi oldukça iyi başarıyordu. “Deli olduğunu kabul mü ediyorsun? Çatlak olduğunu?”

Jorge tehditkâr bir tonda kahkaha attı. “Hadi ama, yeni arka- daşlanm. Ölmüş olsaydınız gözlerinizi yerdim. Tabii eğer gerekirse sizi öldürürüm. Ne

demek istediğimi anlıyor musunuz?”
Yüzündeki tüm neşe silindi, yerini sert
bir uyan ifadesi aldı. Neredeyse onlara
kendisine karşı gelmeleri için meydan
okuyordu.

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Ardından Newt, “Burada kaç kişisiniz?” diye sordu.

Jorge’nin bakışları Newt’e kaydı. “Kaç kişi mi? Kaç tane Deli mi? Burada hepimiz Deliyiz, *hermano*¹.”

“Demek istediğimin o olmadığını biliyorsun,” diye karşılık verdi Newt.

Jorge odada ileri geri yürümeye başladı, Kayranlıların etrafında dolaşarak, konuşurken hepsini tek tek inceliyordu. “Şehirde işlerin nasıl yürüdüğüyle ilgili bilmeniz gereken bir sürü şey var. Deliler ve İSYAN’la ilgili; hükümetle ve onların bizi burada neden hastalıktan çürümeye, birbirimizi öldürüp tamamen *delirmeye* bıraktıklarıyla ilgili.

Işıl'm değişik seviyeleri olduğunu. Sizin için artık çok geç olduğunu; henüz hastalığa yakalanmadıysanız bile yakalanacaksınız.” Thomas, yabana adam odada yürüyüp bir yandan da bu korkunç cümleleri kurduğu sırada onu gözleriyle takip ediyordu. Işıl. Hastalığı kapmanın verdiği korkuya alıştığını düşünüyordu ama şimdi karşısında bir Deli durunca hiç olmadığı kadar korkmuştu. Ve yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Jorge, o ve arkadaşlarının yakınında durdu, ayaklan neredeyse Minho'ya değiyordu. Konuşmaya devam etti.

“Fakat bu şeküde olmayacak, *comprende*“f Önce durum aleyhlerinde olanlar konuşur. Sizinle ilgili her şeyi öğrenmek

istiyorum. Nereden geldiniz, neden buradasınız, amacınız ne? Hemen.”

Minho sessiz ve tehlikeli bir şekilde güldü. “Biz mi dezavantajlıyız?” Dalga geçer gibi başıyla daire çizdi. “Şimşek fırtınasında gözlerim yanmadıysa eğer, burada bizim on bir kişi, seninse yalnız olduğunu görüyorum. Belki de sen konuşmaya başlamalısın.”

1 (İsp.) Kardeşim. (ç.n.)

2 (İsp.) Anladınız mı? (ç.n.)

Thomas, Minho'nun bunu söylememiş olmasını dilerdi. Aptalca ve fevriydi, ayrıca ölmelerine sebep olabilirdi. Adamın yalnız olmadığı çok açıktı. Yıkık dökük üst katlarda yüzlerce Deli saklanmış ve onları izliyor ve korkunç silahlarla bekliyor olabilirdi. Ya da daha da kötüsü, vahşeti elleri, dişleri ve delilikleriyle yaşatabilirlerdi.

Jorge uzun bir süre boş bir ifadeyle Minho'ya baktı. “Bana bunu söylemedin, değil mi? Lütfen bana benimle bir köpekmişim gibi konuşmadığını söyle. Özür dilemek için on saniye var.”

Minho sıntarak Thomas'a baktı.

“Bir,” dedi Jorge. “İki. Üç. Dört.”

Thomas, Minho'ya uyancı bir bakış atarak başını salladı. *De-diğini yap.*

“Beş. Altı.”

“Özür dile,” dedi Thomas sonunda.

“Yedi. Sekiz.”

Jorge'nin sesi her rakamla yükseliyordu. Thomas yukanda bir hareket gördüğünü sandı, hızlı bir gölge gibiydi. Muhtemelen Minho da aynı şeyi görmüştü çünkü ifadesindeki kibir kayboldu.

“Dokuz.”

“Özür dilerim,” dedi Minho duygusuz bir şekilde.

“Bunu içten söylediğini sanmıyorum,” dedi Jorge. Ve Minho'nun bacağına tekme attı.

Çocuğun acıyla bağırması üzerine Thomas yumruğunu sıktı.

Deli, Minho'ya tam da yanmış yerinden vurmuş olmalıydı.

“İçten bir şekilde söyle,
hermano

Thomas nefretle Deli'ye baktı. Akimdan olur olmaz düşünceler geçmeye başlamıştı; adamın üzerine atlayıp, Labirent'ten kaçtıktan sonra Gally'ye saldırdığı zamanki gibi ona vurmak istiyordu.

Jorge bacağını çekip aynı yere yeniden tekme attı; bu seferki diğerinden iki kat daha güçlüydü. “İçinden gelerek söyle!” dedi çığına dönmüş gibi sert bir tonda.

Minho yaralı yeri iki eliyle tutarak acıyla feryat etti. “Özür... dilerim,” dedi güçlkle nefes alırken. Fakat Jorge ona yaşattığı utançtan tatmin olmuş bir halde gülüp rahatladığında Minho kolunu onun bacağına geçirdi. Adam diğer ayağının üzerinde zıpladı ve yarı şaşkınlık yan acıyla bağırarak yere düştü.

Minho, Jorge’nin üzerine çıktı; Thomas’m ondan daha önce hiç duymadığı küfürler ediyordu. Liderleri, adamı bacaklarıyla sıkıştırmış, ona yumruk atıyordu.

“Minho!” diye bağırdı Thomas.

“Dur!” Kaslarının gerginliğini ve ağrısını önemsemeyerek ayağa kalktı. Minho’yu Jorge’nin üzerinden kaldırmak için derlerken göz ucuyla yukan baktı. Birkaç yerde hareketlenme olmuştu. Ardından aşağı bakan ve atlamaya hazır görünen insanlar gördü. Deliklerden halatlar sarkıtıldı.

Thomas, Minho’nun yanma gidip onu Jorge’nin üzerinden hızla itti ve yere düştüler. Thomas hemen onu yakaladı, kollarını göğsüne sarıp elinden kaçmasını engelledi.

“Yukarıda daha fazlası var!” diye bağırdı Minho’nun arkasından. “Dur! Seni öldürürler! Hepimizi öldürürler!”

Jorge ayağa kalkıp yavaşça ağzının kenarından süzülen bir

damla kam sfldi. Bakıştan, Thomas'ı korkudan türetmişti. Adamın, yapacaklarını söylemesine gerek yoktu.

“Bekle!” diye bağırdı Thomas. “Lütfen dur!”

Birkaç Deli yukandan yanlarına atladığı sırada Jorge, Thomas'a baktı. Bazdan Jorge gibi takla atarak inmişti, bazüanysa halatlardan kaymıştı. Yaklaşık on beş kişi, liderlerinin arkasında toplandı. Erkekler ve kadınlar; bazdan da gençti. Hepsi pisti ve yıpranmış giysiler içindeydi. Birçoğu zayıf ve çelimsizdi.

Minho mücadeleyi etmeyi bırakmıştı ve Thomas sonunda ellerini gevşetti. Görünüşe bakılırsa bu vahim durumun katliama dönüşmemesi için yalnızca birkaç saniyesi vardı. Bir elini sertçe Minho'nun sırtına bastırdı, diğerini de uzlaşmacı bir biçimde Jorge'ye doğru uzattı.

“Bana bir dakika ver lütfen,” dedi Thomas, kalbini ve sesini sakın tutmaya zorlayarak. “Bize zarar vermenin... buradaki kimseye faydası olmaz.”

“Faydası olmaz mı?” dedi Deli ve kan tükürdü. “Bana oldukça faydası dokunur. Buna emin olabilirsiniz, *hermano*.” İki elini yumruk yaptı.

Başını, neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde

dikleştirdi. Fakat bu hareketinin hemen ardından arkasındaki Deliler yırtık pırtık giysilerinin içinden silahlarını çıkardılar. Bıçaklar. Paslanmış palalar. Bir zamanlar demiryoluna ait olabüecek sivri uçlu demirler. Kenarlarında kırmızı lekeler olan kırık cam parçaları. En fazla on üç yaşında olan bir kızın elinde, ucu testere dişleri gibi biten metal bir kepçe vardı.

Thomas o anda hayatlan için yalvardığını fark etti. Kayranhlar bu insanlara karşı savaşı kazanamazlardı. Asla başaramazlardı. Onlar İzdirap Verenler gibi değillerdi ama durdurulmaları için girmeleri gereken bir kod da yoktu.

“Dinle,” dedi Thomas ayağa kalkarken Minho’nun aptalca

bir şey yapmamasını umarak. “Bizimle ilgili bir şey var. Öylesine kapınıza gelen sıradan mallar değiliz. Biz önemliyiz. Hayattayken değerliyiz, ölüyken değil.”

Jorge’nin suratındaki öfkeli ifade belli belirsiz azaldı. Belki ufak bir merak belirtisi. Fakat söylediği şey, “Mal da ne demek?” oldu.

Thomas neredeyse -neredeyse- gülecekti. Mantıksız bir cevap bir şekilde uygun olabilirdi. “Sen ve ben. On dakika. Yalnız. Tek islediğim bu. Yanına istediğin süahı al.”

Bunun üzerine Jorge güldü, daha doğrusu bir horultu sesi çıkardı. “Hayallerini yıktığım için üzgünüm, çocuk, ama silaha ihtiyacım olacağını sanmıyorum.”

Duraksadı ve birkaç saniye Thomas’a bir saat gibi geldi.

“On dakika,” dedi Deli sonunda. “Siz burada bekleyip bu serserilere göz kulak olun. Eğer söylersem, ölüm oyununa başlayın.” Elini uzatıp kink kapıların yanındaki karanlık koridora uzanan odayı gösterdi.

“On dakika,” diye tekrarladı.

Thomas başıyla onayladı. Jorge kıpırdamayınca önden kendisi giderek belki de hayatının en önemli konuşmasını yapacağı yere doğru yürüdü.

Belki de yapacağı son
konuşmaydı.

f

27. BÖLÜM

Thomas karanlık koridorda ilerlerken Jorge'nin hemen arkasında olduğunu hissetti. Küf ve çürük kokuyordu; tavandan damlayan su tüyler ürpertici bir şekilde yankılanıyordu ve Thomas'm akima kan getiriyordu.

“Yürümeye devam et,” dedi Jorge arkasından. “Koridorun sonunda, içinde sandalyelerin olduğu bir oda var. Bana karşı yapacağın en ufak harekette herkes ölür.”

Thomas arkasını dönüp ona bağırmak istedi ama yürümeye devam etti. “Aptal değilim. Sert çocuk tavırlarını bırakabilirsin.”

Deli, cevap olarak sadece sintti.

Birkaç dakikalık sessizliğin ardından Thomas sonunda yuvarlak, gümüş kolu olan ahşap kapının önüne geldi. Hiç tereddüt etmeden uzanıp kapıyı açtı, Jorge'ye hâlâ bir haysiyeti olduğunu göstermeye çalışıyordu. İçeri girdiğindeyse ne yapacağını bÜemedi. Kapkaranlıktı.

Jorge'nin etrafından dolandığını hissetti ve sonra ağır bir örtünün silkelenmesini andıran gürültülü bir ses duydu. Sıcak, kör edici bir ışık belirdi ve Thomas ellerini gözüne siper etmek zorunda kaldı.

Başta gözünü sadece kısıyordu ama yavaş yavaş kollarını indirdi, net görebiliyordu. Deli, pencerenin önünden büyük bir

brandayı indirmişti. Kırılmamış bir pencere. Dışarıda yalnızca güneş ışığı ve beton vardı.

“Otur,” dedi Jorge, sesi Thomas’m beklediğinden daha yumuşaktı. Deli’nin sonunda, yeni ziyaretçisinin durumu mantıklı ve sakin bir şekilde halledeceğini kabul etmiş olmasını umdu. Belki bu tartışmadan, yıkık dökük binanın sakinlerinin yararına bir sonuç çıkabilirdi. Elbette karşısındaki adam bir Deli’ydi ve Thomas onun nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyordu.

Odada iki ahşap sandalye, ortalarındaki masanın dışında başka hiçbir eşya yoktu. Thomas yalanındaki sandalyeyi çekip oturdu. Jorge de karşısına oturup öne eğildi ve ellerini birleştirerek

dirseklerini masanın üzerine koydu. Thomas'a sabitlenen bakışları ifadesizdi.

“Konuş.”

Thomas, büyük odada aklından geçen her şeyi birkaç saniye yeniden düşünebilmeyi diledi ama buna zamanı olmadığını biliyordu.

“Tamam.” Tereddüt etti. Tek kelime. Şimdiye kadar iyi gitmiyordu. Derin bir nefes aldı. “Bak, orada İSYAN’dan bahsettin. Biz o adamlarla ilgili her şeyi biliyoruz. Senin onlarla ilgili bildiklerini söylemen oldukça ilgi çekici olabilir.”

Jorge kıpırdamadı, ifadesi değişmedi. “Şu anda konuşacak kişi ben değilim, sensin.”

“Evet, biliyorum.” Thomas sandalyesini masaya yaklaştırdı.

Ardından bir ayağını kaldırıp dizinin üzerine koydu. Sakinleşip sözcüklerin ağzından çıkmasına izin vermesi gerekiyordu. “Bu biraz zor çünkü senin ne bildiğini bilmiyorum. Bu yüzden sen hiçbir şeyden haberi olmayan bir aptalmışsın gibi davranacağım.”

“Sana bir daha benim yanımda *aptal* kelimesini kullanmamamı şiddetle tavsiye ediyorum.”

Thomas güçlükle yutkundu, boğazı korkuyla gerilmişti. “Yalnızca mecazdı.”

“Konuya gel.”

Thomas derin bir nefes daha aldı. “Biz elli kişilik, erkeklerden oluşan bir gruptuk. Ve... bir de kız vardı.” Son cümlesinin ardından acı hissetti. “Ama on bir kişi kaldık. Tüm detayları bilmiyorum ama İSYAN bir nedenle bize her türlü kötülüğü yapan bir topluluk. Kayran denen yerde başladık, Izdırıp Veren denilen yaratıklarla dolu taştan bir labirentte.”

Jorge’nin suratında verdiği bu tuhaf bilgiler üzerine bir tepki bekledi. Fakat Deli herhangi bir kafa karışıklığı ya da anlama belirtisi göstermedi. Hiçbir şey yoktu.

Böylece Thomas ona her şeyi

anlattı. Labirentin nasıl olduğunu, oradan nasıl kaçtıklarını, güvende olduklarını sanıp aslında İSYAN'ın başka bir planı içinde olduklarını öğrenmelerini. Fare Adam'dan ve onlara verdiği görevden bahsetti: Yüz altmış kilometre kuzeydeki güvenli bölge dediği yere ulaşmak için hayatta kalmak. Uzun tünelden geçtiklerini, orada uçan yapışkan metal bir madde tarafından saldırıya uğradıklarından bahsetti.

Jorge'ye tüm hikâyeyi anlattı. Konuştukça, bunlan onunla paylaşması akıl almaz geliyordu. Fakat anlatmayı sürdürdü çünkü başka ne yapabileceğini bilmiyordu. İSYAN'ın, kendilerinin olduğu kadar Deliler'in de düşmanı olmasını

umuyordu.

Teresa'dan bahsetmedi;
anlatmadığı tek şey oydu.

“Yani bizde özel bir şeyler
olmalı,” dedi Thomas konuyu
toparlamaya çalışarak. “Sırf
kötülük olsun diye bunu yapıyor
olamazlar. Yoksa amaçları ne ki?”

“Amaçlardan bahsetmişken,”
dedi Jorge son on dakikada üç
kez konuşarak. “Sizinki nedir?”

Thomas bekledi. Bu tek şansıydı.

“Ee?” diye üsteledi Jorge.

Thomas söyledi. “Eğer siz... yani sen ya da birkaçınız *bizimle* gelip güvenli bölgeye ulaşmamıza yardım ederseniz...”

“Evet?”

“O zaman belki siz de güvende olursunuz...”

Thomas’ın başından beri planladığı şey buydu. Fare Adam’ın onlara verdiği umut.

“Bize Işıl’a yakalandığımızı söylediler. Güvenli bölgeye gidersek tedavi olacağız. Oraya gitmemize yardım ederseniz belki siz de iyileşirsiniz.”

Thomas sustu ve ciddi bir tavırla Jorge’ye baktı.

Son sözünü Deli’nin

ifadesinde hafif bir değişiklik olmuştı ve Thomas kazandığını büüyordu. Kısa bir bakıştı ama kesinlikle *umut doluydu*. Hemen ardından yine kayıtsız ifadesini takındı. Fakat Thomas ne gördüğünden emindi.

“Tedavi,” diye tekrarladı Deli.

“Tedavi.” Thomas bundan sonra olabildiğince az konuşacaktı. Elinden geleni yapmıştı.

Jorge sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarım önünde birleştirirken tahtalar kırılacak gibi gıcırdadı. Durumu düşünüp taşımrcasına kaşlarım çattı. “Senin adın ne?”

Thomas bu soru karşısında şaşırdı. Daha önce söylediğine emindi. Ya da en azından bir

noktada söylemesi gerekiyordu. Ama sonuçta normal bir tanışma olmamıştı.

“AdınT diye tekrarladı Jorge. “Bir ismin olduğunu düşünüyorum, *hermano*.”

“Ah, evet. Üzgünüm. Adım Thomas.”

Jorge bu kez... kısa bir anlığına onu tanıyormuş gibi göründü. Şaşırmış gibi. “Thomas demek. Sana Tommy mi diyorlar? Ya da Tom?”

James Dashner

Son söylediği, Teresa yla ilgili gördüğü rüyayı hatırlamasına neden olduğu için canını sıktı. “Hayır,” dedi hemen. “Sadece... Thomas.” “Pekâlâ, Thomas. Sana bir şey sorayım. O süngerimsi beyninde, Işıl’ın insanlara ne yaptığına dair en ufak bir fikrin var mı? Sence ben berbat bir hastalığı olan biri gibi mi görünüyorum?”

Thomas, cevabının her şekilde suratına yumruğu yemesine yol açacağını hissetti ama en güvenli olduğunu düşündüğü cevabı verdi. “Hayır.”

“Hayır mı? İki soruya da mı hayır?”

“Evet. Yani hayır. Yani... evet iki soruya da cevabım hayır.” Jorge gülümsedi -ağzının sağ

köşesi hafifçe yukarı doğru kalktı-
ve Thomas onun, bu durumun
her saniyesinden ayn bir zevk
aldığım düşündü. “Işıl’ın belli
seviyeleri var, *muchacho*. Bu
şehirdeki herkes hastalığa
yakalandı ve seninle korkak
arkadaşlarının da yakalanmasına
hiç şaşırmadım. Benim gibi biri
hastalığın henüz başındadır, bize
sadece ismen Deli deniyor. Birkaç
hafta önce kaptım, karantina
bölgesinde test sonucum pozitif
çıktı; hükümet sağlıklıları ve
hastalan birbirinden uzak tutmak
için elinden geleni yapıyor. İşe
yaramıyor gerçi. Tüm dünyanın
bu bok çukuruna battığım
gördüm. Buraya gönderildim.
Yeni gelen birkaç kişiyle birlikte,
bu binayı ele geçirmek için
savaştık.”

Jorge'nin yeni gelenler demesi boğazında bir yumru oluşmasına neden oldu. Kayran'la ilgili bir silrü şey hatırlamıştı.

“Oradaki silahlı arkadaşlanmın hepsi benimle aynı durumda. Fakat şehirde biraz dolaşırsan zaman geçtikçe neler olacağım görürsün. Hastalığın seviyelerini göreceksin, deliliğin ötesine geçmenin nasıl bir şey olduğunu; gerçi onu hatırlayacak kadar uzun yaşayamayabilirsin. Ve burada bizi uyuşturan bir madde de yok. Hiçbir şey.”

“Seni buraya kim gönderdi?” diye sordu Thomas onlan uyuşturan maddeyle ilgili merakını sonraya saklayarak.

“İSYAN. ^{Labirent: Alev Deneyleri} Sizinle aynı. Tabii biz sizin gibi *özel* değiliz. İSYAN, ayakta kalmayı başaran hükümetler tarafından hastalığa karşı savaşmak için kuruldu ve bu şehrin onunla ilgili olduğunu söylüyorlar. Başka bir şey bilmiyorum.”

Thomas şaşırmişti ve aklı karışmıştı; ardından bazı cevaplan bulabileceğini umdu. “İSYAN *kim*? İSYAN ne?”

Jorge de Thomas gibi kafası karışmış bir şekilde baktı. “Sana tüm bildiklerimi anlattım. Hem bana bunu neden soruyorsun ki? Önemli olan tek şeyin sizin özel olmanız olduğunu sanıyordum, bana anlattığın hikâyenin ardında onlann olduğunu.”

“Bak, sana anlattığım her şey doğru. Bize bazı sözler verildi ama hâlâ onlarla iliği pek bir şey bilmiyoruz. Hiçbir aynntı vermiyorlar.

I Bizim neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrimiz olmamasına rağmen

|y
bunu başanp başaramayacağımızı görmek için bizi bazı testlerden geçiriyorlar.”

“Peki, tedavileri olduğunu nereden biliyorsun?”

Thomas, Fare Adam’ı düşünerek sesini sakın tutmaya çalıştı. “Sana bahsettiğim beyaz takım elbiseli adam. O bize güvenli bölgeye gitme nedenimizin bu olduğunu

söyledi.”

Jorge evet gibi çıkan ama aslında tam tersini ima eden bir, “Hı- hımm,” sesi çıkardı. “Peki bizim de sizinle gelip tedavi olabileceğimizi nereden çıkarıyorsun?”

Thomas sakın olmalıydı. “Bundan emin değilim tabii ki. Ama neden denemeyesiniz ki? Bize yardım ederseniz, ufak bir şansınız olabilir. Bizi öldürürseniz hiç şansınız olmaz. Sadece deldiğin ötesine geçmiş Deliler ikinci seçeneği seçer.”

Jorge yine alaya bir şekilde gülümsedi ve ardından kahkaha attı. “Sende bir şey var, Thomas. Birkaç dakika önce arkadaşını gözünden bıçaklayıp sonra da size aynı şeyi yapmak istiyordum. Ama beni biraz olsun ikna etmedin desem yalan olur.”

James Dashner

Thomas sakın görünmeye çalışarak omuz silktili. “Tek istediğim bir gün daha hayatta kalmak. Bu şehri geçmek ve daha sonra olacıklardan endişelenmek. Bir de ne var, biliyor musun?” Hissettiğinden daha sert davranmaya zorladı kendini, Jorge kaşlarını kaldırdı. “Ne?”

“Eğer *seni* gözlerinden bıçaklamak, benim bir gün daha hayatta kalmamı sağlayacaksa bunu hemen şimdi yaparım. Ama sana ihtiyacım var. Hepimizin sana ihtiyacı var.” Thomas söylediğini yapıp yapamayacağını merak etti.

İşe yaramıştı.

Deli, bir süre Thomas’ı inceledi ve ardından masanın üzerinden elini uzattı. “Sanınm anlaştık, *hermano*. Birçok konuda.”

Thomas uzanıp elini sıktı.

Rahatlamasına rağmen bunu ona göstermemek için kendini zor tutuyordu.

Fakat hemen sonra Jorge her şeyi mahvetti. “Yalnızca bir şartım var. Beni yere yapıştıran asabi arkadaşın, sanınm adı Minhó.” “Evet?” dedi Thomas zayıf bir ses tonuyla. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı.

“O, ölecek.”

www.webcanavari.net /

Orppersephone

28. BÖLÜM

“Hayır.”

Thomas bunu elinden geldiğince sert bir şekilde söyledi.

“Hayır mı?” diye tekrarladı Jorge şaşkınlıkla. “Sana, sizi canlı canlı yemeye hazır, korkunç Deliler’le dolu bu şehri geçmeniz için fırsat tanıyorum ve sen hayır mı diyorsun? Benim küçük isteğime? Bu beni hiç de mutlu etmedi.”

“Bu, akıllıca olmaz,” dedi Thomas. Sakin yüz ifadesini korumayı nasıl başarabildiği ve cesaretinin nereden kaynaklandığı hakkında hiçbir fikri yoktu fakat içinden bir ses bu Deli’yi yenmenin tek yolunun bu olduğunu söylüyordu.

Jorge yeniden öne eğildi, dirseklerini masanın üzerine koydu. Fakat bu kez ellerini birleştirmede, yumruk yaptı. Parmaklarını çıtlattı. “Senin hayattaki tek amacın beni sınırlendirip tüm arterlerini tek tek kesip açmama neden olmak mı?”

“Sana ne yaptığını gördün,” diye karşılık verdi Thomas. “Onun ^ur olduğunu biliyorsun. Eğer onu öldürürsen onun yeteneklerinden ^{bizi} yoksun bırakmış olursun. Kaçık olabüir ama ona ihtiyacımız var.”

Thomas mantıklı olmaya çalışıyordu. Pragmatik. Fakat bu dünyada Teresa dışında arkadaşı olarak gördüğü biri varsa o da Minho'ydu. Onu da kaybetmeyi kaldıramazdı.

“Ama beni *sinirlendirdi*,” dedi Jorge gergin bir şekilde, yumruğu biraz olsun gevşememişti. “İnsanlarımın önünde küçük bir kız gibi görünmeme neden oldu. Ve bu... kabul edüemez.”

Thomas bunu önemsemyormuş, sanki çok saçma bir şeymiş gibi omuz silkti. “O zaman onu cezalandır. *Onun* küçük bir kız gibi görünmesini sağla. Ama Minho'yu öldürmenin bize bir faydası olmaz. Savaşmak için ne kadar çok kişi olursak şansımız o kadar artar. Yani sen burada *yaşıyorsun*. Bunu sana söylememe gerek var mı ki?” Sonunda,

sonunda, Jorge eklemleri beyazlamış yumruklarını gevşetti. Aym zamanda bir süredir tuttuğu ve Thomas'ın fark etmediği nefesini bıraktı.

“Tamam,” dedi Deli. “Tamam. Ama bunun, senin başarısız ikna çabanla bir ilgisi yok. Onu öldürmeyeceğim çünkü aklıma başka bir şey geldi. İki şey, hatta. Birini senin düşünmen gerekirdi.”

“Ne?” Thomas artık rahatlamasını gizlemeye çalışmadı; bu, oldukça yorucu bir çabaydı. Hem Jorge'nin söyleyeceklerini fazlasıyla merak etmişti.

“Öncelikle, İSYAN'ın size uyguladığı bu deneyle ya da testle, her neyse, ilgili fazla bir şey bilmiyorsunuz. Belki ne kadar çok kişi oraya -güvenli bölgeye- ulaşırsa tedavi olma şansınız da o kadar çok olur. Bahsettiğin B Grubu'nun sizin

rakibiniz olabileceğini hiç düşündün mü? Sanınm on birinizin de oraya ulaşmanızı sağlamak benim için daha iyi olur.”

Thomas başıyla onayladı fakat bir şey söylemedi. Zaferini mahvetmek istemiyordu: Jorge, Fare Adam ve tedaviyle ilgili anlattıklarına inanmıştı.

James Dashner

“Bu da beni ikinci nedenime getiriyor,” diye devam etti. “Karar verdiğim şeye.”

“Nedir?” diye sordu Thomas.

“Tüm o Deliller’i yanımda getirmeyeceğim. *Bizimle.*”

“Ne? Neden? Tüm amacımızın, sizin bizim şehirden geçmemize yardımcı olmanız olduğunu sanıyordum.”

Jorge inatla başını iki yana sallayıp arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturup daha az tehditkâr bir pozisyon aldı. “Hayır. Eğer bunu yapacaksak gizlilik, kas gücünden daha çok işimize yarayacaktır. Bu cehenneme geldiğimizden beri etrafı araştırıyoruz ve bence ihtiyacımız olan tüm yiyecek ve erzakı alıp buradan gitmemiz, öğrendiklerimizi uygularsak daha

kolay olur. Deliliğin ötesine geçmişlerin yanından sessizce gitmek, onlara özentili savaşılar gibi saldırmaktan daha iyi.”

“Seni çözmek çok zor,” dedi Thomas. “Yanlış anlama ama tek istediğiniz savaşçı olmak gibi görünüyor. Tüm o çirkin kıyafetler ve 1 kesici nesnelerle falan.”

1

Uzun bir sessizlik oldu ve Thomas tam hata yaptığım düşünecekti | ki Jorge gülmeye başladı.

“Ah, *muchacho*, seni sevdim. Neden bilmiyorum ama sevdim. Yoksa şimdiye kadar seni üç kez öldürmüştüm.”

“Bunu yapabilir misin?” diye sordu Thomas.

“Hı?”

“Birini üç kez öldürebilir misin?”

“Bir yolunu bulurum.”

“O halde daha kibar olmaya çalışacağım.”

Jorge masaya vurup ayağa kalktı. “Tamam. Anlaşma şöyle: On birinizi de güvenli bölgeye götürmemiz gerekiyor. Bunu yapabilmek için yanıma bir kişi daha alacağım; adı Brenda ve kendisi bir dâhidir.

Onun aklına ihtiyacımız var. Başarırsak ve Brenda ile benim tedavi edilemeyeceğimizi öğrenirsek neler olacağından bahsetmeme gerek yok sanırım.”

“Hadi ama,” dedi Thomas alay ederek. “Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“Biz arkadaş değiliz, *hermano*. Ortağız. Sizi İSYAN’a teslim edeceğim. Siz de beni iyileştireceksiniz. Olay bu. Aksi takdirde bir sürü ölüm olacak.”

Thomas da ayağa kalktı; sandalyesi yerde gıcırdadı. “Bu konuda zaten anlaştık.”

“Evet. Evet, öyle. Şimdi dinle, orada sakın bir şey söyleyeyim deme. Diğer Deliler’den uzaklaşmak biraz... hile gerektirecek.”

“Planın nedir?”

Jorge bakışlarını Thomas’a

odaklayıp bir dakika düşündü. Ardından sessizliği bozdu. “Dilini tut ve her şeyi bana bırak.” Kapiya doğru yürüyordu ki durdu. “Ah ve bunun *compadre* Minho’nun pek hoşuna gideceğini sanmıyorum.”

Diğerlerinin yanına gitmek üzere koridordan geçerlerken Thomas ne kadar acıktığını fark etti. Midesine giren kramplar tüm vücuduna yayılmıştı ve sanki iç organları ile kasları birbirlerini yemeye başlamışlardı.

“Pekâlâ, herkes dinlesin!” diye seslendi Jorge geniş, yıkık dökük odaya girdiklerinde. “Ben ve bu kuş surat bir karar verdik.”

Kuş surat mı? diye düşündü Thomas.

Ellerindeki silahlan sıkıca tutan Deliler dikkat kesildiler; karşı- lannda, duvara yaslanmış oturan Kayranlılara sert sert bakıyorlardı. Kırık camlardan ve delik tavandan ışık hüzmeleri süzölüyordu.

James Dashner

Jorge odanın ortasında durdu ve yavaşça dönerek herkese baktı. Thomas onun komik görüldüğünü düşündü; fazla abartıyordu.

“Öncelikle, bu insanlara yiyecek vermemiz lazım. Zor elde ettiğimiz yiyecekleri bir grup yabancıyla paylaşmamız delice, biliyorum ama sanırım bize yardım edebilirler. Onlara etli fasulye verin; zaten onları yemekten bıkmıştım.”

Deliler’den biri sınttı; cılız, küçük bir çocuktı. “İkincisi, tam bir beyefendi ve aziz olarak ben, bana saldıran serseriye öldürmemeye karar verdim.”

Thomas hayal kinklığıyla homurdananları duydu ve hastalıkla- nmn ne kadar ilerlediğini merak etti. Fakat

uzun saçlı, güzel bir genç kız homurdanmalarının saçmalık olduğunu düşünürcesine gözlerini devirdi ve başım iki yana salladı. Thomas onun Jorge'nin bahsettiği Brenda olmasını umdu.

Jorge, gülümseyip kalabahça el sallayan -Thomas bu hareketine hiç şaşırmamıştı- Minho'yu gösterdi.

“Çok sevindin, değil mi?” dedi Jorge. “Bunu bilmem iyi oldu. Demek ki şimdi söyleyeceklerim de hoşuna gidecek.”

“Ne söyleyeceksin?” diye sordu Minho sert bir şekilde.

Thomas, Jorge'ye bakıp adamın neler söyleyeceğini merak etti.

Deli lider sakın bir şekilde konuştu. “Sürünün açlıktan ölmemesi için onları

doyurduktan sonra bana
saldırдың için
cezalandırılacaksın.”

“Öyle mi?” Minho korkuyorsa
da hiç belli etmiyordu. “Peki ce-
zam ne olacak?”

Jorge boş bir ifadeyle
Minho’ya baktı. “Bana iki elinle
yumruk attın. Bu yüzden biz de
iki elinden de birer parmağını
keseceğiz.”

29. BOLUM

Thomas, Minho'yu parmağını kesmekle tehdit etmenin, Deliler'den kaçmalarında ne işe yarayacağını anlamadı. Ve Jorge'yle yaptığı kısa görüşmeden sonra hemen ona inanacak kadar aptal değildi. İşlerin korkunç biçimde ters gideceğinden endişe etmeye başladı.

Fakat sonra Jorge, Thomas'a baktı. Arkadaşlarının bağırsık çağırışı arasında, gözlerinde bir şey vardı. Thomas'ı rahatlatan bir şey.

Minho ise bambaşka bir olaydı. Jorge cezasını bildirir bildirmez ayağa kalkmıştı ve tam harekete geçecekti ki güzel kız önüne atılıp bıçağını çocuğun çenesinin altına dayadı. Kınk kapıdan sızan güneş ışığında kıpkırmızı parlayan kan damlası yere aktı. Minho konuşursa ciddi bir şekilde yaralanabilirdi.

“Plan şu,” dedi Jorge sakince. “Brenda ve ben bu otlakçıları zuka götürüp bir şeyler yemelerine izin vereceğiz. Ardından hepimiz Kule'de buluşacağız. Bir saat sonra diyelim.” Saatine baktı. “Ya da tam öğle vakti olsun. Size de yemek getiririz.”

“Neden yalnızca Brenda ve sen gidiyorsunuz?” diye sordu biri. Thomas başta kimin konuştuğunu göremedi ama daha sonra muh-

temelen bir adamın
konuştuğun fark etti;
muhtemelen odadaki en yaşlı
kişiydi. “Ya size saldırırlarsa?
Onlar on bir kişi, sizse sadece
iki.” Jorge gözlerini kısıp alay
edercesine baktı. “Matematik
dersi için teşekkürler, Barkley.
Bir dahaki sefere kaç tane ayak
parmağım olduğunu
unutursam senden sayı sayma
dersi alırım. Şimdi çeneni kapa
ve herkesi Kule’ye götür. Eğer
bu serseriler bir şey yapmaya
kalkarlarsa Brenda, Bay
Minho’yu parçalara ayırırken
ben de diğerlerinin canına
okurum. O kadar güçsüzler ki
ayakta zor duruyorlar. Şimdi
gidin!”

Thomas rahatladı.
Diğerlerinden ayrıldıktan

sonra Jorge kaçmayı planlıyor olmalıydı. Söylediği cezayı gerçekten uygulamayacaktı.

Barkley adındaki adam yaşlıydı ama sert görünümümlüydü, damarlı | kasları gömleğini geriyordu. Bir elinde hançer, diğerindeyse büyük . bir çekiç vardı. Liderlerine bir süre baktıktan sonra, “Tamam,” dedi. I “Ama eğer size saldırıp boğazlarınızı keserlerse, siz olmadan da gayet fi iyi yaşarız.”

m “Güzel sözlerin için teşekkürler, *hermano*. Şimdi gidin yoksa i Kule’deki eğlenceyi ikiye katlarız.”

Barkley onurunu kurtarmak istercesine güldü ve Thomas ve Jorge’nin kullandığı koridora doğru

yürüdü. “Beni takip edin,” dercesine elini kaldırdı çok geçmeden Jorge ve uzun, kahverengi saçlı güzel kız dışında tüm Delüer peşinden gitti. Kızın bıçağı hâlâ Minho’nun boynundaydı ama işin iyi yanı onun Brenda olmasıydı.

Delüer odadan çıktığında Jorge ve Thomas neredeyse rahatlamış bir ifadeyle birbirlerine baktılar, ardından Jorge diğerlerinin onlan hâlâ duyabüceğini ima edercesine başını salladı.

Brenda’nın hareketi Thomas’ın dikkatini çekti. Kız, bıçağını Minho’nun boynundan çekip ondan uzaklaştı ve dalgın bir şekilde bıçağın ucundaki kanı

pantolonuna sürerek
temizledi. “Seni öldüre-

James Dashner

bilirdim aslında,” dedi pürüzlü, neredeyse boğuk bir sesle. “Bir kez daha Jorge’ye saldırırsan damarlarını deşerim.”

Minho parmağını ufak yarasına sürüp kırmızı kana baktı. “Oldukça keskin bir bıçak. Seni daha çok sevmemi sağladı.”

Nevvt ve Tava aynı anda homurdandı.

“Görünen o ki buradaki tek Deli ben değilim,” diye karşılık verdi Brenda. “Sen benden de betersin.”

“Henüz hiçbirimiz delirmedik,” dedi Jorge, kızın yanına giderken. “Ama bu uzun sürmeyecek. Hadi. Zulaya gidip kamınızı

doyurmahyız. Açlıktan ölen zombilere benziyorsunuz.”

Bu fikir Minho’nun hoşuna gitmemiş gibiydi. “Siz psikopatlarla gidip sonra parmaklarımı kesmenize izin vereceğimi mi sanıyorsun?”

“Bir kere de sus,” dedi Thomas, ona gözleriyle durumu açıkla-maya çalışarak. “Gidip yemek yiyelim. Sonra güzel ellerine ne olacağı umurumda değil.” 1

Minho şaşkınlıkla gözlerini kıstı ama bir şeyler döndüğünü an-1 lamış gibiydi. “Her neyse. Gidelim.” I

Aniden Brenda, Thomas’ın önüne çıktı; yüzü ondan yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Gözlerinin rengi o kadar koyuydu ki beyaz kısımlarının normalden daha

parlak görünmesine neden oluyordu. “Sen lider misin?”

Thomas başını iki yana salladı. “Hayır; lider, demin boynunu kanattığın çocuk.”

Brenda, Minho’ya bakıp ardından Thomas’a döndü. Sıttü. “Bu çok saçma. Delirmek üzere olduğumu biliyorum ama ben olsam seni seçerdim. Sende lider tipi var.”

“Ee, teşekkürler.” Thomas bir anda utandığını hissetti, hemen ardından Minho’nun dövmesi aklına geldi. Kendi dövmesini düşündü,

öldürülmesi gerektiğini. Ani duygu değişimini gizlemek için bir şeyler söylemeye çabaladı. “Ben, ee, ben de Jorge yerine seni seçerdim.”

Kız öne doğru eğilip Thomas’ı yanağından öptü. “Çok tatlısın Umanm sonunda seni öldürmek zorunda kalmayız.”

“Pekâlâ.” Jorge herkesi dışarı açılan kırık kapıya yönlendiriyordu. “Bu kadar aşk meşk yeter. Brenda, zulaya gidince konuşacak çok şeyimiz var. Hadi, gidelim.”

Brenda gözlerini Thomas’tan ayırmadı. Thomas ise hâlâ, Brenda’nın dudakları tenine değdiğinde hissettiği ürpertinin etkisindeydi.

“Seni sevdim,” dedi Brenda.

Thomas yutkundu, verecek bir cevap bulamadı. Brenda’nın dili dudağının köşesine değdi, güldü ve sonunda ondan uzaklaşarak, bıçağını pantolonunun cebine koyup kapıya doğru yürüdü. “Gidelim!” diye bağırды arkasına bakmadan.

Thomas bütün Kayranlıların kendisine baktığını biliyordu fakat hiçbirisiyle göz teması kurmadı. Onun yerine gömleğini çekip yüzündeki hafif gülümsemeye aldınış etmeden yürüdü. Çok geçmeden diğerleri de onun peşinden gitti ve grup, binadan çıkıp kırık kaldırımdan döven parlak gün ışığına çıktı.

Jorge herkesin arkasından gelirken Brenda da en öndeydi. Thomas aydınlığa hemen alışmadı; duvann kenanndaki gölgeden yürürken ellerini gözlerine siper ediyor, gözlerini kısıyordu. Etrafındaki diğer binalar ve sokaklar sihirli taşlardan yapılmış gibi olağanüstü bir biçimde parlıyordu.

Brenda, çıktıkları binanın duvarları boyunca ilerledi ve sonunda Thomas binanın arka tarafına geldiklerini düşündü. Kaldırımdaki basamaklar ona geçmiş yaşamından bir şey hatırlattı. Bir tür yer altı tren sisteminin girişiydi belki de.

James Dashner

Brenda hiç tereddüt etmedi. Diğerlerinin arkasında olup olma-jğına bakmak için durmadan merdivenlerden indi. Fakat Thomas bıçağı yeniden sağ eline aldığını ve vücudunun hemen yakınında tuttuğunu fark etti; aniden saldırmak ya da kendini savunmak için bir önlemli.

Thomas, güneşten kurtulmaya hevesli bir şekilde ve bir an önce yiyeceklere ulaşmayı isteyerek kızı takip etti. Attığı her adımda midesi yiyecek için yalvarıyordu âdeti. Hâlâ hareket edebildiğine de şaşırıyordu aslında; bitkinlik, giderek yayılan zehir gibi hayati organlarını etkiliyordu.

Sonunda serin karanlıkta kaldılar. Parlak turuncu ışığın geldiği kapı girişine gelene dek Brenda’nın ayak seslerini takip etti. Tavanın ortasından tek bir ampulün sarktığı, kutu ve konservelerle dolu, rutubetli bir odaydı. Hepsinin sığamayacağı kadar küçük görünüyordu.

Brenda düşüncelerini okumuş gibi, “Sen ve diğerleri koridorda bir duvann kenannda oturun. Size hemen lezzetli yiyeceklerden ge-

tireceğim,” dedi.

Thomas, Brenda ona bakmamasına rağmen başıyla onayladı ve geriye doğru tökezleyerek odadan çıktı. Diğer Kayranlılardan uzakta, karanlık tünelin derinliklerinde bir duvann dibinde yere çöktü. Bir Şey yemezse bir daha kalkamayacağından emindi.

“Lezzetli yiyecekler” konserve fasulye ve bir tür sosisti; Brenda’ya göre etikette yazılanlar İspanyolcaydı. Yemekler soğuktu ama Thomas a yediği en güzel yemek gibi gelmişti ve bir çırpıda hepsini yedi. Uzun süre aç kaldıktan sonra hızlı yememeleri gerektiğini artık öğrenmişlerdi ama Thomas’m umurunda değildi. Kusarsa yeniden yiyebilirdi. Tabii yeni bir parça.

Brenda, açlıktan kıvranan Kayranlılara yemekleri dağıttıktan sonra Thomas'm yanına oturdu. Odadan gelen ışık koyu renk kâküllerini aydınlatıyordu. Yanına konservelerle dolu birkaç sırt çantası koydu. "Bunlardan biri senin," dedi.

"Teşekkürler." Thomas konservenin yansım bitirmişti ve kalanını da hızla yemeye devam ediyordu. İçlerinden hiç biri konuşmadı; yalnızca ağız şapırdatmalan ve yutkunmalan duyuluyordu. "Beğendin mi?" diye sordu kendi yemeğine gömülürken. "Lütfen. Bunu yemek için annemi merdivenlerden yuvarlayabilirdim. Tabii eğer hâlâ bir annem varsa." İster istemez aklına

rüyası ve annesini kısa bir süre görmesi geldi ama bunu unutmak için elinden geleni yaptı; fazlasıyla moral bozuyordu.

“Kısa sürede sıkılırsın,” dedi Brenda, Thomas’ı düşüncelerinden kopararak. Thomas kızın oturma şeklim fark etti; sağ dizi kaval kemiğine değiyordu ve Brenda’nın bacağını bilerek bu şekilde hareket ettirdiği düşüncesine kapıldı. “Yalnızca dört ya da beş seçeneğimiz var.” Thomas zihnini boşaltıp o ana odaklanmaya çalıştı. “Bu yemekleri nereden buldunuz? Ve ne kadar kaldı?”

“Burası ışıktan yanmadan önce şehirde birkaç yiyecek üretim fabrikası vardı ve tabii

yemekleri saklayacak depolar. Bazen İSYAN'ın Delüer'i buraya gönderme sebebinin bu olduğunu düşünüyorum. Yavaşça delirip birbirimizi öldürürken en azından kendi kendilerine aç kalmayacağımızı söylüyorlardır.”

Thomas konservesinde bir damla bile sos bırakmadı ve kaşığına yaladı. “Eğer bir sürü varsa neden sadece birkaç seçeneğiniz oluyor?” Belld de kıza çok çabuk güvenmişlerdi ve şu an zehir yiyorlardı. Ama o da onlarla aynı şeyleri yiyordu, bu durumda endişeleri biraz fazla abartılıydı.

Brenda başparmağıyla tavam işaret etti. “Yalnızca en yakında- İdlere ulaştık, fazla seçeneğin olmadığı bir fabrika.

Bahçeden taze koparılmış bir şey için asıl *ben* anneni öldürürdüm. Güzel bir salata hiç fena olmazdı.”

“Demek annem marketle aramızda dursa fazla şansı olmayacak.”

“Öyle sanınm.”

Brenda gülümsedi fakat gölge, yüzünün büyük bir kısmını kaplamıştı. Yine de gülümsemesi âdeta parlıyordu ve Thomas ondan giderek hoşlandığını hissetti. En yakın arkadaşının kanım akıtmasının üzerinden çok geçmemişti ama onu sevmişti. İçinde ufak bir yanı belki de nedeninin bu olduğunu düşünüyordu.

“Dünyada hâlâ market var mı?” diye sordu Thomas. “Yani... bu Işıl olayından sonra dünya

nasıl bir yer oldu? Etrafta delilerin gezdiği aşın sıcak bir yer mi?”

“Hayır. Yani, aslında bilmiyorum. İnsanlar kuzeye ya da güneye kaçamadan önce güneş ışıklan birçok kişinin ölümüne sebep oldu. Ailem Kanada’nın kuzeyinde yaşıyordu. Annem ve babam, birleşen hükümetlerin kurduğu kamplara ilk gidenlerden. O hükümetler daha sonra İSYAN’ı kurdular.”

Thomas bir süre ağzı açık bakakaldı. Hafızası silindiğinden beri dünyanın durumuyla ilgili hiç bu kadar çok şey öğrenmemişti.

“Dur... bekle bir dakika,” dedi. “Her şeyi öğrenmem lazım. En başından anlatır mısın?”

Brenda omuz silkti. “Anlatacak çok fazla şey yok; uzun zaman önce oldu. Güneş ışıklan öngörülemedi ve beklenmedikti; bilim insanları diğerlerini uyarmaya çalıştığında artık çok geçti. Gezegenin yansı yok oldu, ekvator bölgelerindeki tüm canlılar öldü. Her yerde iklim değişti. Kurtulmayı başaranlar ve ayakta kalan hükümetler birleşti. Çok geçmeden bir tür salgın önleme merkezinden kötü bir virüs yayıldığını fark ettiler. Ona başından beri Işıl diyorlardı.”

Tanrım,” diye mırıldandı Thomas. Bunlan duyup duymadıklarını merak ederek koridordaki diğer Kayranlılara baktı ama hiçbirisi onlan dinliyor gibi görünmüyordu, yemeklerine odaklanmışlardı. Zaten muhtemelen duyamayacak kadar uzaktaydılar. “Bu ne zaman...”

Brenda elini kaldınp onu susturdu. “Dur,” dedi. “Ters giden bir şey var. Sanınm misafirlerimiz var.”

Thomas bir şey duymamıştı, diğer çocuklar da duymamış gibilerdi. Fakat Jorge çoktan Brenda’nın yanına gelmişti bile ve kızın kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Brenda tam kalkacaktı ki zulaya ulaşmak için kullandıktan merdivenin oradan

bir çarpma sesi geldi. Oldukça gürültülüydü; bir Şey devrilip kındı, beton parçalanıyor, metaller yerlerinden kopuyordu. Üzerlerine doğru gelen toz bulutu, k yiyecek odasından yayılan ışığın önüne geçti, t

1 Thomas korkudan donakalmış bir Şekilde olduğu yerde oturmuş olanları izliyordu. Minho, Newt ve diğerleri yıkılan merdivenlere doğru koştular ardından dönüp Thomas'm önceden fark etmediği bir koridora girdiler. Brenda onu yakasından çekip ayağa kaldırdı.

“KoŐ!” diye bağırdı ve onu yer altında sürükleyerek yıkıntıdan uzaklaŐtırmaya başladı.

Thomas kendine gelince

Brenda'nın elini itmeye çalıştı ama kız izin vermedi. “Hayır! Arkadaşlarımı takip etmemiz...”

Cümlesini bitiremeden tüm çatı bölümü önlerine düştü, betonlar birbiri ardına kulaktan sağu eden bir gürültüyle düşüyorlardı ve arkadaşlarının olduğu yöne gitmesini engellemişlerdi. Daha fazla kayanın kırıldığını duydu; başka seçeneği ve zamanı olmadığını biliyordu.

İstemeyerek de olsa dönüp, halâ gömleğini bırakmayan Brenda'yla karanlığa doğru koştu.

30. BÖLÜM

Thomas kalbinin sıkış tığının farkında bile depdi ve patlamaya neyin sebep olduğuna kafa yoracak zamanı olmamıştı. Tek düşünebildiği ondan ayrılan Kayranlılardı. Önünü görmeden, Brenda'yla birlikte koştu; ona hayatını emanet edecek kadar güvenmeye çalışıyordu.

“Buraya!” diye bağırdı. Aniden sağa döndüler, Thomas az kalsın tökezleyip düşecekti ki Brenda dengesini sağlamasına yardım etti. “Benden uzaklaşma.”

Bu yeni yolda derledikçe arkalarındaki yıkımın sesi gitgide azaldı ve Thomas panikledi. “Peki ya arkadaşlarım? Ya onlar...”

“Koşmaya devam et! Zaten aynlmamız herkes için daha

iyiydi.” Uzun koridorda ilerledikçe hava serinledi. Karanlık arttı. Thomas gücünü yeniden kazandığını hissediyordu, nefesi düzene girdi. Arkalarından gelen sesler nerdeyse kesilmişti. Kayranhlar için endişeleniyordu ama içgüdüleri ona Brenda’yla birlikte olmanın sorun olmayacağını; arkadaşlarının oradan çıkmışlarsa başlarının çaresine bakabileceklerini söylüyordu. Peki ya bazılan patlamaya neden olan-

lar tarafından kaçırılmışsa? Ya da öldürülmüşse? Ayrıca onlara kim saldırmıştı? Koşarken, endişeyle dolmuştu.

Brenda üç kez daha bir yerlerden döndü; Thomas'm, lazan nereye gittiğini nasıl bilebildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Tam sormak üzereydi ki Brenda bir elini onun göğsüne götürüp durdu.

“Bir şey duyuyor musun?” diye sordu nefes nefese.

Thomas etrafi dinledi ama tek duyduğu kendi nefes alıp verişleriydi. Onun dışında her yer sessiz ve karanlıktı. “Hayır,” diye yanıtladı. “Neredeyiz?”

“Şehrin bu kısmında binalar arası geçişi sağlayan bir sürü tünel ve gizli geçit var, hatta tüm şehirde de olabilir; henüz

hepsini keşfedemedik. Buraya Alt Kısım diyorlar.”

Thomas, kızın yüzünü göremiyordu ama nefesini hissedip kokusunu alacak kadar yakınındaydı. Yaşam koşullarını düşününce, nefesinin kötü kokmaması Thomas’ı şaşırttı. Kokusuz ve bir şekilde hoştu.

“Alt Kısım mı?” diye tekrarladı. “Çok saçma.”

“Yani... bu ismi ben koymadım.”

“Ne kadarını keşfettiniz?” Neyle karşılaşacağını bümeden yer altında koşma fikri hoşuna gitmiyordu.

“Fazla değü. Genelde Delilerle karşılaşırız. Ciddi anlamda kötü olanlarla. Delüiğin ötesine fazlasıyla geçmiş olanlarla.”

Bunun üzerine Thomas

karanlıkta tam olarak ne aradığını bilmeden kendi etrafında döndü. Tüm vücudu, sanki buz gibi suya atlamış gibi korkuyla gerilmişti. “Peki... güvende miyiz? Ayrıca o patlama neden oldu? Geri dönüp arkadaşlanmı bulmalıyız.”

“Ya Jorge?”

“Ne?”

“Jorge’yi de bulmamız gerekmiyor mu?”

Thomas onu gücendirmek istememişti. “Evet, Jorge’yi, arkadaşlarımı, tüm o saplan bulmamız lazım. Onlan geride bırakamayız.”

“Sap da ne?”

“Boş ver. Sence orada ne oldu?”

Brenda iç geçirip ona daha da yaklaştı ve göğsünü

Thomas'ın göğsüne bastırdı. Kız konuşurken Thomas dudaklannın kulağına dokunuşunu hissediyordu. "Bana bir söz vermeni istiyorum." Bunu neredeyse fısıltıyla, yumuşak bir tonda söylemişti.

Thomas'ın tüyleri diken diken oldu. "Ee... nedir?"

Brenda geri çekilmeden, kulağına fısıldamaya devam etti. "Ne olursa olsun, yalnız gitmemiz gerekse bile, beni de götüreceksin. İSYAN'a; Jorge'ye söz verdiğin tedaviye. Jorge bana erzak odasında anlattı. Burada kalıp yavaş yavaş deliremem. Bunu yapamam. Ölmeyi tercih ederim."

Thomas'ın ellerini tutup sıktı. Ardından başını omzuna koyup

burnunu boynuna bastırdı; parmak ucunda duruyor olmalıydı. Her nefes verişinde Thomas ürperiyordu.

Brenda'nın bu kadar yakınında olması Thomas'ın hoşuna gidiyordu ama bu aynı zamanda beklenmedik ve tuhaf bir duyguydu. Teresa'yı düşününce kendini suçlu hissetti. Tüm bunlar çok aptalcaydı. Çölü geçmek için acımasız ve ölümcül bir teşebbüsün ortasındaydı, hayatı tehlikedeydi, arkadaşları ölmüş olabilirdi. Teresa da ölmüş olabilirdi. Karanlıkta oturup tanımadığı bir kıza sarılmak yapabileceği en mantıksız şeydi.

“Hey,” dedi Thomas. Ellerini kızın ellerinden çekip onu omuzlarından tuttu ve itti. Hâlâ

bir şey göremiyordu ama Brenda'nın kendisine baktığını düşündü. “Ne yapacağımıza karar vermemiz gerekmiyor mu sence de?”

“Bana hâlâ söz vermedin,” diye karşılık verdi Brenda.

Thomas bağırmak istiyordu, kızın bu kadar tuhaf davranmasına hiç anlam veremiyordu. “Tamam, söz veriyorum. Jorge sana her şeyi anlattı mı?”

“Sanının çoğunu anlattı. Gerçi ben Jorge, grubun kalanına biz olmadan gitmelerini ve Kule’de buluşacağımızı söylediğinde tahmin etmiştim.”

“Neyi tahmin etmiştin?”

“Size şehri geçmenizde yardım edeceğimizi ve buna karşılık sizin de bizi medeniyete götüreceğinizi.”

Bu, Thomas’ı endişelendirdi. “Eğer bunu hemen anladıysan, arkadaşlarından bazılan da anlamış olamaz mı?”

“Kesinlikle.”

“Ne demek *kesinlikle*? Bir

fikrin varmış gibi konuşuyorsun.” Brenda uzanıp ellerini Thomas’ın göğsüne koydu. “Bence olan tam olarak bu. Başta deldiğin ötesine geçmiş Deliler olduğundan endişelenmiştim ama kimse bizi kovalamadığına göre büyük ihtimalle Barkley ve birkaç arkadaşı Alt Kısım’ın girişinde patlamaya sebep olup bizi öldürmeye çalıştı. Başka yerlerden de yiyecek bulabileceklerini bdiyorlar ve buraya inmenin başka yollar da var.”

Thomas onun kendisine neden sürekli dokunduğunu anlamıyordu. “Ama bu çok saçma. Yani neden bizi öldürsünler İd? Onlar da bizi kullanmak istemezler mi?

Bizimle gelmek?”

“Hayır, hayır, hayır. Barkley ve diğerleri burada mutlu. Sanınm bizden biraz daha deliler, mantıklı düşünme yetilerini kaybetmeye başladdar. Bu fikri düşüneceklerini bile sanmıyorum. Eminim bizim bir araya gelip onlan... saf dışı bırakacağımızı, burada plan yaptığımızı sanmışlardır.”

Thomas onu kendinden uzaklaştınp başım duvara yasladı. Brenda yeniden ona yaklaşıp kollannı beline sardı.

“Ee... Brenda?” dedi. Kızla ilgili normal olmayan bir şey vardı.

“Evet?” diye mırıldandı Brenda, Thomas'ın göğsüne doğru.

“Ne yapıyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sence de davranışların biraz tuhaf değil mi?”

Brenda güldü. O kadar beklenmedik bir kahkahaydı ki Thomas bir an onun Işıl’a yenik düştüğünü ve tamamen delirdiğini düşündü. Gülerek Thomas’tan uzaklaştı.

“Ne?” diye sordu Thomas.

“Bir şey yok,” dedi küçük bir kız gibi sırtıtarak. “Sanırım farklı yerlerden geliyoruz, hepsi bu. Üzgünüm.”

“Nasıl yani?” Thomas bir anda kendini, Brenda’nın ona tekrar sarılmasını isterken buldu.

“Boş ver,” dedi; Thomas’la eğlenmesi sonunda bitti. “Bu kadar girişken olduğum için özür dilerim. Bu benim geldiğim yerde... oldukça normaldir.”

“Hayır... sorun değil. Yani... tamam. Ben iyiyim.” Kızın, yüzünü göremediğine memnundu çünkü muhtemelen kıpkırmızı olmuştu ve Brenda görse yeniden gülmeye başlardı.

O anda aklına Teresa geldi. Minho ve diğerlerini düşündü. Kontrolü eline almak zorundaydı. Hemen.

“Bak, sen kendin de söyledin,” dedi kendinden emin bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak. “Kimse peşimizden gelmedi. Geri dönmemiz gerekiyor.”

“Emin misin?” diye sordu Brenda şüpheli bir tavırla.

“Ne demek istiyorsun?”

“Seni şehre götürebilirim. Bize yetecek miktarda yiyecek alınız. Neden hepsini burada bırakıp güvenli bölgeye sadece ikimiz

gitmeyelim ki?”

Thomas'ın bu tartışmaya girmeye hiç niyeti yoktu. “Benimle gelmeyeceksen, sen bilirsin. Ama ben gidiyorum.” Yönünü bulabilmek için elini duvara koydu ve kaçtıkları yönde yürümeye koyuldu.

“Bekle!” diye bağırdı Brenda ve onun yanına gitti. Çocuğun elini tutup parmaklarını birbirine geçirdi; iki âşık gibi yürüyorlardı. “Özür dilerim. Gerçekten. Ben sadece... Daha az kişiyle şehri geçmenin daha kolay olacağını düşündüm. Ben o Delilerle çok iyi arkadaş değilim. Sen ve o... Kayranlılann aksine.”

Thomas onun yanında bu kelimeyi daha önce kullanmış mıydı? Hatırlamıyordu ama daha önce diğerleri söylemiş

ve Thomas da bunu fark etmemiş olabilirdi. “Ben olabildiğince çok kişinin güvenli bölgeye gitmesi gerektiğini düşünüyorum. Şehri geçsek bile kimbilir sonrasında ne olacak. Belki de sayıca fazla olmamız bizim için daha iyi olacak.”

Thomas söylediklerini düşündü. Gerçekten de sonunda güvende olabilmek için mi daha çok kişi olmasını istiyordu? Bu kadar bencil mi olmuştu?

Brenda cevap olarak yalnızca, “Tamam,” demekle yetindi. Bir şey değişmişti. Kendinden daha az emin görünüyordu. Daha az kontrolde.

Thomas öksürme

bahanesiyle elini ondan çekti. Öksürmesi bitince de yeniden kızın elini tutmadı.

Sonraki birkaç dakika konuşmadılar. Thomas onu takip etti; göremese de hissedebiliyordu. Birkaç dönüşün sonunda ileride bir ışık belirdi, onlar yaklaştıkça parlaklığı da artıyordu.

Bunun, patlamadan sonra tavanda oluşan deliklerden süzülen güneş ışığı olduğunu fark ettiler. Merdivenlerin olduğu yeri devasa beton parçalan, eğilmiş çelik parçalan ve kink borular kapatıyordu ve barikatın üzerinden tırmanmak tehlikeli görünüyordu. Etrafı kanlayan toz bulutu güneş ışınlarının daha kalın ve canlı

görünmesine neden oluyordu, toz parçalarının hareketi küçük sineklerin uçuşmasını andırıyordu. Havada alçı ve yanık kokusu vardı.

Aynı zamanda yiyeceklerle dolu erzak odasına gitmeleri de engellenmişti ama Brenda daha önce hazırladığı iki sırt çantasını buldu.

“Burada kimse yok galiba,” dedi Brenda. “Geri dönmemişler. Jorge ve arkadaşların dışarı çıkmış bile olabilirler.”

Thomas ne bulmayı umduğunu bilmiyordu ama en azından tek bir tane de olsa iyi haber vardı. “Hiç ceset yok, değil mi? Patlamada kimse ölmemiş?”

Brenda omuz silkti. “Deliler

cesetleri taşımış olabilirler. Ama sanmam. Bunu yapmalarının bir anlamı yok.”

Thomas onun düşüncesini onaylamasına başını salladı. Ancak şimdi ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Tünellerden -Alt Kısım’dan- geçip diğer Kayranlıların peşine mi düşmüşlerdi? Sokaklara mı çıkmışlardı? Barkley ve diğerlerini bıraktıktan binaya mı dönmüşlerdi? Bu fikirlerin hepsi de ona korkunç geliyordu. Cevap sihirli bir şekilde belirecekmiş gibi etrafına bakındı.

“Alt Kısım’dan gitmemiz gerekiyor,” dedi Brenda bir süre sonra. Muhtemelen o da Thomas gibi seçenekleri değerlendirmişti. “Eğer diğerleri yukan çıkbysa şimdiye kadar

çoktan uzaklaşmışlardır. Ayrıca dikkati kendilerine çekerek bizden uzaklaştırdılar.”

“Ama eğer aşağıdalarsa onları buluruz, değil mi?” diye sordu Thomas. “Bu tüneller sonunda birbirine bağlanıyor, değil mi?” “Evet. Sonuçta Jorge’nin onları dağlara doğru ilerletip şehrin diğer tarafına götüreceğini biliyorum. Bizim de onlara ulaşarak ilerlemeye devam etmemiz gerekiyor.”

Thomas düşünceli bir şekilde Brenda’ya baktı. Belki de yalnızca düşünüyor gibi yapıyordu çünkü ona uymaktan başka çaresi yoktu. Deliliğin ötesine geçmiş Deliler’in elinde korkunç bir şekilde ölmek- tense bir şeyleri başarabilmek için onunla gitmek en iyi -belki de

tek- şanslıydı. Başka ne
yapabilirdi ki?

“Tamam,” dedi. “Gidelim.”

Brenda’nın kirli yüzünde beliren sıcacık gülümseme beklenmedik bir şekilde Thomas’ın, karanlıkta geçirdikleri o ana geri dönmek istemesine neden oldu. Fakat bu düşünce aklına geldiği gibi gitti. Brenda ona sırt çantalarından birini uzattı, ardından kendisinininkinden fener çıkarıp yaktı. Etraflarında bir o yöne bir diğerine tutarken ışık, tozu delip geçiyordu. Sonunda kız ışığı, çoktan iki defa geçmiş oldukları tünele tuttu.

“Gidelim mi?” diye sordu.

“Gidelim,” diye mırıldandı Thomas. Arkadaşlarını düşününce hâlâ kendini kötü hissediyordu ve Brenda’yla

kalarak doğru karan verip
vermediğini merak ediyordu.

Ama Brenda yürümeye
başladığında, onu takip etti.

31. BÖLÜM

Alt Kısım rutubetli, berbat bir yerdi. Thomas etrafındakiler! göre- bilmektense zifirî karanlığı tercih ederdi. Duvarlar ve yerler griydi, basitçe boyanmış betonu; bazı yerlerde damlayan suyun izi vardı. Neredeyse her on adımda bir kapının önünden geçiyorlardı ama Thomas'ın açmayı denediklerinin çoğu kilitliydi. Tavandaki tesisatın üstünü toz kaplamıştı, neredeyse yansı kırılmış, sivri camlar pash boşluklara saplanmıştı.

Sonuç olarak, tekin olmayan bir mezan andınıyordu. Alt Kısım ismi de diğerleri gibi yerindeydi. Thomas yer altının, daha en başından ne için yapıldığım merak etti. Kimbilir ne tür işler için yollar ve ofisler yapılmıştı.

Yağmurlu günler için binalar arası geçişi sağlayan yollar mı yapılmıştı? Acil çıkış için miydi? Muazzam güneş ışınları ve deli insanların saldırısı nedeniyle yapılmış kaçış yolları mıydı?

Brenda'nın peşinde bir tünelden diğerine geçerken, yol aynı- lannda sağa sola dönerken pek konuşmadılar. Thomas'ın vücudu, aceleyle yediği yemekten aldığı enerjiyi çabucak tüketmişti ve ona saatler gibi gelen süre boyunca yürüdükten sonra sonunda Brenda'yı yemek molası için durmaya ikna etmişti.

“Nereye gittiğimizi bildiğini düşünüyorum,” dedi yeniden yürümeye başladıklarında. Geçtikleri her yer birbirinin aynısı gibi geliyordu. Gri ve karanlık. Islak olmayan yerler de tozluymdu. Yürüdükçe kıyafetlerinin çıkardığı hışırtı ve uzaklardan gelen su damlama sesleri dışında tüneller sessizdi. Ayaklan, betonun üzerinde tok sesler çıkanyordu

Aniden Brenda durup ona doğru döndü ve ışığı alttan suratına tutup, “Böö,” diye fısıldadı.

Thomas olduğu yerde sıçrayıp onu geriye itti. “Saçmalamayı kes,” diye bağırdı. Kendini aptal gibi hissetmişti; korkudan kalbi yerinden çıkacaktı az kalsın. “Böyle yapınca bir...”

Brenda feneri yanma düşürdü ama gözlerini Thomas’tan ayırmıyordu. “Ne?”

“Hiçbir şey.”

“Deli’ye mi benziyorum?”

Bu kelime Thomas’m hoşuna gitmedi. Brenda’yı o şekilde düşünmek hoşuna gitmiyordu. “Şey... evet,” diye mırıldandı. “Üzgünüm.”

Kız arkasını dönüp fenerin ışığıyla yolu aydınlatarak yeniden yürümeye başladı. “Ben zaten bir Deliyim, Thomas. Işıl’a yakalandım, Deli oldum. Sen de öylesin.”

Thomas ona yetişmek için birkaç adım koşmak zorunda kaldı. “Evet ama sen henüz deliliğin ötesine geçmedin. Ben de geçmedim, öyle değil mi? Delirmeden önce tedavi edileceğiz.” Fare Adam doğruyu söylemiş olsa iyi olurdu.

“Sabırsızlanıyorum. Ve bu arada, evet. Nereye gittiğimizi biliyorum. Sorduğun için teşekkürler.”

Yürümeye devam ettiler; bitmek bilmeyen dönüşler ve tüneller... Bu yavaş ama sürekli hareket Thomas’m düşüncelerinin Brenda dan uzaklaşmasını ve kendini son birkaç güne göre daha iyi hissetmesini

sağladı. Yan sersem bir halde Labirent'i, yanm yamalak anılarım ve Teresa'yı düşünüyordu. Çoğunlukla Teresa'yi-

Sonunda sağa ve sola açılan, daha önce hiç görmediği kadar çıkışın olduğu geniş bir odaya girdiler. Tüm binalardan tünelleri kullanarak gelecek insanların toplanma yerine benziyordu.

"Burası şehrin merkezi falan mı?" diye sordu **Thomas**.

Brenda durup dinlenmek için sırtını duvara yaslayarak oturdu. Thomas da ona katıldı.

"Öyle sayılır," diye cevap verdi Brenda. "Gördün mü, şimdiden yolu yanladık."

Bu, Thomas'm hoşuna gitmişti ama diğerlerini düşünmek onu üzüyordu. Minho, Newt, diğer tüm Kayranhlar. Neredelerdi? İyi olup olmadıklarını öğrenmek için onları aramaması kendini bir pislik gibi hissetmesine neden oluyordu. Acaba çoktan şehri geçmeyi başarmışlar mıydı?

Pat diye çıkan ampul kırılmasına benzeyen ses Thomas'ı korkuttu.

Brenda hemen feneri geldikleri yöne doğrulttu ama gölgelerin içinde kaybolan yolda gri duvann üzerindeki birkaç çirkin su izi dışında bir şey yoktu.

"Bu da neydi?" diye fısıldadı Thomas.

"Eski bir lamba kıldı herhalde." Ses tonu endişesizdi. Feneri yere bıraktı ve karşılarındaki duvar aydınlandı.

"Lamba durup dururken neden kılısm ki?"

"Bümiyorum. Bir fare yüzünden belki?"

"Ben burada hiç fare görmedim. Ayrıca fare tavanda nasıl yürüsün ki?"

Brenda dalga geçer gibi bir ifadeyle Thomas'a baktı. "Haklısın. o halde *uçan* fare olmalı. Buradan bir an önce çıkmalıyız."

Bir *pat* sesi daha geldi, bu kez onu yere saçılan cam sesleri takip etti. Kesinlikle arkalarından gelmişti; Thomas bu kez emindi. Birileri onları takip ediyor olmalıydı. Ve Kayranlılar olamazdı, bu daha çok onları tedirgin etmeye çalışan birileri gibiydi. Korkutmaya çalışan.

Brenda bile tepkisini gizleyemedi. Bakıştılar; ikisinin de gözleri endişe doluydu.

“Ayağa kalk,” diye fısıldadı kız.

Aynı anda kalktılar ve sessizce çantalarını aldılar. Brenda bir kez daha feneri geldikleri yöne doğru tuttu. Hiçbir şey yoktu.

“Gidip bakmalı mıyız?”
diye sordu kısık sesle.
Fısıldamasına rağmen
tünelin sessizliğinde sesi
çok yüksekmış gibi
çıkıyordu. Eğer yakınlarda
birileri varsa Thomas ve
Brenda’nın söylediği her
şeyi

J duyabilirlerdi.

: “Gidip bakmak mı?”
Thomas bunun uzun
zamandır duyduğu
en kötü fikir olduğunu
düşündü. “Hayır, buradan
çıkmalıyız; tıpkı demin
dediğin gibi.”

| “Ne yani, binlerinin bizi
takip etmeye devam
etmesini mi istiyorsun?
Arkadaşların toplayıp bize
saldırmalannı mı? Şimdi

icabına bakmak daha iyi.”

Thomas, Brenda’nın feneri tutan elini yakalayıp ışığı yere doğrulttu. Ardından ona yakınlaşıp kulağına fısıldadı. “Tuzak olabilir. Geldiğimiz yolda hiç cam yoktu. Uzanıp eski lambalardan birini kırmış olmaları. Neden böyle bir şey yapsınlar ki? Bizi oraya çekmek istiyorlar.”

Brenda karşı çıktı. “Saldıracak kadar fazla kişilerse bizi neden tuzığa düşürsünler? Bu çok saçma. Buraya gelip ne yapacaklarsa yaparlardı.”

Thomas, kızın söylediklerini düşündü. Haklıydı. “Bütün gün burada durup bunu

konusmak da çok saçma. Ne yapıyoruz?”

“Hadi . ” Konuşmaya başladığı sırada feneri de kaldırmıştı ve bir anda sözlerini yanda kesti. Gözleri korkuyla büyümüştü.

Thomas başını çevirip arkada ne olduğuna baktı.

Bir adam, fenerin ışığının tam ucunda duruyordu.

Hayalet gibiydi; onu gerçek üstü gösteren bir şey vardı. Sağa doğru eğildi, tiki varmış gibi sağ ayağı ve bacağı hafifçe titredi. Sol kolu da seyirdi, elini yumruk yapıp gevşetiyordu. Muhtemelen bir zamanlar çok şık fakat artık kirli ve yıpranmış olan siyah bir takım elbise giymişti.

Pantolonunun iki dizi de suya da daha pis bir şeyle kaplanmıştı.

Fakat Thomas'm asıl dikkatini çeken adamın başıydı. Büyülenmiş gibi bakmaktan kendini alamıyordu. Saçları koparmıştı sanki ve kafasında kabuk tutmuş yaralar vardı. Her yanı yara bere içindeki suratı solgun ve ıslaktı. Bir gözü yoktu; onun yerine yapış yapış görünen kırmızı bir kütle vardı. Bir de burnu yoktu ve Thomas fena halde ezilmiş yüzünün altından genzini görebiliyordu.

Ve ağzı. Dudaklarını birbirinden ayırmış, sıkıldığı beyaz dişlerini ortaya

çıkarmıştı. Sağlam olan gözü Thomas ve Brenda arasında gidip gelirken neredeyse tehlikeli bir ifadeyle bakıyordu.

Adam homurtu gibi çıkan sesle bir şey söyleyince Thomas ürperdi. Yalnızca birkaç kelime söylemişti ama o kadar tuhaf ve yersizdi ki durumu daha da korkunç bir hale sokmuştu.

“Sanınm Rose burnumu aldı.”

32. BOLUM

Thomas'm göğsünün derinliklerinden ufak bir feryat koptu; bunu diğerlerinin duyup duymadığını yoksa sadece kendi içinde mi hissettiğini bilmiyordu. Brenda sessizce yanında duruyordu -donakalmışü belki de- fener ışığını hâlâ adamın üzerine tutuyordu.

Adam onlara doğru hantal bir adım attı, sağlam bacağıının üzerinde dengesini korumak için sağlam kolunu kaldırmak zorunda kaldı.

“Sanırım Rose burnumu aldı,” diye tekrarladı; boğazındaki balgam, sesinin iğrenç bir şekilde çatallaşmasına sebep oldu. “Ve gerçekten de berbattı.”

Thomas nefesini tutup ilk hareketi Brenda'nm yapmasını bekledi.

“Anladın mı?” dedi sinsi ifadesinin yerini sırıtma alırken. Avının üzerine saldırmak üzere olan bir hayvana benziyordu. “Gerçekten berbat. Burnum. Rose tarafından alındı. Sanınm.” Bir homurtu eşliğinde kahkaha atınca Thomas bir daha asla huzur içinde uyuyama- yacağımdan endişelendi.

“Evet, anladım,” dedi Brenda. “Çok komik.”

Thomas bir hareketlenme sezince kıza baktı. Brenda çantasından bir konserve çıkarmıştı ve fark ettirmeden sağ eline aldı. Thomas bunun iyi bir fikir olup olmadığını ve onu durdurmaya çalışmayı düşünemedi. Brenda kolunu arkaya atıp konserveyi Deli'ye fırlattı. Thomas konservenin havada uçup adamın suratına çarpmasını izledi.

Adamın haykırışı Thomas'ı iliklerine kadar ürpertti.

Hemen sonra diğerleri ortaya çıktı. İki kişi. Ardından üç. Dört ve daha fazla. Kadınlar ve erkekler. Hepsi de karanlıktan çıkıp ilk Deli'nin arkasına sürüklenir gibi yürüyorlardı. Onlar da burnu olmayan adam gibi delirmişlerdi. Onun kadar iğrençlerdi, Işıl tarafından tamamen tüketilmişlerdi, öfkeli

ve baştan aşağı yaralıydılar. Ve Thomas hiçbirinin burnu olmadığını fark etti.

L

4 “Çok da acımadı,” dedi başlarındaki Deli. “Çok güzel burunlarınız var. Ben yeniden burnum olsun istiyorum.” Durdu ve bir hırıltıyla dudaklarını yaladı. DUi, sanki sıkıldıkça çiğniyormuş gibi korkunç bir şekilde morarmıştı. “Arkadaşlarım da öyle.”

, Thomas korkunun göğsüne doğru tıpkı midesinin kabul etmediği f zehirli bir gaz gibi yayıldığını hissetti. Artık Işıl’ın insanlara ne yaptığını çok daha iyi anlıyordu. Yatakhanenin pencerelerinin önünde görmüştü ama şimdi tam karşılanndaydı. Onlan uzakta tutacak demir parmaklıklar yoktu. Deliler’in suratlan ilkel hayvanlannkini andın- yordu.

Başlanndaki adam yalpalayarak bir adım daha attı, ardından bir adım daha.

Kaçma zamanı gelmişti.

Brenda hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. Bir konserve daha çıkanp Deliler'e doğru attı ve Thomas'la birlikte dönüp koşmaya başladılar. Peşlerinden giden hastalıklı insanların tiz çığlıkları sanki iblis ordusunun savaş çağnsı gibi arkaalanndan yükseliyordu.

Çocuklar koştukça ve artarda sağa, sola döndükçe Brenda'nın fener ışığı da zikzaklar çiziyordu. Thomas avantajlı olduklarını biliyordu;

Deliler kötü durumdaydılar, yara bere içindeydiler. Onlara asla yeti-
şemezlerdi. Ama ileride onları
bekleyen daha fazla Deli olması
fikri...

Brenda yavaşladı, Thomas'ı
kolundan çekip peşinden
sürükleyerek sağa döndü.
Thomas önce birkaç adım
tökezledi ardından dengesini
sağlayıp son hız koşmaya
başladı. Deliler'in öfkeli
bağınışları ve ısıkları biraz olsun
azalmıştı.

Brenda daha sonra sola
döndü. Ardından yeniden sağa.
Döner dönmez feneri kapadı ama
yavaşlamadı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu
Thomas. Her an bir duvara çarpa-
cağından emin bir şekilde bir elini
öne uzattı.

Aldığı tek yanıtta," Şişşt,"
oldu. Hayatım Brenda'ya teslim

etmişti. Ama özellikle de o an başka seçeneği yoktu.

Brenda birkaç saniye sonra bir kez daha yavaşladı ve durdu. Karanlıkta soluk soluğa kalmış bir halde durdular. Deliler uzaktaydı ama sesleri hâlâ duyulabiliyordu ve giderek yaklaşıyorlardı.

“Tamam,” diye fısıldadı kız. “Tam... burada.”

“Ne?” diye sordu Thomas.

“Benimle birlikte odaya gir. Burada mükemmel bir saklanma yeri var; bir keresinde etrafı keşfe çıktığımda bulmuştum. Orayı bulmalarına imkân yok. Hadi.”

Brenda, Thomas’ın elini sıktı ve sağa doğru çekti. Thomas dar bir kapıdan geçtiklerini hissetti; Brenda onu aşağıya doğru çekti.

“Burada eski bir masa var,” dedi. “Hissediyor musun?”

Thomas’ın eli sert ahşaba değinceye kadar onu çekti.

"Evet," diye karşılık verdi.

"Başına dikkat et. Masanın altına gireceğiz, duvarda küçük bir Çentik var; gizli bir hücreye açılıyor. Kimbilir ne amaçla yapılmıştı ama Deliler hayatta bulamazlar. Işıklan olsa bile, ki buna şüpheliyim."

Thomas ışık olmadan yollarını nasıl bulabildiklerini merak etti ama bu soruyu sonraya sakladı; Brenda çoktan ilerlemeye koyulmuştu ve onu kaybetmek istemiyordu. Kız masanın altından duvara doğru emekleyerek ilerlerken Thomas da hemen arkasındaydı ve elleri kızın ayaklarına değiyordu. Duvardaki uzun, dar bölmeye girdiler. Thomas etrafına dokunup nerede olduklarını hissetmeye çalışıyordu. Tavan, yerden yalnızca yarım metre yükseklikteydi, bu yüzden emekleyerek ilerlemeye devam ettiler. Thomas yerleştğinde Brenda da gizlendikleri yerin en uç duvana sırtını yaslayarak uzanmıştı. Yan dönüp yere uzanmaktan başka çareleri yoktu. Daracık olmasına rağmen Thomas oraya sığmıştı, Brenda'yla aynı yöne bakıyorlardı, sırtı kızın vücu-

dunun ön kısmına yapışmıştı. Nefesini boynunda hissedebiliyordu.

“Burası çok rahatmış” diye fısıldadı Thomas.

“Sessiz ol.”

Thomas biraz kenara kaydı böylece başını duvara dayayabüdi ve rahatladı. Oraya iyice yerleşmişti, derin nefesler alıyordu ve Delilerden gelecek en ufak bir sese kulak kesilmişti.

Başta sessizlik o kadar yoğundu ki kulaklarında âdeta titreşimini hissediyordu. Ama çok geçmeden Delüer’in sesi gelmeye başladı. Öksürüyorlar, durup dururken bağırıyorlar ve çıldırmış gibi kahkahalar atıyorlardı. Her saniye giderek yaklaşıyorlardı ve Thomas panikledi, kendi kendilerini aptal gibi orada tuzığa düşürdüklerinden endişelendi. Fakat sonra biraz düşündü.

Deliler'in bu küçük hücreyi bulma şansları neredeyse hiç yoktu, özellikle de karanlıkta. Oradan uzaklaşmalarını umut ediyordu. Hatta belki Brenda ve onu unutulardı. Uzun süren bir kovalamacadansa böylesi daha iyi olurdu.

En kötü ihtimalle küçük odacığa açılan kapıdan Brenda'yla kendilerini savunabilirlerdi. Belki.

Deliler iyice yaklaşmışlardı; Thomas nefesini tutma isteğine engel olmaya çalışıyordu. Beklenmedik bir anda derin nefes alırsa onları

ele verebilirdi. Karanlık olmasına rağmen dinlemeye odaklanmak için gözlerini kapadı.

Ayaklarını sürümeleri. Homurtular ve nefes alıp verişleri. Biri defalarca duvara vurdu, betonda tok yumruk sesleri duyuluyordu. Tartışmaya başladılar, çılgına dönmüş gibi anlaşılmayan şeyler söylüyorlardı. “Bu taraftan!” ve “O taraftan!” dendiğini duydu. Biraz daha öksürük. Biri öğürdü ve sanki bazı organlarından kurtulmak istercesine şiddetli bir şekilde tükürdü. Bir kadın kahkaha attı, sesi cinnet geçirir gibiydi ve Thomas’ı ürpertti.

Brenda, Thomas’ın elini bulup sıktı. Bir kez daha Thomas sanki Teresa’yı aldatıyormuş gibi saçma bir suçluluk duygusuna kapıldı. Bu kızın bu kadar²¹³ dokunmaya ve

hissetmeye meraklı olması konusunda yapabileceği bir şey yoktu. Ve bu durumdayken bunlan düşünmesi...

Gizli bölmenin olduğu odaya bir Deli girdi. Ardından bir tane daha. Thomas onlann hırıltılı nefes alışlarını ve ayaklarını yerde sürümelerini duyabiliyordu. Bir tane daha girdi; ayağını yerde kaydırıyor | ve diğerini güm diye yere vuruyordu, kayıyor ve güm. Thomas onun | ilk gördükleri adam olabileceğini düşündü; onlarla konuşan, titreyen bir bacağı ve kolu kullanılmaz halde olan.

“Küçük çocuuk,” diye seslendi adam tüyler ürperten bir sesle. Kesinlikle oydu; Thomas o sesi asla unutamazdı. “Küçük kımız. Dışan çıkın, ses verin. Burunlannızı istiyorum.”

“Burada bir şey yok,” dedi bir kadın aniden. “Eski masa dışında

hiçbir şey yok.”

Ahşap masanın sürtünme sesi duyuldu ve hemen kesildi.

“Belki burunlarını masanın altında saklıyorlardır,” diye yanıtladı adam. “Belki hâlâ küçük, güzel yüzlerinde duruyordun”

Thomas bir el ya da ayakkabının saklanma yerlerinin hemen dışında yer boyunca ilerlediğini duyunca Brenda’ya iyice sokuldu. Yalnızca birkaç adım kalmıştı.

“Orada bir şey yok!” dedi kadın yeniden.

Thomas, kadının uzaklaştığını duydu; vücudu o kadar gerilmişti ki âdeta yüksek gerilim hattına dönüşmüştü. Nefesini

düzenlemeye dikkat ederek kendini rahatlamaya zorladı.

Biraz daha ayak sesi. Ardından sanki üçü birlikte bir strateji oluşturmaya çalışıyormuş gibi korkunç fısıllı daşmalar. Akıllan, hâlâ bu tür şeyler yapacak kadar yerinde miydi? Thomas bunu merak etti. Konuşmalarını duymaya çalıştı ama çıkan fısıltılardan ne dedikleri anlaşılmıyordu.

“Hayır!” diye bağırdı biri. Bir adam. Ama Thomas onun o adam olup olmadığını anlayamadı. “Hayır! Hayır hayır hayır hayır hayır hayır hayır.” Kelimeler giderek kısık sesli bir mınltı halini

aldı.

Kadın şarkı söyler gibi bir tonda karşılık vererek adamı susturdu. “Evet evet evet evet evet evet evet evet.”

“Susun!” diye bağırdı liderleri. Kesinlikle liderdi. “Susun susun susun!”

Thomas, vücudundan terler akıyor olsa da kanının donduğunu hissetti. Bu konuşmanın bir anlamı olup olmadığını yoksa yalnızca deliliklerinin başka bir ispatı mı olduğunu bilmiyordu.

“Ben gidiyorum,” dedi kadın hıçkırarak. Sesi, oyuna alınmamış küçük bir kız çocuğu gibi çıkmıştı.

“Ben de, ben de,” dedi diğer adam.

“Susun susun susun susun!” diye bağırdı liderleri bu kez daha yüksek bir sesle. “Gidin gidin gidin!”

Kelimeleri tekrar etmeye başlaması Thomas'ı ürpertti. Sanki beyinlerinde konuşmalarım kontrol eden bölüm bozulmuştu.

Brenda, Thomas'm elini o kadar çok sıkıyordu ki canı acıdı. Ensesinde hissettiği nefesi serindi.

Dışarıdan ayak sesleri ve kıyafetlerin hışırtısı duyuluyordu. Gidiyorlar mıydı?

Koridora, tünele ya da her neyse oraya girdiklerinde sesler azaldı. Gruplarındaki diğer Deliler çoktan gitmiş gibi görünüyordu. Çok geçmeden yine her yer sessizliğe büründü. Thomas, Brenda'nın sessiz nefes alıp verişini duyuyordu.

Sert zeminde yatmışlardı, birbirlerine yapışmış, küçük kapıya bakıyorlar, terliyorlardı. Sessizlik yoğunlaşıp boş bir sesin uğultusuna dönüşüyordu. Thomas gittiklerinden tamamen emin olmak için dinlemeye devam etti. Her ne kadar o küçük, rahatsız yerden çıkmaya can atsa da, beklemele²¹⁶ri gerekiyordu.

Birkaç dakika geçti. Birkaç

dakika daha. Sadece sessizlik ve karanlık...

“Sanırım gittiler,” diye fısıldadı Brenda sonunda. Fenerini yaklı.

“Merhaba, burunlar!” diye bağırdı odadan korkunç bir ses.

Hemen sonra bir el kapıdan uzanıp Thomas! gömleğinden yakaladı.

33. BÖLÜM

Thomas ılık ılığa adamın yara bere içindeki elini savuşturmaya çalıştı. Gözleri hâlâ Brenda’nın fenerinin ışığına alışmaya çalışıyordu; adamın, gömleğine yapışan elini görebilmek için gözlerini kısması ı gerekti. Deli, Thomas’m vücudunu yere çarptı. Thomas’m yüzü sert betona çarpınca burnunda dayanılmaz bir acı hissetti. Kan akmaya ı başladı.

Adam onu birkaç santim çekip yeniden itti. Çekip itiyor, çekip itiyordu. Ve her defasında Thomas’m suratını duvara çarpıyordu. Thomas, Deli’nin bu kadar güçlü olduğuna inanmıyordu; dış görünüşüne bakınca böyle bir güç imkânsız görünüyordu. Zayıf ve korkunç şekilde yaralıydı.

Brenda bıçağını çıkardı, Thomas’m üzerinden adamın eline saplamaya çalışıyordu.

“Dikkat et!” diye bağırdı Thomas. Bıçak fazlasıyla yakınındaydı. Adamın bileğini yakalayıp gömleğini sımsıkı tutan elini gevşetmeye Çüışarak sağa sola çevirmeye başladı. İşe yaramıyordu. Adam, Thomas’m vücudunu itip çekerek onu yaralamaya devam etti.

Brenda ığlık artı ve ne atıldı. Thomas'ın üzerinden adamın koluna bıçağı sapladı. Adam uğursuz bir çığlıkla Thomas'ın gömleğini bıraktı. Eli, yerde kanlar bırakarak kapı girişinde kayboldu. Acı dolu feryatları, onu takip eden yankılarıyla devam ediyordu.

“Kaçmasına izin veremeyiz!” diye bağırdı Brenda. “abuk, dışan ık!”

Acı içinde olan Thomas onun haklı olduğunu biliyordu ve çoktan çıkmak için vücudunun pozisyonunu değiştirmişti. Eğer adam diğer Delilere ulaşırsa hepsi birlikte geri gelirdi. Hatta gürültüyü duyup çoktan onlara doğru gelmeye başlamış olabilirlerdi.

Thomas sonunda başım ve

kollarım kapıdan çıkardı, zaten sonrası kolaydı. Duvardan destek alıp kendini dışarı iter itmez gözleri, bir saldırı daha bekleyerek Deli'ye kilitlendi. Adam sadece birkaç adım ötedeydi, yaralı kolunu göğsüne bastırmıştı. Bakışları buluştu ve Deli, yaralı bir hayvan gibi ağzını oynatarak havayı ısırды.

Thomas ayağına kalkacaktı ki kafasını masaya çarptı. “Lanet olsun!” diye bağırdı ve eski ahşap masanın altından emekleyerek çıktı. Brenda hemen yanındaydı, yerde inleyerek cenin pozisyonunda yatan Deli'nin karşısında durdular. Yarasından kan damlıyordu ve çoktan yerde bir birikinti oluşturmuştu.

Brenda'nın bir elinde fener, diğerinde Deli'ye yönelttiğı bıçak vardı. “Psikopat arkadaşlarıyla

gitmeliydin, ihtiyar. Bize bulaşmamalıydın.”

Adam cevap vermek yerine aniden omzunun üzerinde döndü, inanılmaz bir hız ve güçle sağlam bacağıyla tekme attı. Darbesi Brenda'ya geldi ve o da Thomas'a çarpınca ikisi birden yere kapaklandılar. Thomas fener ve bıçağın beton zemine çarpma sesini duydu. Duvarlarda gölgeler hareket ediyordu.

Deli ayağa kalkıp koridora çıkan kapının önüne düşen bıçağa doğru koştu. Thomas kalkıp ileri atıldı ve adamın dizlerinin arkasına çarpıp onu yere düşürdü. Adam dönerken dirseğini savurdu. Tho-

mas çenesine darbe alınca bir kez daha şiddetli bir acıyla ve ellerini yüzüne götürerek yere düştü.

O sırada Brenda geldi. Deli'nin üzerine zıplayıp iki kez yüzüne vurdu. Adamın bakışlarından hayrete düştüğü belliydi. Brenda bu anın avantajından yararlanıp bir şekilde adamı aniden çekip kamının üzerine yatırdı. Kollarnı arkasında birleştirdi ve canını yakacak şekilde yukan kaldırdı. Deli acıyla büküldü ve sarsıldı fakat Brenda onu yerde tutmak için bacaklarını da kullanıyordu. Adam korkunç, dehşet dolu, kulak tırmalayıcı bir sesle çığlık atmaya başladı.

“Onu öldürmemiz gerek!” diye bağırdı kız.

Thomas dizlerinin üzerinde, sersemlemiş bir halde kıpırdamadan duruyordu. “Ne?” diye sordu.

O kadar bitkindi ki Brenda'nın sözlerini algılayamamıştı.

“Bıçağı al! Onu öldürmemiz gerekiyor!”

Deli, Thomas'ın olabildiğince uzağa kaçmak istemesine neden olan çıgıllıklar atmaya devam ediyordu. Hiç doğal değildi. İnsandan çıkmıyordu sanki.

“Thomas!” diye bağırdı Brenda.

Thomas bıçağın olduğu yere doğru emekledi, bıçağı aldı ve keskin ucundaki kıpkırmızı kana baktı. Brenda'ya döndü.

“Çabuk ol!” dedi Brenda sinirle. İçinden bir ses kızın öfkesinin artık sadece Deli'ye olmadığını söylüyordu; bu kadar oyalandığı için ona da kızmıştı.

Ama bunu yapabilir miydi? Birini öldürebilir miydi? Onun ölmesini isteyen manyak bir psikopat olsa bile. Burnunu

isteyen biri...

Yalpalayarak Brenda'nın yanma gitti, bıçağı ucunda zehir varmış gibi tuttu. Sanki onu sadece tutmak b e yüzlerce hastalığa yakalanıp yavaş ve acılı bir şekilde ölmesine neden olacaktı gibi.

Elleri arkasından bağı, yere yapışık Deli bağırmaya devam ediyordu.

Brenda, Thomas'ın bakışlarını yakaladı ve kararlılıkla konuştu. "Onu ters çevireceğim, sen de bıçağı kalbine saplayacaksın!"

Thomas kafasını iki yana sallıyordu ki durdu. Başka şansı yoktu. Bunu yapmak zorundaydı. Bu yüzden başıyla onayladı.

Brenda adamın sağ tarafına geçerken sarf ettiği güçle bağırdı. Vücudunu ve Deli'nin sıkıca tuttuğu ellerini kullanarak onu sırtüstü çevirdi. İnanılmaz bir şekilde adam daha yüksek sesle haykırmaya başladı. Gerilmiş göğsü Thomas'ın hemen önündeydi.

"Şimdi!" diye bağırdı Brenda.

dehşet vericiydi.

Deli mücadele etti. Kasıldı. Öksürüp tükürdü. Thomas bıçağı çevirip iyice derine sokarken Brenda adamı tutmaya devam etti. Çılgına dönmüş bir halde bakan gözlerindeki ışık kaybolurken homurtuları ve hayatta kalmak için verdiği direniş yavaşça sona erdi.

Sonunda İşü'a yakalanmış adam öldü ve Thomas fazlasıyla gerilmiş bir halde geriye doğru düştü. Güçlkle soluyarak göğsündeki başlaya karşı koymaya çalışıyordu.

Bir adam öldürmüştü. Başka bir insanın hayatına son vermişti. Kendini zehirlenmiş gibi hissetti. 220

“Gitmemiz lazım,” dedi Brenda ayağa fırlayıp. “Tüm bunlan duymamış olmalarına

imkân yok. Hadi.”

Thomas onun duygusuz tavrına ve yaptıklarından sonra bu kadar Çabuk toparlandığına inanamıyordu. Fakat sonuçta başka seçenekleri yoktu. Diğer Deliler’in sesleri koridorda yankılanmaya başladı, derin bir vadiden geçen sırtlan sesleri gibiydi.

Thomas, onu tüketmek üzere olan suçluluk duygusunu bir kenara itip kendini ayağa kalkmaya zorladı. 'Tamam, ama artık bu kadar yeter.' Önce kafa yiyen gümüş toplar. Şimdi karanlıkta Delilerle savaş "Ne demek istiyorsun?"

Bitmek bilmeyen karanlık tünellerden bıkmıştı. Ölümlerden bıkmıştı. "Gün ışığına çıkmak istiyorum. Ne olursa olsun. Gün ışığı, istiyorum. Hemen."

Brenda ona karşı çıkmadı. Birkaç dönüşün ardından onları Alt Kısım'dan çıkaracak, gökyüzüne yükselen demir merdiveni buldular. Deliler'in rahatsız edici sesleri uzakta yankılanıyordu. Kahkahalar, bağınşlar ve kıkırdamalar. Ara ara duyulan çığlıklar.

Rögar kapağım güçlkle iterek

açtılar ve yukan tırmandılar. Gri alacakaranlıkta, her taraflarını saran yüksek binaların ortasında buldular kendilerini. Kırık pencereler. Sokaklara dağılmış çöpler. Bazı yerlerde cesetler. Küf ve toz kokusu. Sıcak.

Fakat hiç kimse yoktu. En azından hayatta olan. Thomas bir anda yerdeki ölülerden birinin arkadaşı olabileceği düşüncesiyle panikledi ama yanılmıştı. Perişan haldeki vücutlar yaşlı adam ve kadınlardı ve çoktan çürümeye başlamışlardı.

Brenda yavaşça kendi etrafında dönüp yönünü bulmaya çalıştı. “Pekâlâ, dağlar şu sokağın sonunda olmalı.” Parmağıyla işaret etti ama net göremiyorlardı ve güneş binaların arkasına saklanmıştı.

“Emin misin?” diye sordu

Thomas.

“Evet, hadi gidelim.”

Uzun ve boş sokakta yürümeye koyuldukları anda Thomas gözlerini dört açıp her kınk pencereyi, her ara sokağı ve her yıkık dökük kapıyı tanyordu. Minho ve Kayranlılardan bir iz görmeyi umuyordu- Ve hiç Deli *görmemeyi* umuyordu.

Karanlık çökene kadar kimseyle karşılaşmadan yolculuklarına devam ettiler. Arada bir uzaklardan gelen çığlıklar ve bir binanın içinden bir şeylerin kırılma seslerini duyuyorlardı. Thomas birkaç blok ötede aceleyle koştururan bir grup görmüştü ama Brenda ve kendisini fark etmemiş gibi görünüyorlardı.

Güneş tamamen batmadan hemen önce bir köşeyi döndüler ve şehrin ucundaki, yaklaşık iki kilometre uzaklıktaki manzarayı gördüler. Binalar bitiyordu ve arkalarında tüm heybetiyle dağlar görünüyordu. Thomas'ın birkaç gün önce gördüğünde düşündüğünden çok daha büyük, kurak ve kayalıktı. Dünyanın bu kısmında, geçmişinden hatırladığı karla

kaplı dağlar yoktu.

“Kalan yolu da yürümeli miyiz?” diye sordu Thomas.

Brenda saklanmak için bir yer aramakla meşguldü. “Kulağa hoş geliyor ama hayır. Öncelikle gece buralarda dolanmak çok tehlikeli. İkincisi oraya ulaşırsak bile dağlara kadar gitmediğimiz sürece saklanacağımız bir yer bulamayız. Zaten dağlara kadar gitmeyi başarabileceğimizden de şüpheliyim.”

Bu berbat şehirde bir gece daha geçirmek Thomas’ı korkutsa da Brenda’ya uydu. Fakat diğer Kayranlılarla ilgili duyduğu korku ve endişe onu yiyip bitiriyordu. Gücsüz bir şekilde, “Tamam. Peki nereye gideceğiz?” diye sordu.

“Beni takip et.”

Büyük, tuğla duvarla biten bir ara sokağa girdiler. Başta Thomas

yalnızca tek çıkışı olan bir yerde uyumanın berbat bir fikir olduğunu düşünse de Brenda onu, çıkmaz sokak olduğu için Deliler'in oraya girmeyeceğine ikna etti. İçinde saklanabilecekleri paslanmaya yüz hıtmuş kamyonları gösterdi.

Birinin içine girdiler; kamyonun içinden işe yarar ne varsa sököl-
muS gibiydi. Koltuklar parçalanmıştı ama hâlâ yumuşaktı ve sürücü

koltuğu büyüktü. Thomas direksiyonun arkasına oturup koltuğu olabildiğince geriye yatırdı. Yerleşince şaşırtıcı bir şekilde kendini çok rahat hissetti. Brenda da birkaç santim yanında kendi koltuğunu ayarlıyordu. Dışarısı kapkaranlıktı ve kınk camlardan, hâlâ ortalıkta gezinen Deliler'in sesleri geliyordu.

Thomas yorgunluktan ölüyordu. Yaralıydı. Ağnsı vardı. Üstü başı kurumuş kanla kaplıydı. Daha önce, Brenda ona suyu boşa harcamamasını söyleyene kadar ellerini birbirine sürterek temizlemişti. Ama parmaklarında, avuçlarında o adamın kanının olması... bunu kaldıramıyordu. Her düşündüğünde içi acıyordu fakat

korkunç gerçeği de yok sayamazdı: eğer birkaç gündür Işıl'a yakalanmadıysa -Fare Adam'ın yalan söylediğine dair ufak bir umuttu- artık kesin | yakalanmıştı.

Ve şimdi karanlıkta oturmuş, başım kamyonun kapısına yasla- mışken yaptıklarının düşüncesi beynine akın etti.

‘O adamı öldürdüm,’ diye fısıldadı.

“Evet, öldürdün,” diye karşılık verdi Brenda yumuşak bir sesle. “Yoksa o seni öldürürdü. Doğru olanı yaptığından eminim.”

Thomas da buna inanmak istiyordu. Adam tamamen delirmişti, Işıl tarafından tüketilmişti. Muhtemelen çok yakında zaten ölecekti. Ayrıca onlara zarar vermek için her şeyi yapmıştı. Onlan öldürmek

için. Thomas doğru olanı yapmıştı. Yine de suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyor, iliklerine kadar işliyordu. Bir insanı öldürmek. Kolay kabul edilebilir bir şey değildi.

“Büiyorum,” diye cevap verdi sonunda. “Ama çok... kötüydü. Çok vahşi. Keşke uzak bir mesafeden silahla falan vurabüseydim.” “Evet. Bu şekilde olduğu için üzgünüm.”

“Ya her gece uyuduğumda onun iğrenç suratını görürsem? Ya rüyalanma girerse?” Brenda’nın, Deli’yi öldürme işini *ona* yaptıрма-

sından dolayı kızgındı; ne kadar çaresiz halde olduklarını düşününce belki de böyle hissetmesi doğru değildi.

Brenda ona bakmak için koltuğunda kaydı. Ay ışığında, kızın kahverengi gözlerini, kirli ama güzel yüzünü görebiliyordu. Belki bu kötü bir düşünceydi, belki Thomas pisliğin tekiydi ama ona baktıkça Teresa'yı geri istiyordu.

Brenda uzanıp onun elini tuttu ve sıktı. Thomas elini geri çekmedi ama onun elini sıkmadı da.

“Evet?”

“Sadece kendini kurtarmadın, biliyorsun. Beni de kurtardın. Tek başıma olsam o Deliyi yenemezdin.”

Thomas başını salladı ama bir şey söylemedi. Bir sürü nedenden

dolayı içi acıyordu. Bütün arkadaşları gitmişti. Belki ölmüşlerdi. Chuck ölmüştü. Teresa kayıptı. Güvenli bölgeye giden yolun yansını aşmıştı, sonunda delirecek olan bir kızla bir kamyonda uyuyorlardı | ve etraftan kana susamış Delilerle dolu bir şehirle çevriliydi.

“Gözlerin açık mı uyuyorsun?” diye sordu Brenda.

Thomas gülümsemeye çalıştı. “Hayır. Sadece hayatınım ne kadar kötü olduğunu düşünüyordum.”

“Benimki de öyle. Hem de çok kötü. Ama seninle olduğum için mutluyum.”

Cümlesi o kadar açık ve tatlıydı İd Thomas’m gözlerini sıkıca kapamasına neden oldu. Hissettiği tüm acı, Brenda’ya karşı bir duyguya dönüştü;

neredeyse Chuck için
hissettiklerine benziyordu.
Brenda'ya bunu yapan
insanlardan nefret ediyordu,
tüm bunlara sebep olan
hastalıktan nefret ediyordu ve bu
durumu düzeltmek istiyordu.

Sonunda ona tekrar baldı. “Ben
de mutluyum. Yalnız olmak çok
fena olurdu.”

“Babamı öldürdüler.”

Thomas ani konu değişikliğine şaşırarak başını kaldırdı. “Ne?” Brenda başını yavaşça yukarı aşığı salladı. “İSYAN. Babam beni almalarını engellemeye çalıştı. Onlara... sanınm bir oklavayla saldı- nrken çılgına dönmüş gibi bağınyordu.” Hafifçe güldü. “Başından vurdular.” Brenda’nın dolan gözleri loş ışıktı parlardı.

“Ciddi misin?”

“Evet. Her şeyi gördüm. Daha yere bile düşmeden hayatının sona erdiğini gördüm.”

“Ah, Tannm.” Thomas doğru kelimeleri aradı. “Ben... çok üzgünüm. Dünyada belki de en iyi arkadaşım olan kişinin bıçaklandığını gördüm. Kollanmda can verdi.”

Duraksadı. “Peki ya annen?”

“Uzun süredir ortalarda yoktu.” Brenda daha fazla açıklama

yapmadı, Thomas da
üstelemedi. Bilmek
istemiyordu.

“Delirmekten çok
korkuyorum,” dedi Brenda uzun
bir sessizliğin sonunda.
“Şimdiden bunun olduğunu
hissedebiliyorum. Bazı şeyleri
tuhaf görüyorum, tuhaf
duyuyorum. Durup dururken
hiç de mantıklı olmayan şeyler
düşünmeye başlıyorum. Bazen
etrafımdaki hava... sert geliyor.
Bunun ne demek olduğunu bile
bilmiyorum ama korkunç.
Kesinlikle delirmeye başladım.
Işıl, beynimi cehenneme
çeviriyor.” Thomas,
gözlerindeki ifadeye
dayanamıyordu; bakışlarını
aşağı çevirdi. “Umutunu
kaybetme. Güvenli bölgeye
gidip tedavi olacağız.” “Boş yere

ümitleniyoruz,” dedi Brenda.
“Ama sanının hiç umudumuz
olmamasından iyidir.”

Thomas’ın elini süeti. Bu kez
Thomas da karşılık verdi.

Ve inanılmaz bir şekilde,
uyudular.

35. BÖLÜM

Minho ve Nevvt'in, deliliğin ötesine geçmiş bir grup Deli tarafından köşeye sıkıştırıldığını gördüğü bir kâbusla uyandı. Bıçakk Deliler. Öfkeli. Kan döküldüğü anda Thomas uyandı.

Bağırıp bir şeyler söylediğinden korkarak etrafına batandı. Kamyon hâlâ gece karanlığındaydı; Brenda'yı zor görüyordu, gözlerinin açık olup olmadığını bilmiyordu. Ama o sırada Brenda konuştu.

“Kâbus mu gördün?”

Thomas yemden yatıp gözlerini kapadı. “Evet. Arkadaşlarım için endişelenmeden duramıyorum. Ayrılmak zorunda kaldığımız için kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Böyle olduğu için üzgünüm.”
Yattığı yerde kaydı. “Ama en-
dişelenmen gerektiğini
sanmıyorum. Kayranlı dostların
yeterince yetenekli
görünüyorlardı; değillerse bile
Jorge çok serttir. Onlann sorun
yaşamadan şehri geçmelerim
sağlayacaktır. Boşuna stres
yapma. Endişeleneceksen bizim
için endişelen.”

“Kendimi iyi hissettirme
konusunda berbatsın.”

Brenda güldü. “Üzgünüm; son kısmı söylerken gülümsüyordum ama galiba beni göremiyorsun.”

Thomas aydınlatılmış ekranlı saatine baktı. “Güneş doğmadan önce birkaç saatimiz daha var.”

Kısa bir sessizlikten sonra Thomas yeniden konuştu. “Bana hayatın şimdi nasıl olduğuyla ilgili biraz daha bilgi ver. Hafızamızın çoğunu sildiler; ben bazı şeyler hatırladım ama çok bulanık ve onlara güvenebileceğimden emin değilim. Dış dünyayla ilgili pek bir şey hatırlamadım zaten.”

Brenda derin bir iç geçirdi. “Dış dünya demek. Pekâlâ, berbat bir yer. Sıcaklık sonunda düşmeye başladı ama

deniz seviyesinin de azalması çok uzun zaman alabilir. Güneş ışıklarından bu yana uzun süre geçti ve çok kişi öldü, Thomas. Çok fazla. Hayatta kalanların bu kadar kısa sürede toparlanıp yeniden medenileşmesi inanılmaz. Aptal Işıl olmasaydı sanırım dünya sonunda düzelirdi. Ama zaten köpeğin duası... ah, hatırlamıyorum. Babam eskiden böyle bir şey söylerdi.” Thomas içinde uyanan merakı bastıramıyordu. “Ne oldu? Yeni ülkeler mi var yoksa sadece bir tane büyük hükümet mi var? Ve İSYAN bu işin neresinde? Hükümet onlar mı?”

“Hâlâ ülkeler var ama daha çok... birleşmiş dürümdalar. Işıl inanılmaz hızlı bir şekilde

yayılınca güçlerini
birleştirdiler; teknoloji,
kaynaklar... İSYAN'ı kurmak
için ne gerekiyorsa. İnanılmaz
detaylı test sistemini
başlattılar ve karantina
bölgeleri oluşturmak için çok
çaba sarf ettiler. Işıl'ı
yavaşlattılar ama
durduramadılar. Sanının tek
umut tedavi bulmak. Umanın
haklısındır, tedavi
bulmuşlardır ama eğer tedavi
varsa bile bunu henüz
toplumla paylaşmadıkları
kesin. “Peki neredeyiz?” diye
sordu Thomas. “Şu anda
neredeyiz? “Bir kamyondayız.”
Thomas gülmeyince Brenda
konuşmaya devam etti. “Özür
dilerim, şaka yapmanın sırası
değil. Yemeklerdeki
etiketlerden yola çıkarak

Meksika’da olduğumuzu
düşünüyoruz. Ya

da eskiden Meksika olan yerde. Mantıklı geliyor. Burası artık Alev. İki dönence -Yengeç ve Oğlak- arasında bir çöl. Orta ve Güney Amerika, Afrika'nın çoğu, Ortadoğu ve Güney Asya. Büyük bir çöle dönüştü. Bir sürü ölüm oldu. Alev'e hoş geldin. Biz şirin Deliler'i buraya göndermeleri çok hoş değil mi?"

"Tanrım." Thomas'm aklında bir sürü şey vardı: çoğu kendisinin İSYAN'ın bir parçası olması hakkındaydı ve Labirent, A ve B Gruplan'mn ve yaşadıkları diğer her şeyin de onunla ilgili olmasıydı. Ama bunlara anlam verebilecek kadar çok şey hatırlamıyordu.

"Temrim mı?" diye sordu Brenda. "Söyleyebileceğin tek şey bu mu?"

"Sormak istediğim bir sürü

soru var; nereden başlasam bilemiyorum.”

“Uyuşturucu maddeyi biliyor musun?”

Thomas ona bakarken yüzünü daha iyi görebilmeyi diledi. “Sanırım Jorge bahsetmişti. Nedir?”

“Dünya nasıldır, biliyorsun. Yeni bir hastalık, yeni ilaçlar. Hastalığı doğrudan engellemese bile yine de bir şeyler çıkarıyorlar.”

“Ne işe yarıyor peki? Sende var mı?”

“Ha-ha!” diye bağırdı Brenda aşağılar bir tavırla. “Bize verdiklerini mi sanıyorsun? Sadece önemli insanlar, zenginler alabildi. Ona Kut diyorlar. Duygularını uyuşturuyor, beynini uyuşturuyor, kişiyi sersemletiyor, böylece hiçbir şey

hissetmiyor. Işıl'ı tuzığa düşürüyor çünkü virüs beyinde gelişiyor. Beyinde fazla hareket olmayınca virüs de zayıflıyor."

Thomas kollarını önünde birleştirdi. Bu konuyla ilgili önemli bir şey vardı ama hatırlayamıyordu. "Yani... bu bir tedavi değil, öyle mi? Virüsü zayıflatmasına rağmen."

“Hayır, alakası yok. Sadece kaçınılmaz olanı erteliyor. Sonunda kazanan her zaman Işıl olur. Mantıklı olma yetini, sağduyunu, merhamet duygunu yitiriyorsun. İnsanlığını kaybediyorsun.”

Thomas sessiz kaldı. İlk defa bir anının -çok önemli bir **anı**-nın- geçmişine set çeken duvann çatlaklarından sızarak gün **ışığına** çıkmaya uğraştığını bu kadar güçlü bir şekilde hissediyordu. Işıl], Beyin. Delirmek. Uyuşturucu madde, Kut. İSYAN. Denemeler, Fare Adam’ın söyledikleri, Değişkenler’e verdikleri tepkiler... Hepsi bu anısıyla ilgiliydi.

“Uyudun mu?” diye sordu Brenda birkaç dakikalık

sessizliğin ardından.

“Hayır. Yalnızca bir anda çok fazla şey öğrendim.” Brenda’nın sözleri onu belli belirsiz alarma geçirmişti ama bir türlü kafasını toparlayamıyordu. “Tüm bunlan sindirmek çok zor.”

“Pekâlâ. Susuyorum o halde.” Brenda dönüp başını kapıya yasladı. “Düşünmemeye çalış. Hiçbir faydası olmaz. Dinlenmen lazım.”

“Hı hı,” diye mırıldandı Thomas, bu kadar ipucu olmasına rağmen gerçek cevaplan olmaması karşısında hayal kınldığına uğramış bir halde. Ama Brenda haklıydı; iyi bir uykuya ihtiyacı vardı. Rahat bir pozisyon aldı ve tüm çabasına rağmen uykuya dalması biraz zaman aldı. Ve

rüya gördü.

Yeniden büyüktü, muhtemelen on dört yaşındaydı. Teresa'yla birlikte dizlerinin üstüne çökmüşler, kulaklarını bir kapının aralığına bastırmış, içeriyi dinliyorlardı. Gizlice. İçeride bir kadın ve adam konuşuyordu ve Thomas onları gayet iyi duyabiliyordu.

İlk önce adam konuştu. “Değişkenler listesine eklemeleri yaptın mı?”

“Dün gece,” diye yanıtladı kadın. “Trent’in Labirent Deneyleri’nin sonuna eklediği şey hoşuma gitti. Acımasız ama bunun olması gerekiyor. Önemli modeller çıkarabilir.”

“Kesinlikle. İhanet senaryosu da aynı şekilde, tabii eğer gerekli olursa.”

Kadın kahkahaya benzer bir ses çıkardı fakat gergindi ve neşeli değildi. “Evet, ben de aynı şeyi düşündüm. Tannm, bu çocuklar delirmeden ne kadarına katlanabüirler?”

“Sadece o da değil, çok riskli. Ya ölürse? O zamana kadar onun en güçlü Adaylardan biri olacağına hepimiz eminiz.”

“Ölmeyecek. Buna izin vermeyiz.”

“Yine de, biz Tann değiliz. Ölebilir.”

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından adam konuştu. “Belki de bir şey olmaz. Ama şüphelerim var. Psikologlar bunun ihtiyacımız olan bir sürü modeli tetikleyeceğini söylüyor.”

“Böyle bir işin içine bir sürü duygu da karışıyor,” diye yanıtladı kadın. “Ve Trent’e göre yaratılması en zor olan modeller. Sanınm bu Değişkenlerle ilgili plan, işe yarayacak tek şey.”

“Denemelerin *gerçekten* işe yarayacağını düşünüyor musun?” diye sordu adam. “Bu işin boyutu inanılmaz. Ne kadar çok şeyin kötü gidebileceğini bir düşünsene!”

“*Gidebilir*, haklısın. Ama başka bir seçenek var mı? Deneyeceğiz ve eğer başansız olursa hiçbir şey yapmamış olmakla aynı noktada olacağız.”

“Sanınm öyle.”

Teresa, Thomas’m tişörtünü çekiştirdi; Thomas ona balonca kızın koridoru işaret ettiğini gördü. Gitme zamanı gelmişti. Başıyla onayladı ama gitmeden

önce son kez bir şeyler duyma umuduyla kapıya doğru eğüdi. Ve duydu. Konuşan, kadındı.

“Deneylerin sonunu göremeyecek olmamız çok kötü.”
“Büiyonım,” diye karşılık verdi adam. “Ama gelecek, bize teşekkür edecek.”

Şafağın ilk mor izleri Thomas'ı ikinci kez uyandırdı. Brenda'yla gecenin bir yansı yaptığı konuşmadan ve hatta rüyasından sonra bir kere bile kıpırdadığını hatırlamıyordu.

Şimdiye kadar gördüğü en tuhaf rüyaydı. Söylenenlerin çoğunu unutmak üzereydi, oldukça yavaş bir biçimde bir araya gelen geçmişinden parçalanı birleştirmek çok zordu. Belki de Deneylerin sandığı kadar içinde olmadığını umdu. Rüyada pek bir şey anlamasa da Teresa'yla birlikte gizlice dinlemeleri Deneylerin her aşamasında olmadıklarını gösteriyordu.

Ama tüm bunların amacı ne olabilirdi? Gelecekte neden o insanlara teşekkür edilecekti?

Gözlerini ovuşturup gerindi ve

Brenda'ya baktı; gözleri hâlâ ka- 1
palıydı, göğsü yavaş ve düzenli
nefeslerle inip kalkıyordu, ağzı
hafifçe | açılmıştı. Vücudu bir
önceki günden daha gergin
olmasına rağmen rahat bir uyku
çekmek ruh halinde âdeta
mucizeler yaratmıştı. Ken- . dini
yenilenmiş hissediyordu. Canlı.
Şaşkındı, anılarını hatırlatan rüya
ve Brenda'nın söylediklerinden
dolayı kafası karışıkta ama aym |
zamanda da canlanmıştı.

Bir kez daha gerindi ve uzun
uzun esnerken sokağın
duvanında bir şey gördü. Geniş,
metal bir plaka asılıydı.

Kamyonun kapısını açıp dışarı
çıktı, tabelaya doğru yürüdü.
Labirentle “İNSANLIĞIN
SONU: ²²⁹YOK ETME
ARAŞTIRMA NOKTASI” yazan
tabelanın neredeyse aynısıydı.

Aynı mat metal, aym yazı tipi. Fakat bunda bambaşka bir şey yazıyordu. Thomas

kıpırdamadan önce en az beş dakika boyunca ona baktı.

Üzerinde: THOMAS, GERÇEK LİDER SENSİN, yazıyordu.

36. BÖLÜM

Brenda kamyonundan çıkıp yanma gitmese Thomas tabelaya bütün gün bakabilirdi.

“Söylemek için doğru zamanı bekliyordum,” dedi sonunda Brenda,

onu düşüncelerinden uyandırarak.

Thomas başını çevirip ona baktı. “Ne? Neden bahsediyorsun?” Brenda tabelaya bakmayı sürdürdü. “Adını öğrendiğimden beri. Jorge de aynı şekilde. Muhtemelen bu nedenle sizinle şehri geçip güvenli bölgeye

gitme riskini aldı.”

“Brenda, sen *neden* bahsediyorsun?” diye tekrarladı Thomas. Brenda sonunda ona baktı. “Bu tabelalar şehrin her yerinde var. Hepsinde aynı şey yazıyor. Tamamen aynı.”

Thomas dizlerinin çözüldüğünü hissetti. Dönüp sırtını duvara yaslayarak yere oturdu. “Bu nasıl... nasıl mümkün olabilir ki? Yani, bir süredir buradaymış gibi görünüyor...” Tam olarak ne diyeceğini bilmiyordu.

“Bilmiyorum,” diye cevapladı Brenda, Thomas’m yanına otururken. “Hiçbirimiz ne anlama geldiğini bilmiyoruz. Ama siz ortaya

çıktığınızda ve sen adını söylediğinde... bunun bir tesadüf olmadı? düşündük.”

Thomas sert bir ifadeyle baktı; öfke, içinde gitgide büyü_{0r}^ “Bana bunu neden söylemedin? Elimini tutup babanın ölümünü anlatıyorsun ama bunu pas mı geçiriyorsun?”

“Sana söylemedim çünkü nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Muhtemelen beni unutup koşarak diğer tabelaları arayacağını düşündüm.”

Thomas iç geçirdi. Bütün bu olanlardan bıkmıştı. Öfkesinden anndı ve derin bir nefes verdi. “Sanırım bu da hiçbir anlam ifade etmeyen bu kâbusun bir parçası.”

Brenda başını çevirip tabelaya baktı. “Bunun ne anlama geldiğini nasıl bilmezsin? Daha açık olabilir miydi? Senin lider olup başa geçmen gerekiyor. Sana yardım ederim. Böylece güvenli bölgeye girebilirim.”

Thomas güldü. “Kafayı yemiş Deliler’le dolu bir şehirdeyim, bir grup kız beni öldürmek istiyor ve ben grubumun gerçek liderinin kim olduğu konusunda mı endişeleneceğim? Bu çok saçma.”

Brenda kafası karışmış bir halde yüzünü buruşturdu. “Seni öldürmek isteyen kızlar mı? Sen ne diyorsun?”

Thomas cevap vermedi, ona her şeyi baştan sona anlatıp anlatmamayı düşünüyordu.

“Ee?” diye üsteledi Brenda.

Üzerindeki bu baskıyı atmanın iyi olacağını ve Brenda’ya artık güvenebileceğini düşünerek ona her şeyi anlattı. Daha önce ona ufak detaylardan bahsetmişti ve parça parça anlatmıştı ama bu kez her şeyi söyledi. Labirent’i, oradan kaçışlarını, bir sabah uyandıklar¹ ve her şeyin yeniden berbat bir hal aldığını. Aris’i ve B Grubu fl^o* Teresa üzerinde pek durmadı ama ondan bahsettiğinde Brenda m® bir şeyler fark ettiğini anladı.

«peki, Teresa denen bu kızla aranızda bir şey mi var?» diye sordu Brenda, Thomas anlatmayı bitirdiğinde.

Thomas buna nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Bir şey *var ydı?* Yakınlardı, arkadaşlardı, bu kadarını biliyordu. Hafızasının yalnızca küçük bir kısmını geri kazanmış olsa da Labirentten önce aralarında arkadaşlıktan daha fazlasının olduğunu hissediyordu.

Ve öpüşmeleri...

“Tom?” dedi Brenda.

Thomas ona sert bir ifadeyle baktı. “Bana öyle seslenme.”

“Ne?” diye sordu Brenda şaşkınlıkla, belki biraz da alınmıştı.

“Neden?”

“Öyle işte.” Thomas bunu söylediği için kendini kötü hissediyordu ama artık sözlerini geri alamazdı. Teresa onu bu şeküde hitap ederdi.

“Tamam. Sana Bay Thomas mı demeliyim? Ya da Kral Thomas? Hatta daha iyisi, sadece Majesteleri?”

Thomas iç geçirdi. “Üzgünüm, Brenda. Ne istiyorsan onu de.”

Brenda imalı bir şekilde güldü ve ikisi de sessizliğe gömüldüler. Thomas ve Brenda, sırtlan duvara yaslı bir şekilde otururlarken dakikalar geçip gidiyordu. Thomas tuhaf bir ses duyana kadar oldukça huzurlu bir sessizlikti.

“Duydun mu?” diye sordu dikkat kesilerek.

Brenda gerilmişti, başını kaldıp dinledi. “Evet. Biri davula vuruyor gibi.”

“Sanınm eğlence ve oyunlar sona erdi.” Thomas ayağa kalktı ve Brenda’nın da kalkmasına yardım etti. “Sence ne?”

“Muhtemelen iyi bir şey değil.”

“Ama ya arkadaşlarımızsa?”

Hafifçe duyulan *güm-güm-güm* sesi aniden sanki dört bir yandan gelmeye başlamış gibiydi. Sokağın duvarlarında yankılanıyordu. Saniyeler sonra Thomas sesin, çıkmaz sokağın köşesinden geldiğinden emin oldu. Riskli olmasına rağmen ne olduğunu görebilmek için o tarafa doğru koştu.

“Ne yapıyorsun!” diye bağırdı Brenda ama Thomas onu duymazdan gelince peşinden gitti.

Sokağın sonunda çatlak ve rengi atmış tuğlalardan oluşan duvara ulaştı; dört basamaklı merdiven, yıkık dökük ahşap bir kapıya iniyordu. Kapının hemen üstünde camı olmayan küçük, dikdörtgen bir pencere vardı. Camın kırık bir parçası, sivri uçlu diş gibi yutandan sarkıyordu.

Thomas artık daha yüksek bir

müzik sesi duyuyordu. Yoğun ve hızlıydı, bas güçlüydü, davullara vuruluyordu ve gitarlardan tiz bir ses geliyordu. Bir yandan da insanların kahkahaları, bağınşan ve şarkı söylemeleri duyuluyordu.

Ve hiçbiri de pek... sağlıklı değildi. Tuhaf ve ürkütücü bir yanı vardı.

Deliler sadece insanların burunlarını ısırıyor gibi görünüyordu ve bu, Thomas'ın kötü hissetmesine neden oldu; bu sesin arkadaşlarıyla hiçbir ilgisi yoktu.

“Buradan gitsek iyi olur,” dedi Thomas.

“Öyle mi?” diye karşılık verdi omzunun dibinde duran Brenda.

“Hadi.” Thomas ve Brenda arkalarına döndüler ve donakaldılar. Dikkatleri dağıldığı sırada üç kişi sokağa girmişti. İki

adam ve bir kadın yalnızca birkaç adım ileride duruyordu.

“Selam,” dedi kadın. Uzun, kızıl saçlarını atkuyruğu yapmıştı-Bluzunun göğüs dekoltesi o kadar derindi ki Thomas kendini onun

gözlerine bakmaya zorladı.
“Partimize katılmak ister misiniz?
Danslar. Aşk. Alkol.”

Ses tonunda Thomas’ı
endişelendiren bir şeyler vardı. Ne
olduğunu bilmiyordu ama bu
kadın iyi biri değildi. Onlarla dalga
geçiyordu.

“Ee, hayır, teşekkürler,” dedi
Thomas. “Biz, ee, biz, şey...”

Brenda sözünü kesti.
“Arkadaşlarımızı bulmaya
çalışıyoruz. Burada yeniyiz.”

“İSYAN’ın Deli Diyan’na hoş
geldiniz.” Konuşan, uzun boylu,
yağlı saçlı, çirkin bir adamdı.
“Endişelenmeyin, çoğu,”
merdivenleri işaret etti, “en kötü
ihtimalle yan deli. Suratınıza
dirsek yiyebilirsiniz ya da
'ayalarınıza tekme yiyebilirsiniz.
Ama kimse sizi yemeye
kalkışmaz.”

“aya mı?” diye tekrarladı Brenda. “Anlamadım.”

Adam, Thomas’ı gösterdi. “Çocukla konuşuyordum. Yakınımızda olmazsanız durum sizin için kötü bir hal alabilir. Senin kız olman falan...”

Bu konuşma Thomas’ın midesini bulandırmıştı. “Eğlenceli görünüyor. Ama gitmemiz gerek. Arkadaşlarımızı bulmalıyız. Belki sonra geri geliriz.”

Diğer adam öne çıktı. Kısa boylu ama yakışıklıydı; kumraldı ve asker tıraşı olmuştu. “Siz ikiniz daha çocuksunuz. Biraz hayat dersi almanızın zamanı gelmiş. Sizi resmî olarak partimize davet ediyoruz.” Son cümlesinin her kelimesini üzerine basa basa, hiçbir nezaket içermeyen bir tonda söylemişti.

“Teşekkürler, ama gelmeyelim.”

Sarışın, ^{James Dashner}uzun ceketinden bir silah çıkardı. Bir tabancaydı, gümüştü ama mat ve pisti. Yine de Thomas'm gördüğü en tehlikeli ve ölümcül şeydi.

“Bizi anladığınızı sanmıyorum,” dedi adam. “Partimize davet edildiniz. Bu, geri çevirebileceğiniz bir şey değil.”

Uzun ve Çirkin bir bıçak çıkardı. Atkuyruğu, ucu kurumuş kandan siyahlaşmış bir tornavida çıkardı.

“Ne diyorsunuz?” diye sordu Sarışın. “Partimize gelmek ister imsiniz?”

Thomas, Brenda’ya baktı ama kız ona bakmadı. Gözleri sarışın adama sabitlenmişti, yüz ifadesinden, aptalca bir şey yapmak üzere olduğu belli oluyordu.

“Tamam,” dedi Thomas hemen. “Geleceğiz. Hadi.”

Brenda, Thomas’a baktı. “Ne?”

“Birinin silahı var. Birinin bıçağı var. Kadının da tornavidası var! Gözlerimin parçalanmasını istemiyorum.”

“Görünüşe bakılırsa erkek arkadaşın aptal değil,” dedi Sarışın. “Hadi gidip eğlenelim.”

Tabancasıyla ^{James Dashner} merdiveni işaret etti ve gülümsedi. “Önden gidebilirsiniz.”

Brenda’nın sinirli olduğu her halinden belliydi ama gözlerinden, başka seçenekleri olmadığını bildiği okunuyordu. “İyi.”

Sanşın yeniden gülümsedi; ifadesi bir yılanın yüzünde oldukça doğal durabüirdi. “İşte bu. Harika. Korkacak bir şey yok.”

“Kimse size zarar vermeyecek,” diye ekledi Uzun ve Çirkin. “Tabu işleri zorlaştırın azsanız. Yaramazlık yapmazsanız. Parti bittiğinde bizim grubumuza katılmak isteyeceksiniz. Buna emin olabilirsiniz.”

Thomas içinde gittikçe artan paniği bastırmaya çalıştı. “Gidelim hadi,” dedi Sanşın’a.

“Sizi bekliyorum,” dedi adam tabancasıyla bir kez daha merdi-

venleri göstererek.

Thomas uzanıp Brenda'nın elini tuttu ve kendine doğru çekti-
"Partiye gidelim, tatlım." Elinden geldiğince imalı bir tonda söyledi-
"Çok eğlenceli olacak!"

"Çok hoş," dedi Atkuyruğu.
"İki âşık gördüğümde ağlamamak için kendimi zor tutuyorum." Yanaklarından gözyaşlarını siler gibi yaptı.

Thomas, yanında Brenda'yla, arkalarından tutulan silahı bir saniye bile unutmadan merdivene doğru döndü. Basamakları inmeye başladılar, ikisinin yan yana durabilecekleri kadar genişti. Kapının önüne geldiklerinde Thomas kulp göremedi. Kaşlarını kaldırıp iki adım arkalarında duran Sanşın'a baktı.

"Kapıyı çalmaksın ama özel bir

şekilde,” dedi ^{James Dashner} adam. “Önce yumruğunla üç kere yavaşça, sonra üç defa hızlı, ardından da parmaklarınla iki kez vuracaksın.”

Thomas bu insanlardan nefret etmişti. Bu kadar sakın konuşmalarından ve çoğu alay olan kibar sözlerinden iğrenmişti. Bir bakıma bu Delüer, bir önceki gün bıçakladığı burnu olmayan adamdan daha kötülerdi; en azından o adamın amacını biliyorlardı.

“Yap şunu,” diye fısıldadı Brenda.

Thomas elini yumruk yapıp önce yavaş sonra hızlıca vurdu. Ardından parmaklarını iki kez tıkırdattı. Kapı anında açıldı ve müziğin sesi açılan kapıdan püskürürcesine dışarı yayıldı.

Kendülerini karşılayan adam iri yanydı, kulaklarında ve yüzünde

pirsingler vardı ve her yeri dövmeiydi. Uzun saçları beyazdı ve omuz hizasını geçmişti. Ama Thomas'm bunlar üzerinde kafa yormaya vakti kalmadan adam konuştu.

“Merhaba, Thomas. Biz de seni bekliyorduk.”

37. BÖLÜM

Sonraki birkaç dakika Thomas beş duyusunun da uyuştuğunu hissetti.

Adamın onlan karşılama şekli Thomas'ı şoke etmişti ama daha cevap veremeden uzun saçlı adam ikisini de itip dans eden kalabalığa doğru götürdü. İnsanlar kendi etraflarında dönüyor, zıplıyor ve kucaklaşıyorlardı. Müzik, sağır edici yükseklikteydi, bateriye her vurulduğunda Thomas kafatasına çekiçle vurulmuş gibi hissediyordu. Tavandan birkaç fener asılmıştı; insanlar onlara çarptıkça ileri geri sallanıyor, farklı yönleri aydınlatıyordu.

Dansçıların arasından ilerlerken Uzun Saçlı eğilip ThomasTa konuştu; adam bağırmasına rağmen Thomas onu çok az duyuyordu.

“İyi ki püler var! Bittiklerinde hayat çok kötü olacak!”

“Adımı nereden biliyorsun?” diye bağırdı Thomas. “Neden beni bekliyordunuz?”

Adam güldü. “Seni tüm gece izledik! Sonra bu sabah o tabelayı fark ettiğinde verdiğin tepkiyi gördük ve senin o meşhur Thomas olabileceğini düşündük.”

Brenda İki kolunu da Thomas'm beline sarmıştı, muhtemelen kalabalığın içinde ayrılmamaları için sıkı sıkı yapışmıştı. Muhtemelen Adamın sözlerini duyunca daha da sıkı sarıldı.

Thomas arkasına bakınca Sanşın ve iki arkadaşının peşlerinden geldiğini gördü. Tabancayı kenara kaldırmıştı ama her an yeniden çıkarabileceğini biliyordu.

Müzik bangır bangır çalıyordu. Bas, odayı titretiyordu. Etraflarındaki herkes dans ediyor, zıplıyordu; ışık, karanlıkta zikzaklar çiziyordu. Deliler terden yapış yapış olmuşlardı ve vücut ısılarıyla oda rahatsız edici derecede sıcak olmuştu.

Ortada bir yerde, Uzun Saçlı durup onlara döndü, tuhaf, yele

.gibi beyaz ^{James Dashner} saçları yanlara düşmüştü.

F “Bize katılmanı çok istiyoruz!” diye bağırdı. “Seninle ilgili bir [şey olmalı! Seni kötü Delilerden koruruz!” i Thomas daha fazlasını bilmemelerine sevindi. Belki bu o kadar da kötü olmazdı. Duruma uygun davranıp Deliymiş gibi yaparsa belki (Brenda ve o doğru zamanda fark edilmeden kaçabilirlerdi.

“Gidip size içki getireyim!” diye bağırdı Uzun Saçlı. “Keyfinize bakın!” Ardından dans eden kalabalığın arasına karışıp gözden kayboldu.

Thomas arkasına dönünce Sanşın ve iki arkadaşının hâlâ orada olduğunu gördü; dans etmeden sadece onları izliyorlardı. Atkuyruğu elini sallayarak dikkatini çekti.

“Dans etsenize!” diye bağırdı ama kendisi, söylediğini yapmadı.

Thomas, Brenda’yla yüz yüze geldi. Konuşmaları gerekiyordu.

Brenda, onun düşüncelerini okumuş gibi kollannı Thomas ın boynuna doladı ve kendine doğru iyice yaklaşıp dudaklarını kulağına dayadı. Nefesi, Thomas’m terli vücudunda sıcak ve karıncalanma hissi yaratıyordu.

“Bu pis duruma nasıl düştük?” diye sordu.

Thomas’m, kollanın kızın beline sarmaktan başka şansı yoktu. Brenda’nın nemli kıyafetlerinden sıcaklığını hissetti. İçinde, suçluluk ve Teresa’ya duyduğu özlemle karışık bir şeyler uyandı.

“Bir saat önce böyle bir şeyi hayal bile edemezdim,” dedi Thomas sonunda, Brenda’nın

saçlanna *James Ashner* doğru konuşarak.
Aklına gelen tek şey buydu.

Şarkı değışti, kasvetli ve
ürpertici bir müzik çalmaya
başladı. Tempo biraz düştü,
davul daha derinden geliyordu.
Thomas sözleri anlayamıyordu;
sanki şarkıcı korkunç bir dramı
anlatıyor gibi yüksek ve acı dolu
bir sesle inliyordu.

“Belki bir süre bu insanlarla
kalmalıyız,” dedi Brenda.

Thomas o sırada ikisinin
istemeden ve hiç düşünmeden
dans ettiklerini fark etti. Vücutları
birbirine yapışık halde müzikle
birlikte hareket ediyorlar, yavaşça
dönüyorlardı.

“Sen neden bahsediyorsun?”
diye sordu Thomas şaşkınlıkla.
“Şimdiden pes mi ediyorsun?”

“Hayır. Sadece yorulдум. Belki
burada daha güvende oluruz.”

Thomas ona güvenmek istiyordu, güvenebileceğini hissediyordu. Ama onu endişelendiren bir şey vardı; kız onu buraya bilerek mi getirmişti? Burada kapana kısılmış gibüerdi. “Brenda, beni yüz üstü bırakma. Tek seçeneğimiz güvenli bölgeye gitmek. Orada bunun tedavisi var.”

Brenda başım hafifçe iki yana salladı. “Bunun doğru olduğuna inanmak, umutlanmak çok zor.”

“Böyle söyleme.” Thomas bunu ne düşünmek ne de duymak istiyordu.

“Tedavi varsa neden bütün Deliler’i buraya göndersinler la? Hiç mantıklı değil.”

Thomas, ^{Labirent: Alev uenbyleer} Brenda'ya bakmak için geri çekildi, tavırlarındaki bu ani değişiklikten hiç hoşlanmamıştı. Kızın gözleri yaşlarla doluydu

“Saçmalıyorsun,” dedi Thomas ve duraksadı. Kendi şüpheleri de vardı elbette ama onun cesaretini kırmak istemiyordu. “Tedavi gerçekten var. Bizim...” Susup hâlâ kendisini izlemekte olan Sarışına baktı. Adam onları büyük ihtimalle duyamıyordu ama yine de tedbirsiz davranamazdı. Thomas eğilip Brenda’nın kulağına doğru konuştu. “Buradan çıkmamız lazım. Sana tabanca ve tornavida tutan insanlarla mı kalmak istiyorsun?”

Brenda cevap veremedi. Uzun Saçlı geri döndü. Ellerinde iki bardak vardı, içindeki kahverengimsi sıvı dans eden

insanların yeri sarsmasıyla çalkalanıyordu. “İçin!” diye bağırdı adam.

I O anda Thomas'm içinde bir şey uyandı. Bu insanlardan içki ■ almak çok çok kötü bir fikir gibi görünüyordu. Aniden içinde bulun- [dukları bu yer ve bu durum fazlasıyla rahatsız edici bir hal almıştı.

Brenda'ysa çoktan bardaklardan birini almak için elini uzatmıştı. | Thomas kendine engel otamayarak, “Hayır!” diye bağırdı. Hemen ardından da hatasını düzeltmeye çalıştı. “Yani, hayır, bunu içmesek daha iyi olur. Uzun zamandır su içmedik; önce suya ihtiyacımız var. Biz, ee, biz biraz dans etmek istiyoruz.” Normal davranmaya çalıştı ama içi içini yiyordu, aptal gibi göründüğünü biliyordu; özellikle

de Brenda ona ^{James Dashner} tuhaf bir şekilde baktığında.

Küçük ve sert bir şey yan tarafına bastırdı. Ne olduğunu anlaması için bakmasına gerek yoktu; Sanşm'ın tabancasıydı.

“Size içki ikram ettim,” dedi Uzun Saçlı, bu kez dövmeli yüzü hiç de kibar değildi. “Böyle bir teklifi reddetmek kabalık olur.” Bardakları yeniden uzattı.

Thomas panikledi. En ufak bir şüphesi bile kalmamıştı; içkilerde bir şey vardı.

Sanşın, tabancasını daha sert bastırdı. “Bire kadar sayacağım,” dedi Thomas’ın kulağına. “Sadece bir.”

Thomas’ın daha fazla düşünmesine gerek yoktu. Uzanıp bardağı aldı ve bir dikişte hepsini içti. Boğazından göğsüne inerken alev gibi yakmıştı; öksürüğe boğuldu.

“Şimdi sen,” dedi Uzun Saçlı, diğer bardağı Brenda’ya uzatıp.

Brenda, Thomas’a baktı, sonra bardağı aldı ve içti. Hiç etkilenmemiş görünüyordu; yutarken sadece gözlerini kısmıştı.

Uzun Saçlı, yüzünde kocaman bir sınıtışla boş bardaktan aldı. “Çok güzel! Hadi yeniden dans edin!”

Thomas boğazında tuhaf bir şey hissediyordu. Hoş bir sıcaklık ve sakinlik vücuduna yayılıyordu.

Brenda'yı ^{James Dahlner}yeniden kollanna aldı ve müzikle birlikte hareket ederken onu sıkıca tuttu. Kızın ağzı, boynunun kenanndaydı. Dudaklan, Thomas'm tenine her değdiğinde çocuğun vücuduna bir zevk dalgası yayılıyordu.

"Neydi o?" diye sordu. Sesini duymaktan çok hissetti.

"Kötü bir şey," dedi Brenda; Thomas onu zor duyuyordu. "İlaçlı bir şey. Bana tuhaf şeyler yapıyor."

Evet, diye düşündü Thomas. *Tuhaf bir şey.* Oda etrafında dönmeye başladı, kendi yavaş dönüşlerinin neden olabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde. Gülen insanların suratları yayılıyordu, ağızlan kara deliklere dönüşüyordu. Müzik yavaşlayıp ağırlaştı, şarkıcının sesi derinleşti.

Brenda başını ondan

uzaklaştınıp elleriyle Thomas'm yüzünü iki yanından tuttu. Gözleri kayıyor gibi görünse de ona bakıyordu. Güzeldi. Thomas'm daha önce gördüğü her şeyden daha güzeldi. Bilinci kapanıyordu, bunu biliyordu.

"Belki böyiesi daha iyidir," dedi. Kelimeleriyle dudaklarının hareketi birbirine uymuyordu. Yüzü, boynundan kopmuş gibi daire çiziyordu.

“Belki onlarla birlikte olabiliriz. Belki deliliğin ötesine geçene kadar mutlu olabiliriz.” Gülümsedi, rahatsız edici bir gülümsemeydi, “o zaman beni öldürebilirsin.”

“Hayır, Brenda,” dedi Thomas ama sesi milyonlarca kilometre uzaktan, sanki sonu olmayan bir tünelden geliyordu. “Böyle...”

“Öp beni,” dedi Brenda. “Tom, öp beni.” Elleriyle, yüzünü daha sıkı tuttu. Onu kendine doğru çekmeye başladı.

“Hayır,” dedi Thomas karşı koyarak.

Brenda incinmiş bir ifadeyle bakarak durdu. Yüzü hareket ediyor, bulanıklaşıyordu.

“Neden?” diye sordu.

Karanlık neredeyse her yeri kaplamıştı. “Sen... o değilsin.” |
Thomas’ın sesi uzaktan

geliyordu. Yankı gibi. "Sen asla
o olamazsın."

Ardından Brenda ondan
uzaklaştı ve Thomas'ın da bilinci
kapandı.

38. BÖLÜM

Thomas uyandığında her yer karanlıktı ve kendini eski çağlardan kalma bir tür işkence aletinin içindeymiş gibi hissediyordu. Sanki çiviler yavaşça kafatasına batıyordu.

Homurdanınca korkunç ses, başındaki ağnyı daha da artırdı. Kendini sessiz olmaya zorladı ve uzanıp başını ovmaya...

Ellerini hareket ettiremiyordu. Bileklerine yapışmış bir şey onları aşağıda tutuyordu. Bant. Bacaklarını oynatmaya çalıştı ama onlar da bağlanmıştı. Mücadele etmek başına ve vücuduna bir acı dalgası daha gönderdi; durdu ve yavaşça inledi. Ne kadar süre baygın kaldığını merak ediyordu.

“Brenda?” diye fısıldadı. Cevap gelmedi.

Bir ışık yandı.²⁴⁹

Parlaktı *Labirent: Alex Deneyleri* ve

gözlerini acıtıyordu. Önce gözlerini sıkıca kapadı, ardından yavaşça kısık bir şekilde açtı. Karşısında üç kişi duruyordu ama arkalanndan gelen ışık yüzlerini gölgede bırakıyordu.

“Uyan bakalım,” dedi boğuk bir ses. Biri kıs kıs güldü.

“O ateş suyundan biraz daha ister misin?” Konuşan kadını Aynı kişi yine güldü.

Thomas sonunda ışığa alıştı ve gözlerini tamamen açtı. Ahşap bir sandalyede oturuyordu. Bilekleri büyük gri bir bantla sıkıca sandalyenin kollarına ve ayak bilekleri de sandalyenin ayaklarına bağlanmıştı. İki adam ve kadın önünde duruyorlardı. Sanşın. Uzun ve Çirkin. Atkuyruğu.

“Niye beni dışanda dövmediniz ki?” diye sordu Thomas.

“Dövmek mi?” diye karşılık verdi Sanşın. Sesi daha önce böyle boğuk değildi; sanki tüm gece pistte bağıra bağıra şarkı söylemişti. “Sen bizi ne sanıyorsun, bir tür yirminci yüzyıl mafya birliği falan mı? Eğer seni *dövmek* isteseydik

İkinci Akşam
çoktan ölmüştün, sokakta kanlar içinde yatıyor olurdun.”

“Ölmeni istemeyiz,” diye araya girdi Atkuyruğu. “Bu, etini bozar. Biz kurbanlarımızı, hâlâ hayattalarken yemeyi severiz. Kan kaybından ölene kadar olabildiğince yeriz. Ne kadar sulu ve... tatlı olduğuna inanamazsın.”

Uzun ve Çirkin güldü ama Thomas, Atkuyruğu’nun ciddi olup olmadığından emin değildi. İki türlü de korkuyordu.

“Şaka yapıyor,” dedi Sarışın. “Sadece çaresiz kaldığımız durumlarda başka insanları yeriz. İnsan etinin tadı iğrenç.”

Uzun ve Çirkin bir kez daha kıkırdadı. Kıs kıs gülmüyor, kahkaha atmıyordu. Kıkırdıyordu. Thomas onlann ciddi olduğuna inanmadı; daha

çok akıllannın ne kadar...
yerinde olmadığından
endişelenmişti

Sanşın, Thomas'la
tanıştığından beri ilk defa
gülümsedi. “Yine şaka
yapıyordum. O kadar da Deli
değiliz. Ama eminim ki
insanların tadı güzel değildir.”

Uzun ve Çirkin ile Atkuyruğu
başlanyla onayladılar.

Tanrım, bu adamlar gerçekten deliriyorlar, diye düşündü Thomas. Sol tarafında homurdanma duyunca o tarafa baktı. Odanın bir köşesinde Brenda vardı ve o da Thomas gibi sandalyeye bağlanmıştı. Fakat ağzı da bantlıydı. Thomas onun bayılmadan önce daha çok mücadele edip etmediğini merak etti. Daha yeni uyanıyordu ve üç Deli yi görünce sandalyesinde kıpırdanıp inlemeye başladı. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Sarışın, bir anda elinde beliren tabancasıyla kıza nişan aldı. “Kes sesini! Kes yoksa beynini dağıtırım!”

Brenda durdu. Thomas onun titremesini ya da ağlamasını bekliyordu. Ama Brenda ikisini de yapmayınca Thomas bunu düşündüğü için kendini aptal gibi

hissetti. Kız çoktan ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamıştı.

Sanşın, tabancayı yanına indirdi. "Böyle daha iyi. Yüce Tannm, orada çılgılık atmaya başladığında onu öldürmeliydik. Ya da ısırduğında." "Çocukla birlikte," dedi Atkuyruğu. "Onu henüz öldürenleyiz." Sarışın karşıdaki duvann kenarından bir sandalye çekti ve Thomas'm birkaç adım önüne oturdu. Diğerleri de saatlerdir bunu bekliyormuş gibi rahatlamış bir ifadeyle onun yaptığını yaptılar. Sarışın, tabancasını Thomas'ı gösterir bir şekilde bacağına koydu.

"Pekâlâ," dedi adam. "Konuşacak çok şeyimiz var. Saçmalıklarla vakit kaybedemem. Bana kafa tutarsan ya da cevap vermezsen seni bacağından

vururum. Sonra diğer
bacağından. Üçüncüsünde
kurşun, kız arkadaşının suratında
patlar. Gözlerinin arasında olur
diye düşünüyorum. Ve eminim
beni dördüncü kez
sinirlendirdiğinde neler olacağını
tahmin edebiliyorsundur.”

Thomas başıyla onayladı. Güçlü
olduğunu, bu Deliler’e karşı
gelebileceğini düşünmek
istiyordu. Ama mantığı baskın
çıktı. Bir sandalyeye bağlanmıştı,
süahı, arkadaşı, hiçbir şeyi yoktu.
Aslında saklayacak bir şeyi de
yoktu. Adamın her sorusunu
cevaplardı. Ne

olursa olsun bacağına kurşun yemek istemiyordu. Ve adamın blöf yaptığından da şüpheliydi.

“tik soru,” dedi Sarışın. “Kimsin sen ve adın neden bu p_{LS}]j_k şehrin her yerindeki tabelalarda yazılı?”

“Adım Thomas.” Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Sanşın, yüzünü öfkeyle buruşturdu. Thomas hatasını fark etti ve hızla devam etti. “Bunu zaten biliyorsunuz. Buraya gelişim çok uzun hikâye ve inanacağınızdan şüpheliyim. Ama yemin ederim söyleyeceklerimin hepsi doğru.”

“Sen de bizim gibi Kayaç’ta gelmedin mi?” diye sordu Atkuyruğu. “Kayaç mı?” Thomas bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama başını sallayıp devam etti. “Hayır. Yaklaşık elli kilometre güneyde bir tür yer altı

tünelinden geldik. Ondan önce
Düz Geçiş denen bir şeyden
geçtik. Ondan önce de...”

“Bekle bekle bekle,” dedi
Sanşın bir elini kaldınp. “Düz
Geçiş mi? Seni vururdum ama
bunu uydurmuş olamazsın.”

Thomas anlamayarak kaşlarını
çattı. “Neden?”

“Böyle bir yalanla
kurtulacağım sanıyorsan aptal
olmaksın. Düz Geçiş’ten mi
geldiniz?” Adam gerçekten de
şaşırmıştı.

Thomas diğer Deliler’e
bakınca onlann da suratlannda
aynı ifadeyi gördü. “Evet. Buna
inanmak neden bu kadar zor?”

“Düz Geçiş sisteminin ne
kadar pahalı olduğu konusunda
bir fikrin var mı? Işıl’dan hemen
önce halka gösterilmişti.
Yalnızca hükümet ve

milyarderlerin kullanmaya gücü yetiyordu.”

Thomas omuz silkti. “Çok paralan olduğunu biliyorum ve adam ona Düz Geçiş dedi. İçinden geçerken hafifçe dalgalanan, gri duvar gibi bir şey.”

“Hangi adam?” diye sordu Atkuyruğu.

Thomas daha yeni başlamış olmasına rağmen akli karman çormandı. Böyle bir hikâye nasıl anlatılırdı ki? “Sanınm İSYAN’dandı. Bizi bir teste ya da deneye tabi tutuyorlar. Her şeyi tam olarak bilmiyorum. Hafızamız silindi. Ben bazı anılanımı hatırladım ama hepsini değil.”

Sanşın başta tepki vermedi, yalnızca Thomas’a baktı. Bakışlan neredeyse içinden geçip duvara odaklanmıştı. “Ben avukattım. İşü’dan ve hastalık her şeyi mahvetmeden önce. Biri yalan söylediğinde anlanın. İşimde çok, çok iyiydim,” dedi sonunda.

Thomas tuhaf bir şekilde rahatlamıştı. “O zaman benim yalan söylemediğimi...”

“Evet, biliyorum. Her şeyi

duymak istiyorum. Konuşmaya başla.”

Thomas anlattı. Neden bilmiyordu ama sorun olmayacak gibi hissediyordu. İçgüdüleri ona bu Deliler’in de diğer herkes gibi olduğunu söylüyordu; Işıl’a yenik düşüp korkunç son yıllarını yaşamaları için buraya gönderilmişlerdi. Onlar da bir yolunu bulup oradan çıkmaya çalışıyorlardı; tıpkı herkesin yapabüceği gibi. Ve her yerde adı yazılı olan biriyle tanışmak mükemmel bir adımdı. Thomas onların yerinde olsa aynı şeyi yapardı. Silah ve bantlar olmadan.

Daha bir gün önce Brenda’ya hikâyenin çoğunu anlatmıştı ve şimdi de aynılarını tekrarlıyordu. Labirent, kaçışlan, yatakhane. Alev’i geçme ²⁶¹ görevi. Sonunda kendilerini bekleyen tedaviyi

vurgulayarak ^{L-utnırtt. tui} öldükça ^{iscneyter t} önemli bir şey olarak bahsetmeye özen gösterdi. Şehri geçmelerine Jorge artık yardım edemeyeceği için belki bu insanlarla yeniden başlayabilirdi. Diğer Kayranlılarla ilgili endişesinden de bahsetti ama onları -ya da bir grup kızgörüüp görmediklerini sorduğunda aldığı yanıt hayır oldu.

Bu defa da Teresa hakkında fazla konuşmadı. Ondan bahsetmenin onu nasıl tehlikeye sokabileceğini bilmese de bu riski almak demiyordu. Brenda'yla ilgili de biraz yalan söylemişti. Doğrudan

yalan söylememiști kendisiyle bir^
ama başından beri onun da
olduğunu söylemişti.

Sokakta onlarla karşılaştığı ana
kadar gelince derin bir „ t

¹¹ nefes
alıp sandalyesinde kıpırdandı. “Şu
bandı artık *lütfe*n çıkarır mısm^.

Uzun ve Çirkin’in elinin
hareketi dikkatini çekti ve
baktığın^ oldukça keskin ve
parlak bir bıçak gördü. “Ne
düşünüyorsun?” djye sordu
Sarışın’a.

“Tabu, neden olmasın?”
Thomas’m konuştuğu süre
boyunca sına- tında hikâyesine
inanıp inanmadığını gösteren
hiçbir ifade oluşmamış Uzun ve
Çirkin omuz silkerek ayağa kalktı
ve Thomas’a doğru ilerledi. Tam
eğilip bıçağını¹¹³ uzatmıştı ki
yukarıda bir gürültü koptu.

Tavandan ayak sesleri yankılandı ve birileri çığlık attı. Ardından sanla yüz kişi birden koşuyormuş gibi sesler gelmeye başladı. Telaşlı ayak sesleri, zıplamalar, daha fazla *gümleme*. Daha fazla çığlık.

“Başka bir grup bizi bulmuş olmalı,” diyen Sarışın’ın aniden rengi atmıştı. Ayağa kalkıp kapıya yöneldi ve diğer ikisine de kendisini takip etmeleri için başıyla işaret etti. Birkaç saniye sonra merdivenlerden çıkıp karanlıkta gözden kayboldular. Bir kapı açılıp kapandı. Yukarıdaki kaos devam ediyordu.

Tüm bu olanlar Thomas’m ödünü patlatmıştı. Yerinde hiç kıpırdamadan oturup dinleyen Brenda’ya baktı. Kız sonunda Thomasa baktı. Ağzı hâlâ tıkalı olduğundan yalnızca kaşlarını kaldırdı.

Thomas sandalyelere bağlanmış bir halde kalmalarından nefret etmişti. Dün gece tanıştığı DelUer'in Bay Burun gibilerinin karşısın* hiç şansı yoktu. "Ya yukandaküer, deliliğin ötesine geçmiş Delilerse? diye sordu.

Brenda bantla kapalı ağzında bir şeyler geveledi.

Thomas tüm kaslarını zorlayarak sandalyeyle birlikte Brenda ya doğru zıplamaya başladı. Aralarında yaklaşık bir metrelik bir

Çaldığında yukarıdaki kavga ve gürültü patırtı birden kesildi. Thomas donakaldı ve tavana baktı.

Bir süre hiçbir şey olmadı. Ardından bir ya da iki kişinin yürüme sesleri duyuldu. Güm diye bir ses. Bir tane daha. Thomas, cesetlerin yere atıldığını hayal etti.

Merdivenlerin başındaki kapı açıldı.

Aşağı inen güçlü ve sert ayak sesleri duyuldu. Karanlıktı ve Thomas kimin geleceğini beklerken panik, tüm bedenini ele geçirdi.

Sonunda biri ışığa adımını attı.

Minho. Kirli ve kan içindeydi, suratında izler vardı. İki elinde de bıçak tutuyordu. *Minho*.

“Rahat görünüyorsunuz,”

dedi.

39. BÖLÜM

Tüm yaşadıklarına rağmen Thomas daha önce hiç, ne diyeceğini bilemeyecek halde olduğunu hatırlamıyordu. “Ne... nasıl...” Bir şeyler söylemeye çalışarak kekeleydi.

Minho gülümsedi, oldukça güzel bir manzaraydı. Özellikle de ne kadar korkunç görüldüğü düşünülürse. “Sizi bulmuştuk O sersemlerin size bir şey yapmalarına izin vereceğimizi mi sandın? Bana borçlusun. Hem de çok fena.” Thomas’ın yanına gidip bandı kesmeye başladı.

“Nasıl yani bizi bulmuştunuz?” Thomas o kadar mutluydu ki aptal gibi kıkırdamak istiyordu. Hem kurtulmuşlardı hem de arkadaşları hayattaydı. Yaşıyorlardı!

Minho kesmeye devam etti. “Jorge şehirde derlememiz, Deliler’den kaçınıp yiyecek bulmamız için bize liderlik yapıyordu.” Thomas serbest k^nce omzunun üzerinden konuşmaya devam ederek Brenda’nın y^na gitti. “Dün sabah dağılmış, etrafı gözetliyorduk. Tava o çıkmaz s^kağm köşesine baktığı sırada o üçü size silah çekmiş. Tava geri 8ddi, biz delirip hemen onları tuzağa düşürmek için bir plan yaptık. ^kandakilerin çoğu berbat haldeydi ya da uyuyorlardı.”

Brenda bantlardan kurtulur
kurtulmaz ayağa kallap
Minho'nu,, yanından geçti.
Thomas'a doğru ilerlerken
tereddüt etti; Thomas onun
kızgın mı yoksa endişeli mi
olduğunu anlamamıştı.

Ardından yürümeye devam etti
ve yanına geldiğinde ağzındaki
bandı çıkardı Thomas ayağa
kalktığı anda başına bir ağn
saplandı, oda etrafında dönüp
midesinin bulanmasına neden
oldu. Sandalyesine çöktü. “Ah
Tanrım. Aspirini olan var mı?”

Minho sadece güldü. Brenda
merdivenin önüne gitmiş,
kollanın önünde kavuşturmuş
duruyordu. Beden dili onun
kızgın olduğunu gösteriyordu. O
anda Thomas ilaç yüzünden
bayılmadan hemen önce ona

söylediği şeyi hatırladı.

Ah, lanet olsun, diye düşündü. Ona asla Teresa olamayacağım söylemişti.

“Brenda?” diye seslendi mahcup bir şekilde. “İyi misin?” Minho’nımı önünde asla dün geceki tuhaf danslarından ve o konuşmadan bahsetmezdi.

Kız başım salladı ama ona bakmadı. “İyiyim. Hadi gidelim. Jorge’yi görmek istiyorum.” Sözlerinde duygudan eser yoktu.

Thomas homurdandı. Baş ağrısını bahane olarak kullanabildiğine memnundu. Evet, Brenda ona kızgındı. Aslında *kızgın olmak* yanlış ifade olabilirdi. Daha çok kırılmış görünüyordu.

Ya da belki Thomas çok fazla kafa yoruyordu, belki kızın umu-

runda bile değildi.

Minho yanma gelip elini uzattı. “Hadi, dostum. Baş ağrın olsun olmasın, gitmemiz gerekiyor. Yukarıdaki mahkûmları ne kadar süreyle sessiz ve sabit tutabiliriz bilmiyorum.”

“Mahkûm mu?” diye tekrarladı Thomas.

“Onlara ne demek istersen; biz dışarı çıkmadan gitmelerine ısrar veremeyiz. Bir düzine kişi yirmiden fazla Deliyi tutuyor. Ve pek mutl^u

oldukları söylenemez. Çok yakında bizi alaşağı edebileceklerini düşünmeye başlayabilirler. Akşamdan kalma hallerinden kurtulduktan sonra.

İ Thomas bu kez yavaşça ayağa kalktı. Başındaki ağn durmadan

| vurulan davul gibi beyinde yankılanıyor, her *güm* sesiyle göz be- | beklerini arkadan itiyor gibi hissettiriyordu. Etrafındaki her şeyin dönmesi bitene kadar gözlerini kapadı. Derin bir nefes alıp Minho'ya i baktı. “İyi olacağım.”

Minho ona gülümsedi.
“Aferin. Hadi.”

Thomas arkadaşının peşinden merdivenlere doğru ilerledi. Brenda’nın arkasında

duraksadı ama bir şey demedi. Minho, *Onun nesi var?* dercesine bir bakış attı fakat Thomas hafifçe başını sallamakla yetindi.

Minho omuz silkip yukarı çıkmaya koyuldu ama Thomas bir süre Brenda'yla geride kaldı. Kız, henüz gitmek istemiyor gibi görünüyordu. Ve ona bakmayı da reddediyordu.

“Özür dilerim,” dedi Thomas, bayılmadan önceki sert sözlerinden pişmanlık duyarak. “Sanınm biraz kötü bir şey...”

Brenda ona sert bir bakış atfa. “Sen ve kız arkadaşın umurumda mı sanıyorsun? Her şey kötüye gitmeden önce sadece dans edip biraz eğlenmeye çalışıyordum. Ne

sandın, sana âşık olduğumu falan mı? Senin Deli gelinin olmamı teklif etmeni beklediğimi mi? Büyü biraz.”

Sözleri o kadar hiddet doluydu ki Thomas ondan tokat yemiş gibi birkaç adım geriledi. Cevap vermeye fırsat bulamadan, Brenda yukanda gözden kayboldu, sert ayak sesleri ve iç geçirmeleri duyuluyordu. Teresa’yı hiç o anki kadar özlememişti. Bir hevesle zihninde ona seslendi. Ama Teresa hâlâ yoktu.

Dans ettikleri odaya daha girmeden kokuyu aldı.

Ter ve kusmuk kokusuuydu.

Yerde yatanların bazıları uyuyor, bazıları bir arada kıvrılmış tit riyor, bazılarıysa ölü gibi görünüyordu. Jorge, Nevvt ve Aris orada durmuş, ellerinde bıçaklarla yavaşça etraflarında dönüyorlardı.

Thomas, Tava ve diğer Kayranlıları gördü. Başlı hâlâ zonklamasına rağmen bir anlık rahatlama ve heyecan hissetti. “Size ne oldu! Neredeydiniz?”

“Hey, bu Thomas!” diye kükredi Tava. “Her zamanki gibi çirkin ve canlı!”

Nevvt, Thomas’ın yanına gidip ona içten bir

gölümsemeyle baktı.
“Ölmediğine sevindim,
Tommy. Gerçekten çok
sevindim.”

“Ben de.” Thomas tuhaf
bir hissizlikle hayatının
artık böyle olduğunu fark
etti. Birkaç gün görülmeyen
kişilerle bu şekilde
selâmlaşıliyordu. “Herkes
burada mı? Nereye gittiniz?
Buraya nasıl geldiniz?”

Nevvt başını salladı. “Hâla on
bir kişiyiz. Bir de Jorge.”

Thomas onu soru
yağmuruna tuttu. “Barkley
ve diğerlerinden bir iz var
mı? Patlamayı yapan onlar
mıymış?”

Jorge cevapladı; Thomas
onun kapiya çok yalan
olduğunu gördü, elindeki

tehlikeli görünen bıçağı Uzun ve Çirkin'in omzundaydı. Yanında Atkuyruğu vardı ve ikisi de yerde kıvınlmışlardı. “Onlan hiç görmedik. Hemen kaçtık, onlar da şehrin iyice içine giremeyecek kadar korkak.”

Uzun ve Çirkin'i görmek Thomas'm paniklemesine neden oldu. Sarışın neredeydi? Minho ve diğerleri onun silahım ne yapmışlardı? Odaya göz gezdirdi ama adamı göremedi.

“Minho,” diye fısıldadı Thomas ve yanma gelmesi için başıyla işaret etti. Nevvt ve Minho yanma geldiklerinde eğildi. “Kısa

saçlı, sanşm bir adam vardı.
Liderleri gibi görünüyordu.
Ona ne oldu?

Minho omuz silkip cevap vermesi için Newt'e baktı.

“Kaçmış olmalı; birkaçının kaçmasına engel olamadık.”

“Neden?” diye sordu Minho.

“Seni endişelendiriyor mu?”

Thomas etrafına bakındı, daha da kısık sesle, “*Tabancası* vardı. Bıçaktan daha kötü bir şeye sahip olduğunu gördüğüm tek kişi. Ve pek de iyi biri sayılmazdı,” diye açıkladı.

“Kimin umurunda?” dedi Minho. “Bir saat içinde bu aptal şe- hiiden çıkacağız. Ayrıca artık gitmemiz lazım. Şimdi.”

Bu, Thomas'ın günlerdir duyduğu en iyi fikirdi.

“Tamam. O geri gelmeden buradan gitmek istiyorum.”

“Dinleyin!” diye seslendi Minho kalabalığa. “Şimdi gidiyoruz. Bizi takip etmezseniz bir sorun yaşamazsınız. Takip ederseniz, ölürsünüz. Gayet basit bir seçim, öyle değil mi?”

Thomas, Minho’nun liderliği nasıl ve ne zaman Jorge’dan geri aldığını merak etti. Omzunun üzerinden yaşlı adama doğru baktı ve Brenda’nın onun yanında sessizce durup yere baktığını gördü. Onu *gerçekten* öpmek istemişti. Ama nedense aym zamanda da iğrenmişti. Belki ilaç yüzündendi. Belki de Teresa. Belki de...

“Hey, Thomas!” Minho ona bağıırıyordu. “Dostum, uyan!

Gidiyoruz!”

Birkaç Kayranh çoktan gün ışığına çıkmıştı. İlacın etkisi ne kadar sürmüştü? Bir gün mü? Yoksa sabahtan beri yalnızca birkaç saat mi? Çocukları takip etmek için ilerledi, Brenda’nın yanında durup onu hafifçe itti. Bir an için kendileriyle gelmeyeceğinden endişelenmişti ama kız kapıdan çıkmadan önce yalnızca birkaç saniyeliğine tereddüt etmişti.

Thomas ve Brenda dışında herkes çıkana kadar Minho, Nevvt ve Jorge kapıda silahlarıyla tetikte beklediler. Thomas üç çocuğun çıkarken bıçaklarını yavaşça ileri geri sallamalarını izledi. Ama

kimse

ortalığı karıştırarak gibi
görünmüyordu.

Muhtemelen hepsi hâlâ ya
şıyor olmaktan memnun
bir halde hayatına devam
edecekti.

Herkes merdivenin
çıktığı çıkmaz sokakta
toplandı. Thomas ilk
basamağa yakın durdu ama
Brenda grubun karşı
tarafına ge^ Buradan
uzaklaşıp güvende
olduklarında Thomas onu
yalnız yakal_a. yıp
konuşacaktı. Ondan
hoşlanıyordu ve hiç
olmazsa arkadaşı olsun
istiyordu. Daha da önemlisi
ona karşı artık Chuck'a
karşı hissettiği gibi
hissediyordu. Nedense kıza

karşı sorumluluk duygusu
onu ele geçirmişti.

"... koşacağız."

Thomas, Minho'nun
konuştuğunu fark edip
başını salladı. Acı, başına
hançer gibi saplanmıştı
ama odaklandı.

("Yaklaşık iki kilometre
kaldı," diye devam etti

Minho. "Bu Delilerle
savaşmak çok da zor değil. O
yüzden..."

"Hey!"

. Ses, Thomas'ın arkasından
gelmişti, yüksek ve cırtlaktı,
içinde I deldikten fazlası
vardı. Thomas arkasını
dönünce Sanşın'ın kollarını f
uzatmış, son basamakta
durduğunu gördü. Gergin
parmaklarında ^ tabancası

vardı, şaşırtıcı bir şeküde
sakin görünüyordu.
Doğrudan Thomas'a nişan
almıştı.

Kimse hareket
edemeden, kulakları sağır
eden bir gürültüyle ateş
etti.

Thomas sol omzunda müthiş
bir acı hissetti.

40. BÖLÜM

Kurşunun etkisiyle Thomas kendi etrafında dönüp yüz üstü yere düştü ve burnunu çarptı. Acı ve kulağındaki uğultunun arasında bir kez daha ateş edildiğini, ardından homurtu ve yumruk sesleri, onlan takiben de betona çarpan metal sesi duydu.

Vurulduğu yeri tutarak sırtüstü yuvarlandı; kendinde, yarasına bakacak cesareti bulmaya çalıştı. Kulaklarındaki çınlama gittikçe artarken göz ucuyla Sarışın'ın yerde yattığını gördü. Biri onu öldüresiye yumnıkluyordu.

Minho.

Thomas sonunda yarasına

bakabildi. Gördüğü şey karşısında nabzı ila kat hızlandı.

Gömleğinde açılan delikten, koltuk altının hemen kenarındaki yaradan kan boşalıyordu. Acıyordu. Çok acıyordu. Aşağıdayken baş ağrısının dayanılmaz olduğunu düşünmüştü ama bu, o ağrının üç dört kat daha kötüsünün omzunda toplanmış hali gibiydi. Ve vücudunun her yerine yayılıyordu.

Newt yanında endişeli gözlerle ona bakıyordu.

“Beni vurdu.” Kelimeler bir anda ağzından çıkıverdi ve söylediği en aptalca şeyler arasında yeni bir numara oldu. Ağn, içinde gezinen canlı zimba telleri gibiydi; keskin uçlarını batırıp çizikler atıyorlardı O gün ikinci kez bilincinin kapandığını hissetti.

Biri Nevvt’e bir gömlek uzattı ve çocuk onu Thomas’ın yarasına sıkıca bastırdı. Bu, Thomas’m bedenine bir başka ızdırap dalgası gönderdi; çığlık attı, ne kadar çaresiz görüldüğü umurunda değildi Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Etrafındaki dünya biraz daha solmuştu.

Bayıl, diye basla yaptı kendine. Lütfen bayıl, bu

acının kaybolmasını sağla.

İlacın etkisindeyken olduğu gibi bir kez daha sesler uzaktan gelmeye başladı.

“Onu içinden çıkarabilirim.” Konuşan Jorge’ydi. “Ama ateşe ihtiyacım var.”

“Burada yapamayız.” Nevrt miydi?

“Çıkalım şu lanet olası şehirden.” Bu kesinlikle Minho’ydu.

“Pekâlâ. Onu taşımama yardım edin.” Bunu kimin söylediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Altından tutan eller bacaklarını kavradı. Acı. Biri üçe kadar saymaktan söz ediyordu. Acı. Gerçekten çok

acıyordu. Bir. Acı. İki. Ah!
Uç!

Havaya kalktı ve yeni, taze bir acı patlaması yaşadı.

Ardından bayfima dileği gerçek oldu ve karanlık, sıkıntııannı alıp götürdü.

Uyandığında sersem gibiydi.

Kör edici bir ışık vardı; gözlerini tamamen açamıyordu. Tüm vücudu itilip sarsılıyordu, eller onu hâlâ sılaca kavramıştı. Hızlı hızlı nefes alıp verişlerini duyuyordu. Kaldırımındaki ayak sesleri. Biri bağirt

aJTia ne dediğini anlayamadı. Uzaktan, Deliler'in öfkeli çılgınlıkları duyuluyordu. Onlan takip ediyor olabilecek kadar yakından geliyordu.

Sıcak. Hava, yakıcı sıcaklıktaydı.

Omzu âdeta alev almıştı. Acı onu defalarca zehir patlaması yaşıyormuş gibi delip geçiyordu ve bir kez daha karanlığa süzüldü. Gözlerini hafifçe açtı.

Bu kez ışık o kadar yoğun değildi. Parlak alacakaranlık. Sırtüstü yattığı zemin sertti. Bir taş sırtına batıyordu ama omzundaki acıyla kıyasladığında bu hiçbir şeydi. Etrafına toplanan çocuklar bir şeyler

fısıldıyorlardı.

Deliler'in kıkırdamaları
uzakta kalmıştı.

Gökyüzünden başka bir şey
görmüyordu, binalar yoktu.
Omzundaki acı. Ah, acı.

Yakınında bir yerde ateş
yandı. Sıcaklığı, vücudunun
üzerinde hissediyordu; sıcak
rüzgârdan yayılan sıcak hava. I

Biri, "Onu sıkı tutsanız iyi
olur. Kollarından ve
bacaklarından," dedi.

Zihni hâlâ bulanıktı ama yine
de bu cümle hoşuna
gitmemişti.

Bir anlık parlama gördü,
batan güneşin... bir bıçak
üzerindeki yansıması mıydı?
Kırmızı mıydı?

"Bu çok fena acıyacak."
Kimin söylediğine dair hiçbir
fikri yoktu.

Milyarlarca dinamitin
omzunda patladığını
hissetmeden önce bir
tıslama duydu.

Bilinci üçüncü kez kapandı.
Uzun bir süre geçmiş gibi
geliyordu. Gözlerini yeniden
açtığında yıldızlar, gün
ışığından kalan iğneler gibi
karanlık gökyüzünde par-
lıyordu. Biri elini tuttu.
Başım çevirip kim olduğunu
görmeye çalıştı

ama bu hareketi
omurgasından aşağı
müthiş bir acının
yayılmasın neden oldu.

Görmesine gerek yoktu.
Brenda'ydı.

Başka kim olacaktı İd?
Ayrıca el yumuşak ve
küçüktü. Kesinlikle
Brenda'ydı.

Önceki yoğun ağnnın
yerini başka bir şey
almıştı. Bir şekilde şimdi
daha kötü hissediyordu. İç
organlarına sızan bir
hastalığa benziyordu. İçini
kemiren, kaşındıran bir
pislik. Damarlarında,
kemik boşluklarında ve
kaslarının arasında
kivrılan kurtlan andıran,
iğrenç bir şeydi. Onu
yavaşça yiyordu.

Canı acıyordu ama artık daha çok ağrı gibiydi. Derinden ve doğrudan. Midesi bulanıyordu, damarları yanıyordu âdeta.

| *Enfeksiyon* kelimesi aklına geldi ve orada kaldı.

l| Kendinden geçti.

' Sabah güneşin doğumuyla Thomas uyandı. İlk fark ettiği, Brenda'nın **E** artık elini tutmuyor oluşuydu. Teninde hissettiği sabah serinliği ona î anlık bir zevk yaşattı.

Enfeksiyon. Yeniden aym kelime.

Sonraki beş dakikayı nasıl geçirdiğini bilmiyordu. Ya da bir saati. Koca bir günü nasıl geçirecekti? Uyuyup sonra

her şeye yeniden nasıl başlayacaktı?

Umutsuzluğa kapıldı. Onu korkunç bir cehenneme çekmeye çalışan bir boşluk. Endişe dolu bir delüik kapladı içini. Tüm acısının yerini doldurdu.

O sırada işler garipleşti.

Diğerleri ondan önce duymuştu. Minho ve diğer herkes birdenbire etrafta koşuşturup bir şey aramaya başladılar, çoğu gökyüz^{une} bakıyordu. Gökyüzü mü? Neden böyle bir şey yapıyorlardı ki?

Biri -Jorge olduğunu düşündü- Kayaç diye bağırdı.

Ardından Thomas duydu. Yoğun bir patırtı sesi. Neler olduğunu anlayamadan sesler yükseldi ve çok geçmeden sesi kafasının içinden geliyormuş gibi hissetti; çenesini, kulak zarlarını titretiyor ve omurgasından aşağıya iniyordu. Dünyanın en büyük davulu gibi sürekli, sabit bir çarpma sesi ve arkasında devasa makinelerin vızılsıtı. Rüzgâr esince Thomas yeniden fırtına çıkacağından korktu ama gökyüzü masmaviydi. Tek bir bulut bile yoktu.

Ses, ağrısını kötüleştiriyordu ve yeniden bayılmak istemesine neden oluyordu. Ama sesin kaynağını öğrenebilmek için

mücadele etti. Minho kuzeyi gösterip bağırarak bir şeyler söyledi. Thomas'ın dönüp bakamayacak kadar çok ağnsı vardı. Rüzgâr şiddetini artırdı, kıyafetlerini uçurarak üzerinde esiyordu. Havayı toz bulutu kapladı. Bir anda Brenda yanında belirdi ve elini sıktı.

Yüzü Thomas'ın birkaç santim uzağında duracak şekilde eğildi. Saçları her yana dağılmıştı.

“Özür dilerim,” dedi kız ama Thomas onu güçlkle duyuyordu, j “Ben... şey yapmak istemedim... yani, senin...” Brenda başka yöne bakıp doğru sözcükleri bulmaya çalıştı.

Neden bahsediyordu?
Neden ona bu korkunç sesin

nereden geldiğini söylemiyordu? Çok cam yanıyordu...

Brenda'nın yüzünde korku dolu bir ifade oluştu, gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. Ardından iki kişi tarafından uzaklaştırıldı...

Thomas panikledi. İki kişi, şimdiye kadar gördüğü en tuhaf kıyafetleri giymişlerdi. Tek parça, bol ve koyu yeşil bir giysi; göğüs kısmında okuyamadığı bir şey yazılıydı. Kayak gözlükleri suratlarını kaplıyordu. Hayır, kayak gözlüğü değil. Bir tür gaz maskesi. Korkunç "raylılar gibi görünüyorlardı. Plastikle kaplanmış şeytani, dev, kaçık, insan yiyen böceklerle benziyorlardı.

Bir tanesi onu ayak
bileklerinden tuttu. Diğeri
de kol altından bitunca
Thomas bağırdı. Onu
kaldırdıklarında acıyı tüm
vücudunda

hissetti. Şimdiye kadar bu ızdıraba neredeyse alışmıştı ama bu ç0|, daha kötüydü. Mücadele edemeyeceği kadar çok canı acıyordu bu yüzden kıpırdamadı.

Onu taşıyarak ilerlerlerken Thomas gözlerini ayak ucundaki adamın göğsünde yazan yazıya odaklayabildi.

İSYAN.

Karanlık onu yeniden ele geçirdi. Ona izin verdi ama acı da kendisiyle geldi.

41. BÖLÜM

Bir kez daha kör edici beyaz ışığa uyandı; bu, yukarıdan doğruca gözlerine vuruyordu. Bunun güneş olmadığını hemen anladı; farklıydı. Ayrıca oldukça kısa bir mesafede parlıyordu. Gözlerini sımsıkı kapadığında karanlıkta parlaklık görmeye devam etti.

Sesler duydu; daha çok fısıltı gibiydi. Tek bir kelime bile anlayamadı. Fazla yumuşaktı, anlayamayacağı kadar uzaktan geliyordu.

Metalin metale çarpmasını duydu. Çıkan ufak sesler ilk olarak aklına tıbbi aletleri getirdi. Bisturi ve ucunda ayna olan küçük çubuklar. Hafızasının karanlıklarında

bu görüntüler belirdi ve ışıkla birleştirence anladı.

Hastaneye götürülmüştü. Hastane. Alev'de olacağını hayal bile etmediği bir yer. Yoksa başka bir yere mi götürülmüştü? Uzaklara? Belki de Düz Geçiş'ten geçmişlerdi.

Işğın önünden bir gölge geçince Thomas gözlerini açtı. Üzerind ınu buraya getirenlerin giydiği saçma kıyafetin aynısı olan biri on bakıyordu. Gaz maskesi ya da artık her neyse. Büyük bir gözlük. Ko-

ramalı camın ardındaki koyu renk gözlerin kendisine odaklandığı gördü. Bir kadının gözleriydi ama bunu nasıl anladığını bilmiyordu ' "Beni duyabiliyor musun?" diye sordu. Evet, maske sesinin boğnğ çıkmasına neden olsa da bir kadındı.

Thomas başını evet anlamında sallamaya çalış ama bunu yap,p yapamadığını bilmiyordu.

"Bunun olmaması gerekiyordu." Kadın, başını ondan biraz uzaklaştırıp başka bir yöne bakınca Thomas kendisiyle konuşmadığa, fark etti. "Çalışan bir silah şehre nasıl girmiş olabilir ki? Kurşunun ne kadar paslı ve yapış yapış olduğunu biliyor musun?"

Mikroplardan

bahsetmiyorum bile.”

Sesi oldukça öfkeli çıkıyordu.

! Bir adam cevap verdi.

“Bırak artık. Onu geri göndermeliyiz. Bir an önce.”

, Thomas'm neden

bahsettiklerini anlamaları

için çok az zamanı | oldu.

Omzunda dayanılmaz, yeni bir acı oluştu.

Bir kez daha bayıldı.

1

' Yeniden uyandı.

Tuhaf bir şey vardı. Ne olduğunu anlayamıyordu.

Aynı yerden, aym ışık parlamaya devam ediyordu;

bu kez gözlerini kapamak yenne yana doğru baktı.

Daha iyi görebiliyor, odaklanabiliyordu. Tavanda

gümüş rengi kare fayanslar

vardı, her türlü kadran, düğme ve ekran olan bir mekanizma. Hiç biri bir anlam ifade etmiyordu.

Hemen sonra fark etti. O kadar şok ediciydi ki bunun gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekti.

Ağrı hissetmiyordu. Hiç. Hiçbir şey.

Etrafında kimse yoktu. Tuhaf, yeşil uzaylı kıyafetleri, gözlükler yoktu, kimse omzuna neşter batırmıyordu. Görünüşe bakılırsa yala¹²^

ve acı hissetmemek inanılmaz bir zevkti. Bu kadar iyi hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordu.

Mümkün değildi. İlaç yüzünden olmalıydı.

Kendinden geçti. İlacın yaşattığı sersemlikle duyduğu yumuşak sesler onu uyandırdı.

Gözlerini kapalı tutması gerektiğini ve onu alan insanlardan bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğini görmek istiyordu. Onu iyileştiren ve vücudunu enfeksiyondan temizleyen kişilerden.

Bir adam konuşuyordu. “Bunun bir şeyleri mahvetmeyeceğinden emin miyiz?”

“Eminim.” Cevap veren, kadındı. “Hatta beyinde beklemediğimiz bir modeli tetikleyebilir. Bu da muhtemelen

bir artı olur. Bunun, onu ya da diğerlerini aradığımız modelleri engelleyecek şekilde yönlendireceğini sanmıyorum.”

“Tanrım, umanın haklısındır,” diye karşılık verdi adam.

Başka bir kadın konuştu, sesi oldukça yüksek ve berraktı. “Sence kalanlardan kaç tane uygun aday?” Thomas *Aday* kelimesinin özel isim olarak kullanıldığını sezdi. Kafası karışmış bir şekilde, kırırdamadan dinlemeye devam etti.

“Dört ya da beşe düştü,” diye yanıtladı ilk konuşan kadın. “Thomas en büyük umudumuz. Değişkenler’e çok çarpıcı tepkiler veriyor. Bekle, sanının gözlerinin hareket ettiğini gördüm.”

Thomas donakaldı, göz

kapaklannın arkasından doğruca karanlığa bakmaya çalıştı. Zordu ama düzenli nefes alıp uyuyor gibi yapmaya zorladı kendini. Bu insanlann tam olarak neden bahsettiklerini bilmiyordu ama umutsuzca daha fazlasını duymak istiyordu. Daha fazlasını duyması gerektiğini *biliyordu*.

“Dinliyor olması kimin umurunda?” dedi adam. “Tepkij] • . kileyecek kadar bir şey anlayamaz zaten. Onu enfeksiyondan k^' mak için büyük bir istisna yaptığımızı bümesi iyi olacaktır İSYAN ^ gerektiğinde adım atmaktan çekinmeyeceğini.”

111

Tiz sesli kadın güldü; Thomas’u şimdiye kadar duyduğu en seslerden biriydi. "Eğer dinliyorsan, Thomas, fazla heyecanlan Seni aldığımız yere geri bırakmak üzereyiz.”

Thomas’m damarlarındaki ilaç yemden etkisini göstermeye başlat ve bir kez daha bilincini kaybettiğini hissetti. Gözlerini açmaya çalıştı ama yapamadı. Kendinden geçmeden önce, ilk konuşan kadından son bir şey

daha duydu. Oldukça tuhaf bir şey.

“Sen zaten böyle yapmamızı isterdin.”

42. BÖLÜM

Gizemli insanlar sözlerini tuttu.

Thomas yeniden uyandığında kulplu, bez bir sedyeye sıkıca bağlanmış bir halde havada ileri geri sallanıyordu. Onu almaya geldiklerinde duyduğu korkunç uğultuya neden olan devasa bir şeyden sarkıtılan kalın bir halat, mavi metal bir halkaya bağlanmıştı. Korkarak sedyenin kenarlarına tutundu.

Sonunda hafif bir sarsıntı hissetti ve etrafında bir sürü surat gördü. Minho, Nevvt, Jorge, Brenda, Tava, Aris, diğer Kaytanlılar. Sedyeye bağlı olan halat çıkarılıp yukarı çekildi ve hemen ardından onu oraya indiren alet üzerlerinden geçip doğruca parlak güneşe doğru ilerleyerek gözden kayboldu. Motor sesi azaldı ve çok geçmeden

gitmişti.

Sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı.

“Bu da neydi böyle?”

“İyi misin?”

“Kimdi o?”

“Kayaç’ta eğlendin mi?”

“Omzun nasıl?”

Thomas onlan görmezden gelerek ayağa kalkmaya çalıştı atr| halatlann onu hâlâ sıkıca sedyeye bağlı tuttuğunu fark etti. Gözleriyle Minho'yu buldu. “Biraz yardım etseniz?”

Minho ve birkaç kişi daha ipleri çözerken aklına rahatsız edici bir düşünce geldi. İSYAN'daki insanlar onu kurtarmak için hiç zaman kaybetmeden gelmişlerdi. Konuşmalarından anladığı kadanyla bu planladıkları bir şey değildi ama yine de yapmışlardı. Bu da, onlan izleyip istediklerinde onlan kurtarmak için müdahale edebilecekleri anlamına geliyordu.

Ama şimdiye kadar böyle bir şey yapmamışlardı. Son günlerde onca kişi ölmüştü ve

İSYAN sadece durup izlemişti. Bu durum neden Thomas için değişmişti ki? Sırf paslı bir kurşunla vurulduğu için mi?

Düşünülecek çok şey vardı.

Serbest kaldığında ayağa kalkıp kaslanm esnetti ve ikinci bir soru yağmurunu daha yok saydı. Sıcaktı, çok sıcaktı ve gerindiği sırada omzundaki hafif ağrı dışında bir acı hissetmediğini fark etti. Üzerine bakınca temiz kıyafetler giydiğini gördü, gömleğinin sol yakasından görünen bir bandaj vardı. Fakat düşünceleri hemen başka bir yöne kaydı.

“Açıklıkta ne yapıyorsunuz? Deriniz yanacak!”

Minho cevap vermedi, yalnızca arkasında bir şeyi işaret etti ve Thomas o tarafa bakınca yıkık dökük bir bannak

gördü. Her an yıkılıp toza dönüşebilecek gibi duran kuru keresteden yapılmıştı ama herkese koruma sağlayacak kadar büyüktü.

“Onun altına girsek iyi olur,” dedi Minho. Thomas onlann, kendis¹ o devasa şeyden indirilirken dışarı çıkmış olabileceklerini fal^e® Jorge ona Kayaç demişti.

Çocuklar barınağa girdiler; Thomas onlara defalarca her şeyi içeride açıklayacağını söyledi. Brenda onu bulup yanından yürüdü.

elini uzatmadı ve Thomas endişeyle karışık bir rahatlama hissetti. Kız hiçbir şey söylemedi ve Thomas da konuşmadı.

Deliler in sefil şehri birkaç kilometre uzakta, tüm haraplığı

ve çılgınlığıyla güneyde kalıyordu. Hiçbir yerde hastalıklı insanlardan bir iz yoktu. Kuzey yönünde dağlar belli belirsiz görünüyordu, yaklaşık bir gün uzaklıktaydılar. Sarp ve cansız duran dağlar kahverengi, sivri uçlu zirvelerle göğ e uzanıyordu. Kayalıklardaki çukurlar, sanki bir dev günlerce büyük baltasıyla tüm öfkesini dağlardan çıkarmış gibi görünmelerine neden oluyordu.

Barınağa geldiler. Kereste, çürümüş kemikler gibiydi. Sanki yüzlerce yıldır orada duruyormuş hatta belki dünya mahvolmadan önce bir çiftçi yapmış gibiydi. Onca şeye nasıl direndiğiyse bir soru işaretiydi. Ama bir kibritle saniyeler içinde küle dönüşebilirdi.

“Pekâlâ,” dedi Minho, gölge

olan yerin en uç kısmını işaret ederek. “Orada otur, rahatla ve konuşmaya başla.”

Thomas bu kadar iyi hissettiğine inanamıyordu; yalnızca omzunda belli belirsiz bir ağrı vardı. Artık vücudunda ilaç olduğunu da sanmıyordu. İSYAN’ın üzerine saldıran doktorlar her kimse, işlerinde oldukça iyilerdi. Oturup herkesin sıcak ve tozlu zeminde bağdaş kurarak oturup yerleşmesini bekledi. Kendini, ders anlatmaya hazırlanan ilkokul öğretmeni gibi hissetti; bu da geçmişinden gelen bulanık bir görüntüydü.

En sona kalan Minho, Brenda’nın yanına oturdu. “Hadi bize o koca uzay gemisinde uzaylılarla yaşadığın maceraları

anlat.”

“Buna emin misin?” diye sordu Thomas. “Dağlan geçip güvenli bölgeye ulaşmamız için kaç günümüz kaldı?”

“Beş gün, dostum. Ama zaten bu güneşin altında hiçbir koruma olmadan dolaşanlayız.

Konuşacaksın, sonra uyuyacağız, sonra da tü^ gece yürüyeceğiz. Başla hadi.”

“Peki,” diyen Thomas, yokluğunda onlann neler yaptığım merak etti ama bunun çok da önemi olmadığını fark etti. “Sorulannızı sona saklayın, çocuklar.” Kimse gülmeyince, hatta gülümsemeyince öksürüp aceleyle devam etti. “Beni gelip alan İSYAN'dı. Sürekli bilincimi kaybediyordum ama beni bazı doktorlara götürdüler ve tamamen iyileştirdiler. Bunun olmaması gerektiğini, silahın hiç beklemedikleri bir şey olduğundan bahsediyorlardı. Kurşun, vücudumda enfeksiyona

neden olmuş ve sanının henüz
ölmemem gerektiğini
düşündüler.” Karşısındakiler boş
bir ifadeyle ona bakıyorlardı.

Thomas bunu
kabullenmelerinin zor olduğunu
biliyordu; tüm hikâyeyi
anlattıktan sonra bile. “Size
duyduklanmı söylüyorum.”
Açıklamaya devam etti.
Hatırlayabildiği her ayrıntıyı ve
başucunda geçen tuhaf
konuşmayı anlattı. Beyin
modelleriyle ilgili duyduklarım
ve Adayları. Değişkenlerle ilgili
daha fazlasını. İlk duyduğunda
hiçbiri pek bir anlam ifade
etmemişti ve şimdi de her şeyi
kelimesi kelimesine hatırlamaya
çalışırken daha da mantıksız
geliyordu. Kayranhlar -ve Jorge
ile Brenda- tıpkı kendisi gibi
şaşkındı.

“Bu her şeyi açıklıyor,” dedi Minho sonunda. “Şehrin her yerindeki tabelalarda yazan şeyle bir ilgisi olmalı.”

Thomas omuz silkti. “Hayatta olduğuma sevindiğini bilmem ıyı oldu.”

“Hey, eğer lider olmak istiyorsan benim için hava hoş. Hayat⁰ olmana *sevindim*.”

“Hayır, teşekkürler. Sende kalsın.”

Minho karşılık vermedi. Thomas, tabelaların üzerinde bir yük oluşturduğunu inkâr edemezdi; İSYAN'ın, onun lider olmasını istemesi ne anlama geliyordu? Ve bu konuda ne yapmalıydı?

Newt, derin düşüncelere dalmış bir ifadeyle ayağa kalktı. “Yani hepimiz *bir şey* için potansiyel adaylarız. Ve belki de yaşadığımız tüm bu saçmalığın sebebi yeterince iyi olmayanları ayıklamak. Ama nedense şu paslı kurşunlu silah olayı... normal testlerin bir parçası değildi. Ya da Değişkenlerin, her neyse. Eğer Thomas ölecekse bu, lanet bir enfeksiyon yüzünden olmayacak.”

Thomas dudaklarını büzüp başıyla onu onayladı. Müthiş bir

özet olmuştu.

“Bu da bizi izledikleri anlamına geliyor,” dedi Minho. “Tıpkı Labirent’te yaptıkları gibi. Buralarda hiç bıçak böcek gören oldu mu?” Birkaç Kayranlı başlarını iki yana salladı.

“Bıçak böcek de neyin nesi?” diye sordu Jorge.

“Labirent’te bizi kameralarla gözetleyen küçük, mekanik, kertenkele gibi bir şey.”

Jorge gözlerini devirdi. “Tabii la. Sorduğum için kusura bakma.” “Labirent kesinlikle bir tür iç mekândı,” dedi Aris. “Ama burada bir şeyin içinde olmamız imkânsız. Ama uydu ya da uzun menzilli kamera falan kullanıyor olabilirler.”

Jorge boğazını temizledi.

“Thomas’ı bu kadar özel kılan nedir? Şehirde onun gerçek lider olduğunu söyleyen tabelalar, hasta olduğunda bir anda üzerimize çullanıp onu kurtarmalar.” Thomas’a baktı. “Kötü biri gibi görünmek istemiyorum, *muchacho*, yalnızca merak ediyorum. Seni diğer arkadaşlarından daha iyi yapan nedir?”

“Ben özel değilim,” dedi Thomas ama kendisi de bir şey sakladığını biliyordu. Sadece bunun *ne* olduğunu bilmiyordu. “Ne dedikle- nni duydun. Burada bir sürü şekilde ölebiliriz ama silahla ölmek bu

seçenekleri içinde yer almıyor
olmalı. Bence vurulan kim ^{geli}
olsa ^p

kurtarırlardı. Bu benimle ilgili
değil; işleri karıştıran şey
kurşundu."

"Yine de," diye karşılık verdi
Jorge sırtarak. "Sanırım bundan
sonra senin yakınında
olacağım."

Birkaç tartışma daha oldu
fakat Minho fazla uzatmalarına
ızırt vermedi. Gece yürümeyi
planlıyorlarsa iyi bir uyku
çekmeleri konusunda ısrar etti.
Thomas şikâyet etmedi; sıcak
havada, sıcak zeminde oturduğu
her saniye daha da yoruluyordu.
Belki iyileşmekte olan vücudu
belki de sıcaklık yüzündendi.
Fakat iki türlü de uyumak
istiyordu.

Battaniye ya da yastıkları olmadığından Thomas, oturduğu yere kıvrılıp yattı ve başını kollarının üzerine koydu. Brenda hemen yanındaydı ama hiçbir şey söylemedi ve ona asla dokunmadı. Thomas onu hiç anlayacak mı, bilemiyordu.

Uzun, derin bir nefes alıp gözlerini kapadı ve rahatladı; uyku, onu derinliklerine çekiyordu. Etrafındaki sesler azaldı, hava ağırlaştı. Üzerine bir dinginlik çöktü ve uykuya daldı. Zihninde, kendisini uyandıran sesi duyup uyandığında güneş hâlâ gökyüzünde parlıyordu.

Bir kızın sesi.

Teresa.

Günlerce sessizliğin ardından Teresa onunla aniden telepati yoluyla konuşmaya başlamıştı;

hızlı hızlı bir şeyler söylüyordu.

*Tom, sakın cevap vermeye kalkma, sadece dinle, yann f>“
şma korkunç bir şey gelecek.
Berbat bir şey. Canın yanacak
ut korkacaksın. Ama bana
güvenmek zorundasın. Ne
olursa olsun, ne görürsen gör,
ne duyarsan duy, ne
düşünürsen düşün. Bana
güvenmek zorundasın. Yann
seninle konuşamayacağım.*

Duraksadı ama Thomas o kadar şaşırmıştı ve söylediklerini anlamak için o kadar çaba sarf ediyordu ki -her şeyi hatırladığından emin olmak istiyordu- Teresa'dan yeniden konuşmaya başlamadan Önce tek kelime edemedi.

Gitmem gerekiyor. Bir süre beni duyamayacaksın.

Bir duraksama daha.

Bir araya gelene dek.

Thomas konuşmaya yeltendi ama Teresa'mn sesi ve varlığı gitmişti, onu bir kez daha boş bırakmıştı.

43. BÖLÜM

Thomas'm yeniden uyuması için uzun bir süre geçmesi gerekti.

Onun Teresa olduğundan şüphesi yoktu. Hem de hiç. Tıpkı önceden birbirleriyle konuştukları zamanlarda olduğu gibi onun varlığını, duygularını hissetmişti. Kısa bir süreliğine de olsa, Thomas'la birlikteydi. Ve gittiğinde, içinde yeniden derin bir boşluk açmıştı. Yokluğu boyunca geçen günlerde yoğun bir sıvı yavaş yavaş o boşluğu doldurmuştu sanki ama şimdi bir kez daha gelip gitmesi her şeyin en başından yaşanmasına neden olmuştu.

Peki, ne demek istemişti? Başına korkunç bir şey gelecekti ama ona güvenmeli miydi? Anlam veremiyordu. Uyarısı ne kadar kötü olsa da aklı sürekli birlikte olacaklarını söylediği son kısma gidiyordu, boş yere mi ümitleniyordu? Yoksa Teresa'nın, onun kötü olayı atlatıp sonunda iyi olacağına inandığı anlamına mı geliyordu? Onunla yeniden bir araya geleceğine? Akimdan tüm olasılıkları geçirdi ama hepsi de kötü bir çıkmazla son buluyordu.

Zaman ilerledikçe, yattığı yerde dönüp dururken ve düşüncelerinde boğulurken sıcaklık gitgide artıyordu. Teresa'nın yokluğuna beredeyse alışmıştı, bu da kötü hissetmesine neden oluyordu. Daha

da kötüsü Brenda'mn, arkadaşı olmasına izin verip ona bu yakınlaştığı için Teresa'ya ihanet etmiş gibi hissetmesiydi.

Fakat tuhaf bir biçimde, ilk yapmak istediği şey Brenda'yı uyandı^ onunla *Teresa* hakkında konuşmaktı. Bu yanlış mı olurdu? Kendini o kadar öfkeli ve aptal hissetti ki bağırmak istiyordu.

Kavurucu sıcakta uyumaya çalışan biri için harika bir durumdu

Sonunda uyuduğunda, güneş ufukta kaybolmaya başlamıştı.

Akşamın ilerleyen saatlerinde Nevvt onu sarsarak uyandırdığında kendini biraz daha iyi hissediyordu. Teresa'nın, zihnine yaptığı kısa ziyaret şimdi bir rüya gibi geliyordu. Nerdeyse bunun hiç yaşanmadığına

inanacaktı.

“İyi uyudun mu, Tommy?” diye sordu Nevvt. “Omzun nasıl?” Thomas oturup gözlerini ovuşturdu. Uç dört saati geçmemiş olmasına rağmen oldukça derin ve rahat uyumuştı. Nasıl olduğunu görmek için omzunu ovdu ve bir kez daha şaşırdı. “Aslma bakarsan gayet iyi, biraz ağrıyor ama çok değil. Önceden o kadar acı çektiğime inanmak zor.”

Nevvt önce yola çıkmaya hazırlanan Kayranlılara, sonra da Thomas'a baktı. “Yatakhanedен çıktığımızdan beri pek konuşamadık. Oturup çay içecek zamanımız olmadı, sanınm.”

“Evet.” Nedense Nevvt’in sözleri ona Chuck’ı hatırlattı ve ölümünün acısı aniden üzerine hücum etti. Bu da bir kez daha

tüm bunların arkasındaki
kişüerden nefret etmesine neden
oldu. Teresa'nın söylediği bir
cümleyi hatırladı. "İSYAN'ın nasü
iyi olabüeceğini anlamıyorum.

"Ne?"

"Teresa uyandığında koluna
yazdığı şeyi hatırlıyor musun? Ya
da bundan haberin var mıydı?
İSYAN iyidir, yazmıştı. Buna
inanmalı çok zor geliyor."
Sesinde belli belirsiz bir ima
vardı.

Nevvt'in yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Hayatım kurtardılar.

"Evet, gerçek aziz gibiler." Thomas kafasının karıştığını kabul ediyordu. *Hayatını kurtarmışlardı.* Ayrıca bir zamanlar onlar için çalıştığını da biliyordu. Ama bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Uykusunda kıpırdanıp duran Brenda sonunda uyanıp oturdu ve esnedi. "Günaydın. Ya da tünaydın. Her neyse."

"Hayatta kalmayı başardığımız bir gün daha," diye karşılık verdi Thomas ve hemen ardından Nevvt'in, Brenda'nın lam olduğunu bilmiyor olabileceğini fark etti. Vurulduğundan beri grupta neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. "Tanışacak

zamanınız olmuştur diye düşünüyorum. Eğer tanışmadıysanız, Brenda, bu Nevvt; Nevvt, Brenda.”

“Evet, tanıştık.” Nevvt uzanıp dalga geçerek kızın elini sıktı. “Ama bu korkak çocuğun siz parti yaparken öldürülmesine izin vermediğin için yeniden teşekkürler.”

Brenda’nın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme oluştu. “Parti yapıyorduk. Tabii. Özellikle burunlarımızı kesmek isteyen insanlarla uğraştığımız kısma bayıldım.” Suratında, utanma ve çaresizlik karışımı bir ifade oluştu. “Sanınm *benim de* o kaçıklardan biri olmam fazla sürmeyecek.”

Thomas buna nasıl yanıt vereceğini bilmiyordu. “Muhtemelen bizden kötü

durumda değilsindir.
Hatırlasana...”

Brenda sözünü bitirmesine izin vermedi. “Evet, biliyorum. Beni sihirli tedaviye götüreceksiniz. Biliyorum.” Bunu söyleyip ayağa kalktı; belli İd sohbet sona ermişti.

Thomas, Nevvt’e baktı ama çocuk yalnızca omuz silkmekle ye- hndi. Dizlerinin üzerinde kalkarken, “Yeni laz arkadaşın mı? Teresa’ya söyleyeceğim,” dedi sintarak ve gitti.

Thomas her şeyden bunalmış
bir halde orada bir süre daha
oturdu Teresa, Brenda,
arkadaşları... Aldığı uyan. Işıl.
Dağlan geçmeleri içi, yalnızca
birkaç günleri olduğu gerçeği.
İSYAN. Onlan güvenli bölgede ve
gelecekte bekleyenler...

Çok fazlaydı. Tüm bunlar çok
fazlaydı.

Düşünmeye bir son vermesi
gerekiyordu. Acıkmıştı ve en
azından *bu sorunu* çözebilirdi.
Kalkıp yiyecek bir şeyler aramaya
koyuldu Tava onu hayal kırıklığına
uğratmadı.

Güneş ufukta tamamen
kaybolmak üzereyken tozlu,
turuncu yer morumsu bir
görünüm almıştı ve yola çıktılar.
Thomas kasılmışı ve yorgundu
fakat bir an önce kaslarını açmak
istiyordu.

Dağlar çok geçmeden sivri uçlu gölgeler olarak görünmeye başladı ve çocuklar yürüdükçe sanki daha da üzüyorlardı. Düz bayırların olmaması bir yana, yol gökyüzüne doğru dik yokuşlar ve rampalar halinde uzanıyordu. Her yer kahverengi, çirkin ve cansızdı. Thomas o kadar ilerlediklerinde düzgün bir yolla karşılaşacaklarını umdu.

Kimse fazla konuşmuyordu. Brenda, Thomas'ın yakınındaydı ama sessizliğini koruyordu. Jorge'yle bile konuşmuyordu. Thomas bu durumdan nefret ediyordu. Brenda'yla aralan bir anda tuhaflaşmıştı. Ondan hoşlanmış, muhtemelen Nevvt ve Minho dışında diğerlerinden daha çok seviyordu. Ve bir de Teresa, elbette.

Karanlık çöktüğünde Nevvt

yanma geldi, yıldızlar ve ay tek rehberleriydi. Işık yeterliydi; zaten yol düzdü ve tek yapmaları gereken karşılarındaki kayadan duvara doğru ilerlemektir. Etraflarını, her adımda çıkan çıtırtı sesleri doldurmuştu.

“Düşünüyordum da,” dedi Nevvt.

“Ne düşünüyordun?” Bu, Thomas’ın çok da umurunda değildi» yalnızca konuşacak biri olduğu ve düşüncelerinden uzaklaşacağı için memnundu.

“İSYAN. Senin vurulmanla kendi kurallarını çiğnediler.”

“O nasıl oluyor?”

“Hiç kural *olmadığım* söylemişlerdi. Lanet güvenli bölgeye ulaşacak yeterince zamanımız olduğunu ve hepsinin bu kadar olduğunu söylediler. Hiç kural yoktu. Yol boyunca ölenler oldu ama o devasa uçan yaratıkla gelip senin hayatım kurtardılar. Anlam veremiyorum.” Duraksadı. “Şikâyet etmiyorum tabii; hayatta olmana seviniyorum.” “Tanrım, teşekkürler.” Thomas, iyi bir noktaya değindiğini biliyordu ama artık bunu düşünmekten yorulmuştu.

“Ve şehirdeki tabelalar. Çok garip.”

Thomas, Newt’e baktı ancak arkadaşının yüzünü çok net göremiyordu. “Kıskandın mı?”

diye sordu şaka yapmaya çalışarak. Tabelaların önemli olduğu gerçeğini yok saymaya çabalıyordu.

Nevvt güldü. “Hayır, sersem. Sadece neler döndüğünü çok merak ediyorum. Tüm bunların neyle ilgili olduğunu.”

“Evet.” Thomas başını salladı. Daha fazla katılamazdı. “Kadın yalnızca birkaçımızın Aday olacak kadar iyi olduğunu söyledi. Benim en iyi Aday olduğumu ve planlamadıkları bir olay yüzünden ölmemi istemediklerini söyledi. Ama bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Beyin modelleri dedikleri saçmalıkla ilgisi olmalı.”

Nevvt yeniden konuşmadan önce birkaç dakika sessizce yürüdüler. “Sanının üzerinde kafa patlatmaya değmez. Yaşayıp neler olacağını göreceğiz.”

Thomas az kalsın ona
Teresa'mn zihninde
söylediklerinden bahsedecekti
ama bir şekilde bu doğru gelmedi.
Sessiz kaldı ve bir süre sonra
Nevvt ondan uzaklaşınca yeniden
karanlıkta tek başına yürüdü.

Bir başka sohbetten önce yaklaşık iki saat geçmişti. Bu kez Minho'yi konuşuyordu. Birçok şey söylediler ama aslında pek de önemli bir şey konuşmamışlardı. Sadece zaman geçiriyorlar ve akıllarındaki sorulan tekrar tekrar dile getiriyorlardı.

Thomas'ın bacakları biraz yorulmaya başlamıştı ama o kadar da kötü durumda değildi. Dağlar gitgide yakınlaşıyordu. Hava bariz bir biçimde serinlemişti ve bu, iyi hissetmesini sağlamıştı. Brenda sessiz ve uzak durmayı sürdürüyordu.

Yürümeye devam ettiler. Alacakaranlığın ilk ışıklan gökyüzünü koyu maviye boyayıp yıldızlar yeni gün gelirken yavaşça ortadan kaybolurken Thomas sonunda Brenda'ya yaklaşıp onunla konuşma cesareti buldu.

Herhangi bir şeyden konuşabilirdi. Uçurum, cansız ağaçlar ve dört bir yana yayılmış kaya parçalan görünmeye başladı. Thomas, güneş doğarken dağların eteklerine geleceklerinden emindi.

“Selam,” dedi Brenda’ya. “Ayakların ne durumda?”

“İyi.” Sesi sert çıkmıştı ve belki de bunu telafi etmek için çabucak konuşmaya devam etti. “Sen nasılsın? Omzun iyi görünüyor.”

“Bu kadar iyi olduğuna inanamıyorum. Hiç acımıyor.”

“Güzel.”

“Evet.” Beynini zorlayıp söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. “Şey. ee... yaşadığımız tuhaf şeyler için özür dilerim. Aklım karmakarışık.”

Brenda ona baktığında Thomas, kızın gözlerindeki ifadenin biraz olsun yumuşadığını gördü.

“Lütfen, Thomas. Yapman gereken en son şey, özür dilemek.” Bakışlarını yeniden yola çevirdi. “Biz farklıyız sadece. Ayrıca senin kız arkadaşın var. Seni öpmeye kalkışmamalıydım-

“O benim kız arkadaşım sayılmaz.” Kelimeler ağzından çıkar çıkan az bunu söylediğine pişman oldu; neden böyle bir şey söylediğini bile bilmiyordu.

Brenda homurdandı. “Aptal olma. Ve beni aşağılama. Eğer buna karşı koyacaksan,” durup alaycı bir gülümsemeyle Thomas’a döndü ve parmağıyla kendini gösterdi, “iyi bir nedeni olmalı.”

Thomas kahkaha attı; aralarındaki tüm gerilim ve tuhaflık kaybolmuştu sanki. “Anlaşıldı. Zaten büyük olasılıkla kötü öpüşüyordun.”

Brenda sağlam koluna yumruk attı. “Daha fazla yanılıyor olamazsın. İnan bana.”

Thomas tam aptalca bir şey söylemek üzereydi ki aniden durdu. Biri neredeyse arkasından ona çarpıp yere düşürecekti ama

kim olduğunu bilmiyordu; gözleri önüne kilitlenmişti ve kalbi dondu.

Gökyüzü yeterince aydınlanmıştı ve en öndeki dağın eteği birkaç yüz metre ilerideydi. Dağlarla arasında kalan yolun tam ortasında, yer altından çıkmış gibi aniden bir kız belirmişti. Hızlı adımlarla onlara doğru yürüyordu.

Elinde, ucuna tehditkâr görünümlü büyük bir bıçak bağlanmış, uzun, tahta bir sopa vardı.

Gelen, Teresa'ydı.

44. BÖLÜM

Thomas gördükleri karşısında nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Teresa'nın hayatta olması onu şaşırtmamıştı, mutlu etmemişti; bunu zaten biliyordu. Daha bir gün önce onunla konuşmuştu. Ama yine de onu karşısında gördüğü için sevinmişti. Bu sevinç, Teresa'nın onu kötü şeyler olacağına dair uyarmasını hatırlayınca geçti. Ve elindeki bıçaklı sopayı düşününce.

Diğer Kayranlılar da onu fark ettiler ve çok geçmeden hepsi şaşkınlıkla durup kendilerine doğru gelen Teresa ya baktılar. Elindeki silahı sıkı sıkı tutuyordu ve yüzü taş gibi sertti. Hareket eden ilk şeyi bıçaklamaya hazır gibi görünüyordu.

Thomas ne yapacağından emin olamayarak bir adım ilerledi. Fakat o sırada başka bir hareketlilik onu durdurdu.

Teresa'nın iki yanından kızlar görüldü; onlar da bir anda ortaya fıçış gibiydiler. Thomas dönüp arkasına baktı. En az yirmi kız taundan etraftan sanılmıştı.

Ve hepsinin de silahları vardı; değişik bıçaklar, paslı kılıçlar ve İranmış palalar. Bazılarında, Kayranlılar hedef almış ok ve yaylar

vardı. Thomas hafif bir korku hissetti. Teresa, başına kötü bir
geleceğinden bahsetmişti ama bu kızların onlara zarar
de izin vermezdi herhalde. Değil mi?

şe
vermesi
ne

B Grubu aklına geldi. Ve onu öldüreceklerini yazan dövmesi Teresa grubun yaklaşık bir metre önünde durunca düşünceleri yanda kesildi. Teresa'nın arkadaşları da Kayranlıların çevresinde daire oluşturarak etraflarını sardılar. Thomas bir kez daha dönüp onlara baktı. Ziyaretçilerinin hepsi de gözlerini kısmış, silahlarını önlerinde tutmuş, kıpırdamadan duruyorlardı. Onu en çok korkutan da yaylardı; oklardan biri fırlayıp birinin göğsüne saplanırsa hiçbir şey yapamazlardı.

Durup Teresa'ya baktı. Kızın gözleri de ona odaklanmıştı.

İlk konuşan Minho oldu. "Nedir bu saçmalık, Teresa?"

Uzun zamandır kayıp olan arkadaşlarını ne güzel karşılıyorsun.”

Teresa adım duyan *Brenda* aniden *Thomas*’a keskin bir bakış attı. *Thomas* onu başıyla onayladı ve kızın şaşkın ifadesi nedense onu üzdü.

Teresa, *Minho*’ya cevap vermedi. Rahatsız edici bir sessizlik olmuştu. Güneş gittikçe dayanılmaz bir sıcaklık yayacağı noktaya doğru yükseliyordu.

Teresa tekrar onlara doğru yürüdü ve yan yana duran *Nevvt* ve *Minho*’nun önünde durdu.

“*Teresa*?” diye sordu *Nevvt*.
“*Neler...*”

“*Kes sesini,*” dedi *Teresa*.
Bunu sert bir tonda ya da

bağırarak söylememiştir. Oldukça sakın ve kendinden emin bir biçimde söylemişti. İd bu, Thomas'ı daha çok korkutuyordu. "İçinizden biri hareket ederse okları atmaya başlarlar."

Teresa mızrağım savaşabileceği bir pozisyonda kaldırdı ve Ne"*' Minho ve diğerlerinin arasından bir şey arıyormuş gibi geçerken 1

geri salladı. Brenda'nın önüne gelince durdu. İkisi de tek kelime etmedi ama aralarındaki nefret görülebiliyordu. Teresa buz gibi bakışlarla Brenda'nın yanından geçti.

Şimdi de Thomas'ın önüne gelmişti. Thomas içinden Teresa'nın, elindeki silahı asla kendisinin üzerinde kullanmayacağım söyleyip duruyordu ama bıçağın keskin ucuna bakarken buna inanmak çok kolay olmuyordu.

"Teresa," diye fısıldadı kendine engel olamayarak. Kızın mızrağına, yüzündeki sert ifadeye, her an saldıracakmış gibi gerilen kaslarına rağmen tek isteği onunla iletişim kurmaktı. Öpüşmelerini hatırladı. Nasıl hissettiğini.

Teresa kıpırdamadan ona bakmaya devam etti. ²⁸⁶Yüz

ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu; yalnızca öfke.

“Teresa, ne...”

“Sus.” Yine o sakin ses tonu. Emir verir gibi. Hiç Teresa gibi değildi.

“Ama sen...”

Teresa arkasına dönüp mızrağının arkasını ona doğru savurdu ve sağ yanağına vurdu. Thomas başından boynuna kadar inanılmaz biracı hissetti; dizlerinin üzerine düştü, bir eliyle kızın vurduğu yeri tutuyordu.

“Sus dedim.” Eğilip onu gömleğinden yakaladı ve yukarı kaldırdı. Mızrağı onu hedef alacak şekilde tuttu. “Adın Thomas mı?”

Thomas ona bakakaldı. Kendi kendine, Teresa’nın onu uyardığım söylese de dünyası başına yıkıldı. Ne olursa olsun ona güvenmesini söylemişti. “Benim kim olduğumu

bili...”

Teresa mızrağın bıçak olmayan ucuyla bu kez daha sert bir Şekilde Thomasbn sağ kulağına vurdu. Acı bu sefer daha fazlaydı;

başını tutup bağırdı ama bu kez düşmedi. “Benim kim olduğuna biliyorsun!” diye haykırdı.

“Eskiden biliyordum, evet,” dedi Teresa yumuşak ama iğrenir bir tonda. “Şimdi bir kez daha soracağım. Adın Thomas mı?”

“*Evet!*” diye bağırdı. “Adım Thomas!”

Teresa başını sallayıp ondan uzaklaştı, bıçağın ucu bir kez daha göğsünü gösteriyordu. Teresa, etraflarım saran kızlara doğru yürürken Kayranhlar onun yolundan çekildi.

“Bizimle geliyorsun,” diye seslendi. “Thomas. Hadi. Unutmayın, biriniz kıpırdarsanız oklar atılır.”

“Olmaz!” diye bağırdı Minho. “Onu hiçbir yere götürmüyorsunuz.”

Teresa onu duymazdan geldi; kıstığı, tuhaf bir ifadeyle bakan gözleri Thomas'a kilitlenmişti. “Bu aptal bir oyun değil. Saymaya başlayacağım. Beşin katlarına geldiğimde birinizi okla öldüreceğiz Yalnızca Thomas kalana kadar buna devam edeceğiz. Sonra da onu götüreceğiz. Karar senin.”

Thomas ilk kez o an Aris’in tuhaf davrandığım fark etti. Thomas’m birkaç adım sağındaydı ve kendi etrafında yavaşça dönerek kızlara bakıyordu, onları çok iyi tanıyormuş gibiydi. Ama nedense bir şey söylemedi.

Tabii ki, diye düşündü. Onlar gerçekten B Grubu’ysa, Aris önceden onlarla birlikteydi. Onları *tanıyordu.*

“Bir!” diye bağırdı Teresa.

Thomas risk almayacaktı. Açıldığı çıkana dek çocukların arasından ilerledi ve doğruca Teresa'nın yarana gitti. Minho ve diğerlerinin sözlerini yok saydı. Her şeyi yok saydı. Gözlerini Teresa'dan ayırmadan ve duygulannı göstermemeye çalışarak onunla burun buruna gelene dek yürüdü.

Zaten istediği de bu değil miydi? Teresa'yla birlikte olmak istemişti- Teresa bir şekilde artık onun karşısında olsa da. Tıpkı Alby ve Gally gibi İSYAN tarafından kontrol ediliyor olsa da. Tek bildiği, lozın hafızasının yeniden silindiğiydi. Ama bunun bir önemi yoktu. Teresa ciddi görünüyordu ve Thomas da arkadaşlarının birinin okla öldürölmesini göze alamazdı.

“Pekâlâ,” dedi. “Götürün beni.”

“Daha sadece bire kadar saydım.”

“Evet. Çok cesurum.”

Teresa, mızrağıyla ona öyle sert vurdu ki Thomas düşmesine engel olamadı. Çenesi ve başı için için yanarcasına ağrıyordu. Tükürünce, toprağa yayılan kanı gördü.

“Çuvalı getirin,” dedi Teresa tepesinden.

Göz ucuyla ild kızın kendisine doğru yaklaştığım gördü, silah-
lanın bir yere saklamış
olmalıyddar. Biri -esmer,
neredeysse kazınmış saçları olan-
aşınmış, büyük bir çuval
taşıyordu. Kızlar onun iki adım
önünde durdular; Thomas
ellerinin ve dizlerinin üzerinde
ayağa kalktı, yeniden darbe
almaktan endişelendiği için başka
bir şey yapmaya korkuyordu.

“Onu götürüyoruz!” diye bağırdı
Teresa. “Eğer bizi takip ederseniz
ona tekrar vururum ve size ok
atmaya başlarız. Nişan almakla da
uğraşmayız. Okların havada
rastgele süzölmelerine izin
veririz.” Teresa!” diye bağırdı
Minho. “Işıl’a bu kadar çabuk mu

yakalandın? Belli ki aklını çoktan kaybetmişsin.”

Mızrak, Thomas'm başım arkasına çarptı; çocuk kamının üzerine düştü, önündeki tozlu yerde siyah yıldızlar uçuşuyordu. Bunu ona »asıl yapabilirdi?

“Söylemek istediğin başka bir şey var mı?” diye sordu Ter Bir dakikalık sessizliğin ardından, “Ben de öyle düşünmüştüm” ^ “Çuvalı geçirin.”

Thomas’ı omzundan sertçe yakalayan eller onu sırtüstü çeviri parmaklan, yaralı omzuna batınca İSYAN kendisini iyileştirdiğindi beri vücudunun üst kısmında dayanılmaz bir acı hissetti.

İnledi. İki kız çuvalın ağzını, başının hemen üzerinde açarken sinirli bile görünmeyen diğer kızlar üzerine çullandı.

“Karşı koyma,” dedi yüzü terden parlayan esmer kız. “Yoks, daha kötü olur.”

Thomas afallamıştı. Kızın bakışlan ve sesi içten bir şefkatle doluydu. Ama bir

sonraki sözleri bunun tam tersi niteliğindeydi.

“Seni öldürmemize izni versen daha iyi. Yol boyunca acı çekmenin sana bir faydası olmayacak.”

Çuval başına geçirildi ve Thomas’ın tek görebildiği şey rahatsız edici, kahverengi ışıktı.

45. BOLUM

Çuval, tüm vücudunu kaplayıncaya dek onu yerde kaydıldılar. Ucunu ayaklarından kalın bir iple bağladılar, ardından onu çuvalın içinde hareket edemeyeceği bir şekilde ipi tüm vücuduna dolayarak, en son başının üzerinde bir düğüm daha attılar.

Thomas çuvalın gerildiğini hissetti; hemen sonrasında başını kaldırdılar. Kızların upuzun halatı iki ucundan tuttuklarını düşündü. Bu da tek bir anlama geliyordu; onu sürükleyeceklerdi. Buna daha fazla dayanamayacaktı, sonucunun ne olacağını bildiği halde kıvranmaya başladı.

“Teresa! Bana bunu yapma!”

Bu kez darbe tam kamına geldi ve acıyla feryat etmesine neden

0,du. İki büklüm olup kamını tutmaya çalıştı ama çuval yüzünden bunu yapamadı. Aniden başlayan mide bulantısına karşı koyarak yiyecekleri içinde tutmayı başardı.

Madem kendini önemsemiyorsun,” dedi Teresa, “bir daha koktuğunda arkadaşlarım vurmaya başlayacağız. Kulağa nasıl geliyor?”

Thomas cevap vermedi; ızdırıp içinde sessizce hıçkırdı Dah, dün her şeyin yoluna gireceğini mi düşünmüştü? Enfeksiyon te<j_a edilmişti ve yarası iyileştirilmişti, Delilerle dolu şehirden uzaktaydı]^ güvenli bölgeye ulaşmak için yalnızca zorlu bir yürüyüş yapacaklardı Tüm yaşadıklarından sonra bunu tahmin etmeliydi.

“Ciddiyim!” diye bağırdı Teresa, Kayranlılara. “Bir daha uyar, mayacağım. Bizi takip ederseniz sizi ok yağmuruna tutarız.”

Thomas çuvalın içinden onun, yanında diz çöktüğünü gördü Teresa çuvalı kavrayıp çocuğun başını kendine doğru çekti ve ağ-zını kulaklarına dayadı. O kadar alçak sesle fısıldıyordu la Thomas

ne dediğini anlayabilmek için her kelimesine tek tek odaklanmak zorunda kaldı.

“Zihnimde seninle konuşmamı engelliyorlar. Bana güvenmen gerektiğini unutma.”

Thomas şaşkınlıkla konuşmamak için kendini zor tuttu.

“Ona ne söyledin?” Bunu, halatı tutan kızlardan biri sormuştu.

“Bundan ne kadar hoşlandığımı bilmesini istedim. İntikamımın ne kadar hoşuma gittiğim. Bir sakıncası mı var?”

Thomas onun daha önce böyle küstah bir tavırla konuştuğunu hiç duymamıştı. Ya çok iyi bir oyuncuydu ya da *gerçekten* delirmeye başlayıp çift kişilikli biri haline gelmişti.

“Bu kadar eğlendiğine

sevindim,” dedi diğerkız. “Ama acele etmeliyiz.”

“Büiyonım,” dedi Teresa. Thomas’ın başmı iki yanından daha sıkı tutarak sarstı. Ardından ağzını, çuval bezinin üzerinden onun kulağına yapıştırdı. Yeniden fısıldayarak konuştuğunda Thomas kumaşın ardından gelen sıcak nefesini hissedebüiyordu. “Dayan. 0* yakında bitecek.”

Sözleri Thomas'ın beynini âdeta uyuşturdu; ne düşüneceğini bilemiyordu. Alay mı ediyordu?

Teresa onu bırakıp ayağa kaildi. “Pekâlâ, buradan gidelim artık. Yolda olabildiğince çok taşa çarpmaya gayret edin.”

Thomas'ı esir alan kızlar, onu arkalarından sürükleyerek derlemeye başladılar. Sert zeminde sürüklenirken çuval herhangi bir koruma sağlamıyordu. Canı acıyordu. Sirtını kamburlaştırıp ağırlığın ayaklarına vermeye çalışarak, en kötü darbeyi ayakkabılarının almasını sağladı. Ama buna uzun süre dayanamayacağım büüyordu.

Teresa onun yanından yürüyordu. Thomas onu çuvalın içinden seçebiliyordu.

O sırada Minho bağırmaya

başladı, sesi uzaktan geliyordu ve yerde sürüklendikçe çıkan ses onu duymasını güçleştiriyordu. Fakat Thomas'ın *duyabildiği* şey onu biraz olsun umutlandırmıştı. Anlaşılmaz, kötü sözlerinin arasından Thomas, “seni bulacağız”, “zamanı geldi” ve “silahlar” sözlerini seçebilmişti.

Teresa, Thomas'ın kamına bir kez daha vurarak Minho'yu susturdu.

Thomas toprağın üzerinde bir yığın kıyafet gibi sarsılarak sürüklenirken, çölde ilerlemeye devam ettiler.

Thomas yolda korkunç şeyler hayal etti. Bacakları gittikçe güçsüzleşiyordu ve yakında vücudunu yere doğru eğmek zorunda kalacağını biliyordu. Kanayan ve hiç geçmeyecek yara

izlerini düşündü.

Ama belki de bunun bir önemi olmazdı. Zaten onu öldürmeyi planlıyorlardı.

Teresa kendisine güvenmesini söylemişti. Bunu yapmakta güçlük Çekse de ona inanmak istiyordu. B Grubu ve o kadar silahla yeniden ortaya çıktığından beri yaptıklarının hepsi gerçekten de bir oyun

olabilir miydi? Eğer değilse, Teresa neden ona güvenmesini söyleyip duruyordu?

Düşünmekten artık odaklanamayacak bir hale geldi. Vücudunda yaralar açđıyordu ve her yerinin kanamasını önlemenin bir yolunu bulması gerektiğinin farkındaydı.

Onu dağlar kurtardı.

Dik bir yokuş çıkmaya başladıklarında kızların onu düz zeminde yaptıkları gibi sürüklemesi zorlaştı. Onu hızla çektiklerinde Thomas birkaç adım geri kayıyordu, ardından yeniden çekip yeniden kaydırıyorlardı. Sonunda Teresa onu omuz ve bacaklarından tutup taşımanın muhtemelen daha kolay olacağını söyledi. Ve bunu şuayla yapmaları gerektiğini.

! O an Thomas'm akima bir fikir geldi. "Neden yürümeme izin vermiyorsunuz!" diye seslendi çuvalın içinden, boğuk ve susuzluktan | çatlamış sesiyle. "Sonuçta silahlarınız var, ne yapabilirim ki?"

¹ Teresa onu yandan tekmeledi. "Kes sesini, Thomas. Aptal değiliz | herhalde. Kayranlı dostlarının bizi göremeyecekleri bir yere gitmeye f çalışıyoruz."

Teresa'nın ayağı kaburgalarına gelince inlemesini zor bastırdı. "Ne? Neden?"

"Çünkü bize böyle yapmamız *söylendi*. Şimdi sus!"

"Ona bunu neden söyledin ki?" diye fısıldadı kızlardan biri sertçe.

'Ne fark eder ki?' diye karşılık verdi Teresa, Nıomas'm duymaması için çaba sarf

etmeyerek. “Zaten onu öldüreceğiz. Ne yapacağımızı söylediklerim bilse ne olur.”

Ne yapacağımızı söyledikleri, diye düşündü Thomas. *İSYAN tarafından.*

Başka bir kız konuştu. “Artık onlan çok az görüyorum. Takip ediyorlarsa bile şu yangı ulaşınca bizi bulamazlar. Takip etseler bile-

“Peki o halde,” dedi Teresa.
“Oraya kadar taşıyalım.”

Thomas’ı her yanından tutan eller onu havaya kaldırdı. Çuvalın içinden görebildiği kadarıyla Teresa ve yeni arkadaşlarından üçü taşıyordu. Onu omuzlarına alıp büyük kayaların ve cansız ağaçların arasından yokuşu tırmandılar. Thomas onlann güçlükle nefes aldıklarını duyabiliyor, ter kokularını alabiliyordu ve sarsıldığı her adımda onlardan daha çok nefret ediyordu. Teresa’dan bile. Son bir kez ona zihninde ulaşmayı denedi, güvenebileceğinden emin olmak istiyordu ama Teresa onu duymadı.

Dağdaki uzun yürüyüşleri -arada görev değişimi yapmak için durarak- yaklaşık bir saat sürdü

fakat Kayranlıların yanından ayrıldıklarıandan beri bunun en az iki katı kadar zaman geçmiş olmalıydı. Güneş artık tehlikeli bir yüksekliğe erişmeye başlamıştı; sıcaklık boğucuydu. Ama devasa bir çıkıntıyı geçip daha alçak bir zemine indiklerinde gölgeli bir alana girdiler. Serin hava oldukça rahatlatıcıydı.

“Pekâlâ,” dedi Teresa. “Bırakın.”

Kızlar anında onu homurtular eşliğinde yere bıraktılar. Thomas biran nefessiz kaldı ve kızlar düğümleri çözerken güçlükle nefes almaya çalıştı. Çuvalı başından çıkardıklarıanda rahat bir nefes alabildi.

Gözlerini kırpıştırarak Teresa ve arkadaşlarına baktı. Hepsi de silahlarını ona doğrultmuştu ve Thomas bunu saçma buluyordu.

Bir an için az da olsa cesaretini toplayabildi. “Benim fazla iyi olduğumu düşünüyor olmalısınız. Bıçak ve palalı yirmi kişi karşısında hiçbir şeyi olmayan ben. Kendimi çok özel hissettim.”

Teresa mızrağıyla doğruldu.

“Bekle!” diye bağırdı Thomas ve Teresa durdu. Teslim olur gibi ellerini kaldırıp yavaşça ayağa kalktı. “Bir şey yapmaya kalkışmayalım. Beni nereye götürüyorsanız götürün; uslu bir çocuk olup beni öldürmenize izin vereceğim. Zaten yaşamak için hiç nedenim yok.”

Konuşurken doğrudan Teresa'ya bakıyordu ve her bir sözcüğü olabildiğince üzgün bir tonda çıkmasına gayret ediyordu. Hâlâ bu nun bir anlam ifade edeceğine dair az da olsa bir umudu vardı ama yaşadıklarından sonra buna çok da inanmıyordu.

"Hadi," dedi Teresa. "Bıktım artık. Geçit'e girelim, böylece güneş batana kadar uyuruz. Akşam yeniden yola koyulacağız."

Thomas'm çuvala geçirilmesine yardım eden esmer kız konuştu. "Saatlerdir sürüklediğimiz bu çocuk ne olacak peki?"

"Endişelenme, onu öldüreceğiz," diye yanıtladı Teresa. "Tıpkı bize söyledikleri şekilde öldüreceğiz. Bana yaptıklarının cezasını çekerek."

46. BÖLÜM

Thomas, Teresa'nın son cümlesiyle ne demek istediğini anlayamadı. Ona ne yapmıştı ki? Ama muhtemelen B Grubunun kampına yürümekten artık düşünecek durumda değildi. Dik bir yokuşu tırmanırlarken sarf ettiği güç bacaklarının yanmasına neden oluyordu. Sol taraflarındaki dik kayalık gölgede kalmalarını sağlıyordu ama her şey hâlâ kızıl, kahverengi ve sıcaktı. Kuru. Tozlu. Kızlar onun birkaç yudum su içmesine izin vermişti ama her damlanın daha midesine ulaşmadan buharlaştığına emindi.

Öğle güneşi tam tepelerinde bir ateş topu gibi yanarak onları küle çevirdiği sırada doğu yönünde geniş bir girintiye ulaştılar. Fazla

derin olmayan mağara, dağın içine doğru yaklaşık on metreydi; burasının kampları olduğu belliydi ve birkaç gündür orada kalıyorlarmış gibi görünüyordu. Battaniyeler etrafa saçılmıştı, sönmüş bir ateşin kalıntılan vardı, bir kenarda çöp birikmişti. Geldiklerinde orada üç kız vardı -tıpkı diğerleri gibi görünüyorlardı- bu da, Thomas'ı kaçırmak için neredeyse herkese ihtiyaç duydukları anlamına geliyordu.

Oklar, yaylar, bıçaklar ve palalar varken Thomas bunu çok saçma bulmuştu. Birkaçı da yeterli olabilirdi.

Yol boyunca Thomas bazı şeyler de öğrenmişti. Esmer kızın Harriet'dı ve sürekli onun yanında olan kızılımsı kumral saçlı bey tenli kızın adı da Sonya'ydı. Tam olarak emin olamasa da Teresa gelene kadar o ikisinin, grubun lideri olduğunu tahmin etti. Tüm yetki kendilerindeymiş gibi davranıyorlar ama sonunda hep Teresa'nın söylediklerine boyun eğiyorlardı.

“Pekâlâ,” dedi Teresa. “Onu şu ağaca bağlayalım.” İnce gövdeli meşe ağacını işaret etti, yıllardır cansız olmasına rağmen kökleriyle kuru toprağa sıkı sıkı tutunmuştu. “Yiyecek bir şeyler vermemiz de iyi olur yoksa bütün gün sızlanıp bizi uyutmaz.”

Biraz abartmıyor mu? diye düşündü Thomas. Gerçek amacı

ne olursa olsun konuşmaları artık mantıksız bir hal almıştı. Ve Teresa'nın ona başta söylediklerine rağmen ondan nefret etmeye başlamıştı; bunu inkâr edemezdi.

Ellerini serbest bırakarak onu ağacın gövdesine bağladıkları sırada kızlara karşı koymadı. Onu sıkı sıkı bağladıktan sonra biraz tahıl gevreği ve kuru meyve verdiler. Kimse onunla konuşmuyor, ona bakmıyordu. Ve tuhaf bir şekilde, eğer yanlış anlamamışsa hepsi de biraz suçlu hissediyor gibi görünüyordu. Yemeğini yerken dikkatlice etrafını inceledi. Kızlar uykuya dalarken, Thomas'm düşünceleri bulunduğu bu yer üzerinde toplandı. Tuhaf bir şey vardı.

Teresa'nın sergilediği

davranışlar kesinlikle bir oyun gibi değildi. Hiç olmamıştı. Ona söylediğinin tam tersini yapıyor olabilir miydi? Thomas'm kendisine güvenmesini söylerken aslında gerçek planı...

Aniden yatakhanedeki odasının kapısındaki tabela aklına geldi- *Hain*. O ana dek onu tamamen unutmuştu.

Artık her şey daha mantıklı gelmeye başlamıştı.

Burada patron, İSYAN'dı. Onlar, grupların hayatta kalma umuduydu. Teresa'ya gerçekten de onu öldürmelerini söylemişlerse, bunu yapar mıydı? Kendini kurtarmak için? Peki ya Thomas'ın, kendisine

kötü bir şey yaptığını söylemesi ne anlama geliyordu? Kızın düşüncelerini kontrol ediyor olabilirler miydi? Thomas'ı artık sevmemesini sağlayabilirler miydi?

Bir de dövmesi ve şehirdeki tabelalar vardı. Dövme onu uyar-mıştı; tabelalarsa ona gerçek liderin kendisi olduğunu söylemişti. Teresa'nın kapısındaki tabela da başka bir uyarıydı.

Yine de silahsızdı ve bir ağaca bağlanmıştı. B Grubu yirmiden fazla kişiydi ve *hepsinin* silahı vardı. Çok kolaydı sahiden.

İç geçirerek yemeğini bitirdi ve fiziksel olarak kendini biraz daha iyi hissetti. Nasıl olduğunu bilmesede her şeyi anlamak üzere olduğunu hissediyordu. Ve mücadeleden vazgeçemeyeceğini.

Harriet ve Sonya'nın minderleri Thomas'a yakındı; uyumaya hazırlanırken ona kaçamak bakışlar atıyorlardı. Thomas bir kez daha o suçlu ya da utanmış ifadelerini yakaladı. Bunu hayatı için savaşa- bueceği bir fırsat olarak gördü.

“Aslında beni öldürmek istemiyorsunuz, değil mi?” Bunu sanki onlann yalanını yakalamış gibi bir tonda sormuştu. “Daha önce hiç birini öldürdünüz mü?”

Harriet ona sert bir bakış atıp gözlerini battaniyesine çevirdi. Dirseğinin üzerinde doğruldu. “Teresa'nın anlattıklarına göre biz Labirent'ten, senin grubundan üç gün önce kaçtık. Daha az kişi kaybettik ve daha çok Izdırap Veren öldürdük. Sanınm önemsiz bir çocuğu öldürmek çok zor

olmaz."

"Yaşayacağın suçluluk duygusunu bir düşün." Bunun onlan etkileyeceğini umuyordu.

"Üstesinden geliriz." Thomas'a dil çıkardı -gerçekten!- ve başım uıdırıp gözlerini kapadı.

Sonya ise bağdaş kunıp oturmuştu ve hiç uykulu görünmüyordu, başka seçeneğimiz yok. İSYAN tek görevimizin bu olduğunu söyledi.

Eğer bunu yapmazsak bizi güvenli bölgeye almayacaklar ve bura(ja öleceğiz.”

Thomas omuz silkti. “Anlıyorum. Kendinizi kurtarmak için beni feda edeceksiniz. Çok asil bir davranış.”

Kız uzun bir süre boyunca ona baktı; Thomas bakışlarını kaçırmamak için kendi kendiyile mücadele etti. Sonunda Sonya balaşlarını çekti ve arkasını dönüp yattı.

Teresa kızgın bir ifadeyle yanlarına geldi. “Ne konuşuyorsunuz?”

“Hiç,” diye homurdandı Harriet. “Sesini kesmesini söyle.”

“Kes sesini,” dedi Teresa.

Thomas imalı bir şekilde güldü. “Susmazsam beni

öldürecek misin?”

Teresa bir şey söylemeden, yalnızca boş bir ifadeyle ona bakıyordu

“Neden benden bir anda nefret etmeye başladın?” diye sordu Thomas. “Sana ne yaptım?”

Sonya ve Harriet dönüp onları dinlemeye başladılar, bakışları Thomas ve Teresa arasında gidip geliyordu.

“Sen ne yaptığını biliyorsun,” dedi Teresa sonunda. “Buradaki herkes de biliyor; onlara her şeyi anlattım. Ama yine de ben, senin seviyene düşüp seni öldürmeye çalışmazdım. Bunu sırf başka seçeneğimiz olmadığından yapıyoruz. Üzgünüm. Hayat, çok acımasız.”

Gözlerinde bir parlama mı

oldu? Thomas'a ne söylemeye çalışıyordu? “Sen neden bahsediyorsun? *Benim seviyeme inmek mi?* Ben kendi kıcımlı kurtarmak için asla arkadaşımı öldürmezdim. Asla.

“Ben de. Bu yüzden, arkadaş olmadığımız için mutluyum. Arkasını dönüp uzaklaşmaya koyuldu.

“Peki, ben sana ne yaptım?” diye sordu Thomas çabucak. Uzgünüm, hafıza kaybı yaşıyorum; sen de biliyorsun, burada sık sık görülen bir durum. Hatırlat bana.”

Öfkeyle oradan uzaklaşırken
Thomas sessiz kaldı. Az da olsa

Teresa dönüp öfkeyle parlayan gözlerini ona dikti. "Beni aşağı- Salon orada
oturup hiçbir şey olmamış gibi davranmaya kalkma. ■li kapa çeneni
yoksa o güzel yüzüne bir morluk daha eklerim."

rahat etmek için oturduğu yerde
biraz kaydı ve başını cansız
ağacın gövdesine yasladı. Berbat
bir durumdaydı ama neler
olduğunu anlayıp kurtulmaya
kararlıydı.

Sonunda uykuya daldı.

47. BÖLÜM

Thomas sert zeminde rahat edebilmek için dönüp durduğundan birkaç saat boyunca pek uyuyamadı ama sonunda derin bir uykuya daldı ve rüya gördü.

On beş yaşındaydı. Bunu nasıl bildiğini bürmüyordu. Anının zamanıyla ilgili olmalıydı. Bu bir anı mıydı?

Teresa'yla birlikte, her biri Kayran ve Labirent'in farklı yerlerini gösteren bir sürü büyük ekranın karşısında duruyordu. Bazı görüntülerin neden hareket ettiğini biliyordu. Kamera görüntüleri bıçak böceklerden geliyordu ve arada sırada yer değıştirmeleri gerekiyordu. Sunu yaparken de sanki bir farenin gözünden bakıyormuş gibi hissettiriyordu.

“Hepsinin öldüğüne inanamıyorum,” dedi Teresa.

Thomas'ın kafası karıştı. Bir kez daha neler olduğunu anla-
^yordu. Kendi olması gereken çocuğun içindeydi ama Teresa'nın
^den bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kayranlılan kastetme-
% ortadaydı; ekranların birinde Minh ve Nevt'in ormana doğru
^düğünü görüyordu; diğerindeyse Gally bir bankta oturuyordu.

Sıra da Alby, Thomas'm tanımadığı birine seslendi.

“Bunun olacağını biliyorduk,” diye yanıtladı Thomas sonunda tam olarak neden böyle söylediğini bilmeden.

“Yine de bunu kabul etmek çok zor.” Birbirlerine bakmıyorlar sadece ekrandaki görüntüleri inceliyorlardı. “Artık iş bize kaldı Ve kulübelerdekilere.”

“Bu iyi bir şey,” dedi Thomas.

“Onlar için de neredeyse Kayranlılar kadar üzüleceğim. Neredeyse.”

Thomas, rüyasındaki genç hali boğazını temizlerken Teresa'mn ne demek istediğini düşünüyordu.

“Sence yeterince şey öğrendik mi? Asıl Yaratıcılar ölmüşken bunu

başarabileceğimize gerçekten inanıyor musun?”

“Başarmak zorundayız, Tom.” Teresa ona doğru bir adım atıp Thomas’ın elini tuttu. Thomas ona baktı ama ifadesini çözemedi. “Her şey yolunda. Yedekleri eğitip hazırlanmamız için bir yılımız var.”

“Ama bu doğra değil. Onlardan nasıl böyle bir şey isteyebiliriz?”

Teresa gözlerini devirip elini o kadar güçlü bir şekilde sıktı ki Thomas’m cam yandı. “Neye bulaştıklarını biliyorlar. Bir daha böyle konuşma.”

“Tamam.” Thomas rüyadaki halinin, içten içe mahvolduğunu hissettiğini biliyordu. Söylediklerinin

hiçbir anlamı yoktu. “Artık önemli olan tek şey modeller. Yok etme bölgesi. Başka bir şey değil.

Teresa başını onaylarcasına salladı. “Kaç kişinin öldüğünün ya da yaralandığının bir önemi yok. Değişkenler işe yaramazsa zaten sonuç yine aynı olacak. Herkes için.”

“Modeller,” dedi Thomas.

Teresa onun elini sıktı. “Modeller.”

Thomas uyandığında, ufukta batmakta olan güneşi göremiyordu ama gün ışığı yerini loş griliğe bırakıyordu. Birkaç adım uzağında oturan Harriet ve Sonya ona tuhaf tuhaf bakıyordu.

•jyi akşamlar,” dedi Thomas

sahte bir coşkuyla. Hâlâ rahatsız edici rüyanın etkisindeydi. “Siz hanımlara yardım edebilir iniyim?”

“Ne bildiğini bilmek istiyoruz,” dedi Harriet sessizce.

Uyku sersemliği anında yok oldu. “Size neden yardım edeyim la?” Oturup rüyasını düşünmek istiyordu ama bir şeyin değiştiğini biliyordu; bunu Harriet’m bakışlarında görebiliyordu ve kendini kurtarma şansını kaçırmak istemiyordu.

“Fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum,” dedi Harriet. “Ama neler bildiğini ya da anladığını bizimle paylaşırsan belki *sana* yardım edebiliriz.”

Thomas etrafına bakınıp

Teresa'yı aradı ama onu göremedi. "Teresa nere..."

Sonya sözünü kesti. "Arkadaşlarının bizi takip edip etmediklerine bakmak için etrafı kolaçan edeceğini söyledi. Yaklaşık bir saattir yok."

Thomas zihninde Teresa'nın, rüyasındaki halini görebiliyordu. O ekranlara bakıp Yaratıcılar ve yok etme bölgesi hakkında konuşmasını. *Modeller* hakkında. Bütün bunları nasıl birleştirecekti?

"Konuşmayı mı unuttun?"

Sonya'ya baktı. "Hayır, şey... bu, beni öldürmek konusunda çelişki yaşadığınız anlamına mı geliyor?" Sözleri kendisine aptalca gelmişti ve dünyada kaç kişinin daha önce böyle bir

soru sormuş olabileceğini merak etti.

Harriet sırttı. “Hemen sonuç çıkarma. Ve bizim birdenbire adalet yanlısı insanlara dönüştüğümüzü de sanma. Kendimize göre bazı şüphelerimiz vardı ve bu yüzden konuşmak istedik diyelim; ama senin pek fazla seçeneğin yok.”

Sonya, Harriet’in düşüncesini desteklemesine devam etti: “Şu an bize söylenenleri yapmak en akıllıca şey gibi görünüyor. Senden sayıca fazlayız. Yani, hadi ama. *Sen* bir karar verecek olsaydın, ne yapardın?”

“Kendimi öldürmeyeceğim seçeneği seçeceğimden eminim”

“Dalga geçme. Bu hiç komik değil. Seçme şansın olsaydı ve se çeneklerin ya senin ya da hepimizin ölmesi olsaydı, ne yapardın? f; tamamen ya sen ya biz olayı.”

Sonya'nın surat ifadesinden ne kadar ciddi olduğu anlaşılıyor ve soru, Thomas'ın göğsüne bir yumru gibi oturdu. Kız bir açıdan haklıydı. Eğer bu gerçekten olacaksa -onu öldürmedikleri takdirde hepsi ölecekse- o halde başka bir şey yapmalarını nasıl bekleyebilirdi ki?

“Cevap verecek misin?” diye üsteledi Sonya.

“Düşünüyorum.” Durup alnındaki teri sildi. Bir kez daha rüyası aklına sızmaya çalışıyordu ve ona engel olmak zorunda kaldı. “Tamam, dürüst olacağım. Söz veriyorum. Sizin yerinizde olsaydım kendimi öldürmemeyi seçerdim.”

Harriet gözlerini devirdi. “Senin için söylemesi kolay, sonuçta söz konusu olan senin hayatın.”

“Sadece o yüzden değil. Bence bu bir tür test ve belki de aslında bunu yapmamanız gerekiyordun” Thomas’m kalp atışları hızlandı; sözlerinde ciddiydi ama bunu açıklasa bile kızların inanacağından emin değildi.

“Belld de bir yöntem bulabilmek için bildiklerimizi *paylaşmamız* gerekiyordun”

Harriet ve Sonya uzun bir süre bakiştılar.

Sonya sonunda başını salladı ve Harriet, “Başından beri bu işle ilgili kafamızda som işaretleri vardı. Doğru olmayan bir şey var. Bu yüzden konuşmaya başlasan iyi edersin. Ama önce herkesi çağıralım, dedi ve diğerlerini çağırmak üzere kalktılar.

“Acele edin,” dedi Thomas, bu sorundan gerçekten kurtulup kurtulamayacağım merak ediyordu. “Teresa dönmeden bu işi İletsek iyi olur.”

48. BÖLÜM

Helkesi toplamaları uzun sürmedi; Thomas, ölmek üzere olan çocuğun söyleyeceklerini kaçırmamaları gerektiğini düşündüklerini tahmin ediyordu. Kızlar sıkışarak önünde oturdu; Thomas hâlâ cansız, biçimsiz ağaca bağlıydı.

“Pekâlâ,” dedi Harriet. “Önce sen konuşacaksın, sonra biz.”

Thomas başını sallayıp boğazını temizledi. Ne söyleyeceğini tam olarak planlamamıştı ama konuşmaya başladı.

“Sizin grubunuzla ilgili bildiklerim Aris’ten öğrendiklerimle sınırlı. Görünüşe bakılırsa iki grup da

Labirent'te hemen hemen aym
Şeyleri yaşamış. Ama biz
kaçtığımızdan beri farklı
gelişen birçok olay oldu. Ve bu
arada İSYAN'la ilgili ne kadar
bilgi sahibi olduğunuzdan
emin değilim.”

Sonya araya girdi. “Fazla bir
bilgimiz yok.”

Bu, Thomas'ı cesaretlendirdi
ve avantajlı durumda
olduğunu hissettirdi.
Sonya'nın bunu itiraf etmesi
büyük bir hata gibi görünü-
yordu. “Onlarla ilgili çok şey
öğrendim. Hepimiz bir şekilde
özeliz;

deney gibi bir şeye tabi tutuluyoruz çünkü bizim için planlan Var- Duraksadı ama kimse tepki göstermeyince devam etti.

“Bize yaptıkları çok saçma geliyor çünkü bunlar sadece deney lerin bir parçası; İSYAN onlan Değişken olarak adlandırıyor. Belli durumlara nasd tepki verdiğimizi inceliyorlar. Tam olarak anladığını söylenemez, hatta hiç anlamıyorum ama sanınm bu beni öldürme olayı da başka bir test. Ya da yalan. Yani... bence bu da bizim ne yapacağımızı görmek istedikleri bir Değişken.”

“Diğer bir deyişle,” dedi

Harriet, “bu müthiş çıkanmından dolayı *hayatımızı* riske atmamızı istiyorsun.”

“Anlamıyor musun? Beni öldürmenizin hiçbir *amacı* yok. Belin bu size uyguladıkları bir testtir, bilmiyorum. Ama size ancak hayatta kalırsam yardım edebileceğimi biliyorum, ölürsem değil.”

[“Ya da,” diye karşılık verdi

Harriet, “belki de rakiplerimizin lide- 1 rini öldürecek cesaretimiz olup olmadığını test ediyorlardır.

Amaç da *bu* değil mi zaten?

Hangi grubun başanlı olacağı?

Zayıfları ayıklayıp f yola güçlü olanla devam etmek?”

“Lider ben *değildim* bile;

Minho'ydu." Thomas sert bir şekilde başını salladı. "Hayır, şunu bir düşün. Beni öldürerek ne tür bir güç göstermiş olacaksınız ki? Zaten benden sayıca üstünsünüz, silahlarınız var. Bu mu güçlü olduğunuzu kanıtlayacak?"

"O halde bunun amacı ne?" diye sordu arkadan bir kız. Thomas durdu ve kelimelerini özenle seçti. "Bence bu, sizin önce kendinizi mî düşüneceğinizi yoksa plan değiştirip değiştirmeyeceğinizi ve mantıklı kararlar alıp almayacağınızı görmek için hazırlanmıştır test. Ayrıca ne kadar çok kişi olursak,

güvenli bölgeye gidişimiz de o kadar kolay olur. Beni öldürmenizin bir anlamı yok, size bir yaran yok. Zaten beni esir alarak gücünüzü yeterince kanıtladınız. Onlar® söylediklerine körü körüne bağlı kalmayacağınızı gösterin.”

Durdu ve ağaca yaslandı. Daha fazla ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Artık onlara kalmıştı. Kendisi elinden geleni yapmıştı.

“İlginç,” dedi Sonya. “Ölmemek için yanıp tutuşan birinin yapacağı türden bir konuşma oldu.”

Thomas omuz silkti. “Bunun gerçekten doğru olduğuna inanıyorum. Beni öldürürseniz, İSYAN’ın size uyguladığı asıl testte başarısız olacağınızı düşünüyorum.”

“Evet, *eminim* öyle düşünüyorsunuzdur,” dedi Harriet ve ayağa kalktı. “Bak, dürüst olmak gerekirse biz de benzer şeyler düşünüyorduk. Ama önce senin söyleyeceklerim duymak

istedik. Güneş kısa bir süre içinde batacak ve Teresa da her an gelebilir. O döndüğünde bunu konuşacağız.”

Thomas, Teresa’nın fikrinin değişmeyeceğinden endişelenerek hızla karşılık verdi. “Hayır! Yani, beni öldürmeye dünden razı gibi görünüyor.” Bunu söylerken bile aslında ciddi olmadığını umuyordu. Teresa, ona ne kadar kötü davranmış olursa olsun, durumu cinayet işlemeye kadar götürmeyi düşünmüyordu herhalde.

“Bence karan siz vermelisiniz.”

“Sakin ol,” dedi Harriet yarım bir gülümsemeyle. “Biz seni öldürmemeye karar

verirsek hiçbir şey yapamaz. Ama eğer...” Duraksadığı sırada yüzünde bir an için tuhaf bir ifade oluştu. Çok fazla şey söylediğinden mi endişelenmişti? “Bakacağız.”

Thomas rahatladığını belli etmemeye çalıştı. Gururlu olmaları hoşuna gitmişti ama yine de fazla umutlanmamaya gayret ediyordu.

Thomas, akşamki yolculuğa hazırlanan kızların eşyalarını toplayıp sırt çantalanna yerleştirmelerini izlerken onları nereden bulduklarını merak etti. Göz ucuyla kendisine bakarlarken Thomas fısıltılarını duyuyordu; söyledikleri hakkında konuştukları belliydi.

Hava iyice karardığında

Teresa sonunda gündüz geldikleri yolda göründü. Kız anında bir şeylerin farklı olduğunu anladı; muhtemelen herkesin bir kendisine bir Thomas'a bakmasındandı.

“Ne?” diye sordu, yüzünde yine aynı sert ifadeyle.

Cevap veren Harriet oldu. “Konuşmamız lazım.”

Teresa'nın kafası karışmış gibi görünüyordu ama gruptakilerle birlikte uçurumdaki girintinin en uç noktasına gitti. Havayı hızla hararetli fısıltılar doldurdu ama Thomas hiçbir şey anlayamıyordu. Verecekleri karan beklemenin gerginliğiyle midesi kasıldı.

Durduğu yerden, konuşmanın hararetinin arttığını görebiliyordu ve Teresa oldukça sinirli görünüyordu. Kendini haklı çıkarmaya çalıştığı sırada yüzündeki ifadenin katılaşmasını izledi. Tüm gruba karşı gibi görünüyordu ki bu da Thomas'ın endişelenmesine sebep oluyordu.

Sonunda gece karanlığı çöktüğünde Teresa dönüp kızlardan uzaklaştı ve kamp yerinden çıkıp kuzey yönüne doğru derlemeye başladı. Bir omzunda mızrağı diğerinde de sırt çantası sallanıyordu. Thomas onu Geçit'in dar duvarlarının arasında gözden kaybolana dek izledi.

Birçoğu rahatlamış görünen kızlara baktı ve Harriet yanma geldi. Hiçbir şey söylemeden çömelip Thomas'ı ağaca bağladıktan ipi kesti.

“Ee?” dedi Thomas sonunda. “Herhangi bir karar verdiniz mi?”

Harriet onu tamamen serbest bırakana dek cevap vermedi; ar* dından ayağa kalktı ve ona baktı. Koyu renk gözleri yıldızların ve aym hafif ışığını yansıtıyordu. “Şanslı günündesin. Seni öldürmeye karar verdik. Hepimizin içten içe aynı şeyi düşünüyor olması tesadüf olamaz.

Thomas beklediği rahatlığı hissetmedi. O an zaten bu kararı vereceklerini bildiğini fark etti.

“Ama şunu söylemeliyim,” dedi Harriet, ayağa kalkmasına yardım etmek için bir elini Thomas’a uzatırken. “Teresa senden *hiç* hoşlanmıyor. Yerinde olsam onun etrafındayken arkamı kollardım.” Thomas, Harriet’in elini tutarak kalktığında kafa karışıklığı ve kalp kırıklığı onu ele geçirmek için mücadele halindeydi.

Teresa gerçekten de ölmesini istiyordu.

49. BOLUM

Thomas, B Grubu'yla yemek yiyip gitmek üzere hazırlanırken sessizdi. Çok geçmeden dağın karanlık geçitlerine girip onları diğer tarafta bekleyen güvenli bölgeye doğru yola koyuldular. Kendisine yaptıklarından sonra bu kızlarla birden arkadaş olmak tuhaf geliyordu ama onlar sıradışı bir şey olmamış gibi davranıyorlardı. Ona kızlardan biriymiş gibi davranıyorlardı.

Fakat Thomas yine de aralanna bir mesafe koymuştu, geriden geliyor, kendisiyle ilgili fikir değiştirdiklerine gerçekten inanıp inanamayacağım düşünüyordu. Harriet ve diğerleri gitmesine *izin verseler* bile kendi grubunu, Minho, Newt ve diğerlerini aramalı mıydı? Yemden arkadaşları ve Brenda'yla birlikte olmayı umutsuzca istiyordu. Ama zamanın azaldığını ve hiç suyu ve yemeği olmadığını farkındaydı. Onların, güvenli bölgeye ulaşabilmelerini ummak zorundaydı.

h Grubu'ndan fazla uzaklaşmadan ama onlara çok da yakınlaşmadan yürümeye devam etti.

Yüksek uçurumlar ve ayaklarının altında ezilen taşların çıkardığı ilerle birkaç saat geçti. Yeniden hareket edip kaslarım ve bacaklarım aÇnıak iyi gelmişti. Zamansa hızla daralıyordu. Ve kimbilir bu kez

ne tür bir engelle karşılaşacaklardı. Yoksa kızlar kendisi için başiy bir şey mi planlamışlardı? Gördüğü rüyalar üzerine kafa yordu ama yine de neler olduğunu bir türlü anlayamıyordu.

Harriet, ikisi yan yana gelene dek geriledi.

“Seni çölde bir çuvalın içinde sürüklediğimiz için üzgünüm,” dedi Thomas loş ışıktaki kızın yüzünü göremiyordu ama sırttığını hayal etti.

“Ah, önemli değil, bir süre dinlenmek iyi geldi.” Thomas biraz esprili ve sıcak olması gerektiğini büüyordu. Kızlara tamamen güvenmiyordu ama başka seçeneği de yoktu.

Harriet gülünce Thomas biraz olsun rahatladı. “İSYANYlan gelen

adam bize seninle ilgili çok net talimatlar verdi. Ama bunu takıntı 1 haline getiren Teresa ydı. Sanki seni öldürmek onun fikriymiş gibi.” | Bu, Thomas’ı rahatsız etti ama sonunda bir şeyler öğrenebilme j] fırsatı yakalamıştı ve bunu kaçırmayacaktı. “Bembeyaz takım elbise ^ giymiş, fareden insana dönüşmüş gibi duran bir adam mıydı?”

“Evet,” dedi Harriet hiç tereddüt etmeden. “Senin grubunla da l aynı adam mı konuştu?”

Thomas başını salladı. “Size verdiği... talimatlar neydi?”

“Yolculuğumuzun çoğunda yer altı tünellerinden geçtik. Bu yüzden çölde bizi göremediniz. Yapmamız gereken ilk tuhaf şey, Teresa’yla şehrin güneyindeki o yerde

konuşmanızdı. Hatırladın mı?”

Thomas'ın midesi bulandı. Tüm grup o sırada orada mıydı? “Ee, evet, hatırlıyorum.”

“Muhtemelen çoktan anlamışsındır ama orada geçenlerin hepsi bir oyundu. Sana sahte bir güven duygusu aşılamaya çalışma gibi bir şey. Hatta Teresa bize kendisini nasıl... *kontrol ettiklerini* ve seni öpmeye zorladıklarını söyledi. Bu doğru mu?”

Thomas durdu, eğildi ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. Nefesi kesümişti. Bu, son noktayı koymuştu. Artık Teresa'nın, ona karşı

olduğuna dair hiç şüphesi kalmamıştı. Belld de hiçbir zaman onun yanında olmamıştı.

“Bunun çok fena olduğunu biliyorum,” dedi Harriet usulca. “Es- İdden onunla oldukça yalanmışsın anlaşılan.”

Thomas doğruldu ve yavaşça, uzun bir nefes aldı. “Ben... şey... bunun tam tersi olduğunu umuyordum. Teresa’yı bize zarar vermeye zorladıklarıını ama onun, beni öpecek kadar kontrollerinden kurtulduğunu...”

Harriet bir elini Thomas’m omzuna koydu. “Bize katıldığından beri, senin ona berbat bir şey yaptığından bahsediyor ama ne yaptığını hiç söylemiyor. şunu söylemeliyim ki sen hiç de bize anlattığı gibi değilsin. Fikrimizi

değiştirmemizin asıl nedeni de bu olsa gerek.” Thomas gözlerini kapayıp kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Ardından silkinip yeniden yürümeye başladı. “Pekâlâ. Devamım anlat. Her şeyi duymam gerekiyor.”

Harriet yanından ilerliyordu. “Seni öldürmekle üğü verilen talimatların başında seni çölde yaptığımız şekilde buraya getirmek vardı. A Grubu bizi göremeyinceye dek seni çuvalın içinde tutmamızı bile söylediler. Sonra... şey, büyük gün yanından sonraki gün olacaktı. Dağın kuzey tarafında bir yer varmış. Seni... öldürmek için özel bir yer.” Thomas bir kez daha durmak istedi ama ayaklan hareket ediyordu. “*Bir yer mi?* Bu da ne demek oluyor?”

“Bilmiyorum. Oraya ulaştığımızda ne yapacağımızı büeceğimizi söyledi.” Duraksadı ve ardından aklına bir şey gelmiş gibi parmaklama şıklattı. “Kesin bugün oraya gitti.”

“Neden? Diğer taraftan ne kadar uzaktayız?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Sessizliğe bürünüp yürümeye devam ettiler.

Yol Thomas'm düşündüğünden daha uzun sürdü. Yürüdükleri ikinci gece ilerideki lazlar Geçit'in sonuna ulaştıklarını duyurdular. Grubun en arkasından giden Thomas koşarak öne çıktı; bölgenin kuzeyinde ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu. Öyle ya da böyle, orada kendisini bekleyen kaderi vardı.

Kızlar, dağın eteğine inceklerdik yokuştan yürümeye başlamadan önce Geçit'in dar vadisinde geniş bir alana yayılmış **kayalann** etrafında toplandılar. Ay, önlerindeki vadinin, koyu mor görünmesine neden oluyordu. Ve oldukça düz. Kilometreler boyunca uzanan boş araziden başka bir şey yoktu.

Hiçbir şey.

Güvenli bölge olabilecek bir

yere dair hiçbir iz yoktu. Ve oradan birkaç kilometre uzaktaydılar.

“Belki de göremiyoruzdur.” Thomas bunu kimin söylediğini bilmiyordu ama herkesin, kızın neden böyle bir cümle kurduğunu anladığını biliyordu. Umudunu kaybetmemek için.

“Evet,” diye ekleyen Harriet’in ses tonu iyimserdi. “Başka bir yer altı tüneline giriş olabüir. Eminim orada bir yerdedir.”

“Sence kaç kilometre kaldı?” diye sordu Sonya.

“Başladığımız yeri ve adamın söylediği uzaklığı düşünürsek en fazla on beş,” diye yanıtladı Harriet. “Hatta on, on iki falan olsa gerek. Buraya gelince üzerinde gülen surat olan büyük, güzel bir bina görmeyi

umuyordum.”

Thomas o sırada karanlığı
tarıyordu ama hiçbir şey
göremedi. Yalnızca üzerine
yıldızlardan perde çekilmiş gibi
görünen, ufka uzanan karanlık.
Ayrıca Teresa’dan da hiç iz yoktu.

“Pekâlâ,” dedi Sonya. “Kuzeye
gitmekten başka bir seçeneğimiz
yok. Kolay bir şey beklemememiz
gerektiğini bilmeliydik. Belki gün
doğumuna kadar dağın eteklerine
ulaşabiliriz. Düz arazide uyuruz.

Diğerleri de ona katıldılar ve tam etrafa yayılmış kaya parçalan-_{nın} arasından belli belirsiz görünen yoldan yürüyeceklerken Thomas konuştu- “Teresa nerede?”

Harriet ona baktı; ay ışığı, yüzünde soluk bir parlaklık oluşturunuyordu. “Artık çok da umurumda değil. İsteddiği olmayınca tek başına kaçacak kadar büyük bir kızsız bizi bulabilir de. Hadi.”

Eğimli ve dönemeçli yolda yürürlerken kuru toprak ve taşlar, ayaklarının altında çıtırtıyla eziliyordu. Thomas elinde olmadan arkasına bakıyor, Geçit’in dar girişinde ve dağda Teresa’dan bir işaret anyordu. Her konuda kafası çok karışıkta ama yine de içinde tuhaf bir şekilde onu

görme isteği vardı. Karanlık yamaçlara göz gezdirdi fakat tek görebildiği gölgeler ve ay ışığının yansımalarıydı.

Dönüp yürümeye başladığında onu görmediği için neredeyse rahatlamıştı.

Grup sessizlik içinde, yolda zikzaklar çizerek dağdan iniyordu. Thomas yine arkadan geliyordu, zihninin bu kadar boş, uyuşmuş olmasma şaşınıyordu. Arkadaşlarının nerede oldukları ve kendisini ne gibi tehlikelerin beklediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yaklaşık bir saatlik yürümenin sonunda bacakları yokuş aşağı inmekten yandığı sırada dağda büyük bir alanı kaplayan ölü ağaçla- nn olduğu bir yere geldiler. Sanki bir zamanlar bu tuhaf

düzendeki ağaçlan sulayan bir şelale varmış gibi duruyordu.

Hâlâ en arkada olan Thomas ağaçların uç tarafından geçerken biri adını söyleyince o kadar afalladı ki neredeyse düşecekti. Hızla aıfcısına dönünce Teresa'yı gördü. Sağ elinde sıkıca mızrağını tutuyordu, yüzü karanlıktaydı. Diğerleri duymamış olmalıydı çünkü yürümeye devam ediyorlardı.

“Teresa,” diye fısıldadı. “Ne...” Ne diyeceğini bilmiyordu bile.

"Tom, konuşmamız lazım," diye karşılık veren Teresa neredeyse Thomas'ın tanıdığını sandığı kız gibi konuşmuştu. "Onlan dert etme benimle gel." Başıyla arkasındaki ağaçları işaret etti.

Thomas, kendisinden gittikçe uzaklaşan B Grubu'nun kalanını baktı, ardından yeniden Teresa'ya döndü. "Belki de biz..."

"Sadece gel. Oyun bitti." Thomas'm karşılık vermesini beklemeden arkasını dönüp ölü ağaçlardan oluşan ormana girdi.

Thomas iki saniye boyunca düşündü; kafası karmakarışık, iç. güdülerini bunu yapmamasını söylüyordu. Yine de onun peşinden gitti

50. BÖLÜM

Ağaçlar cansız olabilirdi ama yine de dallan Thomas'ın kıyafetlerine takılıyor, vücudunu çiziyordu. Ay ışığında orman beyaz görünüyordu ve yer yer gölgeler periliymiş hissi veriyordu. Teresa dağın yamacında hayalet gibi sessizce yürümeye devam etti.

Sonunda Thomas kendinde konuşacak cesareti buldu. “Nereye gidiyoruz? Ve her şeyin bir oyun olduğuna inanmamı mı bekliyorsun gerçekten? Diğerleri beni öldürmemeye karar verdiğinde neden buna bir son vermedin?”

Fakat Teresa'nın cevabı oldukça tuhaf oldu. Başını hafifçe çevirerek, “Aris'le tanıştın, değil mi?” diye sordu. Yavaşlamadan, derlemeyi sürdürdü.

Thomas bir an şaşkınlıkla durdu. “Aris mi? Sen onu nereden biliyorsun ki? Onun bununla ne ilgisi var?” Kıza yetişmek için aceleyle yürüdü. Cevabını merak ediyordu ama aynı zamanda endişeleniyordu da.

Teresa dalların daha da sıklaştığı bir yoldan ilerlerken hemen cevap vermedi. Bir dal parçası, Teresa onu ittikten sonra Thomas'm

yüzüne çarptı. O alandan geçtiklerinde Teresa, ayın yüzünü aydınlattı bir yerde sonunda durup ona baktı. Mutsuz görünüyordu.

“Aris’i oldukça iyi tanıyorum,” dedi gergin bir tonda. “Senin hoşuna gitmeyecek kadar iyi. Labirent’ten önce hayatımın büyük bir kısmını oluşturmalarının yanı sıra onunla da tıpkı eskiden seninle olduğu gibi telepati yoluyla konuşabiliyoruz. Ben Kayrandayken bile sürekli onunla iletişim halindeydim. Ve bizi sonunda yeniden bir araya getireceklerini biliyorduk.”

Thomas söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Teresa’nın söyledikleri o kadar beklenmedikti ki şaka olduğunu düşündü. İSYAN’ın başka bir oyunu.

Teresa kollarını önünde birleştirip beklerken onun konuşmak için çabalamasından zevk alır gibi görünüyordu.

“Yalan söylüyorsun,” dedi Thomas sonunda. “Tek yaptığın yalan söylemek. Bunun nedenim ya da burada neler döndüğünü anlamıyorum ama...”

“Ah, hadi ama Tom,” dedi Teresa. “Nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Başına gelenlerden sonra artık seni ne şaşırtabilir ki? Bizimle ilgili her şey saçma bir testin parçasıydı. Ve bitti. Aris ve ben bize söyleneni yapıp hayatımıza devam edeceğiz. Artık önemli olan tek şey İSYAN. Hepsi bu.”

“Sen *neden bahsediyorsun?*” Kendisini daha boş hissedemezdi- Teresa onun arkasına baktı.

Thomas ince dalların kınılma sesim duydu ve bir şeküde gururu elden bırakmayarak arkasından yaM³şanın kim olduğunu görmek için dönmedi.

“Tom,” dedi Teresa. “Aris tam arkanda ve elinde büyült birbıÇ¹ var. Bir şey yapmaya kalkarsan boynunu keser. Bizimle gelecek⁵¹” ve ne söylersek yapacaksın. Anladın mı?”

Thomas içinde duyduğu öfkenin yüzüne yansıdığım umarak 01)a baktı. Daha önce hiç bu kadar sinirli hissetmemişti; en azından hatırladığı kadarıyla.

“Merhaba desene, Aris,” dedi Teresa. Ardından en kötüsünü yaptı; gülümsedi.

“Selam, Tommy,” dedi çocuk arkasından. Bu kesinlikle oydu fakat ses tonu daha önceki gibi arkadaş canlısı değildi. “Yeniden seninle olmak çok heyecanlı.” Bıçağın ucu, Thomas’ın sırtına değdi.

Thomas sessizliğini korudu.

“Eh, en azından bu konuda olgun davranıyorsun,” dedi Teresa. “Beni takip edin; neredeyse geldik.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Thomas sert bir ifadeyle. “Yalanda göreceksin.” Dönüp mızrağını

baston gibi kullanarak ağaçların arasından yürümeye koyuldu.

Thomas, Aris'e kendisini itme zevkini yaşatmadan aceleyle ilerledi. Ağaçlar kalınlaşıp sıklaşıyordu ve ay ışığı azalıyordu. Karanlık baştanca ruhu içinden çekiliyormuş gibi hissetti.

Sık bir çalılığın, girişinde duvar görevi gördüğü bir mağaraya ulaştılar. Thomas'a hiçbir şey söylenmemişti; bir an dikenli dalların arasında ilerlerken hemen sonra dağın kenarında uzun, dar bir deliğe gelmişlerdi. İçeride dikdörtgen, yeşil bir ışık yanıyordu ve Teresa çocukların geçmesi için kenara çeküldüğünde ışık yüzünden zombi gibi göründü.

Aris bıçağını tıpkı bir tabanca gibi Thomas'm göğsüne doğru tutarak onun etrafından dolanıp

Teresa'nın karşısındaki duvann önüne geçti. Thomas bir ona bir Teresa'ya bakmak dışında bir şey yapamıyordu. İçgüdüleri ona bu iki kişinin arkadaşı olduğunu söylemişti. O ana dek.

“İşte geldik,” dedi Teresa, Aris'e bakarak.

Aris ise gözlerini Thomas'tan ayırmadı. "Evet, işte geldik Djğ < kızları onu öldürmemeleri konusunda gerçekten ikna mı etti? Me ! süper psikolog falan mı?"

i

"Aslında bunun yardımı dokundu. Onu buraya getirmemi ko- ■ laylaştırdı." Thomas'a onu küçümser bir ifadeyle baktı ve mağaraya, 1 geçip Aris'in yanına gitti. Thomas onu izlerken, parmak ucuna kalkıp Aris'i yanağından öptü ve sınttı. "Sonunda bir araya gelebildiğim^ : için çok mutluyum."

Aris gülümsedi. Thomas'a uyancı bir bakış fırlattı ve

başım eğip Teresa'ya bakma riskini aldı. Ve onu dudaklanndan öptü.

Thomas bakışlarını onlardan çekip gözlerini kapadı. Teresa'nın kendisine güvenmesini istemesi, dayanmasını fısıldaması... hepsi onu j buraya getirmek içindi. Bu noktaya daha

Böylece İSYAN'm şeytani amaçlarından birini yerine getirecekti. - 1

kolay gelmesi içindi.

“Yeter,” dedi sonunda gözlerini açmaya cesaret edemedi. Ne yaptıklarını, neden sessiz olduklarını bilmek istemiyordu. Ama pes ettiğini düşünmelerini istiyordu. “Ne yapacaksanız yapın artık.”

Cevap gelmeyince

dayanamayıp onlara baktı. Fısdıdıyorlarve arada öpüşüyorlardı. Thomas midesinin gaz yağı gibi bir şeyle dolduğunu hissetti.

Bir kez daha bakışlarını onlardan çekti ve mağaradaki tuhaf ışık kaynağına odaklandı. Oldukça geniş dikdörtgen, soluk yeşildi, taşa monte edilmişti ve göksel bir parlaklık yayıyordu. Ortalama bir insan uzunluğundaydı ve yaklaşık bir metre genişliğindeydi. Mat yüzeyi lekeliydi; parlak ve tehlikeli, radyoaktif atığa benzeyen bir şeye açılan kirli pencereyi

andırıyordu.

Göz ucuyla Teresa'nın Aris'ten uzaklaştığını gördü; belli ki aşk seansları sona ermişti. Gözlerinden, kendisini ne kadar kırdığını¹¹¹ belli olup olmadığını merak ederek ona baktı.

\

Tom,” dedi Teresa. “Bir faydası olacak mı bilmiyorum ama seni iflCİttiğm¹ için üzgünüm. Labirentleyken yapmam gerekeni yaptım ve uinle yakınlaşmak, gerekli anılan hatırlayıp kodu ve çıkışı bulmamın (ek yo^{iu} gibi görünüyordu. Burada da pek bir seçeneğim yoktu. Tek yapmamız gereken Deneyler’i geçmek için seni buraya getirmektir. *ya sen ya biz.*

Teresa duraksadığında gözlerinde tuhaf bir parıltı belirdi. “Aris benim en iyi arkadaşım, Tom,” dedi sakın bir şekilde.

Bu

Thomas'ın

patlamasına neden oldu.
“Bu... umurumda değil!”
diye bağırdı fakat bu hiç de
doğru değildi.

“Sadece söylüyorum. Eğer
bana değer verdiysen, o
halde onun güvende olması
için ne gerekiyorsa
yapmaya hazır olmamı
anlıyor- sundur. Sen de
benim için aynı şeyi
yapmaz mıydın?”

Thomas bir zamanlar en
yakın dostu olduğunu
düşündüğü kızıdan ne kadar
uzaklaştığına
inanamıyordu. Tüm
anılarında bue hep ikisi
vardı. “Ne bu böyle? Beni
incitebilecek her şeyi
deniyor musunuz? Çeneni

kapa ve beni buraya
getirme amacın neyse onu
yap!" Göğsü, öfkeli
nefeslerle inip kalkıyordu
ve kalbi ölümcül bir hızla
atıyordu.

"Peki," diye karşılık verdi
Teresa. "Aris, kapıyı aç.
Tom'un gitme vakti geldi."

51. BÖLÜM

Thomas daha fazla konuşmayacaktı. Ama mücadele etmeden de gitmeyecekti. En iyi fırsatı kollamak için bekleyip onları izlemeye karar verdi.

Teresa aydınlatılmış, dikdörtgen cama doğru ilerlerken Aris bıçağını hâlâ Thomas'a doğru tutuyordu. Thomas kapıyla ilgili duyduğu merakı inkâr edemedi. .

Teresa'nın durduğu yerde ışık onu karaltıya dönüştürüyordu. Sanki kayboluyormuş gibi dış hatlarını bulanıklaştırıyordu. Mağarayı geçip ışıktan tamamen uzaklaştı ve bir duvarın önünde durup Parmağıyla Thomas'm göremediği, bir tür klavyeye basmaya başladı.

bitirdiğinde Thomas'a döndü.

“Gerçekten çalışıp çalışmadığını göreceğiz,” dedi Aris.

“Çalışacak,” diye cevap verdi Teresa.

bir *pat* sesi duyuldu, ardından keskin bir tıslama. Thomas canım ^{Sa&} tarafının dışarı doğru tıpkı bir kapı gibi açılmasını izledi. Kapı hırken içeriden, anında buharlaşan beyaz duman çıktı. Oraya çok ¹¹²¹¹¹¹ zaman önce bırakılmış bir dondurucunun, içindeki soğuk havayı

gecenin sıcağına bırakması gibiydi. Dikdörtgen camdan yayılan tuhaf yeşil ışığa rağmen içerisi karanlıktı.

Demek kapı aslında pencere değilmiş, diye düşündü Thomas Sadece yeşil bir kapıymış. Belki de yakın geleceğinde zehirli atıklar yoktu. Öyle umuyordu.

Kapı sonunda pürüzlü kayalardan oluşan duvara tiz bir sesle çarparak durdu. Kapının az önce durduğu yer şimdi karanlıktı; içeriyi görmelerine yetecek kadar ışık yoktu. Sis de tamamen kaybolmuştu. Thomas'ın endişesi gittikçe artıyordu.

“Fenerin var mı?” diye sordu Aris.

Teresa mızrağını yere

bıraktı, ardından sırt çantasını
çıkanpiçindekileri
karıştırmaya koyuldu. Bir
dakika sonra feneri buldu ve
yaktı.

Aris başıyla girişı işaret etti.
“Ben ona göz kulak olurken
içeri bir bak. Sakın bir şey
yapayım deme, Thomas.
Eminim senin için
planladıkları şey, bıçakla
ölmekten daha kolaydır.”

Thomas cevap vermedi,
sessiz kalma yeminini
tutuyordu. Bıçağı Aris’ten alıp
alamayacağını düşündü.

Teresa boş dikdörtgenin
sağma doğru bir adım attı;
feneri içeriyi aydınlatıyordu.
Yukarı, aşağı, sağa ve sola
kaydırdı. Işık, içerideki sis
bulutunun içinden geçti ama

giderek azalan nem, içerinin görülmesini sağlıyordu.

Küçük bir odaydı, yalnızca birkaç metre genişliğindeydi. Duvarlar gümüş renkli bir tür metalden yapılmış gibi görünüyordu; yüzeyinde, her biri siyah deliklerle biten, belki  santim uzunluğunda küçük çıkıntılar vardı. Aralarında yaklaşık on santim olan küçük topuzla duvarlarda mazgallı bir şekil oluşturuyorlardı.

Teresa feneri kapatıp Aris'e baktı. "Görünüşe bakılırsa doğra yerdeyiz."

Aris başını yeniden Thomas'a çevirdi. Thomas, odaya o kadar odaklanmıştı ki bir şey yapma fırsatım kaçırdı. "Tam da söyledikleri gibi-

*O halde... sanının buraya kadar," dedi Teresa.

Aris başını salladı ve bıçağı, bu kez daha sıkı tutarak diğer eline aldı "Evet. Thomas, uslu bir çocuk ol ve içeri gir. Kimbilir belki bu önemli bir testtir ve içeri girdiğinde çıkmaya izin verirler, böylece tekrar mutlu mesut bir araya geliriz."

"Kes sesini, Aris," dedi Teresa. Aslında uzun zamandır ilk kez Thomas'ta ona yumruk atma isteği doğurmayan bir şey

söylemişti. Hemen sonra Thomas'a dönüp gözlerini kaçırarak, “Hadi şu işi bitirelim,” dedi.

Aris bıçağını sallayarak Thomas'a ilerlemesi gerektiğini belirtti. “Hadi. Seni içeri sürüklemeyelim.”

Thomas aklından milyonlarca şey geçerken ona boş bir ifadeyle bakmaya çabaladı. Bir an panik her yanını sardı. Ya şimdi ya hiç. Savaşacak ya da ölecekti.

Bakışlarını açık kapıya çevirdi ve yavaşça oraya doğru yürümeye başladı. Üç adımda yolu yarılamıştı. Teresa dikleşti, Thomas'ın sorun çıkarma olasılığına karşı kollan gerildi. Aris bıçağını onun boynuna doğru

hedef aldı.

Bir adım. Bir adım daha. Aris birkaç adım yanında, tam solundaydı. Teresa arkasında kaldığı için onu göremiyordu. Önünde de açık kapı ve duvarları deliklerle dolu tuhaf, metal oda vardı.

Durup göz ucuyla Aris'e baktı. "Rachel ölürken nasıl görünüyordu?" Bu bir oyundu, dikkatini dağıtmak için önüne attığı bir yemdi.

Afallayan Aris, Thomas'a ihtiyacı olan yanm saniyeyi verdi.

Çocuğa doğru atılıp bıçağı ondan almak için sol kolunu savurdu, frçak kayalara çarptı. Thomas sağ yumruğunu Aris'in kanuna geçirip ^onu nefessiz bırakarak

yere yapıştırdı.

Metalin taşlar üzerinde çıkardığı ses, Thomas'ı ayaklarının dibinde yatan çocuğu tekmelemekten alıkoydu. Başını çevirince Teresa'nın mızrağını aldığını gördü. Bakışları bir anlığına buluştu ve kız saldı- nya geçti. Thomas kendini korumak için kollarını kaldırdı ama geç kalmıştı; silahın arka kısmı havada savrulup başının yan tarafına çarptı. Gözünün önünde yıldızlar uçuşurken bilincini kaybetmemek için mücadele ediyordu. Yere çarpar çarpmaz ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek kaçmaya çalıştı.

Ama Teresa'nın bağırdığını duydu ve bir saniye sonra mızrak başma çarptı. Thomas yeniden yere yapıştı; saçlarının arasından akan ıslaklık şakaklarına indi. Sanki bir balta doğrudan beynine saplanmış gibi bir acı hissetti. Tüm vücuduna yayıldı ve midesini bulandırdı. Bir şekilde arkasını dönmeyi başarabildi ve Teresa'nın silahını yeniden kaldırdığını gördü.

“Odaya gir, Thomas,” dedi kız nefes nefese kalmış bir halde. “Odaya gir yoksa sana yeniden vururum. Sana yemin

ederim bunu, sen kan kaybından ölene dek yapmayı sürdürürüm.”

Aris kendine gelip ayağa kalktı ve Teresa’nın yanında durdu.

Thomas bacaklarını kaldırıp ikisine de dizlerinden tekme attı. Teresa ve Aris bağırarak birbirlerinin üzerine düştüler. Bu fiziksel efor tüm vücuduna yayılan bir acı hissetmesine neden olmuştu. Gözlerinin önünde ışıklar parladı; her yer dönüyordu. Hareket etmeye çalışırken inledi, kamının üzerine dönüp ellerini altına aldı. Yerden güçlkle birkaç santim

kalkmıştı ki Aris üzerine çıkıp onu yere yapıştırdı. Çok geçmeden çocuğun kollan Thomas'ın boynuna dolanmış, sıkıyordu.

“O odaya gireceksin,” dedi Aris kulağına. “Yardım et, Teresa!”

Thomas kendinde onlarla mücadele edebilecek gücü bulamadı. Başına aldığı iki darbe tüm gücünü tüketmişti; beyninin, ne yapacaklarını söyleyecek enerjisi kalmadığı için bütün kasları hareketsiz kalmıştı-

■j-_eresa iki kolunu da tutup onu kapiya doğru sürüklemeye başladı; jyis de itiyordu. Thomas hafifçe tekmeledi. Taşlar tenine batıyordu.

“Bunu yapmayın,” diye fısıldadı umutsuzluk içinde. Söylediği her ^ilmeyle tüm sinirlerine acı yayılıyordu. “Lütfen...” Artık tek gördüğü, karanlıktaki beyaz parlamalardı. Beyin sarsıntısı, diye düşündü bir anda. Korkunç, berbat bir sarsıntı geçiriyordu.

Vücudunun kapı eşiğinden geçtiğini; Teresa’nın, kollarını soğuk metalin üzerine bıraktığını; üzerinden geçip Aris’in, bacaklarını içeri sokmasını ve iki büklüm bir pozisyona geçtiğini güçlkle fark etti. Onlara bakacak gücü bile yoktu.

“Hayır,” diye fısıldadı. Aklına, hasta çocuk Ben’in Kayran’dan Kovulması geldi. Bunu düşünmenin sırası değildi belki ama artık duvarların kapanarak onu Labirent’e hapsetmesinden birkaç saniye önce nasıl hissettiğini anlayabiliyordu.

“Hayır,” diye tekrarlardı ama sesi o kadar kısık ki duyduklarını sanmıyordu. Tepeden tırnağa her yeri ağrıyordu.

Teresa’nın, “Çok inatçısın!” dediğini duydu. “İlle bunu kendin için zorlaştıracaksın! Hepimiz için!”

“Teresa,” diye fısıldadı Thomas. Acısının arasından, uzun zamandır işe yaramıyor olmasına rağmen ona telepati yoluyla seslenmeye çalıştı. *Teresa.*

Üzgünüm, Tom, diye karşılık verdi kız zihninde. *Ama kurbanımız olduğun için teşekkürler.*

Thomas kapının kapandığını fark etmemişti ama o korkunç kelimeyi düşünürken çarparak kapandı.

52. BÖLÜM

Yeşil renkte parlayan kapı kapanıp odayı ürpertici, korkunç bir hapishaneye çevirdi. Bu kadar ağnsı olmasa ağlayabilir, gözyaşı dökebilir, bebek gibi haykırabilirdi. Kafatasım delen acı, gözlerinin lavda yandığı hissini uyandırıyordu.

Fakat her şeye rağmen, o anda bile Teresa'yı gerçekten kaybetmenin acısı kalbini kemiriyordu. Bir türlü ağlayamıyordu.

Orada yattığı sırada zaman kavramı kalmadı. Sanki bu işin arkasında kim varsa, ona sonu beklediği sırada, yaşadıklarını düşünme şansı veriyordu. Teresa'nın ne olursa olsun kendisine güvenmesini istemesini, onun ikiyüzlü ihanetini ortaya çıkaran acımasız bir oyun buğunu.

Bir saat geçti. Belki iki ya da üç. Belki de sadece yanm saat olmuştu. Hiçbir fikri yoktu.

Ve sonra tıslama başladı.

Kapıdan yayılan soluk ışık, metal duvarlardaki deliklerden sızan ^anm görünmesini sağlıyordu. Başını çevirince kafatasına bir ağn ^igası yayıldı ve tüm deliklerden duman üflendiğini gördü.

Hepsi de zehirli yılanlar gibi tıslıyordu.

Bu mu yani? diye düşündü. Tüm yaşadıklarından, tüm gizemlerden, mücadelelerden ve anlık umutlardan sonra onu zehirli gazla mı öldüreceklerdi? Bu çok aptalcaydı. Izdırap Verenler ve Delilerle savaşmıştı; kurşun yiyip enfeksiyon kapıp hayatta kalmıştı. İSYAN. Onu kurtaran, İSYAN'dı. Şimdi de onu gazla öldürecekler miydi?

Ayağa kalkarken hissettiği acıyla bağırdı. Etrafına bakındı, belki bir şey bulabilirdi...

Yorgundu. Çok yorgun.

Göğsünde tuhaf bir his vardı.

Midesi bulandı.

Gaz.

Yorgundu. İncinmişti. Bitkindi.

Gaz soluyordu.

Kendine engel olamadı.

I Çok... yorgun...
İçinde bir şey. Yanlış.
Teresa. Neden bu şekilde
bitmek zorundaydı ki?
Yorgun...
Açık kalan bilincinin bir
kısmıyla, başının yere çarptığım
fark etti.
İhanet.
Çok...
Yorgun...

53. BÖLÜM

Thomas yaşıyor mu yoksa öldü mü bilmiyordu ama daha çok uyuduğunu hissediyordu. Bir başka anı-rüyaya daldı.

On altı yaşındaydı. Teresa ve tanımadığı bir kızın karşısında duruyordu. Ve Aris'in.

Aris mi?

Üçü de ciddi bir ifadeyle kendisine bakıyordu. Teresa ağlıyordu. “Gitme zamanı,” dedi Thomas.

Aris başını salladı. “Önce Kıymık, oradan da Labirent.”

Teresa bir şey söylemeden gözyaşlarını südi.

Thomas elini uzattı ve Aris sıktı. Ardından aynı şeyi tanımadığı kızla da yaptı.

Teresa ileri atılıp onu kucakladı. Hıçkırıyordu ve

Thomas kendisinin de ağladığımı fark etti. Ona sıkıca sarılırken gözyaşları kızın saçlarını ıslatıyordu.

“Artık gitmelisin,” dedi Aris.

Thomas ona baktı. Bekledi. Teresa'yla geçirdiği dakikanın tadına varmak istedi. Bu son anisiydi. Bundan sonra uzun süre boyunca bir şey hatırlamayacaktı.

Teresa ona baktı. "İşe yarayacak. Hepsi işe yarayacak."

"Biliyorum," dedi Thomas. O kadar üzülyordu ki her yerinin ağrıdığını hissediyordu.

Aris bir kapıyı açıp Thomas'a kendisini takip etmesi için başıyla işaret etti. Thomas onun peşinden gitti ama son bir kez daha dönüp Teresa'ya baktı. Umutlu görünmeye çalıştı.

"Yann görüşürüz," dedi.

Bu doğruydı ve onu üzüyordu. Rüya sona erdi ve Thomas hayatının en karanlık uykusuna daldı.

54. BÖLÜM

Karanlıktan gelen fısıltılar.

Thomas bilinci yerine gelirken duymuştu. Kısık ama hararetli seslerdi, sanki zımpara kâğıdı kulak zanna sürtünüyormuş gibi hissettiriyordu. Söylenenleri anlamıyordu. O kadar karanlıktı İd gözlerinin açık olduğunu fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

Soğuk bir şey yüzüne baskı yapıyordu. Zemin. Gaz yüzünden bayıldığından beri kıpırdamamıştı. İnandmaz bir şekilde başı artık ağnmıyordu. Hatta hiçbir yeri ağrı mıyordu. Onun yerine, kendini o kadar yenilenmiş ve zinde hissediyordu ki bu his neredeyse başını döndürecekti. Belki de yalnızca hayatta

olduğuna sevinliyordu.

Ellerinden destek alıp oturdu. Etrafına bakındı ama hiçbir şey göremedi; zifirî karanlığı kesen azıcık bir ışık bile yoktu. Teresa'nın üzerine kapadığı kapının yeşil ışığına ne olduğunu merak etti.

Teresa.

Tüm neşesi kaçtı. Kızın ona yaptıklarını hatırladı. Ama sonra...

Olmemişti. Tabu ölümden sonraki hayat kapkaranlık bir oda değilse.

Birkaç dakika oturup iyice ayılmayı bekledi ve sonunda ayağa kalkıp eliyle etrafı yoklamaya başladı. Üç tane metal duvar ve eşit aralıklarla sıralanmış yukarı dönük delikler vardı. Bir duvar plastik gibiydi. Kesinlikle hâlâ aynı odadaydı.

Kapıya vurdu. “Hey! Orada kimse var mı?”

Aniden akimdan binlerce şey geçmeye başladı. Eski anılarını hatırladığı rüyalar; üzerinde düşünmesi gereken bir sürü şey vardı, sorması gereken bir sürü soru... Labirent'te Değişim sırasında hatırladığı anılar belirginleşti. İSYAN'ın planlarının bir parçası olmuştu, tüm bu olanların. O ve Teresa yakınlardı, hatta en yakın arkadaşlardı. Bunların

hepsi doğru geliyordu. İnsanların iyiliği için bunlan yapmak.

Tek sorun, Thomas'ın kendini bu konuda çok da iyi hisset- memesiydi. Tek hissettiği öfke ve utançtı. Yaptıklarını nasıl haklı çıkarabilirlerdi? İSYAN'ın -ve kendilerinin- yaptıklarını? Kendim o şekilde göremiyor olsa da o ve diğerleri daha çocuklardı. Çocuk! Kendini artık sevmiyordu. Bu dönüm noktasına ne zaman geldiğini bilmiyordu ama içinde bir şeyler değişmişti.

Ve bir de Teresa vardı. Onun için nasıl bu kadar yoğun duygular hissedebilmişti?

Kapı yavaşça dışarı doğru açılmaya başladı. Sabahın

soluk ilk ışıklannın arasında, yüzünde gözyaşlanndan izler oluşmuş Teresa duruyordu. Kapı yeterince açıldığında ona doğru koşarak kollannı boynuna doladı ve yüzünü boynuna bastırdı.

“Çok üzgünüm, Tom,” dedi; gözyaşlan Thomas’ı ıslatıyordu. “Çok, çok, çok üzgünüm. Her şeyi -ne kadar korkunç olursa olsun- tam olarak söyledikleri gibi yapmazsak seni öldüreceklerini söylediler. Özür dilerim, Tom!”

Thomas ne cevap verebüdi ne de ona sanlabüdi. İhanet. Teresa nın kapısındaki tabela, rüyalannda gördüğü insanlar arasında geçen konuşmalar. Taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Tek bildiği, Teresa’nın

u yeniden kandırmaya
çalışıyor olmasıydı. İhaneti
yüzünden artık ona
güvenemezdi ve kalbi ona kızı
asla affedemeyeceğini
söylüyordu.

Bir açıdan baktığında,
aslında Teresa'nın ona ilk
verdiği sözü tuttuğunu fark etti.
O korkunç şeyleri kendi isteği
dışında yapmıştı. Kulübede
söyledikleri doğrudu. Ama
Thomas aralarının bir daha
asla, asla eskisi gibi
olamayacağını biliyordu.

Sonunda Teresa'yı
kendinden uzaklaştırdı. Kızın
gözlerindeki içtenlik,
Thomas'm bitmek bilmeyen
şüphelerini azaltmadı. "Ee...
belki de bana neler olduğunu
anlatmalısın."

"Sana, bana güvenmeni

söylemiştim,” diye karşılık verdi Teresa. “Başına çok kötü şeyler geleceğini söylemiştim. Ama o kötü şeylerin hepsi birer oyundu.” Gülümsedi. O kadar tatlıydı İd Thomas, onun yaptıklarım unutabilmenin bir yolunu bulabilmeyi diledi.

“Evet ama bana mızrakla öldüresiye vurup gaz odasına atarken hiç de zorlanıyor gibi görünmüyordun.” Kalbinde köpüren güvensizliği saklayamıyordu. Aris’e baktı; sanla özel bir konuşmaya dâhil olmuş gibi, sıkılgan görünüyordu.

“Üzgünüm,” dedi çocuk.

“Birbirimizi tanıdığımızı neden daha önce söylemediniz?” diye sondu Thomas. “Ne...” Ne diyeceğini bilemedi.

“Hepsi *kurmacaydı*, Tom,” dedi Teresa. “Bize inanmalısın. Başından beri senin ölmeyeceğini büüyorduk, öyle söz vermişlerdi. Bu odanın bir amacı olduğunu ve amacına ulaştıktan sonra buradan çıkacağını. Çok üzgünüm.”

Thomas hâlâ açık olan kapıya baktı. “Tüm bunlan sindirmek ■Çin zamana ihtiyacım var.”

Teresa kendisini affetmesini istiyordu, 'ler şeyin hemen eskisi gibi olmasını istiyordu. Ve içgüdülerini, ona acı dolu hislerini saklamasını söylüyordu ama bu çok zordu, içeride ne oldu peki?” diye sordu Teresa.

Thomas bakışlarını kıza çevirdi. “Önce sen konuşsan nasıl olur’ Sanınm bu kadannı hak ettim.”

Teresa elini tutmaya çalıştı ama Thomas boynunu kaşır gibi yapıp elini çekti. Kızın yüzündeki kırılmış ifadeyi görünce içini hafif bir intikam duygusu kapladı.

“Bak,” dedi Teresa. “Haklısın. Bir açıklama hak ediyorsun. Sanınm artık her şeyi anlatabiliriz, gerçi birçok şeyin nedenini bilmiyoruz.”

Aris bariz bir şekilde araya girmek için boğazım temizledi. “Ama, şey... bunu yürürken yapsak daha iyi olur. Sadece birkaç saatimiz kaldı. Bugün büyük gün.”

Bu sözler Thomas’m sersemliğini atmasını sağladı. Saatine baktı. Aris haklıysa, iki

haftalık sürenin sona ermesine sadece beş buçuk saat kalmıştı. Thomas zaman kavramını yitirmişti; odada ne kadar süre kaldığını bilmiyordu. Ve güvenli bölgeye ulaşamazlarsa bütün olanların hiçbir önemi kalmazdı. Minho ve diğerlerinin orayı çoktan bulmuş olmalarını umdu.

“Tamam, bunu şimdilik unutalım,” dedi ve konuyu değiştirdi. “Dışarıda farklı bir şey var mı? Yani, orayı karanlıkta gördüm ama...”

“Biliyoruz,” diyerek sözünü kesti Teresa. “Hiçbir bina yok. Hiçbir şey. Gün ışığında daha da kötü görünüyor. Bitmek bilmeyen bir çöl. Güvenli bölge şöyle dursun ne bir ağaç ne de bir tepe var.”

Thomas önce Aris’e, sonra

Teresa'ya baktı. “Peki, o zaman ne yapacağız? Nereye gideceğiz?” Minho, Newt, Kaytanlılar, Brenda ve Jorge'yi düşündü. “Diğerlerini gördünüz mü?”

Aris cevapladı: “Benim grubumdaki kızlar oradan kuzeye doğru gidiyorlar. Şimdiden birkaç kilometre ilerlediler. Arkadaşlarını da dağın eteğinde, buranın yaklaşık beş kilometre batısında gördük- Emin değilim ama içlerinde hiç eksik yok gibi görünüyordu. Onlar da kızlarla aynı yönde ilerliyorlar.”

A

funik vusnner*

Thomas'ın içi rahatladı. Arkadaşları başarmıştı; hepsi.

“Yola koyulmalıyız,” dedi Teresa. “Orada bir şey olmamasının bir önemi yok. İSYAN'ın aklında ldmbilir ne var. Biz söyleneni yapmamız gerekiyor. Hadi.”

Thomas bir an için pes etmek, oturup her şeyi unutmak istedi; ne olacaksa olmasına izin vermek... Ama bu düşünce geldiği gibi kayboldu. “Tamam, gidelim. Ama bana bildiğiniz her şeyi aidatsanız iyi olur.”

“Anlatacağım,” diye karşılık verdi Teresa. “Bu ölü ağaçların içinden çıkana kadar koşmaya var mısınız?”

. Aris başıyla onayladı, Thomas gözlerini devirdi. “*Lütfen*. Ben bir Koşucuyum.”

Teresa kaşlarını kaldırdı. “Pekâlâ, o halde hedefe önce kim varacak göreceğiz.”

Omuzlarına binen anı fırtınası ve duyguların üzerinde durmayı reddeden Thomas, cevap olarak ufak açıklıktan cansız ormana daldı.

Gökyüzü henüz fazla aydınlanmamıştı. Gri ve yoğun bulutlar toplanmışta ve bu nedenden Thomas, kolundaki saat olmasa saatin kaç olduğunu asla tahmin edemezdi.

Bulutlar. Hava en son böyle olduğunda...

Belld de bu tartına o kadar kötü olmazdı. Belki.

Ağaçların arasından çıktıklarında durmaddar. Vadiden aşağı inen bir yol vardı, dağın yüzünde zikzak çizen bir yarıyı andırıyordu. Tho^{mas} aşağı inmelerinin birkaç saati

bulacağım tahmin etti; dik, kaygan rampada koşmak bacaklarını ya da bileklerini kırmak için birebirdi. Ve eğer böyle bir şey olursa, asla başaramazlardı.

Çocuklar düzlüğe inene kadar hızlı ama dikkatli bir şekilde gitmeye karar verdiler. Önde Aris, arkasında Thomas, onun arkasında

da Teresa olmak üzere ilerlediler. Rüzgâr her yönden eserken kara bulutlar da üzerlerinde toplanıyordu. Tıpkı Aris'in söylediği gibi x_{b_0} mas, aşağıdaki çölde birbirinden ayrı iki grubu gördü: Kayranhlar dağın eteklerinden henüz fazla uzaklaşmamalardı, B Gnıbu'ysa onlann birkaç kilometre önündeydi.

Thomas bir kez daha rahatladı ve adımları hafifledi.

Üçüncü dönemeçten sonra Teresa arkasından konuştu. “Kaldığımız yerden anlatmaya başlayayım.”

Thomas yalnızca başını salladı. Fiziksel olarak kendini bu kadar iyi hissettiğine inanamıyordu; kamı mucizevi bir şekilde toktu, aldığı darbelerin acısı geçmişti, temiz hava ve sert rüzgâr kendini

canlı hissettiriyordu. Soluduğu gazın ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama görünüşe bakılırsa zehirli değildi. Yine de Teresa'ya duyduğu güvensizlik onu rahatsız ediyordu; ona karşı çok da iyi olmak istemiyordu.

“Her şey Labirent'ten kaçtığımız ilk gece seninle konuşurken başladı. Odamda yan uyur bir haldeydim ve bir anda içeri tuhaf giyimli insanlar geldi. Bol tulumlar giymişler ve kar gözlükleri takmışlardı.”

“Ciddi misin?” diye sordu Thomas omzunun üzerinden. Tıpkı kendisi vurulduktan sonra gördüğü insanlar gibiydi.

“Çok korktum; sana seslenmeye çalıştım ama bir anda o telepati olayı kesildi. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyomm ama kayboldu işte.

O andan sonrasını da parça parça hatırlıyorum.”

Ardından zihninde konuştu. *Beni duyabiliyorsun, değil mi?*

Evet. Labirentteyken Arisle de bu şekilde konuşuyor muydunuz?

Şey...

Devam etmedi ve Thomas ona bakınca kızın yüzünde endişeli bir ifade olduğunu gördü.

Sorun nedir? diye sordu Thomas düşüp dağdan aşağı yuvarlanmak aptalca bir şey yapmamak için dikkatini ^{gibi} yeniden yola vererek. Henüz *bu konuya girmek istemiyorum.*

“Hangi. . .” Cümlesini yüksek sesle tamamlamadan kendini durdurdu. *Hangi konuya?*

Teresa cevap vermedi.

Thomas zihninden, elinden geldiği kadar bağırmaya çalıştı. *Hangi konu?*

Teresa cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı.

Evet, Kayran’a geldiğimden beri konuşuyorduk. Özellikle de ben komadayken.

55. BÖLÜM

Thomas durup ona dönmemek için kendini zor tuttu. *Ne? Labirent'te bana neden ondan bahsetmedin?* Sanki ikisini de sevmemek için daha fazla nedene ihtiyacı varmış gibi.

“Neden konuşmayı kestiniz?” diye sordu Aris birden. “O küçük kafalanmızın içinden beni mi çekiştiriyorsunuz?” İnanılmaz bir biçimde sesi hiç de kötü niyetli çıkmamıştı. Sanki ormanda olanların hepsi Thomas'm hayal ürünüydü.

Thomas ciğerlerinde biriken havayı derin bir nefesle verdi. “Buna “anamıyorum. Siz ikiniz...” Durup o kadar da şaşırmamış olabileceğini fark etti. Son rüyasında Aris'i görmüştü. O da *bunun* -artık bu her "eyse-bir parçasıydı. Ve o kısa anıyı düşündüğünde, ikisi de aynı tarafta gibi görünüyordu. En azından *eskiden* öyleydi.

“Lanet olsun,” dedi Thomas sonunda. “Anlatmaya devam et.” Peki,” dedi Teresa. “Açıklayacak çok şey var, o nedenle bundan Sotlra sessiz olup sadece dinle. Tamam mı?”

Thomas'ın bacakları sürekli sabit hızda ilerlemekten yanmaya başlamıştı. Tamam ama... benimle mi yoksa onunla mı konuştuğ_{unu} nasıl anlıyorsun? Nasıl oluyor?”

“Anlıyorum işte. Bu bana bacaklarına hareket etmesini söylediğini nereden bildiğimi sormana benziyor. Biliyorum işte. Bir şekilde beynime yerleştirilmiş.”

“Biz de öyle konuşuyorduk, dostum,” dedi Aris. “Hatırlamıyor musun?”

Tabii ki hatırlıyorum,” diye homurdandı Thomas. Birçok konuda öfkeliydi ve hayal kmkliğine uğramış hissediyordu. Keşke her şeyi geri alabilseydi, her anısını, o zaman neler olup bittiğine bir anlam verip hayatına devam edebilirdi. Hafızalarının silinmiş olmasının

İSYAN için neden bu kadar önemli olduğuna bir türlü anlam veremiyordu. Ve bu rüyaları neden görüyordu? Büerek mi yapılıyordu yoksa kazayla mı oluyordu? Değişim'in kalın bir etkisi miydi?

Çok fazla sorusu vardı. Cevabı olmayan sorular. "Pekâlâ," dedi sonunda. "Ağzımı ve beynimi kapalı tutacağım. Devam et."

"Aris ve benden sonra bahsederiz. Ne konuştuğumuzu bile hatırlamıyorum; uyandığımda neredeyse her şeyi unuttum. Bizim komada olmamız da Değişkenlerin bir parçasıydı bu yüzden belki de delirmeyelim diye iletişim kurabilmişizdir. Yani, sonuçta her şeyin kuruluşunda biz de vardık, öyle değil mi?"

"Kuruluşunda mı?" diye sordu Thomas. "Anlamıyorum..."

Teresa uzanıp hafifçe onun

omzuna vurdu. “Sessiz olacaktın?” Tamam,” diye homurdandı Thomas.

“Her neyse, bu tuhaf giyimli insanlar odama geldiler, seninle telepatik iletişimim kesildi. Korkmuştum ve yan uyanıktım. Bir yanımda bunun kötü bir kâbus olduğunu söylüyordu. Fakat o sırada ağzıma berbat kokan bir şey bastırdılar ve bayıldım. Uyandığımda başka

Ij'r odada yatıyordum ve tuhaf bir cam duvann diğer tarafında sandalyelerde insanlar oturuyordu. Dokunana kadar camı göremedim; ^vvet alanı gibi bir şeydi.”

“Evet,” dedi Thomas. “Bizde de öyle bir şey vardı.”

“Sonra benimle konuşmaya başladılar. Arisle birlikte sana yapacaklarımızı da o zaman anlattılar ve benden bunu Aris’e anlatmamı istediler. Aris artık senin grubundaydı ama telepati yoluyla konuşacaktık. Yani bizim grubumuzdaydı. A Grubu’nda. Beni odadan çıkarıp BGrubu’nun yanma gönderdiler; orada bize güvenli bölgeye ulaşma görevinden ve Işıl’dan bahsettiler. Korkmuştuk, aklımız karışmıştı ama başka seçeneğimiz yoktu. Dağlara ulaşana kadar yer altı tünellerinden ilerledik ve böylece

şehre hiç çıkmamış olduk. Seninle o küçük kulübede bir araya gelmemiz ve sonrasında silahlarla sizin yanınıza gelmemiz... bunların hepsi önceden planlanmışta.”

Thomas rüyasında gördüğü bölük pörçük anılarım düşündü. İçinden bir ses, böyle bir senaryonun gerçekleşebileceğini daha Kayran’a ve Labirent’e gitmeden önce bildiğini söylüyordu. Teresa’ya sormak istediği yüzlerce soru vardı ama biraz daha beklemeye karar verdi.

Bir dönemeçten daha döndüler ve Teresa devam etti. “Kesin olarak bildiğim iki şey var. Birincisi, onlann planına uymazsam seni öldüreceklerini söyledüler. ‘Başka seçenekleri’ olduğunu söylediler, bu ne demek oluyorsa. İkincisiyse, tüm bunların nedeni senin kendini

tamamen ihanete uğramış
hissetmen içindi. Sana
yaptıklarımız tek sebebi bunun
olmasını sağlamaktı.”

Thomas bir kez daha anılannı
düşündü. Ayrılmadan önce hem
Teresa hem de kendisi *model*
kelimesini kullanmışlardı. Bu ne
anlama geliyordu?

“Ee?” dedi Teresa bir süre
sessizce yürümelerinin ardından.

Ne?” diye karşılık verdi

Thomas.

Ne düşünüyorsun?”

“Bu kadar mı? Açıklaman bu mu? Şimdi kendimi iyi hissetmem mi gerekiyor?”

“Tom, risk alamazdım. Onlara uymadığım takdirde seni öldüreceklerinden emindim. Ne olursa olsun sonunda sana ihanet ettiğimi düşünmen gerekiyordu. Bu yüzden bu kadar abarttım. Ama bunun neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyorum.”

Thomas birden tüm bu bilgilerin başını ağrıttığını hissetti. “Eh, fazlasıyla iyiydin. Peki ya kulübede olanlar? Beni öpmen? Ve... Aris neden bu olaya dâhil olmak zorundaydı ki?”

Teresa onu kolundan yakalayıp durdurdu ve kendine çevirdi. “Her şeyi önceden hesaplamışlardı. Tüm Değişkenler için. Birbirleriyle nasıl bir ilgisi olduğunu bilmiyorum.”

Thomas başım yavaşça iki yana

salladı. “Bu saçmalıkların hiçbiri mantıklı gelmiyor. Kızgın olduğum için üzgünüm.”

“İşe yaradı mı?”

“Ne?”

“Senin kendim ihanete uğramış hissetmeni istiyorlardı ve işe yaradı, değil mi?”

Thomas duraksadı ve bir süre Teresa’nın mavi gözlerine baktı. “Evet, işe yaradı.”

“Yaptıklarım için üzgünüm. Ama yaşıyorsun, ben de öyle. Ve Aris de.”

“Evet,” diye tekrarladı Thomas. Onunla daha fazla konuşmak istemiyordu.

“İSYAN istediğini aldı, ben de istediğimi aldım.” Teresa bir süre yürümeye devam ettikten sonra, alçalan yolun başında duran Anse baktı. “Aris, arkayı dön, vadiye bak.”

“Ne?” diye karşılık verdi Aris.

Kafası kanşmış ^{James uasnner} görünüyordu.
“Neden?”

“Yap işte ^{James uasner}” Teresa’nın sesindeki kötücül ton Thomas gaz oda- sından çıktığından beri yoktu ve bu Thomas’m iyice şüphelenmesine ^{ne}den oluyordu. Şimdi ^{ne}yin peşindeydi?

Aris iç geçirip gözlerini devirdi ama Teresa’nın söylediği gibi onlara arkasını döndü.

Teresa tereddüt etmeden kollarını Thomas’m boynuna dolayıp onu kendine çekti. Thomas’m ona karşı gelecek iradesi yoktu.

Öpüştüler fakat Thomas’m içinde hareketlenen bir duygu olmadı. Hiçbir şey hissetmedi.

56. BÖLÜM

Girdap gibi dönerek çarpan rüzgâr hızım artırdı.

Kapanan gökyüzünde şimşek çakınca Thomas, Teresa'dan uzaklaşmak için bahane bulmuş oldu. Bir kez daha sert duygularını gizlemeye karar verdi. Zaman daralıyordu ve hâlâ önlerinde uzun bir yol vardı.

Elinden gelen en iyi oyunculukla Teresa'ya gülümsedi. “Sanınm anladım, birçok tuhaf şey yaptın ama bunları yapmaya zorlanmıştın ve şimdi hayattayım. Bu, değil mi?”

“Evet.”

“o halde bunu artık düşünmeyeceğim. Diğerlerine yetişmeliyiz.” Güvenli bölgeye ulaşabilmesi için Teresa ve Aris'le işbirliği yapması gerekiyorsa bunu yapacaktı. Teresa'yı ve yaptıklarını daha sonra düşünebilirdi.

“Öyle diyorsan,” dedi Teresa zoraki bir gülümsemeyle. Doğru 0^ayan bir şey olduğunu hissetmiş gibiydi. Belki de olanlardan sonra hanlılarla yüzleşme fikri hoşuna gitmiyordu.

İşiniz bitti mi?” diye seslendi Aris arkası hâlâ onlara dönük bir şekilde.

“Evet!” diye bağırdı Teresa. “Ayrıca bir daha seni yanaklarından öpmemi bekleme sakın. Senin dudakların mantar kaptı.”

Thomas bunu duyduğunda neredeyse gülecekti. Teresa elini tutmak için atılmadan, yeniden dağdan aşağı inmeye koyuldu.

Dağdan inmeleri bir saatlerini aldı. Sonlara doğru yamaç eskisi gibi dik olmadığından hızlarını artırabildiler. Nihayet dönemeçler bitti ve son birkaç kilometreyi ufka uzanan ıssız çöle inene kadar koştular. Hava sıcaktı ama kapalı gökyüzü ve rüzgâr, sıcaklığı katlanılabilir kılıyordu.

Thomas giderek birbirlerine yaklaşan A ve B gruplarını tam

göremiyordu, özellikle de artık kuşbakışı bakmıyorken ve havada toz bulutu oluşmuşken. Ama hem erkekler hem de kızlar kuzeye doğru ilerlemeye devam ediyorlardı. Thomas o an bulundukları yerden bile grupların yürürken rüzgâra karşı eğildiklerini görebiliyordu.

Thomas'm gözleri havada uçuşan toz nedeniyle yanıyordu. Sürekli gözlerini silmek zorunda kalıyordu ama bu, durumu daha kötü hale getiriyor, göz çevresinin acımasına neden oluyordu. Bulutlar, gökyüzünde toplanırken etraf gitgide kararıyordu.

Bir şeyler yiyip içmek için

verdikleri kısa molanın ardından - kalan erzakları hızla azalıyordu- bir süre durup önlerindeki grupları incelediler.

“Öylece yürüyorlar,” dedi Teresa bir eliyle ileriye işaret edip diğer elini de rüzgârdan korunmak için gözüne siper ederek. “Neden koşmuyorlar?”

“Çünkü hâlâ iki ya da üç saatimiz var,” diye cevap verdi Ans saatine bakıp. “Eğer yanlış hesaplamadıysak güvenli bölge dağlardan birkaç kilometre uzaklıkta olmalı. Ama ben hiçbir şey görmüyorum-

James Dashner

Thomas bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama uzakta, ilende gözden kaçırdıkları bir şey olduğuna dair umudunu yitirmişti. «Gruplann yürüme şekillerine bakılacak olursa, onlar da bir şey gömüyorlar. Orada olamaz; Önlerinde bomboş çölden başka bir şey yok."

Aris gri-siyah gökyüzüne baktı. "Yukarısı hiç hoş görünmüyor.

Ya bir kez daha fırtınaya yakalanırsak?"

"Öyle bir şey olursa dağda kalmamız daha güvenli olur," dedi Thomas. *Tüm bunların sona ermesi için müthiş bir*

yol değil mi, diye düşündü.

Aslında hiç var olmayan güvenli bölgeyi ararken şimşeklerden yanıp kül olmak...

“Hadi, onlara yetişelim,” dedi Teresa. “Sonra ne yapacağımıza karar veririz.” Ellerini kalçasına koyarak iki çocuğa baktı. “Hazır mısınız?”

“Evet,” dedi Thomas. Kendisini boğmakla tehdit eden panik ve endişeye karşı koymaya çabalıyordu. Tüm bunların bir cevabı olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Aris cevap olarak sadece omuz silkti.

“O halde koşalım,” dedi Teresa ve Thomas bir şey diyemeden çoktan uzaklaşmaya başlamıştı; Aris

de hemen peşindeydi.

Thomas derin bir nefes aldı. Nedense Minho'ya birlikte Labirent'e ilk çıktığı zamanı hatırladı. Endişeliydi. Nefesini bıraktı ve diğerlerinin arkasından gitti.

Yaklaşık yirmi dakikalık koşunun ardından rüzgâr yüzünden Labirent'te harcadığının iki katı çaba harcamak zorunda kaldı. Zihninden Teresa'yla konuştu. *Son zamanlarda bir şeyler daha hatırladım. Rüyalarımda görüyorum.* Teresa'ya anlatmak istiyordu ama Aris'in önünde konuşmak istememişti. Kızın, hatırladıklarına nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu. Belki gerçek niyetini

anlamasına yardımcı olacak
bir ipucu edinebilirdi.

Öyle mi? diye karşılık verdi Teresa.

Thomas şaşkınlığını sezmişti. Evet. Tuhaf, gelişigüzel şeyler Çocukluğumdan bazı anılar. Ve... sen de oradaydın. İSYAN'm bhe nasıl davrandığım gördüm. Biraz da biz Kayran'a gitmeden önce olanları.

Teresa konuşmadan önce duraksadı. Belki de sonunda soracağı sorulan sormaktan çekiniyordu. Peki bunların bize herhangi bir yardımı olacak mı? Hepsini hatırlıyor musun?

Çoğunu. Ama çok fazla denecek kadar bir şey de görmedim zaten.

Ne gördün?

Thomas ona son haftalarda gördüğü anılarını -ya da rüyalarını- anlattı. Annesini gördüğünü, ameliyatla ilgili kulak misafiri olduğu konuşmayı, Teresa'yla birlikte İSYAN çalışanların gözetlemelerini, duyduğu fakat anlam veremediği şeyleri... Telepati yeteneklerini denemelerini. Ve son olarak Kayran'a gitmeden bir gece önce ve- dalaşmalannı.

Aris de mi oradaymış yani? diye sordu ama Thomas cevap veremedi devam etti. *Elbette, bunu biliyordum. Üçümüzün bunların bir parçasıyız. Ama herkesin ölmesi ve yedekler falan çok tuhaf. Sence bu ne anlama geliyor?*

Bilmiyorum, diye cevap

verdi Thomas. Ama bence oturup konuşacak vaktimiz olsa birbirimize bir şeyler hatırlatma konusunda yardımcı olabiliriz.

Bence de. Çok üzgünüm. Beni affetmekte zorlandığını biliyorum.

Sen olsan farklı mı davranırdın?

Hayır. Bunu bir şekilde kabullendim sayılır. Seni kurtarmanın, bizim yaşayabileceklerimizi kaybetmemize değdiğini.

Thomas buna nasü cevap vereceğini bilemiyordu.

Zaten istese de daha fazla konuşamazlardı. Rüzgânın uğultusu artıyor, toz ve çerçöp havada uçuşuyor, bulutlar gökyüzünü iyice karartıyor ve diğerleriyle aralanndaki mesafe giderek kapanıyordu... Zaman yoktu.

Koşmaya devam ettiler. Önlerindeki iki grup sonunda birleşti. Thomas'ı şaşırtan şeyse bunun tesadüfen olmuş olmamasıydı. B Grubu'ndaki kızlar belli bir yere geldikten sonra durmuşlardı; Minhó-Thomas artık onu seçebiliyordu ve yaşadığına sevinmişti- ve diğer Kayranhlar yön değiştirip onlann yanına gitmek için doğuya doğru ilerlemişlerdi.

Ve şimdi sadece bir

kilometre önlerinde Thomas'ın göremediği bir şeyin etrafında, orada her ne varsa onu görebilmek için çember oluşturmışlardı.

Orada neler oluyor? diye sordu Teresa zihninden Thomas'a.

Bilmiyorum, diye cevapladı Thomas.

İkisi ve Aris hızlarını artırdılar.

Tozlu rüzgânın dövdüğü arazide birkaç dakika koşup A ve B Grubu'na ulaştılar.

Oraya vardıklarında Minho kalabalıktan bir adım uzaklaşıp onlara baktı. Kollannı önünde birleştirmişti, kıyafetleri pisti, saçları yağlıydı ve yüzünde hâlâ yanıklarının izleri vardı. Ama nedense

gölümsüyordu. Thomas o pis sıntışı görmenin ne kadar iyi hissettirdiğine inanamadı.

“Sonunda siz uyuşuklar bize yetişebildiniz!” diye bağırdı Minho.

Thomas onun önünde durup soluklanmak için eğildikten sonra yeniden dikleşti. “Bize yaptıklarından sonra bu kızlarla birbirinize girersiniz diye düşünmüştüm. Yani bana yaptıklarından sonra.”

Minho birbirleriyle kaynaşan çocuklara baktı ve ardından tekrar Thomas'a döndü. "Şey, öncelikle süahlan çok korkutucu, oklarla yaylan saymıyorum bile. Ayrıca Harriet adındaki kız bize her şeyi açıkla^ Asıl şaşırması gereken biziz; hâlâ onlarla birliktesin." Teresa ve Aris'e pis bir bakış attı. "O hainlere hiç güvenmemiştim."

Thomas karmakanşık olan duygulannı gizlemeye çalıştı. "Onlar bizim tarafımızda. Güven bana." Tuhaf bir şekilde buna gerçekten inanmaya başlamıştı. Bu her ne kadar hoşuna gitmese de.

Minho acı acı güldü. "Böyle bir şey söyleyeceğini tahmin etmiştim. Dur tahmin edeyim, uzun hikâye, değil mi?"

"Evet, çok uzun hikâye," diye yanıtladı Thomas ve konuyu değiştirdi. "Neden burada durdunuz? Herkes neye bakıyor?"

Minho bir adım kenara çekilip kolunu Thomas'm arkasına doğru uzattı. "Kendin bak." Ardından iki gruba da seslendi. "Hey, yol açın!"

Birkaç Kayranlı ve bazı kızlar arkalarına bakıp yavaşça kenara doğru kaydılar ve kalabalığın arasında dar bir yol açıldı. Thomas kalabalığın dikkatini çeken şeyin kurak toprağa saplanmış bir çubuk olduğunu gördü. Ucundan rüzgârda dalgalanan turuncu bir kurdele sarkıyordu. Üzerinde iki kelime yazılıydı.

Thomas ve Teresa bakiştılar; ardından Thomas yakından inceleyebilmek için öne doğru ilerledi. Yanma gitmeden bile turuncu üzerine siyah harflerle yazılmış kelimeleri okuyabiliyordu.

■ • • << I
GÜVENLİ BÖLGE

57. BOLÜM

Rüzgâra ve insanların gürültüsüne rağmen Thomas için bir an sanki kulaklarına pamuk tıkanmış gibi sessizlik oldu. Dizlerinin üzerine çöktü ve uyuşmuş bir halde dalgalanan turuncu kurdeleye uzandı. Güvenli bölge burası mıydı? Ne bir bina, ne bir kulübe, hiçbir şey yoktu.

Ardından sesler gittiği gibi geri geldi ve onu gerçekliğe döndürdü. Daha çok rüzgânın uğultusu ve konuşmalar.

Dönüp yan yana duran Teresa ve Minho'ya baktı. Onların arkalarından Aris, omuzlanın üzerinden bakıyordu.

Thomas saatine baktı. “Bir saatten fazla zamanımız var. Güvenli bölgemiz yerdeki bir sopa mıymış yani?” Aklı karmakansıktı; ne di-beğinden ya da düşüneceğinden emin değildi.

“Düşününce, çok da kötü değil,” dedi Minho. “Çoğumuz buraya ^öar gelmeyi başardık. Hatta kızlar bizden daha fazla görünüyor.”

Thomas ayağa kalktı, öfkesini kontrol altında tutmaya çalışı- bdu. “işii senj şimdiden delirtti mi? Evet, sağ salim buraya ulaştık. Bir sopaya!”

A

Minho yüzünü buruşturdu. “Dostum, bizi buraya boşu boşun göndermezlerdi. Bize verdikleri süre içinde geldik. şimdi zamanın dolmasını bekleyeceğiz ve bir şey olacak.”

“Beni endişelendiren de bu zaten,” dedi Thomas.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama,” diye ekledi Teresa “Thomas’a katılıyorum. Bize yaptıklarından sonra burada küçük bir işaret olması ve bizi ödöl olarak bir helikopterle almaları çok kolay olurdu. Kötü bir şey olacak.”

“Ne söylersen söyle, hain,” diyen Minho’nun yüz ifadesinden Teresa’ya olan nefreti çok açık görölüyordu. “Senden tek bir kelime daha duymak istemiyordum.” Onlardan uzaklaştı. Thomas, onu daha

önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

Thomas afallayan Teresa'ya baktı. “Şaşırmamalısın.”

Teresa omuz silkti. “Özür dilemekten bıktım artık. Ben yapmam gerekeni yaptım.”

Thomas onun ciddi olduğuna inanamıyordu. “Her neyse. Nevvt’i bulmam lazım. Onunla...”

Sözlerini bitiremeden Brenda kalabalığın arasından belirdi; bakışları o ve Teresa arasında gidip geliyordu. Şiddetli rüzgâr, saçlarının delicesine etrafa savrulmasına neden oluyordu ve Brenda onları kulaklarının arkasına atar atmaz yeniden dağılıyordu.

“Brenda,” dedi Thomas. Nedense kendini suçlu hissediyordu.

“Selam,” dedi Brenda öne çıkıp

Thomas ve Teresa'ın karşısında durarak. "Bana bahsettiğin kız bu mu? Seninle kamyonunda uyuduğumuz zaman?"

"Evet." Thomas kendini durduramadan kelime ağzından çıkmıştı- "Hayır. Yani... evet."

Teresa elini uzattı ve Brenda'yla tokalaştılar. "Ben Teresa.

James Dashner

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diye karşılık verdi Brenda. “Ben bir Deliyim. Yavaş yavaş aklımı yitiriyorum. Belli aralıklarla parmaklarımı kemirmek ve insanları öldürmek istiyorum. Thomas beni kurtaracağına dair bana söz verdi.” Şaka yapıyor olmasına rağmen gülümsememişti bile.

Thomas ürktüğünü gizlemek zorunda kaldı. “Çok komik, Brenda.”

“Hâlâ bu konuda espi yapabiliyor olman güzel,” dedi Teresa. Fakat surat ifadesi buz gibiydi.

Thomas saatine baktı. Elli beş dakika kalmıştı. “Şey, benim Nevvle konuşmam lazım.”

Arkasını dönüp iki kızın da bir şey söylemesine fırsat

bırakmadan onlardan uzaklaştı. İkisinden de mümkün oldu*
ğunca uzak durmak istiyordu. Nevvt yerde Tava ve Minho'yla birlikte oturuyordu; üçü de dünyanın sonunu bekliyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Sert esen rüzgâr nemli bir etki bırakıyordu. Gökyüzünde toplanan bulutlar aşağı inmiş, dünyayı yutmak üzere olan karanlık bir sisi andırıyordu. Arada sırada griliğin arasından turuncu ve mor ışıklar parlıyordu. Thomas henüz yıldırım düştüğünü görmemişti ama başlayacağını büüyordu. İlk büyük fırtına da aynen böyle başlamıştı.

“Selam, Tommy,” dedi Nevvt, Thomas onlann yanına gidince. Thomas kollarım dizlerine sararak oturdu. Altında hiçbir

ima olmayan üd basit kelime. Sanki Thomas kaçınılmamış ve ölümden dönmemiş de yürüyüşten dönmüş gibi.

“Buraya gelmeyi başardığınıza sevindim,” dedi Thomas.

Tava her zamanki gibi havlamayı andıran bir homurtu sesi çıkararak güldü. “Biz de senin adına sevindik. Gerçi sen daha çok eğlenmiş gibi görünüyorsun. Aşk tannçanla takıldın ne de olsa. Öpüşüp barıştınız herhalde?”

"Pek sayılmaz," dedi Thomas.
 "Hiç de eğlenceli değildi."

"Ee, ne oldu?" diye sordu
 Minhó. "Olanlardan sonra ona
 nasıl güvenebilirsiniz?"

Thomas başta tereddüt etti
 ama onlara her şeyi anlatması
 gerektiğini biliyordu. Ve o an
 bunun için en iyi zamandı. Derin
 bir nefes alıp konuşmaya başladı.
 İSYAN'ın kendisiyle ilgili
 planından, kamptan, B Grubuyla
 olan konuşmasından ve gaz
 odasından bahsetti. Hâlâ
 hiçbirine bir anlam veremiyordu
 fakat bunları arkadaşlarıyla
 paylaşmak az da olsa iyi
 hissetmesini sağladı.

"Ve sen o cadıyı affettin, öyle
 mi?" diye sordu Minhó,
 Thomas'm konuşması bitince.
 "Ben affetmem. İSYAN'dakiler ne
 yapmak istiyorlarsa yapsınlar.

Sen ne yapmak istiyorsan yap. Ama ben ona ve Aris'e güvenmiyorum. İkisini de sevmiyorum.”

Nevvt durumu daha derinden değerlendiriyor gibiydi. “Tüm bunlar -o planlar ve oyunları- sırf sen kendini *ihanete uğramış* gibi hisset diye mi yaptılar? Çok saçma.”

“Bir de bana sor,” diye mınıldandı Thomas. “Ve hayır, Teresa’yı affetmedim. Ama şimdilik aynı tarafta olduğumuzu düşünüyorum.” Etrafına bakındı; çoğu kişi oturmuş, sessizce uzaklara bakıyordu. Pek fazla kişi konuşmuyordu ve iki grup tamamen kaynaşmamıştı. “Peki ya siz? Buraya nasıl geldiniz?”

“Dağların arasında bir açıklık bulduk,” diye cevapladı Minho. “Bir mağarada kamp yapan

birkaç Deliyle mücadele etmek zorunda kaldık ama onun dışında bir sorun yaşamadık. Ama su ve yiyeceğimiz bitti sayılır. Ve ayaklarım ağnyor. Aynca büyük bir yıldınm fırtınasının yaklaştığından ve beni Tava'nın pastırmalanna benzeteceğinden de eminim.”

“Evet,” dedi Thomas. Dağlara doğru baktı ve dağın eteği ve bulunduğu yerle aralarında muhtemelen altı küometre olduğunu tahmuı etti. “Belki de bu güvenli bölge olayını boş verip korunacak bir yer

James Dashner

aramalıyız.” Ama söylerken bile bunun bir seçenek dahi olmadığını farkındaydı. En azından zaman dolana dek.

“Hayatta olmaz,” diye yanıtladı Nevvt. “Bu kadar yolu geri dönmek için gelmedik. Lanet fırtınanın biraz daha beklemesini umalım.” Neredeyse simsiyah olan bulutlara bakıp somurttu.

Diğer üç Hayranlı sessiz kaldı. Zaten hızını artıran rüzgânın uğultulan yüzünden söylenenleri duymak iyice zorlaşmıştı. Thomas saatine baktı.

Otuz beş dakika. Bu fırtınanın otuz beş dakika daha...

“O ne öyle!” diye bağırdı

Minho ayağa kalkıp.
Thomas'm omzunun
üzerinden bir yeri
gösteriyordu.

Thomas panik halinde
ayağa kalkıp bakmak için
döndü. Minho'nun
suratındaki dehşet ifadesi
aşikârdı.

Grubun yaklaşık on metre
üerisinde zeminin büyük bir
kısımı... açılıyordu. Belki beş
metre genişliğinde bir kare,
kendi etrafında dönerek
açılırken toprağın etrafa
saçūmasına sebep oldu ve
altındaki şey yukan çıktı.
Rüzgârın uğultusundan daha
yüksek, tiz bir ses ve metalin
gıcırtısı duyuldu. Çok
geçmeden dönen kare şekil
tamamen açıldı ve bir
zamanlar çöl toprağı olan

verde artık siyah materyalden bir bölme duruyordu, üzerinde de tuhaf bir nesne vardı.

Beyaz, yuvarlak köşeli bir dikdörtgendi. Thomas daha önce tıpkı buna benzer bir şey görmüştü. Hatta bundan birkaç tane. Labirent'ten kaçıp Izdırap Verenlerin çıktığı büyük odaya girdiklerinde tabuta benzer bu kutulardan birkaç tane görmüşlerdi. O zaman bunu düşünecek vakti olmamıştı ama şimdi görünce Izdırap Verenlerin Labirent'te insan avlamadıkları zamanlarda onlann içinde kaldığını -belki de uyuduğunu?- düşündü.

Tepki vermesine fırsat kalmadan yerden daha fazla bölmeler Çıkmaya başladı ve

grubun etrafında dönerek
açılmaya başladılar.
Düzinelerce.

|
|
|
|
I
I
I
I
i
i
/
I
f
I

Kare bölmeler dingillerinin üzerinde yavaşça dönerken metalin çıkardığı ses sağır edici cinstendi. Thomas sesi engellemek için ellerini kulaklarına bastırdı. Gruptaki diğer çocuklar da aynısını yapmıştı. Etraflarını çevreleyen ve birbirlerine eşit uzaklıktaki toprak parçalan dönerek kaybolup yüksek sesli bir tangırıtıyla yerlerini geniş, siyah kareler doldurdu. Hepsinin üzerinde kubbeli beyaz tabutlardan vardı. En az otuz taneydiler.

Metalin metale sürtme sesi sonunda kesildi. Kimse konuşmuyordu. Rüzgâr esiyor, yuvarlak köşeli kutulara doğru toz toprak üflüyordu. Vızıltı gibi bir ses çıkıyordu. O kadar çoktu ki Thomas'm içini gıdık- | layan bir ses halini aldı ve Thomas içlerine bir şey kaçmaması için ; gözlerini kapadı. Tuhaf, uzaydan gelmiş gibi duran nesneler ortaya

i

I Çıktığından beri başka hiçbir hareket olmamıştı. Yalnızca o ses, rüzgâr ^{ve} batan gözleri vardı.

Tom? diye seslendi Teresa. j

Evet?

Bunları hatırlıyorsun, değil mi?

Evet.

Sence içlerinde Izdırap Verenler mi var?

Thomas kendisinin de aym şeyi düşündüğünü fark etti ama artık hiçbir şey ummaması gerektiğini öğrenmişti. Cevap vermeden bir saniye önce bu kaniya varmıştı. *Bilmiyorum. Yani Izdırap Verenlerin vücutları ıslaktı; burada olmaları biraz zor olabilir. Söylediği ap- talcaydı belki ama akima başka bir şey gelmiyordu.*

Belki de... onlann içine girmemiz gerekiyordun dedi Teresa bir duraksamanın ardından. Belki güvenli bölge onlardır ya da bizi bir yere götürürler.

Thomas bu fikirden nefret

ediyordu ama onun haklı olabileceğini düşündü. Gözlerini geniş bölmelerden ayırıp Teresa'ya baktı. Kız çoktan ona doğru yürümeye başlamıştı bile. Neyse ki yalnızdı. Thomas hem Brenda hem de Teresa'yı çekecek durumda depdi.

“Hey,” dedi Thomas sesli bir şekilde ama rüzgâr, kelime ağzından çıkar çıkmaz onu uzaklara uçurmuştu sanki. Tam ona doğru elini uzatıyordu ki kendini durdurdu, aralarındaki ilişkinin değiştiğini neredeyse unutmuştu. Teresa yürürken Minho ve Newt'i hafifçe dürttüğü sırada Thomas'ın bu hareketini görmedi. Çocuklar dönüp Teresa'ya baktılar ve

Thomas onlarla konuşmak için yaklaştı.

“Ee, ne yapıyoruz?” diye sordu Minho. Teresa’nın karar alma aşamasında yanlarında olmasını istemiyormuş gibi ona ters bir bakış attı.

Newt cevap verdi. “Eğer bu şeylerin içinde Izdırap Verenler varsa o lanet hayvanlarla savaşmak için hazırlanmaya başlasak iyi olur.

“Neden bahsediyorsunuz?”

Thomas arkasına dönünce Harriet ve Sonya’yı gördü; konuşan Harriet’ti. Brenda da yanında Jorge’yle, tam arkalarında duruyordu.

“Ah, harika,” diye homurdandı Minho. “B Grubu’nun yüce kraliçeleri.”

Harriet onu duymazdan geldi. “Sanınm siz de İSYAN odasında o bölmeleri gördünüz. Izdırap Verenlerin şarj edildikleri ya da artık yaptıkları her neyse onu yaptıkları bir yer olmalı.”

“Evet,” dedi Newt. “Öyle olmalı.”

Gökyüzünde şimşekler çakıyordu ve ışıkları giderek daha parlak bir hal alıyordu. Rüzgâr hepsinin kıyafetlerini ve saçlarını uçuruyor ve etraf tuhaf bir şekilde nemli ve tozlu kokuyordu. Thomas yeniden saate baktı. “Sadece yirmi beş dakikamız var. Ya Izdırap Verenlerle savaşacağız ya da doğru zaman geldiğinde o büyük tabutlara girmemiz gerekiyor. Belki onlar...”

Her yönden keskin bir tıslama duyuldu. Ses Thomas'ın kulak zarlanm yırtacak gibiydi bu nedenle bir kez daha ellerini kulaklanna bastırdı. Etraflarını saran çeperdeki hareket dikkatini çekti ve dikkatlice büyük beyaz bölmelere ne olduğunu izledi.

Her kutunun bir kenarından koyu mavi bir ışık çıktı ve ardından nesnenin üst yansı tıpkı bir tabut kapağı menteşelerinden açılıyormuş gibi kalkarken ışık da yayıldı. Bu sırada hiç ses çıkmadı ya da şiddetli rüzgâr ve şimşeklerin arasından duyulmadı. Thomas, Kayranlılann ve kızların yavaşça bir araya gelerek daha sıkı bir küme oluşturduklarım hissetti. Hepsi de kutulardan

olabildiğince uzaklaşmak istiyordu ve sonunda etrafları yaklaşıp otuz kutuyla çevrilmiş olan bir grup vücut halini aldılar.

Kapaklar sonuna kadar açılıp yere düşene kadar hareket etmeye devam etti. Her bölmenin içinde büyük bir şey vardı. Thomas durduğu yerden tam seçemiyordu ama İzdirap Verenlerin tuhaf uzantılarını da görmüyordu. Hiçbir hareket olmadı ama tedbiri elden bırakmaması gerektiğini biliyordu.

Teresa? dedi zihninde. Sesli konuşmaya cesaret edemiyordu ama biriyle konuşması gerekiyordu yoksa delirebilirdi.

Evet?

Birinin gidip bakması gerekiyor. İçlerinde ne olduğunu öğrenme- tiyiz. Bunu söylemesine rağmen bunu yapan kişi olmak istemiyordu Birlikte gidelim, dedi Teresa rahatlıkla.

Cesareti Thomas'ı şaşırtmıştı. *Bazen çok kötü fikirlerin oluyor* diye karşılık verdi. Dalga geçiyormuş gibi konuşmaya çalışmıştı ama gerçeği kendine itiraf edemese de biliyordu. Korkudan ölüyordu “Thomas!” diye seslendi Minho. Gökgürültüsü ve yıldırım sesi gökyüzünde parlak ışıklar oluştururken hâlâ şiddetle esen rüzgânın sesini bastırıyordu. Fırtına tüm öfkesini üzerlerine kusmak üzereydi. “Ne?” diye bağırdı

Thomas.

“Sen, ben ve Newt! Gidip bir bakalım!”

Thomas tam harekete geçmek üzereydi ki bölmelerin birinden bir şey çıkı. Yakındakiler nefeslerini tutunca daha iyi görebilmek için döndü. Tüm bölmelerden ne olduklarını anlayamadığı bir şey çıkıyordu. Her ne iseler, kesinlikle dikdörtgen yuvalarından çıkıyorlardı. Thomas en yalanındaki kutuya odaklandı ve yüzleşmek üzere olduğu şeyi dikkatlice incelemeye koyuldu.

Kenarından şekilsiz bir kol sarkıyordu ve eli yerin biraz üzerinde sallanıyordu. Üzerinde dört tane biçimsiz parmak vardı -hastalıklı görünen bej rengi

kökler gibi- hiçbiri aym uzunlukta değildi. Hareket edip orada olmayan bir şeyi yakalamaya çalışıyorlardı, sanki içindeki yaratık kendini dışarı itebilmek için tutunacak bir şey arıyordu. Kolun üzeri kırıxıklık ve şişkinliklerle doluydu ve dirseğin olması gereken yerde oldukça tuhaf bir şey vardı. Yaklaşık on santim çapında, parlak turuncu, yusyuvarlak bir çıkıntı ya da bir kabarıklık.

Koluna ampul yapışmış gibi duruyordu.

Canavar yavaş yavaş ortaya çıkıyordu. Bir bacak çıkıb, etli ayağının dört parmağı da el parmakları gibi hareket ediyordu. Dizindeyse o

James Dashner

inanılmaz turuncu ışıık küresinden vardı ve görünüşe bakılırsa teninden çıkıyordu.

“Bu şey de ne böyle?” diye bağırdı Minho fırtına seslerinin arasından.

Kimse cevap vermedi. Thomas yaratığa bakakalmıştı; aynı zamanda hem büyülenmiş hem de dehşete kapılmıştı. Sonunda bakışlarını ondan çekebildiğinde diğerkutulardan da benzer yaratıkların çıktığını gördü; hepsi de aynı hızda hareket ediyordu. Sonra dikkatini yeniden en yakmındakine çevirdi.

Sağ kolu ve bacağı yeterince güç kazanmış olacak ki vücudunun geri kalanını da

dışan itmeye başladı.

Thomas korkunç yaratığın sallanarak açık bölmenin dışına çıkıp yere düşmesini dehşetle izledi. Kabaca insan şeklindeydi ama Thomas'ın yanındaki herkesten yaklaşık elli santim daha uzundu, vücudu çıplak ve kalındı, kabarcıklar ve kınşıklıkla vardı. En rahatsız edici kısmıysa o soğana benzeyen kabaraklıklardan daha fazla olmasıydı; toplamda belki bir düzine vardı, yaratığın tüm vücuduna yayılmış, parlak turuncu ışık saçıyorlardı. Göğsünde ve sırtında birkaç tane vardı. Birer tane dizlerinde -yere düştüğünde sağ dizindekinden ufak kıvılcımlar çıkmıştı- ve birkaç tanesi de... başı olması gereken yumrudan

çıkmişti. Yaratığın gözü, burnu, ağzı ya da kulakları yoktu. Saçı da.

Canavar ayağa kalktı, dengesini bulmaya çalışırken sallandı ve dönüp insanlardan oluşan gruba baktı. Thomas etrafına hızla göz atınca tüm bölmelerin canavarları ulaştırma işlemini tamamladığını gördü, artık hepsi Kayranlıların ve B Grubu'nun etrafında bir daire oluşturmuştu.

Yaratıklar kollarını gökyüzünü gösterene dek kaldırdılar. Ardından kısa el ve ayak parmaklarından, aym anda omuzlarından bıçaklar çıktı. Çakan şimşeklerin ışığı keskin ve parlak gümüşü aydınlatıyordu.

Ağızlan olmamasına rağmen bedenlerinden ölümcül, tüyler ürpertici bir inleme koptu; Thomas'ın duymaktan çok, hissettiği bir sestti. Ve gökgürültüsünün arasından duyulacak kadar yüksekti.

Belki Izdırıp Verenler olsa daha iyi olurdu, diye konuştu Teresa, Thomas'm zihninde.

Onlara o kadar benziyorlar ki kimin yarattığı belli, dedi Thomas sakın kalmaya çalışarak.

Minho dönüp Thomas'm etrafındaki şaşkın kalabalığa baktı. “Her birimiz için bir tane var gibi görünüyor. Silah olarak kullanabileceğiniz ne bulursanız alın!”

Ampullü yaratıklar bu medyan okumayı duymuşlar

gibi ilerlemeye başladılar. İlk adımları hantaldı ama giderek daha sağlam ve çevik bir hal aldı. Her adımda daha da yaklaşıyorlardı.

59. BÖLÜM

Teresa, Thomas'a neredeyse kılıç kadar uzun bir bıçak uzattı. Thomas onun bunlan nerede sakladığım hayal bile edemiyordu ama şimdi kızın elinde mızrağın yanı sıra bir de kısa bir hançer vardı.

Işıklı devler giderek yaklaşırken Minho ve Harriet gruplarını toparlayıp onların yerlerini belirlediler. Bağınşlan ve emirleri Thomas daha duyamadan rüzgârla dağılıyordu. Gözlerini canavardan ayırmaya cesaret ederek gökyüzüne baktı.

Başını aşağı çevirip en yalarımındaki yaratığa odaklandı. Minho ve Harriet grupların dışarı dönük bir şekilde, tam bir daire oluşturmasını

sağlamışlardı. Teresa, Thomas'm yanında duruyordu ve eğer söyleyecek bir şey bulabilseydi onunla konuşurdu. Nutku tutulmuştu.

İSYAN'ın son model yaratıkları yalnızca on metre uzaklıktaydı.

Teresa sonunda kaburgalanna dirsek attı. Thomas ona balonca Teresa'nın, canavarlardan birini işaret ettiğini gördü; onunla savaşacağını belirtiyordu. Başım onaylamasına salladı ve başından beri kendisinin olarak düşündüğü yaratığı gösterdi.

Sekiz metre kalmıştı.

Thomas birden beklemelerinin hata olduğunu düşündü; saldırıya geçmelilerdi. Minho da aym şeyi düşünüyor olmalıydı.

“Şimdi!” diye bağırdı liderleri fakat fırtınanın gürültüsünde uzaktan gelen bir ses gibi duyuldu. “Saldırın!”

Thomas’m aklından aym anda bir sürü düşünce geçti. Aralarındaki gerginliğe rağmen Teresa için endişeleniyordu. Biraz ötede duran Brenda için endişeleniyordu ve birleştiklerinden beri onunla doğru düzgün konuşmadığı için pişmanlık duyuyordu. Onun bu kadar yolu insan yapımı tehlikeli yaratıklar

tarafından öldürölmek için geldiğini düşünödü. Izdırap Verenler'i ve kendisinin, Chuck'ın ve Teresa'nın Labirent'ten çıkıp Uçurum'a ardından da Delik'e ulaşmalarını, kodu girip her şeyi sona erdirmeleri için Kayranlıların savaşıp öldüklerim düşünödü.

Bu noktaya kadar gelmek için yaşadıklarını ve sonunda bir kez daha İSYAN tarafından gönderilmiş biyo-teknolojik bir orduyla sa-¹ vaşmak üzere olmalarını düşünödü. Tüm bunların ne anlama geldiğini, I hayatta kalmaya değip değmeyeceğini merak etti. Chuck'ın bıçaklanması geldi aklına. İşte bu onu harekete geçirdi. Birkaç salise süren

şüphe ve korkusundan uyandırdı. Avazı çıktığı kadar bağırarak bıçağını iki eliyle başının üzerine kaldırıp doğruca canavara doğru atıldı.

Sağ ve solundakiler de harekete geçmişti ama onları görmezden geldi. Kendini bunu yapmaya zorladı. Kendi mücadelesinde başardırı olamazsa diğerleri için endişelenmesi de bir işe yaramazdı.

Yaklaştı. Beş metre. Üç metre. İki. Yaratık durmuştu; bacaklarını dövüş pozisyonunda açmıştı, ellerini uzatmış, bıçaklarını Thomas'a doğrultmuştu. Sanki iğrenç yaratığın bir kalbi varmış gibi parlak turuncu ışıklar hızlı hızlı yanıp sönüyordu.

Yüzünün olmaması rahatsız ediciydi ama bu, Thomas'ın onu yalnızca bir makine olarak görmesini sağladı. Ölmesini isteyen insan yapımı bir makineden başka bir şey değildi.

Yaratığa ulaşmadan hemen önce bir karar verdi. Eğilip dizlerinin ve kaval kemiklerinin üzerinde kayarak iki eliyle tuttuğu kılıca ben* jeyen silahı arkasından etrafında savurup tüm gücüyle canavarın sol bacağına sapladı. Bıçak bir santim içeri girmişti ki bir şeye çarparak Thomas'm iki kolunun birden vuruşun etkisiyle titremesine neden oldu.

Yaratık hareket etmedi, geri çekilmedi, insan ya da makine sesi çıkarmadı. Onun yerine bıçaklı elleriyle Thomas'm durduğu yere doğru eğildi. Thomas bıçağı çıkarıp harekete geçtiği sırada yaratığın bıçakları onun

kafasının daha birkaç saniye önce durduğu yere saplandı. Thomas sırtüstü atlayıp canavarın bıçaklı ayağını tekmeleyerek kaçtı.

Canavar tıpkı Izdırap Verenlerim inlemelerine benzeyen bir sesle kükredi ve yere çöküp kollarını savurarak Thomas'ı bıçaklamaya çalıştı. Thomas bıçaklanm ucunun yerde takırdamasını duyduğu sırada üç kez yuvarlanarak ondan kaçtı. Sonunda ayağa kalkabildi ve kılıcım sıkı sıkı tutarak arkasına bakmadan birkaç metre koştu. Yaratık da bıçaklı parmaklarıyla havayı yararak ayağa kalkıyordu. Thomas derin nefesler alırken göz ucuyla diğerlerinin savaştığını gördü. Minho iki

elindeki bıçakları saplayıp dururken canavar gerileyerek ondan uzaklaşıyordu. Newt'in savaştığı yaratık onun peşinde hantalca ilerliyordu, yaralandığı belliydi. Yavaşlıyordu. En yakınındaki Teresa zıplayıp bir oraya bir buraya fırlayarak düşmanını mızrağının küt ucuyla dürtüyordu. Bunu neden yapıyordu? Canavarı ciddi bir şekilde yaralanmış gibi görünüyordu.

Thomas dikkatini yeniden kendi mücadelesine çevirdi. Ani, gümüşü bir hareket görünce başım hemen eğdi, yaratık kolunu savurunca saçlarım havalandırmıştı. Thomas döndü, yere eğüdi; canavar peşinden koşarken

bıçağını savurup duruyordu. Thomas'm darbelerinden biri hıruncu ışıklardan birine denk gelince ampul kıvılcımlar saçarak patladı ve anında söndü. Şansının fazla uzun sürmeyeceğini düşünerek yere &tlayıp yuvarlandı ve canavarın birkaç metre üerisinde ayağa kalktı.

Yaratık durmuştu; en azından Thomas'ın kaçmasına olanak sağlayacak kadar, fakat yeniden peşine düşmüştü. Aklına bir fiki_r geldi ve Teresa'nın savaştığı, hareketleri yavaşlamış olan yaratığa balonca bu fikri netlik kazandı. Kız, ampulleri hedef almaya çalışıy_{or} onlara vurup havai fişekler gibi patlamalarına neden oluyordu. Tuhaf

yumruların neredeyse dörtte n patlatmıştı.

Ampuller. Tek yapması gereken onlan yok etmektir. Onlar bir şekilde yaratışın g kaynağıyla bağlantılıydı. Bu iş gerçekten bu kadar kolay olabilir miydi?

Hızlıca etrafına göz atınca birkaç kişinin daha bu stratejiyi fark ettiğini ama çoğunun umutsuzca kol ve bacaklarına, kaslarına saldırdığım, ampulleri tamamen yok saydıklarını gördü. İki çoktan ölmüştü be, yara bere içindeki cansız bedenleri yerde yatıyordu. Bir laz. Bir erkek.

Thomas yöntemini değiştirdi. Bilinçsizce saldırmak yerine öne doğru zıplayıp canavarın göğsündeki

ampullerden birine hedef aldı. Iskalayarak bıçağını kırıışık, sarımsı tenine batırdı. Yaratık, Thomas'a doğru atıldı ama bıçaklarının ucuyla çocuğun tişörtünü yırttığı sırada geri çekildi. Thomas aynı ampule darbe indirmek üzere hemen yeniden atıldı. Bu kez hedefi tutturup kıvılcımlar çıkararak patlamasını başardı. Canavar bir saniyeliğine duraksadı, ardından tekrar savaş moduna geçti.

Thomas onun etrafında döndü, sürekli zıplıyor, onu dürtüyor, bıçaklıyordu.

Pat, pat, pat.

Canavarın bıçaklarından biri kolunu keserek uzun kırmızı bir şerit halinde kan akmasına neden oldu. Thomas turuncu

ampullere saldırmaya devam etti.

Pat, pat, pat. Kıvımlar uçuşuyor, her darbeye yaratık titriyordu.

Başarılı her darbenin ardından yaratık biraz daha uzun süre duraksıyordu. Thomas birkaç kesik daha attı ama hiçbirisi ciddi değildi. Turuncu kürelere saldırmaya devam etti.

Paf, pat, pat.

Her küçük zafer, yaratığın gücünü azaltıyordu ve sonunda Thomas'ı parçalara ayırmaya çalışmaktan vazgeçmese de gözle görülür bir biçimde çökmeye başladı. Ampulleri patlatması giderek kolaylaşmıştı ve Thomas durmak bilmeden saldırdı. Bir

an önce bitirip tuhaf yaratığın ölmesini istiyordu. Sonra diğerlerine yardım edebilirdi. Bu şeyi sonsuza dek...

Arkasından kör edici bir ışık parladı ve evren patlayarak bir anlık hevesini ve umudunu söküp alıyormuş gibi bir ses duydu. Görünmez bir güç dalgası onu kann üstü yere yapıştırıp kılıcı da uzağa fırlattı. Yaratık da düştü ve Thomas'm burnuna yanık kokusu geldi. Bakmak için kenara doğru yuvarlanınca yerde devasa büyüklükte, kara bir delik gördü. Yanmıştı ve dumanlar çıkıyordu. Yaratıklardan birinin bıçaklı el ve ayağı deliğin kenarında duruyordu, vücudunun geri kalan kısmı yoktu.

Yıldırım düşmüştü. Hemen arkasına. Fırtına sonunda başlamıştı.

Bunu düşünürken bile başım kaldırıp kara bulutların arasından düşmeye başlayan beyaz ışıklara baktı.

60. BOLUM

Her yanında sağır edici bir gürültüyle şimşekler çakıyordu; toprak parçalan havada uçuşuyordu. Birkaç kişi bağınıyordu; bir kızın çığlığı aniden kesildi. Ve yine o yanık kokusu. Oldukça yoğundu. Yıldırımlar başladıkları gibi bitti ama bulutların arasında ışıklar çakmaya devam ediyordu ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.

Thomas yıldırımlar süresince yerinden kıpırdamamıştı. Durduğu yerden daha güvende olabileceği bir yer olduğunu düşünmek anlamsızdı. Fakat saldırı biter bitmez ayağa kalkıp etrafına bakındı ve yeniden başlamadan önce ne yapabileceğini ya da nereye kaçabileceğini düşündü.

Savaştığı yaratık ölmüştü; bedeninin yansı kararmıştı diğer yansıysa yoktu. Düşmanının başında duran Teresa, mızrağının ucuyla son ampulü patlattı; ışık, cılız bir tıslamayla söndü. Minho yerdeydi ama o da yavaşça ayağa kalkıyordu. Nevt olduğu yerde durmuş derin derin nefes alıp veriyordu. Tava iki büklüm bir halde kusuyordu, dirileri yerde yatıyordu; diğerleri -Brenda ve Jorge-hâlâ canavar- kda savaşıyordu. Gökgürültüleri yankılanıyordu ve yağmurun içinden Şimşekler parlıyordu.

Thomas'm bir şeyler yapması gerekiyordu. Teresa çok uzağın değildi; öldürdüğü canavarın birkaç adım ötesinde, ellerini dizlerine koyup eğilmişti.

Korunacak bir yer bulmalıyız! dedi Thomas zihninde.

Ne kadar zamanımız kaldı?

Thomas gözlerim kısıp saatine baktı. *On dakika.*

O bölmelere girmeliyiz.

Teresa en yakınlarındaki, hâlâ açık olan ve yarışma kadar su dolu olması muhtemel bölmeyi işaret etti.

Bu fikir Thomas'm hoşuna gitti. *Ya kapatamazsak?*

Daha iyi bir planın var mı?

Hayır. Kızın elini tuttu ve koşmaya başladılar.

Diğerlerine de söylemeliyiz!
dedi Tereasa bölmeye
yaklaştıklarında.

Kendileri anlayacaklardır.
Thomas bekleyemeyeceklerini
biliyordu; her an birine bir
yıldırım isabet edebüirdi.
Teresa ve kendisi, herhangi
biriyle iletişime geçmeye çalışsa
hepsi ölebilirdi. Arkadaşlarının
kendilerini kurtarabileceklerine
güvenmesi gerekiyordu. Onlara
güvenebfleceğini biliyordu.

Birkaç yıldırım zikzaklar
çizerek düşüp etraflarında
şiddetli patlamalar yarattığı
şuada boş bölmeye ulaştılar.
Her yer toprak ve yağmurdu;
Thomas'm kulakları çınlıyordu.
Kutunun sol tarafına balonca
iğrenç bir koku yayan pis su

birikintisi dışında bir şey göremedi.

“Çabuk!” diye bağırdı içeri girerken.

Teresa onu takip etti. Ne yapacaklarını konuşmalarına gerek yoktu. İkisi de dizlerinin üzerine çöktü, öne uzanıp kauçuk gibi olan ve kolay tutulan ucu kavradılar. Thomas kanuni bölmenin ağzına dayadı ve tüm gücüyle çekti.

Thomas tekrar oturmaya çalışırken Brenda ve Jorge onlara doğru koştu. Thomas onlann iyi olduğunu görünce anlık bir rahatlama yaşadı-

Fırtınanın gürültüsünde sesini duyurmaya çalışarak, “Bize de yer var mı?” diye avazı çıktığı kadar bağırdı Jorge.

“Gelin!” diye bağırarak cevap verdi Teresa.

İkisi de geniş kutuya atladılar, içerisi biraz sıkışıldı ama idare edilebilirdi. Thomas kapağı hafif açık tutarak onlara yer açmak için iyice geri çekildi. Kutunun dışına yağmur şiddetle çarpıyordu. Herkes yerleşince Teresa’yla birlikte başlarını içeri çektiler ve kapağı tamamen kapadılar. Yağmurun tıngırtısı, uzaktan gelen gökgürültüsü, yıldırım ve nefes sesleri dışında oldukça sessizdi. Ama Thomas’ın kulakları hâlâ çınılıyordu.

Arkadaşlarının da diğer kutulara girmeyi başardıklarını umuyordu

“Bizi de aldığınız için

teşekkürler, *muchacho*," dedi Jorge herkes soluklandığında.

"Ne demek," diye karşılık verdi Thomas. İçerisi zifiri karanlıktı ama hemen yanında Brenda vardı, onun yanında Jorge ve en uzağında da Teresa.

Brenda konuştu. "Bizi de yanınıza alma konusunu yeniden düşüneceğinizi sandım. Bizden kurtulmanız iyi olabilirdi."

'Yapma," diye homurdandı Thomas. Sesinin nasıl çıktığını umursamayacak kadar yorgundu. Herkes az kalsın ölecekti ve belki de hâlâ tehlikeyi atlatamamışlardı.

"Güvenli bölgemiz bu mu yani?" diye sordu Teresa.

Thomas saatinin ışığını açtı;

zamanın dolmasına yedi dakika kalmıştı. “Şu an için öyle umuyorum. Belki birkaç dakika içinde bu kutular ters dönüp bizi sonsuza dek mutlu yaşayacağımız güzel ve rahat bir odaya atar. Ya da atmaz.”

Bir çatırtı oldu.

Thomas bağırdı; kutunun üzerine bir şey çarpmıştı ve o güne kadar duyduğu en yüksek sesi çıkarmıştı, sağır ediciydi. Tavanda küçük bir delik açıldı -gri bir ışık yayılıyordu- ve yağmur damlaları 'Çeri girmeye başladı.

“Yıldırım olmalı,” dedi Teresa.

Thomas kulaklarını ovuyordu, çınlama şimdi daha da kötü bir hal almıştı. “Birkaç tane daha olursa başladığımız yere geri döneriz » Sesi kulağına boş geliyordu.

Saatine bir kez daha baktı. Beş dakika. Yağmur damlalan düşmeye devam ediyordu; berbat koku iyice ağırlaşmıştı; Thomas’m kulağındaki çınlamaysa azalmıştı.

“Hiç böyle bir şey hayal etmemiştim, *hermano*,” dedi Jorge “Buraya gelince sizin büyük patronları bizi de yanınıza almanız için ikna edeceğinizi düşünmüştüm. Sonra bizi tedavi edeceklerini. Pis kokulu bir küvette elektrik verilip idam edileceğimizi değü.”

“Ne kadar kaldı?” diye sordu Teresa.

Thomas saate baktı. “Üç dakika.”

Dışanda fırtına şiddetini iyice artırmıştı, yıldırımlar yerleri dövüyor, yağmur son hız yağmaya devam ediyordu.

Bir patlama daha olunca sallanan kutunun tavanı o kadar açıldı ki yağmur içeri boşanmaya başladı, Brenda ve Jorge’nin sırlıslıkla olmasına neden oluyordu. Bir tıslama duyuldu ve içeri buhar sızmaya başladı, yıldırım kutunun dışını ısıtmıştı.

“Ne olursa olsun burada uzun süre hayatta kalmamız imkânsız! diye bağırdı Brenda. “Oturup beklemek çok kötü!”

“Sadece iki dakika kaldı!” diye bağırdı Thomas ona. “Dayan!”

Dışarıdan bir ses duyuldu. Başta hafifti, fırtınanın gürültüsünde güçlkle duyuluyordu. Uğultu. Derinden ve alçak. Gittikçe artarak Thomas’ın tüm vücudunun titremesine yol açtı.

“Bu da ne böyle?” diye sordu Teresa.

“Hiçbir fikrim yok,” diye yanıtladı Thomas. “Ama geçirdiği² güne bakılırsa iyi bir şey olmadığına eminim. Yaklaşık bir dakika daha beklememiz gerekiyor.”

Ses daha da arttı. Gökgürültüsü ve yağmurun sesini bastırıyordu. Kutunun duvarları titriyordu. Thomas dışarıda tüm gün esen rüzgârdan daha farklı bir rüzgâr esmeye başladığını duydu. Güçlü, peredeysse... yapay.

“Sadece otuz saniye kaldı,” diye bildirdi Thomas ve birden fikrini değiştirdi. “Belki de haklısınızdır. BeUd önemli bir şey kaçınıyoruzdur. gence... bence bir bakmalıyız.”

“Ne?” diye karşılık verdi Jorge.

“Sesin nereden geldiğini görmeliyiz. Hadi, yardım et de şunu açalım.”

“Peki ya bir yıldırım düşüp kıcımlı yakarsa?”

Thomas avuçlarını tavana bastırdı. “Bu riski almalıyız! Hadi, it!”

“Haklı,” dedi Teresa ve ona yardım etmek için ellerini kaldırdı.

Brenda da aynısını yaptı ve hemen ardından Jorge de onlara katıldı.

“Yansına kadar falan,” dedi Thomas. “Hazır mısınız?”

Diğerlerinden onu onaylayan homurtular geldi. “Bir... iki... üç!”

Hep birlikte itince güçleri çok fazla geldiğinden kapak tamamen yerinden çıkıp yere düştü ve kutunun tamamen açık kalmasına neden oldu. Acımasız rüzgâra kapılmış yağmur onları dövüyordu.

Thomas kutunun kenanna uzandı ve yaklaşık on metre yükseklikten hızla alçalan şeye baktı. Devasa bir yuvarlaktı, yanıp sönen ışıklar ve mavi alev çıkaran pervaneleri vardı. Vurulduğunda kendisini kurtarmaya gelen geminin aynısıydı. Kayaç.

Thomas saatine baktığında son saniye de doldu. Yeniden yukan baktı.

Kayaç pençeyi andıran iniş takımıyla yere indi ve metal gövde-mdeki büyük yükleme kapısı açılmaya başladı.

61. BÖLÜM

Thomas daha fazla zaman kaybedemeyeceklerinin farkındaydı. Sorgulamadan, korkmadan, tartışmadan yalnızca harekete geçeceklerdi.

Kutudan çıkarken, “Hadi!” diye bağırdı ve Brenda’yı kolundan çekti. Kayıp yuvarlanarak ıslak çamura düştü. Ağzına giren çamuru tükürüp gözlerini temizledikten sonra ayağa kalktı. Yağmur, bardaktan boşanırcasına yağmaya devam ediyor, her yönden şimşekler çakıyor, yıldırımlar tehlikeli ışıklarıyla gökyüzünü aydınlatıyordu.

Jorge ve Teresa da Brenda’nın yardımıyla çıkmışlardı. Thomas yaklaşık on beş metre ilerideki kapısı tamamen açılmış ve girişten sıcak bir ışık yayılan Kayaç’a baktı. Ellerinde silahlarla bekleyen gölgeler vardı. Belli ki dışarı çıkmaya niyetleri yoktu ve kimseye güvenli bölgeye girmelerinde yardım etmeyeceklerdi. Gerçek güvenli bölgeye.

“Koşun!” diye bağırarak Thomas çoktan harekete geçmişti bile. Hâlâ hayatta olan ve savaşmak isteyebilecek canavar olması ihtimaline bıçağını sıkıca önünde tuttu.

Teresa ve diğerleri de ona yetişti.

Yağmur nedeniyle yumuşayan toprakta ilerlemek oldukça zordu- Thomas iki defa kaydı ve bir kere de düştü. Teresa onu gömleğinden yakalayıp ayağa kaldırıana kadar çekiştirdi. Diğerleri de kendilerini güvenli geminin içine atabilmek için hızla koşuyordu. Fırtınanın sebep olduğu karanlık, yağmurun oluşturduğu perde ve yıldırımlar yüzünden kimin kim olduğunu anlayamıyordu. Zaten bunun için endişelenecek zamanı da yoktu.

Sağ taraftan, uçağın arkasından bir düzine ampullü yaratık belirdi; Thomas ve arkadaşlarının yük kapısına girmelerini engelleyecek bir noktaya doğru ilerliyorlardı. Bıçaklan yağmurdan

kayganlaşmıştı ve bazılarınm üzerinde kırmızı lekeler vardı. Tuhaf ışıklanmn en az yansı patlamıştı ve sarsılarak yürümelerinden bu belli oluyordu. Yine de fazlasıyla tehlikeli görünüyordlardı. Ve Kayaç'taki insanlar buna rağmen hiçbir şey yapmıyorlar, sadece izliyordlardı.

“Üzerlerine gidin!” diye bağırdı nıomas. Minho'nun, Nevvt ve diğer Kayranlılarla beraber ona katıldığım gördü. Harriet ile B Grubundan birkaç kız daha vardı. Herkes planı anlamış gibi görünüyordu: son kalan canavarlarla savaşılacak ve buradan çıkılacaktı.

Belki de haftalar önce Kayran'a girdiğinden bu yana ilk kez Thomas hiç korkmuyordu.

lerden birine çarptı. Ampul patladı ve söndü; yaratıktan iğrenç bir İnilti ıktı ve geriye doğru tökezleyip yere düştü.

Thomas çamura düşüp yerde yuvarlandı. Hemen ayağa kalkıp yaratığın etrafında dolanarak parlayan ışıklarını patlattı.

Pat, pat, pat.

Yaratığın boş yere savurduğu bıçak darbelerinden zıplayarak kaçtı. Hamleleri karşılayıp bıçaklıyordu. *Pat, pat, pat.* Yalnızca üç ampul kalmıştı ve yaratık güçlükle hareket ediyordu. Thomas güven patlaması yaşayarak yaratığın üzerine çıkıp son darbeyi indirdi.

Ampul patlayarak söndü. Canavar ld.

Thomas ayağa kalkıp hızla

dönerek yardıma ihtiyacı olan biri var mı diye baktı. Teresa kendi canavarının işini bitirmişti. Minho ve Jorge de öyle. Newt sakat bacağını tutarken Brenda ona yardım ederek düşmanının son ampullerini bıçaklıyordu.

Birkaç saniye sonra her şey bitti. Ne kıpırdayan bir yaratık vardı ne de parlayan ampul. Artık sona ermişti.

Nefes nefese kalan Thomas başını kaldırıp sadece beş metre ileride duran geminin girişine baktı. O sırada pervaneler çalıştı ve gemi havalanmaya başladı.

“Gidiyor!” diye olabildiğince yüksek sesle bağırان Thomas çılgına dönmüş bir halde tek kaçış araçları olan gemiyi gösteriyordu. “Çabuk!”

Kelime ağzından yeni çıkmıştı ki Teresa onu kolundan yakalayıp gemiye doğru çekiştirdi. Thomas tökezledi ama hemen kendini toparlayarak çamurda üerledi. Arkasından

gökgürültüsünü duydu ve şimşegın gökyüzünü aydınlattığım gördü. Bir çığlık daha. Arkasında- kiîer, önündekiler, yanındakiler, herkes koşuyordu. Minho, topallayan Nevvt'in düşmemesi için yanında onu kolluyordu.

Kayaç yerden bir metre yükselmişti ve yavaşça daha da yükseliyordu. Her an pervanelerini tüm gücüyle çalıştırıp uzaklaşacak

gibiydi. Birkaç Kayranlı ve üç kız ona ulaşip açık yük kapısından içeri daldılar. Hâlâ havalanıyordu. Diğerleri de tırmanıp içeri yuvarlandı.

Ardından Thomas ve Teresa ulaştı. Açık bölme göğüs hizasındaydı. Thomas zıplayıp ellerini metale bastırdı, kamım kaim kenara dayadı ve kendini yukarı çekti. Sağ bacağını kaldırıp güç aldı ve tüm vücudunu kapıdan içeri yuvarladı. Gemi yükselmeye devam ediyordu. Binenler, tırmananlara yardım ediyordu. Teresa da tutacak bir el arıyordu.

Thomas uzanıp onun elini yakaladı ve içeri çekti. Teresa onun üzerine düştüğünde yüzünde yanm bir zafer ifadesi vardı. Hemen kalkü ve ikisi de

kapının kenarına gidip yardıma ihtiyacı olan biri var mı diye baktılar.

Kayaç artık yerden iki metre yükseklikteydi ve yan yatmaya başlamıştı. Kenarda asih üç kişi vardı. Harriet ve Nevvt bir kızı içeri ^ çekiyordu. Minho, Aris'e yardım ediyordu. Ama Brenda ayaklarıyla | tekmeleyip kendini yukarı çekmeye çalışırken bedeni sallanıyordu.

" Thomas kamının üzerine yatıp kenara doğru iyice kaydđ, uzanıp Brenda'nın sağ kolunu tuttu. Teresa da onun diğer kolunu yakaladı. Metal kapı ıslak ve kaygandı; Thomas, Brenda'yı çekerken hafifçe aşığı kaymaya başladı ama aniden durdu. Hızla arkasına bir göz atınca Jorge'nin

Teresa ve kendisini sıkıca tuttuğunu gördü.

Thomas, Brenda'ya döndü ve yeniden çekmeye başladı. Teresa'nın da yardımıyla Brenda sonunda karnının üzerine kadar geldi; bundan sonrası kolaydı. O emekleyerek içeri girdiği sırada Thomas da yavaşça geri çekilirken son bir kez dışarı baktı. Korkunç, ıslak ve cansız, bir zamanlar parlayan fakat şimdi parçalanmış derileri olan yaratıklar dışında bir şey yoktu. Birkaç çocuğun cesedi de vardı ama sayılan fazla değildi ve Thomas'ın yakın olduğu kişiler değillerdi.

Oldukça rahatlamış bir şekilde kenardan uzaklaştı. Çoğu başarmıştı. Deliler'i, yıldınmlan ve korkunç

yaratıkları atlatmışlar¹⁻

fames Dashner

Başarmışlardı. Teresa'ya çarptı, ona doğru döndü ve bir an için aralarında geçenleri unutarak onu arkadaşça kucakladı. Başarmışlardı.

“Bu iki kişi de kim?”

Thomas kimin bağırdığını görmek için Teresa'dan uzaklaştı; kızıl saçlı bir adam, yan yana oturmuş ıslak ve yaralı olan Brenda Ue Jorge'ye süah doğrultmuştu.

“Biri cevap versin!” diye bağırdı adam yeniden.

Thomas düşünmeden konuşmaya başladı. “Şehri geçmemize yardım ettiler; onlar olmasa başaramazdık.”

Adam başım Thomas'a doğru çevirdi. “Onlan... yolda *yanınıza* mı aldınız?”

Thomas konuşmanın
gidişatından endişelenerek
başım evet anlamında salladı.
“Onlarla bir anlaşma yaptık.
Onlann da tedavi olacaklarına
dair söz verdik. Başladığımız
zamandan daha az kişiyiz
zaten.”

“Fark etmez,” dedi adam.
“Şehirden bililerini
getirebUeceğinizi söylemedik!”

Kayaç yükselmeye devam
ediyordu ama kapı hâlâ
kapanmamışta. Rüzgâr içeri
giriyordu; türbülansa girseler
birkaç kişi düşüp ölebilirdi.

Thomas bu riske rağmen
ayağa kalktı; yaptıkları
anlaşmaya sadık kalmaya
kararlıydı. “Bize buraya
gelmemizi söylediniz, biz de
yaptık!”

Silahlı adam duraksadı, Thomas'ın mantıklı cümlesini düşünür gibi görünüyordu. “Bazen durumun ne kadar azım anladığınızı unutuyorum. Pekâlâ, birini tutabilirsin. Diğer gidecek.”

Thomas yaşadığı şoku belli etmemeye çalıştı. “Biri gidecek de ne demek?”

Adam silahında bir şeye bastı ve Brenda'nın başına doğrulttu. “Buna zamanımız yok! Kimin kalacağını seçmen için beş saniyen var. Birini seçmezsen ikisi de ölür. Bir.”

“Bekle!” Thomas, Brenda ve Jorge’ye baktı. İkisi de sessizce yere bakıyorlardı. Yüzleri korkudan sapsan olmuştu.

“İki.”

Thomas artan paniğini bastırdı, gözlerini kapadı. Ortada yeni bir durum yoktu. Hayır, artık anlıyordu. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

“Üç.”

Artık korku yoktu. Şoke olmak yoktu. Sorgulamak yoktu. Neyle karşılaşırsa kabul edecekti. Onlara uyacaktı. Testleri geçecekti. Deneyleri geçecekti.

“Dört!” Adam kızanyordu. “Seç yoksa ikisi de ölür!”

Thomas gözlerini açıp öne atıldı. Ardından Brenda’yı işaret etti ve dudaklarından o zamana

dek söylediği en korkunç kelimeler döküldü.

“Km öldür.”

Sadece birinin kalması gerektiğini büdiren tuhaf bildiri sebebiyle Thomas ne olacağım büdiğini sandı. Bunun başka bir Değişken olduğunu ve Thomas’ın seçmediği kişiyi yanlarına alacaklarını düşündü. Ama yanılmıştı.

Adam silahım pantolonunun kemerine sıkıştırdı, ardından uzanıp Brenda’yı iki eliyle tişörtünden yakalayarak ayağa kaldırdı. Tek kelime etmeden kızla birlikte açık kapıya doğru ilerledi.

y 62. BÖLÜM

Brenda panikle Thomas’a baktı,
adam onu Kayaç’m metal
zemininde sürüklerken acı dolu

bir ifadesi vardı. Kapiya, ölüme
doğru ilerliyordı.

Yolun yansında Thomas
harekete geçti.

İleriye doğru zıplayarak
adamin dizlerine vurdu ve onu
yere düşürdü; süahı da yakınına
düştü. Brenda yana doğru düştü
ama Teresa onu tutup kapıdan
dışan çıkmasını engelledi.
Thomas sol kolunu adamin
boğazına dayadı ve diğer eliyle
silaha uzandı. Parmaklarıyla
silahı bulup kendine doğru çekti.
Hızla ayağa kalkıp tabancayı iki
eliyle tutarak sırtüstü yatan
yabancıya doğrulttu.

Thomas nefes nefese kalmış
bir halde, “Artık kimse
ölmeyecek,” dedi ve kendine
şaşırdı. “Aptal testlerinizi
geçmek için yeterince şey

yapmadıysak, o halde başarısız olduk. Testler bitti.” Bunu söylerken bir yandan da bu olayın planlanıp planlanmadığım merak etti. Ama artık umurunda değüdi; söylediklerinde ciddi idi. Bu anlamsız öldürme ve ölme bir son bulmalıydı.

Yabancıнын suratı belli belirsiz bir gülümsemeyle yumuşadı ve ayaklarıyla kendini iterek duvara çarpana dek geri gitti. Bu şuada

büyük yük kapısı kapanmaya başladı; çıkan gıcirtı ciyaklayan domuz sesini andırıyordu. Son bir rüzgâr dalgası da içeri girip kapı tamamen kapanana kadar kimse sesini çıkarmadı.

“Adım David,” dedi adam, sessizlikte sesi daha yüksek çıkmıştı yalnızca geminin motorunun ve pervanelerinin alçak sesli uğultusu duyuluyordu. “Endişelenme, haklısın. Bitti. Her şey bitti.”

Thomas alay edercesine başını salladı. “Evet, tabii, bunu daha önce de duyduk. Bu kez ciddiyiz. Oturup bize deney faresi gibi davranmanıza izin vermeyeceğiz. Bizden bu kadar.”

David bir dakika boyunca geniş kargo alanına göz

gezdirdi, belki de diğerlerinin Thomas'm söylediklerine katılıp katılmadıklarını görmek istiyordu. Thomas bakışlarını ondan çekmedi. Herkesin onun yanında olduğuna inanması gerekiyordu.

Sonunda David yeniden Thomas'a baktı, yavaşça ayağa kalkarken uzlaşmacı bir şekilde elini kaldırdı. Ayağa kalktığında ila elini de cebine soktu.

“Anlamadığınız şey şu; her şey planlandığı gibi gitti ve | öyle gitmeye de devam edecek. Ama haklısın, Deneyler tamamlandı. Sizi güvenli bir yere götürüyoruz; *gerçekten* güvenli olan bir yere. Artık test yok, yalan yok, tuzak yok. Numara yapmak yok;”

Durdu. “Size tek bir şeyin

sözünü verebilirim. Size neden bun- lan yaşattığımızı ve neden çoğunuzun hayatta kalmasının bu kadar önemli olduğunu açıkladığımızda anlayacaksınız. Size söz veriyorum, anlayacaksınız.”

Minho homurdandı.

“Hayatımda duyduğum en büyük saçmalık.” Minho’nun canlılığım yitirmemiş olması Thomas’ı biraz olsun rahatlattı.

“Peki ya tedavi? Bize söz verdiniz. Bizi ve buraya gelmemize yardım eden ikisini tedavi edecektiniz. Bize söylediklerinize nasıl inanabiliriz?”

“Şimdilik istediğinizi düşünün,” dedi David. “Bundan sonra işler değişecek ve söylediğimiz gibi, tedavi edileceksiniz. Ana mer-

keze döner dönmez. Bu arada silah sende kalabilir; hatta isterseniz başka da verebiliriz. Artık

savaşacağınız bir şey, reddedeceğiniz test ya da deneme yok. Kayaç indiğinde güvende ve tedavi olduğunuzu göreceksiniz, sonrasında istediğinizi yapabilirsiniz. Sizden yapmanızı isteyeceğimiz tek şey, dinlemeniz. Sadece dinlemeniz. En azından tüm bunların arkasında ne olduğunu merak ediyorsunuzdur.”

Thomas adama bağırarak istiyordu ama bunun bir işe yaramayacağını farkındaydı. Bunun yerine olabildiğince sakın bir sesle, “Daha fazla oyun yok,” dedi.

“İlk sorun karşısında,” diye ekledi Minho, “savaşırız. Öleceksek de ölürüz.”

David bu kez tamamen gülümsedi. “Şu noktada tam da böyle davranacağınızı tahmin etmiştik.” Bir eliyle yük ambarının arkasındaki küçük kapıyı gösterdi.

“Gidelim mi?”

Bu kez Nevvt konuştu. “Lanet gündeminizde ne var?”

“Bir şeyler yiyip belki düş almak isteyeceğinizi düşünmüştüm.

Uyuyacağınızı.” Kayranlıların ve kızların etrafından yürümeye başladı. “Çok uzun bir uçuş olacak.”

Thomas ve diğerleri birkaç saniye şüpheyile bakiştılar.

Ama sonunda adamın

peşinden gittiler. Zaten
başka seçenekleri de yoktu.

63. BOLUM

Thomas sonraki birkaç saatte hiçbir şey düşünmemeye çalıştı.

Direnmişti ama grup sıradan faaliyetlerini gerçekleştirirken hissettiği stres, cesaret ve zafer duygusu yavaşça kaybolmuştu. Sıcak yemek vardı. Soğuk içecekler. Sağlık bakımı. Müthiş derecede uzun duşlar. Temiz kıyafetler.

Thomas bu sırada yeniden aynı şeyleri yaşayabileceklerini fark etti. O ve diğerleri yatıştırılıyorlardı ve Labirent'ten kaçıp yatakhane de uyandıkları zaman yaşadıkları gibi, yavaşça yeni bir şoka doğru yönlendiriliyor olabiliyorlardı. Ama yapacak başka bir şey var mıydı ki? David ve diğer çalışanlar onları tehdit etmiyorlar ya da paniklemelerine sebep olacak bir şey yapmıyorlardı.

Kendine gelen ve kamı doymuş olan Thomas, KayaçTn dar orta kısmında içi birbirleriyle uyumsuz ve koyu renkli mobilyalarla dolu olan geniş odadaki bir koltuğa oturmuştu. Teresa'dan uzak durmaya çalışıyordu ama kız gelip onun yanına oturdu. Thomas hâlâ onun yanında olmak, onunla konuşmak ya da herhangi biriyle konuşmak istemiyordu. Duygulan karmakansıktı.

Fakat bu düşüncelerini bir kenara itti çünkü yapabileceği başka bir şey yoktu. Kayaç'ı uçurmayı ya da kontrolü eline alsa bile nereye gitmesi gerektiğini bilmiyordu. İSYAN onlan nereye götürürse oraya gideceklerdi, onlan dinleyecek, kararlan onlann vermesine izin verecekti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Teresa sonunda.

Thomas onun sesli konuşmasına memnun oldu; artık Teresa'yla telepati yapmak istediğini sanmıyordu. “Ne mi düşünüyorum? Çoğunlukla düşünmemeye çalışıyorum.”

“Evet. Belki de bir süreliğine sessizliğin ve huzurun tadını çıkarmalıyız.”

Thomas, Teresa'ya baktı.
Değişen bir şey olmamış gibi
gelip yanma oturmuştu. Sanki
hâlâ dostlarmış gibi. Thomas
buna daha | fazla
dayanamayacaktı.

“Hiçbir şey olmamış gibi
davranmandan nefret
ediyorum.”

Teresa bakışlarını yere çevirdi.
“Ben de senin gibi olanları ola-
bildiğince unutmaya
çalışıyorum. Bak, ben aptal
değilim. Bir daha asla eskisi
gibi olamayacağımızı
biliyorum. Ama yine de
yapüklanmı değiştirmezdin.
Plan öyleydi ve işe yaradı da.
Sen hâlâ yaşıyorsun ve benim
için önemli olan tek şey bu.
Belki beni bir gün affedersin.”

Thomas bu kadar mantıldı

konuştuğu için ondan neredeyse neliet edecekti. “Benim için önemli olan tek şeyse bu insanları durdurmak. Bize yaptıkları doğru değil. Benim bu işin ne kadar içinde yer aldığım önemli değil. Bu yanlış.”

Teresa gerinerek başını koltuğun koluna yasladı. “Hadi ama, Tom. Hafızamızı silmiş olabilirler ama beynimizi almadılar. İkimiz de bunun bir parçasıyız ve bize her şeyi anlatbkannda -neden bunları yaşamak zorunda kaldığımızı hatırladığımızda- bize ne söylerlerse onu yapacağız.”

James Dashner

Thomas bunu bir süre düşündü ve onunla hiç de aynı fikirde olmadığı kanısına vardı. Belki bir zamanlar Teresa gibi düşünüyor olabilirdi ama artık değil. Ama bunu Teresa'yla tartışmak, yapmak istediği son şeydi. "Haklı olabilirsin," diye mırıldandı.

"En son ne zaman uyuduk?" diye sordu. "Yemin ederim hatırlamıyorum."

Yeniden hiçbir şey olmamış gibi davranmaya başlamıştı. "Ben habrbyorum. Yani benim en son ne zaman uyuduğumu. Başıma mızrağın ucuyla vurup gaz odasına attığın zamandı."

Teresa gerindi. "Daha kaç kere özür dilemem gerekiyor?"

En azından dinlenmiş oldun. Sen oradayken bir saniye bile uyumadım. Sanırım iki gündür hiç uyumadım.”

“Yazık sana.” Thomas esnedi. Kendine engel olamamıştı ve yorgundu.

“Hımm?”

Dönünce Teresa’nın gözlerinin kapandığını, nefes alıp verişlerinin yavaşladığını gördü. Hemen uyumuştı. Diğer Kayranlılara ve B Grubuna baktı. Çoğu sızmıştı. Minho dışında; güzel bir kızla konuşmaya çalışıyordu ama kızın gözleri kapahydı. Jorge ve Brenda ortada yoklardı ki bu Thomas’ı endişelendirmek bir yana ona oldukça tuhaf gelmişti.

O anda Brenda’yı ne kadar

özlediğim fark etti ama kendi göz kapakları da artık kapanmaya başlamıştı, yorgunluk ve bitkinlik kendisini ele geçiriyordu. Koltuğa iyice yayıldı ve onu daha sonra aramaya karar verdi. Sonunda mücadeleyi kesti ve bilinçsizliğin tath karanlığına kendini bıraktı.

64. BÖLÜM

Thomas uyandı, gözlerini kırpıştırıp ovdu fakat bembeyaz bir alandan başka bir şey göremedi. Herhangi bir şekil, gölge, farklılık, hiçbir şey yoktu. Sadece beyaz.

Rüya görüyor olması gerektiğini fark edene dek ani bir panik yaşadı. Tuhaftı ama kesinlikle rüyaydı. Vücudunu, teninin üzerinde gezdirdiği parmaklarını hissedebiliyordu. Nefes aldığı hissedebiliyordu. Nefes aldığını duyabiliyordu. Ama parlak bir hiçliğin ortasındaydı.

Tom.

Bir ses. *Onun* sesi. Rüyasında onunla konuşabilir miydi? Bunu daha önce de yapmış mıydı? Evet.

Hey, diye karşılık verdi.

Sen... iyi misin? Sesi endişeli çıkıyordu. Hayır, endişeli olduğunu hissetmişti.

Hı? Evet, iyiyim. Neden?

Biraz şaşkın olabileceğini düşünmüştüm.

Thomas'm aniden kafası kanştı. *Neden bahsediyorsun?*

*Daha fazla şey anlamak
üzeresin. Çok yakında.*

Thomas ilk kez seste bir
yanlılık olduğunu fark etti.
Tuhaf bir şey vardı.

Tom?

Thomas cevap vermedi.
Korkusu gittikçe artıyordu.
Berbat, mide bulandırıcı,
zehirli korku.

Tom?

Sen... sen kimsin? diye
sordu sonunda, alacağı
cevaptan korkarak. Kız
cevap vermeden önce
duraksadı.

*Benim, Tom. Brenda. İşler
senin için kötüleşmek üzere.*
Thomas ne yaptığıının farkına
varamadan bağırmaya
başladı. Bağırdı, bağırdı,

bağırdı ve sonunda uyandı.

65. BÖLÜM

Ter içinde kalmış bir halde, doğrularak oturdu. Etrafım algılamadan, sinirleri beynine bilgiyi aktarmadan önce her şeyin yanlış olduğunu biliyordu. Bir kez daha her şeyin elinden alındığım...

Tek başına bir odada yerde yatıyordu. Duvarlar, tavan, yer... her şey beyazdı. Altındaki zemin süngerimsiydi, sert ve pürüzsüzdü ama rahat sayılırdı. Duvarlara baktı; yalıtım yapılmıştı, üzerinde birbirlerinden yaklaşık bir metre uzaklıkta, büyük düğmeli girintiler vardı. Tavandaki dikdörtgenden parlak bir ışık yayılıyordu, uzanamayacağı kadar yüksekti.

İçerinin temiz bir kokusu vardı, amonyak ve sabun gibi kokuyordu. Thomas başını eğip bakınca üzerindeki kıyafetlerin büe renkli olmadığını gördü: tişört, pamuk pantolon ve çorap.

Üç metre ilerisinde kahverengi bir masa vardı. Odada beyaz olmayan tek şeydi. Eskimiş, zarar görmüş ve çizik doluydu, ahşap bir sandalye diğer taraftan masamn altına doğru itilmişti. Onun arkasında da duvarlar gibi yalıtılmış olan kapı vardı.

Thomas tuhaf bir dinginlik hissetti. İçgüdülerini ayağa kalkıp yardım için bağırması gerektiğini söylüyordu. Kapıyı yumrulduyor

olmalıydı. Ama kapının açılmayacağını biliyordu. Kimsenin onu dinlemeyeceğini biliyordu.

Yeniden Kutu'daydı, umutlanmaması gerektiğini bilmeliydi.

Paniklemeyeceğim, dedi kendi kendine. Bu da Deneyler'in başka bir kısmı olmalıydı ve bu kez bir şeyleri değiştirmek için mücadele edecekti; sona erdirmek için. İlginçti ama bir planı olduğunu, özgürlüğüne kavuşabilmek için elinden ne gelirse yapacağını bilmek onu şaşırtıcı bir biçimde rahatlatmıştı.

Teresa? diye seslendi. Bu durumda dışarıdan yalnızca onunla ve Aris'le iletişim kurabileceğini biliyordu. *Beni duyabiliyor musun? Aris? Orada mısın?*

Kimseden yanıt gelmedi. Ne Teresa'dan ne Aris'ten, ne de... Brenda'dan.

Hiçbir şey.

Ayağa kalkıp masaya doğru yürüdü ama masanın yanm metre önünde görünmez duvara çaptı. Tıpkı yatakhanedeki gibi bir engeldi.

Thomas paniklememeye çalıştı. Korkunun kendisini ele geçirmesine izin vermedi. Derin nefes alıp odanın köşesine gitti ve oturup arkasına yaslandı. Gözlerini kapatıp rahatladı.

Bekledi. Uyuyakaldı.

Tom? Tom!

O cevap verene kadar kızın kaç kere seslendiğini bilmiyordu. *Teresa?* Aniden kendine gelip etrafına bakındı ve beyaz odayı ha tırladı. *Neredesin?*

Kayaç indikten sonra bizi başka bir yatakhaneye götürdüler- Birkaç gündür buradayız, hiçbir şey yapmıyoruz. Tom, sana ne oldu-

Teresa endişeliydi; hatta korkuyordu. En azından o kadarını anlamıştı. Kendisininse daha çok kafası karışmıştı. *Birkaç gündür jnü? Ne...*

Kayaç iniş yapar yapmaz seni aldılar. Artık çok geç olduğunu söyleyip durdular bize; IşıVm vücuduna fazlasıyla yayıldığını. Senin delirip vahşileştiğini söylediler.

Thomas kendine hâkim olmaya, İSYAN'ın hafızaları silmesini düşünmemeye çalıştı. *Teresa... bu da Deneylerin bir bölümü. Beni beyaz bir odaya kapadılar. Ama... siz birkaç gündür mü oradasınız? Tam olarak kaç gündür?*

Tom, neredeyse bir hafta oldu.

Thomas cevap veremedi. Teresa'nın son cümlesini hiç duymamış gibi davranmayı bile istedi. Bastırdığı korku yavaş yavaş göğsüne sızmaya başlamıştı. Ona güvenebilir miydi? Teresa çoktan bir sürü yalan söylemişti. Ayrıca onun gerçekten Teresa olduğunu nereden bilecekti? Artık onunla ilişkisini kesmenin zamanı gelmişti.

Tom? Teresa yeniden seslendi. Neler oluyor? Hiçbir şey anlamıyorum.

Thomas aniden içinde bir duygu patlaması yaşadı, neredeyse ağlayacaktı. Bir zamanlar Teresa'yı en iyi arkadaşı olarak görmüştü. Ama bir daha asla eskisi gibi olamazdı. Artık onu düşündüğünde tek hissettiği öfkeydi.

Tom! Neden cevap vermiyor...

Teresa, dinle beni.

Hey! Ben de zaten...

Hayır, sadece... dinle. Hiçbir şey söyleme, tamam mı? Sadece beni dinle.

Teresa duraksadı. *Tamam.* Sesi kısık ve korkmuş gibiydi.

Thomas artık kendini kontrol edemiyordu. Sinirden kuduruyordu Neyse ki kelimeleri sadece düşünmesi gerekiyordu çünkü onları yüksek sesle asla dile getiremezdi.

Teresa. Git.

Tom...

Hayır. Tek kelime daha etme. Sadece... beni rahat bırak. Ve İSYAN'a söyle, onların oyunlarını oynamaktan bıktım. Benden bu kadar!

Teresa cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. *Tamam. Bir duraksama daha. Sana söyleyecek tek bir şeyim daha var.*

Thomas iç geçirdi.

Sabırsızlanıyorum.

Teresa hemen konuşmadı ve Thomas onun gittiğini düşündü ama varlığım hâlâ hissedebiliyordu. Sonunda Teresa yeniden konuştu. ,
Tom?

Ne?

İSYAN, iyidir,
Ve gitti.

SON BÖLÜM

İSYAN Memorandumu,

Tarih 232.2.13, Saat

21:13 Gönderilen: İş

Arkadaşları

Gönderen: Ava Paige, Şansölye

RE: ALEV DENEYLERİ A ve B

Grupları

Duyguların görevimizle çatışmasına izin vermek için uygun bir zaman değil. Evet, bazı olaylar öngöremediğimiz şekilde gelişti. Hepsi mükemmel değil -ters giden şeyler oldu- ama müthiş bir derleme kaydettik ve gerekli modellerin çoğunu topladık. Fazlasıyla umutluyum.

Hepimizden profesyonel tavrımızı korumamızı ve amacımızı hatırlamamızı

bekliyorum. Bir sürü kişinin hayatı çok az insanın elinde. İşte bu yüzden dikkatli ve görev odaklı olmamız için bilhassa önemli bir dönem.

Önümüzdeki günler bu çalışma için gerekli ve eminim İd deneklerimize hafızalannı geri kazandırdığımızda hepsi onlardan istemeyi planladığımız şeye hazır olacaklar. İhtiyacımız olan Adaylar hâlâ bizimle. Son parçalar da bulunarak yerlerine oturtulacak.

İnsanlığın geleceği her Şeyden daha önemli. Her lm ve gözden ıkardıklarımız, elde edeceğimiz sonuca fazlasıyla değecek. Bu muazzam çabanın sonu yaklaŐıyor ve inanıyorum ki süreç işe yarayacak. Modellerimizi alacağız. Taslağımızı oluŐturacađız. Tedaviyi elde edeceğiz.

Psikologlar hâlâ müzakere halindeler. Onlar doğru zamanın geldiğini söylediklerinde Kıymık'ı çıkaracağız ve kalan

deneklerimize Işıl’a karşı bağışık olup olmadıklarını bildireceğiz.

Teşekkürler

İlk kitapta söylediklerimden daha iyisini söylemem mümkün değil. Yine aynı kişilere, özellikle Lynette, Krista, Michael ve Lauren’a teşekkür ediyorum. Hayatımı sonsuza dek değiştirdiniz. Bu serinin başarılı olması için çok çalışan Random House’taki herkese, Noreen Herits ve Emily Pourciau da

dâhil olmak üzere tüm satış temsilcilerine teşekkürler. Bu kadar şanslı olduğuma gerçekten inanamıyorum. Teşekkürler. Ve son olarak, okuyucularım, müthişsiniz, sizi seviyorum.

**Labirent bulmacası çözülmüce
her şeyin sona ermesi gerekiyordu...**

Thomas, Labirent'ten kaçışın tüm Kayranlılar için özgürlük anlamına geldiğini düşünmektedir. Fakat İSYAN'ın işi henüz bitmemiştir. İkinci Aşama daha yeni başlamıştır: Alev Deneyleri.

**Kural yok. Yardım yok.
Ya başarırırsın ya ölürsün.**

Güneş ışınlarından en fazla etkilenen bölge olan Alev'i geçmek için iki haftaları vardır ve İSYAN, işlerini zorlaştırmak için karşılarına binbir türlü tehlike çıkarmaya hazırdır.

**Arkadaşlıklar sınanacak.
Sadakat sorgulanacak.
Hiçbir şey kesin değil!**

Kayranlılar önlerine çıkan tüm tehlikelerle yüzleşmeye hazır olsalar da kurtuluşun tek yolu diğerlerini yok etmekten geçiyor olabilir.

"Nefes kesici, sinematografik bir macera."
Publishers Weekly

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-303-3

9 786053 433033

